

Giới thiệu Yêu Muộn

Ba năm trước

Tình cờ gặp được Diệp Giai Ngưng, khi đó Mạnh Phi Phàm mắc một căn bệnh khó nói.

Ba năm sau

Gặp lại Diệp Giai Ngưng lần nữa, Mạnh Phi Phàm mặt dày mày dạn sống chết đòi cô phải chịu trách nhiệm với mình.

Oái ăm thay, căn bệnh của anh là bệnh sinh lý!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Dịch: Thanh Dạ Đêm bình yên tại Hoa Kỳ.

Trên con đường hoàng kim ở Manhattan, không khí bên trong quán bar KING STONE vô cùng sôi nổi.

Mọi người đến đây đều nhảy múa điên cuồng để chào đón Giáng sinh đã đến.

Đầu người lác lác bên trong sàn nhảy lớn, có một cô gái đặc biệt đáng chú ý. Gương mặt của cô được trang điểm rất đậm, trên người cô lại mặc một chiếc sườn xám không tay màu tím sẫm kết hợp với những hoa văn hình hoa sen thanh tú. Cách phối đồ quái dị như vậy, làm cho mọi người xung quanh lúc nào cũng chú ý đến cô.

Vào lúc đó, cô nhắm chặt hai mắt lại, hòa theo tiếng nhạc inh ỏi bên tai, cất bước nhảy, nhảy hết mình. Dáng nhảy độc đáo của cô khiến mọi người xung quanh cất lên từng tiếng hô hào. Mọi người không hẹn mà cùng quay quanh thành một vòng bên người cô, rồi nhảy cùng với cô.

Cô gái đó lại không hề nhận ra mình bị mọi người vây quanh, chỉ đắm chìm vào tiếng nhạc inh ỏi đó. Dường như chỉ có làm như vậy, mới có thể làm tê liệt trái tim nặng trĩu nỗi đau khổ và sự giằng vò, để nó trở thành một tảng đá vô cảm.

Bất chợt, trong đám người đó có một cô gái cao gầy xông đến, chạy vào bên trong túm lấy cánh tay cô gái đang đứng nhảy ở giữa, vừa dùng sức kéo cô ra, vừa cất cao giọng hét: “Diệp Giai Ngưng, em đã chắc chắn với quyết định của mình rồi sao?”

Diệp Giai Ngưng bị người ta đột ngột kéo ra ngoài, hai mắt mở to, sững sờ lấy lại tinh thần.

Một lúc sau, cô mới hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn người kéo mình ra chính là Tống Diễm, cô vừa định mở miệng nói, thì có một luồng khí cay xè ập vào trong mũi, làm cô ho liên tục, tạm thời không thể nói chuyện.

Những người đứng nhảy trên sàn cách đó không xa, không hiểu gì mà quay đầu lại, nhìn về phía hai cô, nhiệt tình vỗ tay, lớn tiếng gào thét: “Come on, Girl.”

Tống Diễm lớn tiếng trả lời bọn họ một câu: “SORRY”, rồi nắm lấy cánh tay của Diệp Giai Ngưng, kéo về phía quầy bar. Tối nay, trong quán bar có rất nhiều người. Hai người cuối cùng cũng đi đến quầy bar ở gần cửa ra vào, tìm hai chỗ rồi ngồi xuống.

Tống Diễm gọi một ly nước lọc và một ly rượu.

Cô ta đưa cái ly thủy tinh đựng đầy nước cho Diệp Giai Ngưng, không ngờ Diệp Giai Ngưng không vui liếc cô ta một cái, rồi nhanh tay cướp lấy cái ly cao chân chứa chất lỏng màu xanh đang đặt trước mặt cô ta.

Cô khát nước, bèn bưng cái ly lên, uống nhanh vài ngụm rồi buông cái ly xuống, nói: “Loại rượu lạ này uống ngon thật, tên gì vậy?”

“BLUE LOVER, tên tiếng Trung là ‘màu xanh mê hoặc’ loại rượu này là sản phẩm độc quyền ở đây.” Tống Diễm trả lời thật bình thản.

Diệp Giai Ngưng cướp rượu đi là chuyện mà cô ta đã đoán trước. Cô ta nhìn cô uống ly rượu màu xanh đó, trong lòng dâng lên một cảm giác sáng khoái. Ha! Màu xanh mê hoặc, rượu cũng như tên, là một loại rượu được pha chế theo một phương pháp đặc biệt.

“BLUE LOVER là một cái tên rất đặc biệt, rất mê hoặc.” Diệp Giai Ngưng nhìn màu xanh của rượu ở trong ly, nó dường như đang quay cuồng giữa biển lớn trong đêm đen, có một sức công phá nào đó được giấu bên trong vẻ tĩnh lặng đó.

“Đúng là một cái tên rất đặc biệt.” Đột nhiên Tống Diễm nhìn Diệp Giai Ngưng bằng một ánh mắt phức tạp khó phân biệt được, “Giai Ngưng này, thừa lúc Robert còn chưa đến, chị hỏi em thêm lần nữa, em có chắc là em sẽ không hối hận về quyết định của ngày hôm nay chứ?”

Diệp Giai Ngưng im lặng nhìn chằm chằm ly rượu màu xanh vài giây, ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Diễm, giọng điệu bình tĩnh đến bất ngờ.

“Tống Diễm à, nếu em có sự lựa chọn khác, em sẽ không quyết định như vậy! Nhưng mà, em không có quyền lựa chọn! Bây giờ, em chỉ biết rằng, nếu em không làm vậy, mẹ em sẽ chịu oan ức cho đến chết!”

Trong trái tim cô vẫn còn quặn đau như lúc cô ra quyết định đó, đau đến tan nát cõi lòng. Trong nháy mắt những giọt nước mắt ấm nóng chảy xuống từ khóe mắt, cô nhanh chóng ngước mặt lên, cố gắng chịu đựng, ngoan cố không để cho nước mắt chảy xuống.

Buổi tối hôm đó, cuộc sống của cô đã từ trên thiên đàng rơi thẳng xuống địa ngục!

Ba ngày trước, người mẹ Khâu Lệ Như mà cô yêu thương nhất xảy ra tai nạn giao thông trên đường cao tốc. Bây giờ vẫn còn đang nằm trong phòng theo dõi tại một bệnh viện ở thành phố G, mẹ cô giờ đã thành người bán thực vật. Bên cạnh chỉ có cậu em trai mười tuổi tên Diệp Gia Minh chăm sóc bà ấy!

Đêm xảy ra tai nạn đó, cô bạn thân Phương Phương đã đánh một cuộc điện thoại xuyên đại dương cho cô. Phương Phương kể hết toàn bộ mọi chi tiết về vụ tai nạn mà Diệp Gia Minh không thể kể rõ cho cô nghe, cô mới biết sơ lược mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Thì ra trong lúc Khâu Lệ Như đi đến gia đình nữ doanh nhân của công ty nhà họ Lâm tham gia hoạt động từ thiện thì bị tai nạn giao thông trên đường cao tốc! Tai nạn giao thông này đã trở thành tin nóng trên các trang mạng lớn nhỏ trong nước.

Tin tức đưa ra rằng “Chiếc xe Mercedes màu bạc của người vợ vì đuổi theo chiếc Land Rover màu trắng của tình nhân, cuối cùng gặp tai nạn trên đường cao tốc!” Dẫn đến sự chú ý của những kẻ nhiều chuyện đồng thời cũng dẫn đến cuộc chiến vắng nước bọt của những kẻ đó.

Cô không tin người mẹ luôn dịu dàng của cô có thể làm ra chuyện dữ dội cảm như vậy. Vì thế cô và Phương Phương bỏ cả một đêm tìm mọi con mắt, mới tìm được một chút manh mối bên trong cái chủ đề nóng hổi đó. Có vài kẻ nhiều chuyện nào đó còn tung lên đoạn băng ghi hình lúc xảy ra tai nạn của người vợ, rồi còn có vài kẻ ngồi phân tích thật rõ ràng chuyện này.

Diệp Giai Ngưng dựa theo những phân tích của những kẻ đó, rồi xem lại đoạn băng ghi hình tại hiện trường xảy ra vụ tai nạn. Nếu không nhìn kỹ, thì đúng là chiếc Mercedes màu xám vô cùng ngang ngược và vào chiếc Land Rover màu trắng.

Một cô tình nhân lái chiếc Land Rover đi đến có chuẩn bị kỹ càng, một người vợ không có bất kỳ chuẩn bị nào, chỉ biết lái chiếc Mercedes màu xám tránh né trên đường. Chiếc Mercedes màu bạc không những bị hư mà người còn bị thương nặng!

Khi được phỏng vấn, cô tình nhân lái chiếc Land Rover màu trắng còn trong tình trạng hoảng sợ, lau nước mắt rồi luôn mồm hy vọng người đàn ông của cô ta không có việc gì.

Cô ta tỏ thái độ rộng lượng như mình là kẻ bị hại, không để bụng thái độ của người vợ, vì vậy cô ta nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của những cô tình nhân khác và quần chúng.

Còn người vợ bị đụng thì bị mọi người phi nhổ, có người còn mượn “Chân Hoàn truyện [1]” để bình luận về người vợ – Đúng là ác giả ác báo mà.

Thái độ của những người ngoài cuộc này, làm cho Diệp Giai Ngưng bức tức suốt cả đêm. Mà thái độ của người ba Diệp Phương Viễn của cô, lại làm cho cô rơi vào hố sâu của đau khổ và tuyệt vọng!

Buổi sáng của ngày kế sau khi xảy ra tai nạn, Diệp Giai Ngưng nhận được điện thoại của Diệp Phương Viễn.

Diệp Phương Viễn dùng giọng điệu vô cùng tiếc nuối và áy náy thông báo cho cô biết, ông và Khâu Lệ Như đã làm thủ tục ly hôn từ lâu. Ông cũng đã xin phá sản công ty nội y “Đông Phương Vận” của Khâu Lệ Như, còn nhấn mạnh là mình không có tiền để chịu trách nhiệm tiền phẫu thuật cao ngắt ngưỡng cho vợ.

Một người không có quyền lựa chọn gia cảnh của mình, cũng không quyền lựa chọn ba mẹ. Gặp phải người ba cặn bã đến xấu hổ này, cô cũng không có quyền lựa chọn.

Mà mẹ của cô gả cho một người đàn ông cặn bã như thế này, không chỉ tan vỡ hết tình yêu, hôn nhân tán nát, mà bây giờ còn phải nằm ở trên giường chưa biết sống chết. Để lại cho một người mới hai mươi mấy tuổi đầu, nỗi ám ảnh rất sâu đậm về tình yêu lẫn hôn nhân.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, cô đã trải qua một cơn ác mộng không thể tỉnh giấc. Trong cơn ác mộng cô đã khóc, đã đau khổ, đã giãy dụa, cuối cùng cô không có đường lui mà chỉ có thể ra quyết định này.

Tổng Diễm nghiêng đầu nhìn Diệp Giai Ngưng đang ngửa đầu lên, im lặng không nói chuyện.

Cho dù Diệp Giai Ngưng cố ý trang điểm thật đậm, cũng không thể che giấu được vẻ đẹp yêu kiều vốn có. Cho dù cô chịu đựng sự vui dập của phong ba bão táp, thì cô vẫn tỏa ra ánh hào quang đẹp đến lóa mắt. Dưới ánh hào quang đẹp đến đó, ngay cả ánh sáng của chính cô ta cũng mờ nhạt.

Diệp Giai Ngưng không những có thể dễ dàng cướp đi chàng hoàng tử của cô ta, mà từ nay về sau, cuộc sống của chính cô ta sẽ là một cái bóng núp sau ánh hào quang chói của cô.

Tổng Diễm cắn môi thật mạnh, đè nén nỗi căm hận chứa trong lòng.

Cô ta điều chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt, hỏi với vẻ quan tâm: “Giai Ngưng này, em có từng nghĩ đến, nếu như em làm như vậy, Nam Hạo phải làm sao đây?” Ngoài mặt cô ta tỏ vẻ quan tâm, nhưng bên trong ánh mắt lại hiện lên niềm vui sướng khi người khác gặp tai họa.

Diệp Giai Ngưng không hề nhận ra ánh mắt khác thường của Tổng Diễm. Cô cúi đầu nâng cái ly cao chân lên, đưa đến môi nhấp một ngụm, nuốt ngụm rượu đắng đó xuống.

Ngụm rượu đắng đó tiếp xúc với đầu lưỡi, đi qua yết hầu, chạy thẳng vào tim. Cô cho rằng khi nhắc lại cái tên Nam Hạo này, cô sẽ bình tĩnh như không có việc gì, nhưng cô nhận ra ý chí của mình không thể kiểm soát được cơn tim, khi nỗi đau ứa đến lại cảm nhận rõ đến vậy.

Cô đặt một tay ở trên ngực mình, trong chớp mắt, Tổng Diễm ngẩng đầu lên nhìn đôi ngươi trong vắt như nước của cô, nó giống như pháo hoa rực sáng giữa bầu trời đêm yên tĩnh đầy âm đạm.

Diệp Giai Ngưng nở nụ cười xớt xa, nói: “Em đã chia tay với Nam Hạo rồi. Anh ấy là một người đàn ông tốt, chỉ là em không xứng với anh ấy thôi!” Trời nhà nham tối thì cô đã ra ngoài, tuyên bố với Nam Hạo một lần nữa, nói cho anh ấy biết lời nói chia tay hôm qua không phải lời nói đùa. Cả hai hãy sống tốt, đừng liên lạc với nhau nữa.

“Giai Ngưng này, không giấu gì em, lúc trời sập tối Nam Hạo đã đến tìm chị. Anh ấy thiết tha muốn biết tại sao em đòi chia tay. Cho nên, chị mới đến đây tìm em, mặc dù anh ấy bảo chị đừng đến. Nhưng em biết không, chị mới không gặp một ngày, Nam Hạo đã hốc hác biết bao nhiêu, ừ rồi biết đường nào.” Tổng Diễm ngừng một lát, theo dõi sát sao thái độ của Diệp Giai Ngưng.

Ánh mắt của Diệp Giai Ngưng chợt âm đạm, cô ta nắm thóp được rồi nha! Trong lòng cô ta thật hả hê!

Cô ta lại nói tiếp: “Do không được sự cho phép của em, chị không nói cho anh ấy biết chuyện nhà em. Nhưng mà, dù thế nào đi nữa, Giai Ngưng à, bây giờ em một thân một mình du học ở bên Hoa Kỳ, người duy nhất có thể bàn bạc chỉ có mình Nam Hạo thôi. Em có chắc là em không đi tìm anh ấy để cả hai cùng nghĩ cách giải quyết chứ?”

“Đây là chuyện xấu trong nhà em, em không thể vạch áo cho người xem lưng được. Hơn nữa, chỉ sợ gia cảnh nhà Nam Hạo cũng không khá giả gì, anh ấy vẫn luôn cố gắng lấy được học bổng đó thôi. Em không muốn anh ấy chuốt thêm phiền phức vào người.” Quen Nam Hạo hơn một năm, hai người họ chỉ toàn ăn cơm trong căn tin trường. Anh ấy thường ngày sống rất tiết kiệm, chắc hẳn kinh tế cũng chẳng dư giả.

“Em chắc chắn em sẽ không hối hận chứ? Giai Ngưng!” Tổng Ngưng hỏi lại thêm lần nữa. Cô ta cảm thấy bây giờ mình nên hỏi cho thật chắc, làm vậy sau này lương tâm của chính cô ta sẽ thanh thản hơn.

“Tổng Diễm này, chị từ khi nào đã bắt đầu lái nhai như một bà già thế!” Diệp Giai Ngưng cau mày lại, cố gắng nở một nụ cười.

Cô nhìn Tổng Diễm, nói với vẻ chân thành.

“Chị Tổng Diễm à, cảm ơn chị đã hết lòng giúp em mượn được chiếc thẻ VIP của KING STONE. Cảm ơn chị đã không ngại đường xá xa xôi đến đây tìm em. Nhưng, em không còn sự lựa chọn nào khác chị à, xin chị hãy nói Nam Hạo giúp em, chuyện em muốn chia tay với anh ấy là thật. Có lẽ, chỉ có làm như vậy, chúng em mới giữ lại được những hồi ức tốt đẹp nhất về nhau. Ông Robert sẽ nhanh chóng đến đây. Em đã trưởng thành rồi, em biết mình đang làm gì!”

Lòng quan tâm của Tổng Diễm dành cho Diệp Giai Ngưng là giả, nhưng lời Diệp Giai Ngưng nói là thật. Bây giờ trong lòng cô ta đã ngầm chắc chắn rằng Diệp Giai Ngưng đã quyết tâm, như vậy cô ta có thể sắp đặt “tiết mục” tiếp theo rồi!

Cô ta lại liên miên căn dặn Diệp Giai Ngưng những việc cần phải chú ý, đến lúc này cô ta mới đứng dậy, đi ra ngoài mà cứ liên tục quay đầu lại nhìn. Trên mặt của cô ta đầy vẻ lo âu, trong lòng lại để mặc cho những oán hận tích tụ lâu ngày mặc sức sinh sôi.

Nam Hạo à! Anh sẽ được tận mắt nhìn thấy đứa em gái nữ thân của anh rơi vào tay giặc! Anh sẽ phải đau lòng! Anh sẽ phải đau khổ! Anh sẽ phải cảm phần đến tuyệt vọng! Diệp Giai Ngưng, do tự mình đưa đầu vào miệng cạp, đừng trách lòng dạ người chị này độc ác!

“A, tôi xin lỗi vì đã đụng trúng anh.” Tổng Diễm đi đường mà lòng không yên, lúc không cẩn thận đụng phải một người đàn ông tóc đen đang ngồi ở chỗ gần cửa, cô ta vội vàng nói lời xin lỗi bằng tiếng anh.

Người đàn ông không ngẩng đầu lên, chỉ cúi đầu uống rượu, làm lơ lời xin lỗi của cô ta.

Diệp Giai Ngưng vẫy tay với Tổng Diễm, dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn thấy Tổng Diễm đứng vào một người đàn ông, cô ta liên tục nói lời xin lỗi với anh ta, nhưng người đàn ông đó lại thờ ơ. Lúc cô định đứng dậy, lại thấy Tổng Diễm nói xin lỗi xong thì bỏ đi ngay.

Bên trong quán bar mờ ảo, dưới ánh đèn lờ mờ, Diệp Giai Ngưng nhìn thấy người đàn ông tóc đen đó chợt ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn về phía cô một cái, rồi lại cúi đầu uống rượu tiếp.

[1] Chân Hoàn truyện – Hậu Cung Chân Hoàn truyện: là bộ phim truyền hình Trung Quốc. Chân Hoàn truyện là bộ phim cung đình ăn khách nhất trên màn ảnh nhỏ Đại Lục năm 2012 và được đánh giá là phim cổ trang kinh điển của Trung Quốc trong nhiều năm trở lại đây. Bộ phim tạo nên cơn sốt “Chân Hoàn truyện” như các bộ phim Tây du ký (1986) và Hoàn Châu cách cách (1997)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Dịch: Thanh Dạ Người đàn ông nhìn về phía cô bằng ánh mắt bình thản, lạnh lẽo, thoáng nhìn chẳng hề cảm thấy chút ảm áp nào. Nhưng, không biết có phải là ảo giác hay không, Diệp Giai ngưng lại cảm thấy trong ánh mắt lạnh nhạt đó đang ẩn chứa nỗi đau khổ và cô đơn.

Không biết tại sao, trong lòng cô lại có cảm giác cô và anh ta đang có cùng cảnh ngộ, do đó cô nở một nụ cười về phía anh ta, nhưng chỉ nhìn thấy anh ta cúi đầu tiếp tục uống rượu, cho nên cô không nhìn về phía đó nữa, rồi tự cười nhạo mình nghĩ quá nhiều.

Cô cúi đầu tiếp tục uống ly rượu BLUE LOVE (màu xanh mê hoặc) có mùi vị kỳ lạ, cố gắng đè nén những lo lắng, bất an, xấu hổ cùng nhục nhã trong lòng, lặng lẽ chờ Robert đến.

Vì muốn gom góp chi phí phẫu thuật kếch xù cho mẹ, Diệp Giai Ngưng biết được người đàn ông Robert ngoài bốn mươi quốc tịch Mỹ kinh doanh kim cương ở Nam Phi này từ bạn bè của chị Tổng Diễm.

Sau khi Robert gặp mặt và nói chuyện với cô qua webcam liền sáng khoái đặt cọc hai mươi ngàn USD. Robert nói với cô, một trăm tám mươi ngàn USD còn lại ngày mai sẽ thanh toán sòng phẳng với cô.

Vì người mẹ chưa rõ sống chết của mình, cô buộc phải làm như vậy! Con người khi đối mặt với hiện thực không thể cúi đầu được!

Uống dòng rượu đắng chát BLUE LOVER (màu xanh mê hoặc) xuống, dần dần trong mùi vị đắng chát đó lại tản ra vị ngọt thanh. Diệp Giai Ngưng vô thức uống hơn nửa ly BLUE LOVER (màu xanh mê hoặc). Cô chợt cảm thấy trước mắt mình trống rỗng mờ ảo.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhìn xuyên qua ánh đèn mờ ảo trong quán bar. Trong lúc mơ màng, cô nhìn thấy một tên răng hô làm người khác ghê tởm.

Ồ! Robert đến rồi! Trái tim cô chợt thất lại!

Cô buông ly rượu trong tay mình xuống, có chút phân vân đứng dậy, đi đến đón tiếp Robert.

Miệng Robert đầy mùi rượu, chứng tỏ ông ta uống không ít. Ông ta say mềm híp mắt lại, đứng đánh giá cô gái phương đông xinh đẹp Diệp Giai Ngưng bằng đôi mắt ngạc nhiên!

Chỉ nhìn thấy trên người cô mặc bộ sườn xám không tay màu tím có hoa văn hình hoa sen, đây chính là vẻ đẹp và sự huyền bí chỉ có ở người phụ nữ phương Đông.

Nhưng, cách ăn mặc này lại không hòa hợp với gương mặt được trang điểm thật đậm của cô. Cô trang điểm cho gương mặt mình theo kiểu vẽ mắt khói đen, giống y như lần đầu gặp nhau trên webcam.

Mặc dù không nhìn thấy được gương mặt thật của cô bên dưới lớp trang điểm đó, nhưng trong ánh mắt ngỡ ngàng của Robert mà nói, cô cũng đủ quyến rũ rồi. Có lẽ do cô vừa mới uống rượu, nên ánh mắt của cô trở nên mơ màng, hai má đỏ ửng, làm cho người khác nhìn vào càng thấy hấp dẫn hơn.

Robert tính chào cô một tiếng, nhưng do cô căng thẳng quá mức nên đứng không vững, lao đảo ngã xuống đất.

Ông ta vội vàng bước đến, vừa đỡ lấy eo của người đẹp, vừa mỉm cười chào hỏi bằng tiếng Anh với cô: “Hi, baby, em còn nhiệt tình hơn tôi tưởng nha!”

Ông ta vừa ôm lấy người của Diệp Giai Ngưng, hai bàn tay lại càn rỡ mà bóp mạnh eo cô một cái, sau đó mò mẫm lên phía trên.

Lúc Diệp Giai Ngưng còn trong trạng thái không tỉnh táo thì đột nhiên cô cảm thấy có một đôi tay đang tập kích trên người mình, vì thế cô vội vàng dùng sức đẩy đôi tay đó ra, lễ phép nói tiếng cảm ơn: “Ngài Robert à, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi suýt chút nữa đã gây nên chuyện đáng xấu hổ rồi. Tôi rất cảm ơn vì ngài đã đỡ lấy tôi.”

“Người đẹp à, em không cần khách sáo vậy đâu.” Mùi rượu nồng nặc từ miệng của Robert phả vào mặt của Diệp Giai Ngưng. Hai bàn tay của ông ta thường thức đường cong tuyệt vời của cô, ông ta có chút gấp gáp dịu Diệp Giai Ngưng ngồi xuống chiếc ghế bên quầy bar, túm lấy Diệp Giai Ngưng trong đang say mềm, rồi ôm cô vào lòng.

Tuy Diệp Giai Ngưng đã trưởng thành, nhưng cô chưa bao giờ thân thiết với một người khác phái như vậy. Cho dù cô từng hẹn hò với Nam Hạo gần hai năm, nhưng cô vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với anh ấy.

Cô sợ chọc Robert giận, làm thất bại cuộc mua bán liên quan đến vận mệnh của mẹ, cho nên cô không dám cố hết sức giãy mạnh ra khỏi sự khống chế của ông ta, mà chỉ khẽ vận vẹo cơ thể mình, hồng thoát khỏi cái ôm của ông ta, để giữ một khoảng cách nhất định.

“Oh, em thích uống BLUE LOVER sao?” Robert nhìn về phía chất lỏng màu xanh còn sót lại trong ly rượu đang đặt trước mặt Diệp Giai Ngưng, cúi đầu có hơi đắm chiêu nhìn người đẹp đang giẫy nhẹ trong lòng. Người đã uống loại rượu này, còn giả vờ tỏ ra cao quý, đúng là chuyện vô cùng nực cười mà.

Ông ta buông lỏng hai tay đang ôm chặt Diệp Giai Ngưng, gọi bartender pha thêm một ly BLUE LOVER giống như vậy. Hai người cùng uống BLUE LOVER mới thú vị chứ. Ông ta cảm thấy vô cùng thích thú khi nghĩ vậy.

Mà Diệp Giai Ngưng đương nhiên không biết được những suy nghĩ trong lòng Robert, thừa lúc Robert đang thả lỏng cánh tay ôm lấy mình, cô bèn giãy nhẹ thoát khỏi nó.

Cô thầm đánh giá Robert trong lòng, ông ta mặc dù uống nhiều rượu, nhưng âu phục vẫn thẳng thớm, đó cũng là cách ăn mặc của các quý ông trong xã hội thượng lưu. Dần dần cô cũng an tâm hơn, im lặng ngồi một chỗ, đầu suy nghĩ thật nhanh, định tìm một vài đề tài để nói chuyện.

Bartender đưa cho Robert một ly BLUE LOVER khác, ông ta vội vàng uống một hơi.

Có lẽ tối nay ông ta uống hơi nhiều, đã vậy còn pha lẫn nhiều loại rượu với nhau, cho nên khi BLUE LOVER vừa vào đến bụng, chưa được bao lâu, thì đầu óc đã bắt đầu choáng váng. Vì thế mới nhìn người đẹp phương Đông đang thẹn thùng trước mắt từ một thành hai nhĩ?

Ông ta cười hi hi, đưa hai tay ra, muốn ôm trọn hai người đẹp bé bỏng bên trái và bên phải vào trong lòng. Ông ta bắt được Diệp Giai Ngưng, thì muốn sáp ngay cái miệng hô nồng nặc mùi rượu đến miệng cô.

Khi Diệp Giai Ngưng vẫn còn vất óc suy nghĩ thì bất chợt cảm thấy có một sức mạnh túm lấy kéo người qua, sáp cái miệng hô hơi thổi đến gần cô.

Lúc cái miệng hô hơi thổi đó sáp đến, trong lòng cô cảm thấy ghê tởm, do đó cô bèn quay đầu qua phải theo bản năng. Vì vậy cái miệng hô hơi thổi kia chỉ chạm được đến búi tóc đen nhánh của cô, làm cho cây trâm cổ điển có hình bướm của cô lung lay như sắp rớt xuống.

Cây trâm hình bướm lung lay, hấp dẫn đôi mắt của Robert. Ông ta giữ chặt cô, sáp cái miệng hô lại lần nữa, tỏ thái độ quyết phải làm cho bằng được.

Trong lòng Diệp Giai Ngưng hốt hoảng, mặc kệ những suy nghĩ trong đầu, cô cúi nhanh đầu xuống, dùng hết sức cắn một cái thật mạnh vào tay ông ta.

Robert bất ngờ bị cắn một cái, bèn buông tay ra, sau đó dùng sức tát hai cái vào mặt cô. Bốp! Bốp!

“SHIT, cô giả vờ cao quý gì chứ!” Hai mắt say mềm của ông ta mở to, hé cái miệng hô ra, phun nước bọt về phía cô, nói với vẻ căm tức.

Khi cảm giác được hai má bắt đầu đau rát, Diệp Giai Ngưng mới có chút tỉnh táo. Cô ngăn người trong giây lát, nhìn thấy Robert đang nổi giận đùng đùng, trong chốc lát cô không biết nên làm thế nào.

Robert đè nén cơn giận xuống, sáp cái miệng hô hơi thổi đến người cô lần nữa, Diệp Giai Ngưng không hề nén được sự ghê tởm tuôn ra trong lòng, cô lại vô thức nghiêng đầu qua một bên. Hành động vô thức này của cô, lại chọc Robert nổi giận lần nữa.

Người đẹp ở trước mắt làm cho ông ta thêm nhỏ dãi, nhưng chỉ có thể nhìn, không thể hôn, khiến ông ta điên tiết lên. Thế nên ông ta tiện tay cầm ly rượu trên quầy, hất nước vào mặt cô, nói với giọng dữ tợn: “Mượn lời người Trung Quốc mấy cô hay nói, cô có thái độ như vậy chính là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chứ gì.”

Có một nỗi sợ hãi ập sâu vào lòng Diệp Giai Ngưng, không lẽ cô gặp phải kẻ biến thái rồi sao? Không, không, không thể nào, lúc gặp nhau trên webcam, cô đã điều tra rõ về Robert rồi mà, mặc dù tuổi tác của ông ta có hơi lớn, nhưng cách nói chuyện vẫn thể hiện rõ mình là người có học thức. Nếu không, cô làm sao có thể nhận lời chứ.

Còn người đàn ông tên Robert kia, dường như lúc này đây ông ta đã thay đổi thành một người khác, ông ta mở trừng đôi mắt màu xanh chẳng chút to máu, nhe cái miệng hô hơi thổi ra, nhìn giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Diệp Giai Ngưng khiếp sợ vô cùng! Cô nhìn trái nhìn phải, định cầu cứu những người xung quanh. Nhưng, cô đã bị đẩy vào một góc, xung quanh hầu như chẳng có ai, chỉ có duy nhất một người đàn ông tóc đen ngồi gần lối ra vào.

Robert tiến đến gần, ánh mắt hung tợn, miệng nở nụ cười ác độc, còn nói riu rít: “Chắc chắc chắc, người đẹp bé bỏng à, em cứ kêu lên đi, ở đây không

ai rảnh rồi lo chuyện bao đồng đâu.”

Đôi mắt xanh tí hí của ông ta dừng lại nơi đang nhô cao và phập phồng lên xuống trên chiếc sườn xám màu tím của cô.

Do chịu ảnh hưởng mạnh từ còn, do ảo giác mà BLUE LOVER mang đến, lý trí của ông ta đã bị ném đi từ lâu rồi, chỉ còn lại dáng người tuyệt đẹp của người phụ nữ phương Đông bé bỏng không ngừng lắc lư trước mắt ông ta.

Sự sợ hãi trong lòng Diệp Giai Ngưng giờ đây đã biến thành sự hoảng sợ khi bị ông ta nhìn chăm chăm không chút e dè, lúc này cô chỉ ước gì mình có thể lập tức thoát khỏi đây. Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, cô lập tức quay đầu chạy về phía cửa. Nhưng cô không ngờ, giày cao gót đột nhiên bị gãy, cả người cô ngã nhào về phía người đàn ông tóc đen đang ngồi một mình ở chỗ gần lối ra vào.

Cú ngã này xảy ra trong chớp mắt, làm cho cô giật nảy mình, như vừa bừng tỉnh sau giấc mộng. Nỗi sợ hãi, hối hận cùng xót xa ủa đến, trộn lẫn trong lòng cô.

Nếu làm rách lòng Robert, vậy tiền phẫu thuật cho mẹ phải làm sao đây?

Người đàn ông tóc đen ngồi uống rượu một mình ở gần lối ra vào ngỡ ngàng đỡ lấy một cơ thể ấm áp, mềm mại bất ngờ nhào đến, lồng ngực lại bị một thứ sắc nhọn nào đó đâm trúng, có hơi đau.

Đôi mắt vô cùng lạnh lùng của anh ta, nhìn về phía người con gái chủ động nhào vào trong lòng mình. Đến khi anh ta nhìn rõ gương mặt và quần áo của người con gái trong lòng, thì đáng vẻ yêu kiều màu tím vốn có trong đêm nay của cô gái đó đã biến mất, thay vào đó chính là cái nhìn không hề che giấu sự khinh thường và chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Dịch: Thanh Dạ Tới nay, Mạnh Phi Phàm cố ý tìm một góc khuất yên tĩnh, chỉ muốn lặng lẽ ngồi uống rượu một mình, uống cho thật say, say đến nỗi có thể quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra!

Ba tháng trước, vợ của anh, à, không đúng, phải gọi là vợ trước, Trác Nhu đột nhiên đề nghị ly hôn với anh, sau khi ly hôn xong thì cô ấy biến mất không còn chút dấu vết nào. Một tháng trước, mẹ anh đột ngột qua đời. Nửa tháng trước, ba anh bất ngờ tuyên bố ông muốn đưa đứa con rơi của người tình về nhận tổ tông.

Anh đang chìm sâu trong nỗi đau khổ không dứt khi người vợ yêu dấu bỏ đi, nhưng anh không ngờ được từng việc xảy ra trong gia đình nhà họ Mạnh buộc anh phải tỉnh táo không thể tiếp tục chìm đắm trong nỗi đau khổ đó.

Sau khi mẹ qua đời được nửa tháng, người tình cũ và đứa con rơi của ba liền công khai chuyển vào nhà họ Mạnh. Anh tìm người ba Mạnh Vành Thế nói chuyện, không ngờ lời nói của Mạnh Vành Thế làm anh tức giận suốt tí nữa đã cắt đứt tình ba con.

Lúc tức giận Mạnh Vành Thế nói, năm xưa ông và Hoa Trân Trân yêu nhau từ nhỏ, nhưng người mẹ Lý Lam của anh sau khi đi du học về lại chạy đến phá hỏng hôn lễ mà do ba mẹ hai bên sắp đặt cho ông.

Mạnh Phi Phàm còn nhớ rõ, lúc anh vừa hiểu chuyện, cứ cách hai ba ngày lại nghe thấy tiếng ba mẹ cãi nhau không dứt. Trong lúc hai người cãi nhau, cái tên Hoa Trân Trân luôn bị khơi ra. Sau khi anh đi du học về, anh cũng biết được mình còn có một đứa em trai cùng ba khác mẹ tên là Hoa Tư Nhung.

Khi đó, mẹ anh còn cười lớn rồi nói, tên gọi của Hoa Tư Nhung được ghép từ âm của Hoa Trân Trân và Mạnh Vành Thế.

Vào cái đêm Mạnh Phi Phàm và ba mình cãi nhau, trợ lý Trình Thịnh báo tin vui từ Hoa Kỳ về, anh ta nói công ty ở Hoa Kỳ đã nghiên cứu thành công vật liệu mới, muốn tổ chức một buổi tiệc chúc mừng trước lễ giáng sinh.

Mạnh Phi Phàm mặc kệ những chuyện rắc rối trong nhà, vội vã mua vé máy bay rồi bay thẳng sang Hoa Kỳ. Nhưng gặp phải bão tuyết nên chuyến bay phải đáp lại bờ biển phía tây của Los Angeles. Ba ngày sau, hãng hàng không mới hoạt động lại bình thường. Cho nên anh mới đến Manhattan vào ngày đêm giáng sinh, buổi tiệc chúc mừng gia phải dời lại sau lễ.

Đêm giáng sinh năm ngoái, anh và ba ngồi chơi cờ trong phòng sách, còn mẹ cùng vợ đích thân xuống bếp làm một bữa tối thịnh soạn theo kiểu Tây, cả gia đình đón lễ trong vui vẻ. Vậy mà năm nay, anh lại trở thành một kẻ cô đơn, lang thang ở nơi đất khách quê người.

Sống ba mươi năm trên đời, anh chưa bao giờ cảm thấy cô độc và cô đơn như đêm nay.

Nỗi cô đơn và sự cô độc vốn chỉ thuộc về anh, lại bị một cơ thể thơm ngát mềm mại phá vỡ.

“Này! Cô uống say rồi.” Mạnh Phi Phàm cau mày lại, nói với giọng lạnh nhạt, làm bộ muốn đẩy Diệp Giai Ngưng đang nằm trong lòng mình ra.

Anh ta đang nói tiếng Trung Quốc!!!

Diệp Giai Ngưng tỉnh buong lỏng hai tay ra, trong phút chốc cô lại cố hết sức níu lại, hai cánh tay trắng nõn giống như một con nhện tỉnh, sống chết bám chặt lấy cổ anh.

“Anh ơi, anh có thể giúp tôi được không?” Diệp Giai Ngưng ôm khư khư cái cổ của người đàn ông, kiên quyết không buông tay, cô run rẩy cất tiếng nói. Cô nói chuyện bằng tiếng Trung Quốc theo bản năng của mình.

Người đàn ông tóc đen ở trước mặt, mái tóc dài ở ngang vai che đi nửa khuôn mặt, trên má râu mọc lởm chởm, dường như chỉ cần ba ngày ba đêm thì nó có thể sinh sôi nảy nở rất nhanh. Gương mặt của anh cô không nhìn rõ lắm.

Anh có một đôi mắt màu nâu đặc biệt sâu hút, tuy lạnh lẽo giống như những bông tuyết từ trên bầu trời Manhattan rơi xuống. Song chỉ cần anh và cô là đồng hương cũng đủ rồi!

Robert cảm thấy hoa mắt, người đẹp ở trước mắt bỗng chốc chẳng thấy đâu nữa. Ông ta mở con mắt kèm nhèm say rượu của mình lên, quay đầu tìm kiếm xung quanh, chỉ thấy người đẹp đang bỏ chạy ra ngoài. Dáng người tuyệt vời của cô xa dần trước mắt ông ta, ông ta làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như thế chứ?

Ông ta nuốt nước bọt, quên mất cảm giác đau đớn trên bàn tay, nghiêng răng ken két, vội vã đuổi theo.

Giờ đây? Người đẹp bé bỏng đang bị người đàn ông khác ôm ấp sao? Ông ta tức nghẹn họng, bèn vươn tay ra muốn cướp người đẹp bé bỏng đang ở trong lòng Mạnh Phi Phàm về.

Tay của anh vừa chạm đến cánh tay trắng nõn nà của Diệp Giai Ngưng thì trên cổ tay bất chợt có cảm giác đau nhói. Thì ra cổ tay anh đang bị người khác dùng sức bóp thật chặt!

Ông ta gào thét la “oi oi”, “SHIT, thằng khốn, mày cút đi chỗ khác, dám xía mũi vào chuyện của ông đây hả? Người đẹp này của tao.”

“Ông kia, ông tự trọng chút đi! Cô ấy là..... bạn tôi! Tôi đến đây dẫn cô ấy về.” Giọng nói của Mạnh Phi Phàm lạnh lùng, không hề có ý từ chối.

Lời nói vừa thốt ra cửa miệng, anh nhếch môi tự giễu chính mình. Hôm nay chắc anh bị trúng tà rồi. Một người không bao giờ lo chuyện bao đồng như mình, lại vì một cô gái mới lần đầu tiên gặp nhau mà làm rách lòng người khác.

Có lẽ chính về điểm đam mê yêu đó của cô đã chạm đến lòng trắc ẩn trong lòng anh, cũng có thể ở nơi đất khách quê người này thấy cảnh đồng hương đang bị người nước ngoài ức hiếp, cho nên mới làm cho máu anh hùng trong người của anh nổi dậy....

Những lời Mạnh Phi Phàm nói hù Robert ngăn cả người, ông ta sờ ót mình, tỉnh táo được chút ít.

Sau khi tỉnh táo lại, ông ta quét mắt nhìn người đẹp bé bỏng trong lòng Mạnh Phi Phàm, giọng điệu có chút hờn giận, nói: “SHIT, cô ta là bạn bè gì của mày? Bạn bè như thế nào hả? Cô ta nhận tiền của tao, đang mua bán với tao, mày tốt nhất đừng xía mũi vào chuyện của bọn tao.”

Mua bán sao? Mạnh Phi Phàm cúi đầu xuống liếc Diệp Giai Ngưng một cái. Bên dưới đôi mắt được trang điểm theo kiểu khói đen đó, cô nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương và cầu xin. Song, cô vẫn gật đầu.

Ngay lúc đó anh cảm thấy mình hôm nay thật nực cười. Thì ra quây một trận, người con gái anh hăng hái hỏi máu anh hùng chạy đến cứu lại là gái làng chơi.

Anh nghĩ tới những lời người vợ trước Trác Nhu nói, “Bất kỳ một cuộc mua bán nào cũng đều tự nguyện cả. Em tự nguyện kết hôn với anh, hai chúng ta cũng tự nguyện ly hôn, một nửa tài sản anh chia cho em sau khi ly hôn cũng chính kết quả mà anh bằng lòng trao đổi trước khi lấy nhau.”

Anh vừa nghĩ đến Trác Nhu, thì nhớ ngay đến cảnh anh quen biết Trác Nhu năm đó, chẳng phải chuyện đó cũng chính hậu quả của việc anh nổi máu anh hùng sao? Anh muốn đẩy Diệp Giai Ngưng ra theo bản năng của mình.

Về phần Diệp Giai Ngưng, cô giống như một người sắp chết đuối vớ được một khúc cây, cho nên cô phải cố gắng hết sức, bám chặt lấy cổ của Mạnh Phi Phàm, sống chết không chịu buông ra.

“Đúng vậy, việc tôi và ông ta có mua bán là thật. Nhưng, hôm nay ông ta uống say rồi. Ông ta đã biến thành kẻ biến thái, tôi không thể theo ông ta đi được. Tôi cầu xin anh đó, tôi xin anh, xin anh giúp tôi với. Tôi nay tôi không thể theo ông ta được đâu.”

Tuy cô chỉ mới là sinh viên năm ba, chưa học hết hai năm chuyên ngành tâm lý học, nhưng cô có thể đứng ở góc độ tâm lý học mà phán đoán, do nồng cồn trong người Robert quá cao, nên thần kinh của ông ta bị chèn ép, dẫn đến bộc phát tính ham muốn. Khiến tâm lý trở nên bất thường. Trong tình trạng này, người phụ nữ nào ở gần ông ta lúc này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hai hàng nước mắt của Diệp Giai Ngưng từ khóe mắt chảy xuống, giống như những hạt ngọc trai lăn tăn chảy xuống.

Lời thoại này, giống y như những gì Trác Nhu nói với anh một năm trước. Đến bây giờ Mạnh Phi Phàm vẫn còn nhớ như in.

Anh gặp Trác Nhu tại một khách sạn năm sao, lúc đó cô ấy bị người ta đuổi bắt, ma xui quỷ khiến như thế nào mà anh lại giúp cô ấy. Sau đó, chính là vào ba tháng trước, Trác Nhu nói với anh cô ấy không yêu anh nữa, muốn ly hôn với anh, sau khi nhận được nửa tài sản của anh thì biến mất không còn dấu vết.

Những lời phụ nữ nói, đâu là lời nói thật? Đâu là giả dối đây? Anh kết hôn rồi, cũng đã ly hôn rồi, nhưng vẫn nhìn không thấu, nghĩ không thông.

Lúc Mạnh Phi Phàm định nói NO, thì nghe thấy tiếng khóc thút thít nghẹn ngào. Anh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng mình.

Hai dòng nước mắt chảy xuống gương mặt trang điểm theo kiểu kẻ mắt khói đen, nửa bên mặt bị rượu dội mắt lớp trang điểm, từ trên tóc và quần áo của cô vẫn còn những giọt rượu tí tách chảy xuống. Người cô rõ ràng rất nhếch nhác, nhưng trong ánh sáng mờ ảo lúc sáng lúc tối trong quán bar, lại tỏa ra một màu sắc tươi đẹp!

Cô khóc thút thích, hai mắt kèm nhèm nước, giống như làn nước suối trong suốt. Ánh mắt ngà ngà say, mịt mờ lại diệu kỳ, nhìn chăm chú về phía mình bằng ánh mắt đáng thương, trong lòng Mạnh Phi Phàm hơi thất lại, ánh mắt chợt tỏa ra một ánh sáng khác lạ!

Robert nhìn người đẹp bé bỏng và người đàn ông tóc đen ở trước mặt mình, đang thủ thỉ với nhau bằng tiếng nói nào đó mà ông ta nghe không hiểu, đã vậy còn đột ngột im lặng. Ánh mắt hai người nhìn nhau cũng không tỏ ra thân quen, cũng không giận dỗi sau khi cãi nhau, mà ông ta lại nhìn thấy vẻ kinh ngạc giống hệt ông ta lúc này hiện lên trong mắt anh!

Ông ta lạnh lùng hừ một tiếng, ở đâu ra thằng thối tha muốn cướp người đẹp bé bỏng từ tay ông, ông ta xoay người, hai cánh tay hăng hái xông đến muốn kéo Diệp Giai Ngưng về lần nữa.

Diệp Giai Ngưng sợ hãi trốn vào lòng Mạnh Phi Phàm, cô bắt đầu thay đổi giọng điệu cầu xin của mình với Mạnh Phi Phàm, lời nói ra khỏi miệng càng lúc càng không khách sáo nữa, cô nói thật nhanh, cao giọng lên: “Anh này, chính miệng anh vừa nói, anh nói tôi là bạn của anh mà. Bây giờ anh lại lật lọng, người nước ngoài sẽ nghĩ người Trung Quốc chúng ta như thế nào đây?”

Diệp Giai Ngưng muốn nắm lấy cơ hội cứu mình này, trong tình thế bất buộc, chẳng quan tâm đến lời nói của mình, chỉ biết nói khích Mạnh Phi Phàm thôi.

Mạnh Phi Phàm nghe cô nói những lời như thế, chợt thấy dở khóc dở cười, phải rồi, ai bảo lúc này mình nổi máu anh hùng, đâm đầu vào chuyện lộn xộn này. Đành chịu vậy, nếu đã lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi, đã giúp thì phải giúp người ta đến cùng.

Anh ngẩng đầu nhìn Robert bằng ánh mắt lạnh nhạt, “tôi chỉ dựa vào việc tôi có thể đánh gãy hai cánh này của ông.” Câu nói này cũng chính là câu trả lời của anh dành cho Robert, giọng điệu lúc anh nói tiếng Anh theo kiểu Mỹ vô cùng ngạo mạn.

Robert nghe xong những lời anh nói, liền tức anh ách, câu này nói rõ anh đang liêu với ông ta đây mà. Ông ta đưa tay ra, muốn kéo Diệp Giai Ngưng về lần nữa.

Mạnh Phi Phàm thấy ông ta chưa chịu từ bỏ, anh vươn tay ra ngay, một chiêu đã tóm được, giữ thật chặt cổ tay thô to của Robert. Mà Robert không nhúc nhích được, chỉ biết nghiêng răng chịu đau!

Mạnh Phi Phàm đang giữ chặt hai tay của ông ta, thì bỗng nhiên buông nhanh ra, Robert không ngờ anh sẽ làm như vậy, do quá đột ngột nên cả người lùi về sau vài bước, không giữ được thăng bằng, vì vậy nguyên cái mông nằm chễm chệ dưới đất, nhìn người trong lòng Mạnh Phi Phàm, chỉ biết mở to miệng mắng chửi cô là kẻ ty tiện dối trá.

“Người Trung Quốc có câu: Binh bất yếm trá.[1] Ông này, ông hôm nay học được một bài học rồi nhì.” Mạnh Phi Phàm nhìn Robert té ngã dưới đất, sau đó quay lại nhìn Diệp Giai Ngưng nói: “Nhân lúc ông ta còn chưa đứng dậy, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi rắc rối này đi.” Anh vừa dứt lời, liền đẩy hơi mạnh người Diệp Giai Ngưng.

Lúc Diệp Giai Ngưng đứng dậy, mái tóc lộn xộn của cô mắc vào dây kéo trên áo khoác của người đàn ông. Cô chặt vật cố hết sức kéo tóc ra khỏi dây kéo, cây trâm cũng vì thế mà vô tình rơi vào túi áo khoác của người đàn ông.

Binh bất yếm trá: Yếm : Thoả mãn , đầy đủ Trá : lừa dối. Xuất Xứ : Thời Đông Hán , khi Hán An Đế tại vị (năm 107- 125 CN). Ý nghĩa: câu thành ngữ muốn nói đến trong khi tác chiến cần phải cố gắng hết khả năng tung hoành đánh lừa đối phương để giành được thắng lợi .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Dịch: Thanh Dạ Diệp Giai Ngưng mang đôi giày cao gót bị hư đi cả nhấc quay trở lại quầy bar, sau khi lấy cái áo khoác lông cừu và túi xách mới theo Mạnh Phi Phàm chạy như bay ra khỏi quán bar KING STONE.

Trên bầu trời Manhattan, bông tuyết rơi xuống càng lúc càng nhiều, những cơn gió bắc gào thét thổi qua, làm cho những bông tuyết rơi cuộn cuộn, bay vu vơ đến vật áo khoác ngoài của cô, chui vào từ phía dưới chiếc sườn xám, làm cho người cô lạnh run.

“Cô đi đường cẩn thận, tạm biệt.” Mạnh Phi Phàm bình thần liếc nhìn đáng vẻ nhếch nhác của Diệp Giai Ngưng, lạnh nhạt bỏ lại một câu rồi quay đầu bỏ đi.

“Tôi thật lòng cảm ơn anh chuyện hôm nay....” Lời cảm ơn trước khi tạm biệt nhau Diệp Giai Ngưng vẫn chưa kịp nói, thì anh đã xoay người bỏ đi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Bên dưới màn đêm đen tối, những bông hoa tuyết vẫn bay phấp phới. Cô lại nghĩ đến người mẹ đang nằm trong phòng theo dõi tại bệnh viện ở thành phố G, cô chưa kiếm được chỉ phí phẫu thuật cho mẹ, cô phải làm gì tiếp theo đây? Trong lòng cô tràn ngập những lời tự trách, nỗi bất an và cảm giác lạc lõng.

Bất chợt, sau lưng có một đôi tay mạnh mẽ tóm lấy cô, áp vào mũi đó là một mùi gay gắt được hòa trộn bởi mùi rượu nồng nặc và mùi hôi của nách, chất giọng khàn như vịt đực vang lên bên tai cô: “Oh, My God. Người đẹp à, đêm đã khuya lắm rồi sao em chỉ có một mình vậy chứ? Một mình em chắc là chán lắm ha. Hay là em đến chơi với bọn anh đi. Ha ha ha.”

Diệp Giai Ngưng xoay mặt lại, cô sợ hú vía. Bên dưới ánh đèn mờ ảo, cô nhìn thấy có một hàm răng trắng đều tấp đang nhe nanh múa vuốt. Cô cố hết sức vận người, muốn vùng vẫy thoát khỏi cánh tay rắn chắc đang ôm lấy mình, nhưng cô không có đủ sức, cả người chẳng thể nào nhúc nhích được.

Những cơn gió lạnh buốt không ngừng tạt vào người cô, cô cảm thấy người mình run lên từng hồi, đầu óc càng lúc càng choáng váng. Cô chỉ cảm thấy hàm răng trắng trước mặt hiện ra rất nhiều ảo ảnh, dường như có rất nhiều đôi tay đang xé rách quần áo của cô. Cô cố hết sức hét lớn lên: “Cứu với, cứu tôi với!”

Mạnh Phi Phàm vừa mới quẹo phải ngay khúc cua, định vào bãi gửi xe lấy xe thì ở phía sau vang lên từng tiếng thét cực kỳ thảm thiết, tiếng thét đó nghe rất quen tai.

Trong lòng anh không ngừng nhắc nhở mình “lần này nhất định không lo chuyện bao đồng nữa.” Nhưng lúc anh đi qua khúc cua, theo sau tiếng hét đó lại là sự yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lương tâm của anh không ngừng bất an, quay đầu nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cảnh tượng đó đập vào mắt làm cho anh tức tối nỗi không muốn lo cũng không được.

Ba tên da đen cao to lực lưỡng sống lang thang đang say mèm, vây quanh một cô gái tóc tai lộn xộn, đã vậy còn mặc sức cười to. Ba kẻ, sáu cái tay, xé rách chiếc áo khoác trên người cô gái.

Áo khoác của cô gái bị xé rách, để lộ ra chiếc sườn xám màu tím có hoa văn hình hoa sen. Cô gái bị làm cho hoảng sợ, quên mất phải la lên!

Bên dưới cơn gió lạnh lẽo, cơ thể cô yếu ớt, mỏng manh lại vô cùng thảm hại, cô gái run rẩy ôm chặt lấy người mình, ánh mắt vô cùng hoảng sợ!

Mạnh Phi Phàm không tính lo chuyện bao đồng nữa, nhưng giờ phút này anh không thể thấy chết mà không cứu. Chân anh tăng tốc, chạy nhanh về phía đó, trái tim phải đập hết mấy tên da đen cao to lưu manh ngã bẹp xuống.

Anh cởi nhanh áo khoác ngoài của mình ra, bao bọc lấy cơ thể đang run rẩy của Diệp Giai Ngưng. Anh nắm tay cô kéo đi, thoát khỏi vòng vây của bọn da đen lưu manh, rồi đi đến khách sạn gần đó. Nếu không chườm nước nóng ngay, cô có thể bị tê cứng do lạnh.

Bên cạnh quán bar KING STONE là khách sạn cao cấp sáu sao KING’S ROSE.

Đi thang máy lên đến tầng mười sáu, cảnh đêm ngoài cửa sổ sáng rực với những ánh đèn neon lấp lánh, hiện ra một thế giới hào nhoáng rực rỡ!

Mạnh Phi Phàm không quan tâm đến cảnh sắc tuyệt đẹp rực rỡ bên ngoài cửa sổ, anh ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy đang ngơ ngác vì hoảng sợ kia.

Khó khăn lắm mới lên được tầng mười sáu, anh vội vàng tìm số phòng, ôm cô vào trong phòng, đi thẳng đến nhà tắm. Một tay anh đỡ lấy người cô, tay còn lại vội vàng mở nước nóng cho chảy vào bồn.

Sau khi bồn đầy nước, anh quay đầu nói với cô: “Người cô tê cứng rồi, mau tắm rửa trước đi.” Nói xong, anh buông cô ra, định đi ra khỏi phòng tắm.

Nhưng, vào lúc anh buông tay ra, thì người cô giống như cành liễu rũ xuống, mềm nhũn ngã xuống dưới đất.

Anh cau mày lại, nhìn cơ thể bị đông cứng của cô, thở dài một hơi, đành phải tự mình giúp cô lau người.

Anh ngồi xổm xuống, Nhẹ nhàng cởi áo khoác của cô ra, chiếc sườn xám không biết từ lúc nào đã bị đông cứng lại, không thể mặc trên người được nữa, nếu không cô sẽ lên cơn sốt mất.

Anh thở dài lần nữa, đưa tay mở cúc áo của chiếc sườn xám. Tốn rất nhiều công sức, chiếc sườn xám bị đóng băng mới được cởi ra. Anh sợ cô bị tê cứng, nên vội vàng cầm lấy áo ngủ của khách sạn, bao lấy cơ thể tím tái tê cứng của cô.

Bên dưới ánh đèn dịu nhẹ, anh vô tình nhìn thấy cái bốt hình con bướm màu tím của cô. Anh không muốn nhìn kỹ, nhưng không nén được lòng hiếu kỳ, cho nên mới nhìn nó lần nữa.

Cái bốt hình con bướm màu tím đó vừa giống như hình xăm vừa giống hình vẽ tay. Cái bốt men theo hô hấp của cô nhấp nhô lên xuống, toát lên một vẻ đẹp kỳ bí không thể diễn tả nên lời.

Cổ họng của anh chạy lên xuống, cuối cùng phải cố gắng dời ánh mắt đi nơi khác. Muốn thương thức cũng được thương thức rồi, anh cũng không phải là loại người thừa nước đục thả câu, làm chuyện dễ tiện đó.

Sau khi được lau người bằng nước nóng, cơ thể của Diệp Giai Ngưng cũng dần ấm lên. Đầu cô choáng váng, trán nóng hực, cổ họng khô khan. Trong người cảm thấy rất lạnh, nhưng cơ thể lại nóng ran lên.

Cô vô thức vươn tay mình ra, giữ lấy cánh tay của Mạnh Phi Phàm, cả người dính sát vào anh, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Louis à, Barbara không muốn rời xa anh đâu. Louis à, anh đừng bỏ rơi Barbara có được không?” Mắt cô khép hờ, dường như cô nhìn thấy gương mặt điển trai của Nam Hạo đang ở ngay trước mắt.

Cô nở nụ cười ngây thơ, mỗi lúc cô làm nũng, đều nói những lời tiếng Anh nũng nịu đó với Nam Hạo. Mà mỗi lần cô làm nũng, Nam Hạo sẽ ôm lấy cô, rồi tặng cho cô một nụ hôn dịu dàng.

Louis sao? Mạnh Phi Phàm sững sốt, làm sao cô biết được tên tiếng Anh của anh là Louis chứ? Anh ôm lấy cơ thể yếu ớt của cô. Cô cọ lên người anh, mắt khép lại, nhu mì ngọt ngào, mùi thơm quanh quẩn xung quanh.

Anh muốn đứng dậy, nhưng người cô cứ quẩn lấy anh giống như con bạch tuộc. Chiếc áo ngủ trên người cô cũng tuột ra theo cử động vận vẹo của cô. Bên dưới ánh đèn mờ ảo trong nhà tắm, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện xung quanh ngực cô, hình xăm con bướm màu tím như đang nhảy múa!

Lúc này, người cô đang đỏ mề hời, trong người chợt cảm thấy nóng rực. Cô dán chặt vào người Mạnh Phi Phàm, ở trong lòng anh cọ tới cọ lui, miệng phát ra tiếng lẩm bẩm...

Bên tai không ngừng vang lên tiếng thì thầm nóng bỏng của cô gái, ham muốn trong người Mạnh Phi Phàm dâng lên. Anh nhìn không được cúi đầu xuống, hôn lên làn môi mềm mại của cô. Sóng lưng của cô như có dòng điện chạy qua, cả người run rẩy, ý thức càng trở nên mờ mịt.

“Louis à, em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm. Anh đừng trách em, cuộc mua bán giữa em và Robert ngày hôm nay, thật lòng em cũng không muốn thế đâu. Nhưng mà, nó thất bại rồi. Hu hu hu.....” Cô thì thầm, không biết mình đang nói là tiếng Anh hay tiếng Trung.

Nghe cô nói những lời này, anh dừng hành động của mình lại. Giây tiếp theo, cô lại chủ động hôn lên môi anh lần nữa.

Dáng hôn của cô rất ngây ngô, hàm răng không cẩn thận mà cắn nhẹ vào môi anh. Cô dịu dàng nói tiếng SORRY, rồi lại ngây ngô hôn nhiệt tình lên môi anh.

Mạnh Phi Phàm dù sao cũng là một người đàn ông bình thường, không thể chịu nổi việc cô chủ động nhiệt tình như thế. Hô hấp của anh có chút nặng nề, sự tự chủ bắt đầu bị đẩy qua một bên, lý trí cũng bị ném ra phía sau.

Lúc ranh giới sắp bị phá vỡ thì bụng dưới của cô lại đau đớn dữ dội. Cùng lúc đó, có một luồng nhiệt nóng ập đến ào ào.

Anh bất ngờ chạm đến một dòng dịch lỏng ấm nóng, hoảng hốt cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy có dòng máu đỏ từ phía dưới chảy ra.

Chỉ còn thiếu một giây nữa thôi, anh ngồi ngẩn ngơ cả người! Lòng nhiệt tình bên trong cơ thể bỗng mất sạch, cảm giác nơi nào đó đang ồ ồ như trái bóng bị xì hơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Dịch: Thanh Dạ Phần bụng dưới của Diệp Giai Ngưng càng ngày càng quặn đau, làm cho ý thức dần trở nên mơ màng.

Đầu óc choáng váng, mi mắt nặng nề, Diệp Giai Ngưng cố gắng mở to hai mắt, mơ màng đối mặt với đôi mắt bàng hoàng xen lẫn đôi mắt giận dữ ở ngay trước mắt.

Bên dưới ánh đèn màu vàng nhạt, đôi mắt của cô dần thấy rõ ràng hơn. Những tia sáng mờ nhạt chiếu vào khuôn mặt của người đàn ông đang ở trước mặt cô, làm cho cả người anh càng tỏ sáng hơn.

Sống mũi của anh cao và thẳng, đôi lông mày thanh thú, nếu không có bộ râu quai nón, thì anh chắc chắn sẽ là một người đàn ông rất điển trai.

Cô cảm giác mình đang nằm mơ vậy, vì thế cô nâng tay lên, sờ bộ râu quai nón của anh, lòng bàn tay bị đâm, có hơi đau. Nằm mơ cũng có cảm thấy đau sao? Cô nhếch môi tự chế cười mình. Gần đây, cô thường xuyên tự chế cười mình như vậy.

Phần bụng dưới càng ngày càng đau, con đau quặn đó làm cho ý thức của Diệp Giai Ngưng dần tỉnh táo hơn.

Đây là đâu? Người đàn ông kia là ai? Cô chần chừ một lát, đầu óc ngây dại vài giây, sau đó cô nhanh chóng đứng dậy.

Cô chợt nhớ đến điều gì đó, mở to hai mắt ra, dùng sức đẩy người đàn ông ra.

Cô cúi đầu nhìn người mình, từ dưới móng trời xuống lại có một vũng máu đỏ tươi! Cả người cô tỉnh hẳn!

Cô dời ánh mắt đang hoảng sợ của mình từ chiếc giường trắng xóa sang chỗ khác.

Không lẽ, không lẽ, mình và người đàn ông đang đứng trước mặt kia xảy ra chuyện gì rồi sao?

Diệp Giai Ngưng suy sụp nhắm hai mắt lại. Trời ạ! Chúa ơi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây? Người mình hẹn là Robert mà. Vậy, người đàn ông kia là ai?

“Cô yên tâm đi, chúng ta chẳng làm gì hết. Chẳng qua cô đến ngày ‘đèn đỏ’ thôi.” Mạnh Phi Phàm nhảy nhanh khỏi giường, từ một cảm thú suy nghĩ bằng nửa người dưới đã quay trở lại thành một người đàn ông lạnh lùng. Anh nói câu đó với cô xong liền quay đầu đi vào nhà tắm.

Về kinh hoàng như ngày tận thế trên nét mặt của Diệp Giai Ngưng anh đều nhìn thấy hết, anh nhếch môi lên, nở một nụ cười vô cùng khinh thường.

Giọng nói khàn khàn vang đến tai Diệp Giai Ngưng, cô từ từ ngước mắt lên. Cô bò dậy, kéo tấm chăn đến, bao kín người mình lại.

Cảm giác đau quặn ở phần bụng dưới làm cho cô vừa buốt nhói vừa mệt mỏi, càng lúc càng đau muốn chết.

Ngày ‘đèn đỏ’ đến thật rồi! Nếu không đã bị người ta cưỡng chiếm mất rồi! ‘Đèn đỏ’ đến thật đúng lúc!

Cô vừa chú ý đến ‘đèn đỏ’ thì mồ hôi bắt đầu tuôn trào ra.

Hai ngày trước ngày ‘đèn đỏ’ đến bụng cô luôn đau đến chết đi sống lại. Cô vừa nghĩ đến con đau quặn như có kim đâm lúc này làm cho đầu óc cô tỉnh táo lại hẳn là do ngày ‘đèn đỏ’ đến.

Cô cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra đêm nay. Những hình ảnh đó, hiện ra vừa mờ ảo vừa rõ rệt trong đầu cô.

Đầu óc cô dần bình thường lại, nhớ đến cảnh bị Robert cho một bạt tay trong quán bar KING STONE, nhớ đến lúc cô nhảy vào lòng người đàn ông tóc đen, rồi lại nhớ đến chuyện suýt bị mấy kẻ da đen lang thang ức hiếp ở cửa quán bar.

Người đàn ông cô nhìn thấy lúc này, chính là người đàn ông tóc đen đã cứu cô hai lần.

Mạnh Phi Phàm đi vào nhà tắm, tắm gội cả người từ trên xuống dưới, toàn bộ những xui xẻo gần đây, những xúi quẩy tối nay cũng như những buồn bực trong lòng đều được rửa trôi hết.

Sau khi anh ăn mặc chỉnh tề bước ra ngoài. Hai má Diệp Giai Ngưng đỏ lên, ngập ngừng cất tiếng nói: “Cám.....cám.....cám ơn anh đã cứu tôi.”

Cô vén mái tóc bừa bộn ra sau gáy, quay mặt qua nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đang đứng trước mặt.

Lúc này hai người suýt tí nữa đã xảy ra chuyện không nên xảy ra. Cô nhớ lại, trong lúc không tỉnh táo, cô đã nhìn nhầm anh thành Nam Hao.

Mạnh Phi Phàm cúi đầu nhặt áo khoác từ dưới đất lên, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh bị hấp dẫn bởi chiếc bông tai trên lỗ tai cô.

Hoa văn của chiếc bông tai cô đeo trên tai chính là hình kỷ niệm một trăm năm thành lập trường Đại học S.

Mà kiểu bông tai này là thiết kế độc nhất mừng kỷ niệm một trăm năm thành lập trường Đại học S vào năm ngoái! Anh cũng tốt nghiệp trường đại học này, nên cũng nhận được quà lưu niệm của Đại học S.

“Cô là sinh viên trường Đại học S sao?” Mạnh Phi Phàm khó hiểu cau mày lại.

Diệp Giai Ngưng bất chợt nghe thấy anh hỏi câu đó, nên cô quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt không thể hiểu nổi của anh, hỏi ngược lại: “Sao anh biết?”

Ánh mắt anh trở nên âm u, thái độ tỏ ra ngờ vực, nói với cô: “Cô là sinh viên trường Đại học S, tại sao lại tệ đến vậy chứ? Cô...” Anh không biết mình nên nói gì đây. Trường Đại học S là trường Đại học đứng top ba trên thế giới, vậy mà lại có một cô sinh viên Đại học S tệ lậu đến vậy.

Diệp Giai Ngưng nhận ra những lời chế giễu, châm chọc, khinh thường từ trong lời nói của anh. Cô nhếch môi lên, hít mũi một cái, im lặng vài giây, tự

giữa mình rồi nói: “Ha, đây gọi là ‘Rồng bơi vùng cạn bị tôm cọt, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh’. Một khi đã đến bước đường này rồi, tôi biết phải làm sao đây?” Cô cắn thật mạnh môi của mình, cố nén nỗi đau khổ trong lòng, không muốn nói thêm điều gì nữa.

“Cô, làm như vậy, là có nỗi khổ sao?” Giọng nói của Mạnh Phi Phàm chậm lại, thế nhưng anh vẫn nén không được mà nói ra câu đó. Giọng nói của anh ôn hòa, trầm thấp, rất dễ nghe.

Diệp Giai Ngưng định tiếp tục giữ im lặng, đứng trước một người xa lạ như anh, cô cảm thấy mình không cần nói bất cứ điều gì.

Người ngoài nhìn vô tưởng cô là một người rất mạnh mẽ, nhưng không ai biết cô có một trái tim vô cùng yếu đuối. Khi cô nghe anh nhẹ nhàng hỏi câu đó, nó giống như một bàn tay lớn dịu dàng vỗ về cô, tất cả mọi đau khổ, uất ức, đau thương, tuyệt vọng đè nén lên trái tim của cô trong những ngày qua, trong chớp mắt biến thành những giọt nước mắt, chảy xuống từ khóe mắt.

Ban đầu cô còn cúi đầu khóc nghẹn ngào, nhưng dần không thể nén được nữa, vỡ òa thành tiếng khóc nức nở.

Cô khóc như vậy làm cho Mạnh Phi Phàm hoảng sợ, đứng ở đó không biết phải làm sao.

Tiếng khóc của Diệp Giai Ngưng nhỏ dần, hít một hơi thật sâu, từ từ cất tiếng nói đặc giọng mũi.

“Đúng vậy, tôi là sinh viên trường Đại học S. Anh xem thường tôi cũng được, khinh bỉ tôi cũng được, đây là cách duy nhất tôi có thể kiếm được tiền cho mẹ tôi!”

“Ừm?” Mạnh Phi Phàm cất tiếng ra dấu bảo cô nói tiếp. Quả đúng là nỗi khổ riêng sao?

Diệp Giai Ngưng khóc đến cái mũi đỏ ửng, cô hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói.

“Mấy ngày trước mẹ tôi bị người ta đụng thành người bán thực vật. Ba của tôi không chịu bỏ tiền điều trị cho mẹ. Mẹ tôi, mẹ tôi bị ba tôi và tình nhân của ông ta bày mưu hãm hại. Tôi không thể mở trơ mắt ra nhìn mẹ tôi chết được. Tôi là sinh viên chưa tốt nghiệp, cũng chẳng quen biết rộng rãi! Tôi có thể kiếm tiền bằng cách nào đây?”

Diệp Giai Ngưng không ngờ mình có thể nói chuyện với một người lạ mặt nhiều đến vậy. Có lẽ do anh là người xa lạ, cho nên cô mới không có chút e dè gì mà trút hết mọi đau khổ trong lòng. Nếu đổi ngược là Nam Hạo, cô có thể không?

Sau khi Mạnh Phi Phàm nghe xong, vẻ mặt anh thay đổi, nói nhỏ nhẹ: “Tôi lấy làm tiếc về những gì cô phải trải qua.”

Sau đó, anh im lặng. Anh không biết phải nói gì với cô. Anh cũng không thương xót cô tới mức khờ dại mà rảnh rỗi đi lo chuyện người khác. Trong cái xã hội này thật giả lẫn lộn với nhau. Đầu là thật đầu là giả, ai biết được? Mà ai quan tâm chứ?

“Cô nghỉ ngơi ở đây một đêm đi. Tiền phòng tôi trả rồi. Sống ở đời không phải chuyện gì cũng như ý muốn của mình. Sau cơn mưa trời lại sáng thôi.”

Mạnh Phi Phàm mặc áo khoác xong, không nhìn Diệp Giai Ngưng, cất bước rời khỏi.

Trong căn phòng trống vắng, chỉ còn lại Diệp Giai Ngưng đang ngẩn ngơ. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho cô có cảm giác đây là một giấc mơ vậy.

Không biết bao nhiêu lâu, cửa phòng bị một người tông mạnh vào.

Diệp Giai Ngưng giống như một con thỏ bị hoảng sợ, quay đầu lại, nhìn về phía cửa phòng. Không lẽ người đó quay trở lại sao? Hay có người khác xông vào phòng? Lòng của cô thấp thỏm, trái tim không ngừng đập bùm bùm.

Ngay cửa ra vào, đập vào mắt của cô lại là một ánh mắt hết sức quen thuộc!

Về mặt tức tối, đôi mắt căm phẫn của anh, vệt vàng xông về phía cô.

Diệp Giai Ngưng không ngờ Nam Hạo sẽ có mặt ở chỗ này, cô mở to mắt, nhìn Nam Hạo xông về phía mình.

Nam Hạo tức giận đi nhanh đến trước mặt cô, cố gắng nén cơn giận dữ quần quai trong trái tim, lạnh lùng nhìn Diệp Giai Ngưng đang quần chân trên người, ánh mắt men theo cái chen đi xuống, dừng lại vết máu đỏ tươi chói mắt ở dưới góc chân.

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy anh như vậy, trong lòng hoảng sợ, cố gắng lấy chân bao chặt người mình, muốn che đậy vết máu ở dưới góc chân đang lộ ra ngoài.

Chính hành động mờ ám giấu đầu lòi đuôi đó của cô, càng làm cho Nam Hạo tức giận bật cười.

Rõ ràng anh đang rất tức giận, nhưng vẫn cố gắng đè nén, giọng nói run rẩy: “Diệp Giai Ngưng! Em, em, em nói đi, tại sao em làm vậy hả?”

Anh không cách nào nhìn thẳng vào cô, một cô gái vốn trong sáng lại trở thành như vậy, anh không cách nào chấp nhận được sự thay đổi như từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục này!

Diệp Giai Ngưng ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt đều là sự áy náy. Lúc này cô mới nhận ra phía sau anh còn có một người, đó chính là vẻ mặt lo lắng của Tống Diễm!

Ngoài mặt thì Tống Diễm giả bộ áy náy, lấy làm xin lỗi Diệp Giai Ngưng, nói: “Giai Ngưng, xin lỗi em. Tối hôm nay Nam Hạo gọi điện thoại cho chị nói muốn tìm em. Chị không cần được anh ấy, cho nên anh ấy mới xông đến đây. Xin lỗi em.”

Ngoài miệng Tống Diễm nói vậy thôi, chứ trong lòng cô ta đang lạnh lùng hừ một tiếng. Màn kịch tối hôm nay, cô ta đã tốn không ít công sức.

Từ khi Diệp Giai Ngưng đến, cuộc sống của cô ta thay đổi hoàn toàn!

Cô ta với Nam Hạo vốn là một đôi du học sinh Hoa kiều được mọi người hâm mộ ở Đại học S. Con người Nam Hạo vừa dịu dàng lại còn khiêm tốn. Mà Tống Diễm là một cô gái vừa giỏi giang lại còn xinh đẹp. Hai người mặc dù không công khai, song mọi người vẫn ngầm hiểu.

Nhưng, sau khi Nam Hạo gặp Diệp Giai Ngưng trong buổi đón tiếp tân sinh viên, thì anh ta liền xa lánh cô ta.

Tống Diễm không cam lòng khi Nam Hạo bỏ rơi mình như vậy, cho nên cô ta lấy danh nghĩa là đàn chị quan tâm chăm sóc Diệp Giai Ngưng từng li từng tí. Chu đáo đến tận chuyện hẹn hò giữa Nam Hạo và Diệp Giai Ngưng, cô ta luôn theo sát hai người. Lúc thì giúp hai người dành chỗ ở thư viện, lúc thì giúp hai người mua đồ ăn ở căn tin.

Diệp Giai Ngưng vừa đến Hoa Kỳ, chưa hiểu chuyện đời, còn ngây thơ trong sáng, gặp phải người nhiệt tình như Tống Diễm, cho nên cô cứ vô tâm mà nhận sự chăm sóc chu đáo từ cô ta, đã vậy trong lòng luôn hết lòng biết ơn cô ta.

Mỗi ngày ngoài việc lên lớp, thì cô sẽ cùng Tống Diễm ăn cơm, cùng nhau thức đêm ôn bài. Sau đó, những lúc hẹn hò với Nam Hạo, cô cũng kéo Tống Diễm theo. Tống Diễm được như ý, một mũi tên bắn hai con nhạn, cô ta liền có cớ đi theo Diệp Giai Ngưng và Nam Hạo.

Vào kỳ nghỉ lễ tạ ơn, Nam Hạo cùng Diệp Giai Ngưng và cô bạn người Mỹ Alice tham gia buổi dã ngoại. Mấy ngày đó cô ta bị ‘đèn đỏ’ không thể tham gia chuyến dã ngoại, cô ta ở lại trường giúp Nam Hạo ký nhận một gói bưu phẩm. Trong lúc vô tình cô ta nhìn thấy địa chỉ trên gói bưu phẩm đó.

Trong chớp mắt, cô ta ngẩn ngơ cả người!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Dịch: Thanh Dạ Không ngờ Nam Hạo lại là con trai thứ ba của tập đoàn Nam thị ở trong nước.

Tập đoàn Nam thị ở thành phố D là tập đoàn có mức tăng trưởng kinh tế lớn nhất quốc nội, ông chủ tịch tập đoàn này lúc gần năm mươi tuổi, mới có được đứa con trai vào tuổi xé chiều, cho nên rất vui mừng, nhưng sợ làm con hư, nên từ nhỏ đã đưa ra nước ngoài du học.

Những tin này Tống Diễm nghe được từ miệng chị mình. Chị cô ta là người mẫu hạng ba trong nước, trong lòng luôn khao khát được gả vào gia đình giàu có, cho nên tin tức về những công tử gia đình giàu có chị ta luôn nắm trong lòng bàn tay.

Chính cô ta cũng không thể nào ngờ được, một người hiếu học, tiết kiệm như Nam Hạo lại là con trai của một gia đình giàu có!

Tuy nhiên, bây giờ cô ta biết cũng chẳng muộn màng!

Bất kể là gia đình giàu có, về ngoài điển trai, hay tài giỏi siêu phàm gì, một chàng trai dịu dàng như vậy, Tống Diễm này làm sao không tranh giành mà dễ dàng nhường cho Diệp Giai Ngưng chứ?

Gia đình Diệp Giai Ngưng đột ngột xảy ra biến cố, cô ta nói cho Diệp Giai Ngưng gia cảnh của nhà Nam Hạo, thì chỉ cần Diệp Giai Ngưng cầu xin sự giúp đỡ của Nam Hạo, chắc chắn Nam Hạo sẽ giúp cô vượt qua khó khăn này.

Hừ! Nó dựa vào đâu bắt chị đây phải nói cho nó biết chứ? Chị đây không nói đó! Ngược lại, chị đây còn phải giả vờ nhiệt tình với nó, giúp nó hẹn với Robert, rồi đi với nó đến KING STONE. Mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của chị đây.

Lúc Diệp Giai Ngưng theo người đàn ông tóc đen vào KING’S LOVER, cô ta vẫn luôn theo sau. Cô ta luôn giữ khoảng cách nhất định theo hai người họ lên tầng mười sáu.

Sau khi nhớ rõ số phòng, cô ta lại quay trở về trường học, trong lòng tính toán kỹ thời gian. Cô ta đè nén sự xúc động trong lòng, suốt nửa tiếng đồng hồ, nghĩ xem phải tìm cớ gì để báo cho Nam Hạo biết. Vừa hay, cô ta nhận được điện thoại của Nam Hạo đang nóng lòng tìm kiếm Diệp Giai Ngưng.

Trong cuộc điện thoại, cô ta giả vờ ngập ngừng không dám nói, sau đó ngay lập tức đưa Nam Hạo đến đây.

Bắt ngay tại trận, khỏi đường chối cãi.

Cô ta dần sự phấn khích trong lòng, giả vờ sợ hãi lo lắng, dẫn Nam Hạo đi đến cửa phòng, cô ta dự định chỉ cần có người mở cửa, cô ta làm người đầu bước vào bắt gian tại trận.

Trùng hợp thay, cánh cửa của căn phòng tổng thống này lại không khóa, cho nên cô ta mới dễ dàng đẩy cửa vào.

Ba người im lặng rất lâu.

Diệp Giai Ngưng hít một hơi thật sâu, mở miệng phá vỡ bầu không khí này. “Nam Hạo à, chuyện xảy ra không giống những gì anh nghĩ đâu. Em, em có nỗi khổ của mình. Nhưng, tối nay chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

“Nỗi khổ của em là theo một người đàn ông khác vào khách sạn sao?” Nam Hạo đè nén mọi cảm xúc trong lòng xuống, lạnh lùng ném cho cô một câu.

“Nam Hạo, nhà em xảy ra chuyện. Mẹ em bị người ta hãm hại, giờ đã là người bán thực vật rồi. Em vì cứu mẹ, nên mới em quyết định làm vậy. Nhưng, em nói thật, tối nay không xảy ra chuyện gì cả. Anh phải tin em.”

Nam Hạo vẫn nhìn chằm chằm vào cổ và gáy Diệp Giai Ngưng, gương mặt tái mét. Phần cổ và gáy vẫn còn dấu hôn, chỗ đậm chỗ nhạt. Cô coi anh là thằng ngốc sao?

Anh lại cười mỉa một lần nữa.

“Ha! Diệp Giai Ngưng, nhà em xảy ra chuyện, tại sao em không nói cho anh biết hả? Sao em lại đi vào khách sạn với một người đàn ông xa lạ hả? Em cho rằng nhà họ Nam anh đây không thể giúp em sao? Em nghĩ sai rồi, Diệp Giai Ngưng!”

Tổng Diễm giả ngu đứng đó xem kịch, không có ý định mở miệng giải thích dùm Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy Tổng Diễm đứng đó giả ngu, nở nụ cười đau khổ, nói: “Tổng Diễm, tại sao chị không nói cho Nam Hạo biết chuyện đã xảy ra trong gia đình em?”

Tổng Diễm không dám nhìn vào đôi mắt của Diệp Giai Ngưng, cúi đầu nghĩ xem phải nói như thế nào.

“Tổng Diễm, em không cần nói gì hết.” Nam Hạo xua tay với Tổng Diễm, lúc anh quay người còn nói một câu: “Ba mẹ tôi nói phải, con gái bây giờ, đa phần đầu hám danh hám lợi. cũng may, tôi nghe lời ba mẹ. Như vậy cũng tốt, Diệp Giai Ngưng, cũng để tôi nhìn rõ bộ mặt thật của em một lần!”

Tổng Diễm nhìn thấy Nam Hạo tức giận bỏ đi, mới vội vã chạy đến nói với Diệp Giai Ngưng: “Giai Ngưng, chị sợ Nam Hạo xảy ra chuyện, cho nên chị phải chạy theo xem anh ấy sao rồi. Em nghỉ ngơi đi.”

Một tiếng “bang” vang lên, cửa phòng bị đóng mạnh vào, trong phòng lúc này vô cùng yên tĩnh.

Diệp Giai Ngưng không hiểu những lời lúc này Nam Hạo nói là có ý gì, cô nhìn chằm chằm cửa phòng đến ngẩn người. Có lẽ thần kinh căng thẳng vừa được thả lỏng, cho nên cô lập tức cảm nhận được cơn đau quặn quại ở phần bụng dưới.

Cô bị giày vò suốt cả đêm, đã chẳng còn chút hơi sức nào!

Nguyên cả phòng tắm đều được lắp gương. Cô đứng trước gương, mới nhìn thấy trên cổ và gáy, chỗ phần xương đòn gấn, ở trước ngực, đều có những dấu hôn nho nhỏ. Đã vậy ở phần cổ và gáy còn có vài dấu răng!

Trời ạ! Lúc này cô mới hiểu được ánh mắt lúc này Nam Hạo nhìn cô có cảm giác gì!

Cô hoảng sợ che mặt lại, cất tiếng khóc nức nở. Khóc một hồi lâu, khóc mệt rồi! Cô mới xả nước ấm vào bồn rửa tay, nhúm bông gòn lau sạch hết lớp trang điểm đã bị nhòa.

Cho dù cô dùng sức cỡ nào, phần trang điểm ở trên mặt cũng không thể tẩy sạch hết được. Cô nhớ ra, do cô sợ người khác nhận ra mình, cho nên mới dùng mỹ phẩm không thấm nước. Nếu không có nước tẩy trang thì không thể tẩy sạch hết được.

Cô nhìn lại mình trong gương lần nữa, một gương mặt đẹp thế không hài hòa với màu tro xám của đường kẻ mắt. Đành chịu vậy, nhân lúc trời còn chưa sáng, phải mau quay về thôi.

Cô đi ra phòng tắm, tìm áo khoác khắp nơi nhưng không thấy, chỉ nhìn thấy chiếc sườn xám rách nát. Trời lạnh như vậy, mặc chiếc sườn xám như vậy ra đường, thế nào người ta cũng nghĩ cô là người điên cho xem.

Cô đành phải cầm chiếc sườn xám rách nát ướt nhẹp đó, bỏ vào nước ấm giặt sạch lại, rồi cho vào máy sấy quần áo, đợi nó khô rồi lấy ra.

Cô tìm thấy một cái túi xách ở dưới gầm giường, vô tình nhìn thấy bên trong cái túi còn có một cái bóp được làm bằng vải tổng hợp.

Cô tò mò nên mở nó ra xem, lúc mở ra, bên trong có một tấm thẻ ngân hàng. Trên tấm thẻ ngân hàng đó không có gì cả, chỉ có hình đại diện với một

dây số.

Cô lấy cái thẻ ngân hàng đó ra, thì có một tấm giấy nhỏ rút ra ngoài theo tấm thẻ. Trên tấm giấy có vẽ hai con người đang hôn nhau. Ở phía trên viết là: Trác Nhu. Ở phía dưới viết: Yêu vợ suốt đời.

Diệp Giai Ngưng nhìn chằm chằm tấm thẻ trong tay, nắm lấy nó trong tay kích động đến run rẩy, hy vọng vừa bị vụt tắt giờ được nhem nhóm trở lại.

Cô nhớ rõ loại thẻ ngân hàng này! Cô đã từng nhìn thấy loại thẻ này! Ưc ~ Cô đã nhìn thấy nó trên tạp chí kinh tế!

Cô không mản đến con đầu quần quai ở dưới bụng, nhanh chóng mở chiếc máy tính bảng ở đầu giường, đánh nhanh hai chữ “thẻ đen” trên công cụ tìm kiếm.

Tay cô không ngừng run rẩy khi rê chuột, cũng như tâm trạng tràn ngập hy vọng của cô lúc này!

Công cụ tìm kiếm mới đưa ra lời giả thích: Chủ nhân của thẻ đen, thường là phái nam, được biết đến là những CEO nổi tiếng của một doanh nghiệp, như tổng giám đốc hay chủ tịch, độ tuổi trong khoảng ba mươi ba đến sáu mươi, thu nhập hằng năm khoảng 10 triệu USD, sở hữu nhiều loại xe ô tô, biệt thự, du thuyền hay máy bay tư nhân. Chi phí chi tiêu thấp nhất của người sở hữu thẻ đen là khoảng 25000 USD mỗi năm.

Trên đó còn nói, người sở hữu thẻ đen “Ở bất cứ đâu trên thế giới, chỉ cần sử dụng vào mục đích hợp pháp”, thì ngân hàng đều tìm đủ mọi cách để đáp ứng nhu cầu của khách hàng.

Nó đúng là thẻ đen rồi! Sau một hồi xúc động, Diệp Giai Ngưng ngẫm nghĩ.

Chẳng lẽ tấm thẻ này là của người đàn ông lúc nãy sao? Nếu tấm thẻ này có sức mạnh to lớn như trên mạng đã nói, thế thì. Diệp Giai Ngưng nghĩ đến đây, trong lòng nhanh chóng đưa ra một quyết định.

Trước hết rút một số tiền trong tấm thẻ này ra để lo chữa trị cho mẹ, Sau này cô sẽ cố gắng kiếm tiền bù vào, sau này nhất định sẽ có cách trả lại. Nhưng mà, muốn rút tiền, phải có mặt khẩu mới được!

Cô vội vã lật tấm thẻ tấm thẻ và tấm giấy, nhìn trước nhìn sau, dự định gọi điện thoại thử xem. Cô gọi điện thoại vào dãy số in ở phía sau tấm thẻ.

Mặc dù bây giờ đã là hai giờ sáng, nhưng điện thoại chỉ reo lên vài tiếng, thì đã có người bắt máy.

Trong điện thoại vang lên tiếng nói nhã nhặn, chừng chạc của phụ nữ, cô ấy nói một mạch tiếng anh vô cùng chuẩn.

Diệp Giai Ngưng có chút căng thẳng, cô tính cúp điện thoại, thì nghe thấy bên kia lễ phép hỏi một câu: “Chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ khách hàng Trác Nhu. Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách?”

“Chào chị. Tôi, tôi muốn rút 20000 USD, rồi đổi thành Nhân dân tệ, sau đó chuyển khoản về Trung Quốc.”

“Được ạ. Xin hỏi quý khách muốn chuyển đến tài khoản lần trước sao?” Bên kia không có chút nghi ngờ gì, đã vậy còn lễ phép hỏi cô.

“Lần này tôi muốn chuyển vào một tài khoản khác.” Diệp Giai Ngưng nói chuyện vô cùng cẩn thận.

“Vâng, không có bất kỳ vấn đề nào. Chúng tôi sẽ đọc mặt khẩu qua điện thoại cho quý khách, xin quý khách đợi trong giây lát.”

Vừa dứt lời, Diệp Giai Ngưng nghe thấy một giọng nói tiếng Anh theo giọng Mỹ của tổng đài viên, cô suy nghĩ trong chốc lát, bàn tay run rẩy đánh mặt khẩu số 271314 vào.

Đăng nhập tài khoản thành công! Diệp Giai Ngưng mừng rỡ nhảy nhót!

Trong điện thoại lại vang lên giọng nói nhã nhặn của giao dịch viên: “Quý khách hãy báo cho chúng tôi biết số tiền và số tài khoản ngân hàng mà quý khách cần chuyển khoản. Chúng tôi sẽ giúp quý khách chuyển khoản trong vòng nửa tiếng.”

Diệp Giai Ngưng vội vàng tìm số tài khoản ngân hàng của Phương Phương ở trong túi, cô đã nói trước với Phương Phương, cô không muốn tiền chữa bệnh cho mẹ bị ba lấy đi, cho nên cô cần số tài khoản ngân hàng của Phương Phương.

Cô đọc số tài khoản của Phương Phương cho giao dịch viên. Giao dịch viên xác nhận lại tài khoản một lần nữa, rồi ngắt điện thoại.

Nửa giờ sau, Diệp Giai Ngưng luôn trong trạng thái lo lắng và chờ mong.

Điều cô lo lắng đó là chủ nhân của tấm thẻ đen này có thể quay lại khách sạn bất cứ lúc nào. Điều cô chờ mong đó là, cô hy vọng sức mạnh “ở bất cứ đâu trên thế giới, chỉ cần sử dụng vào mục đích hợp pháp, thì ngân hàng đều tìm đủ mọi cách để đáp ứng nhu cầu của khách hàng” được nói trên mạng của tấm thẻ đen này có thể giúp mẹ cô vượt qua khó khăn.

Lúc cô đang ngồi suy nghĩ lung tung thì điện thoại trong phòng vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của đêm khuya. Diệp Giai Ngưng hốt hoảng, do dự hai giây, rồi nhận điện thoại.

Trong điện thoại vẫn là giọng nói nhả nhặn đó.

Chào khách hàng Trác Nhu, chúng tôi đã theo yêu cầu của quý khách, chuyển tiền vào tài khoản mà quý khách yêu cầu. Chúc quý khách có một kỳ nghỉ vui vẻ tại Hoa Kỳ! Nếu quý khách còn có bất kỳ nhu cầu nào khác, xin hãy liên hệ với chúng tôi. Chúng tôi vô cùng vinh hạnh được phục vụ quý khách.

Sau khi Diệp Giai Ngưng nói tiếng cảm ơn xong, cô bỏ điện thoại xuống. Rồi đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cầm điện thoại gọi cho Phuong Phuong, giọng nói gấp gáp của Phuong Phuong cách nhau một đại dương vang lên.

“Là Giai Ngưng phải không? Bạn cũng giỏi thật nha. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, thì có thể lấy được hơn 100 mấy ngàn. Tài khoản của mình vừa nhận được một khoản tiền hơn 100 mấy ngàn tệ, làm mình hết cả hồn. Mình còn tưởng ai đó chuyển nhầm hoặc của tổ chức rửa tiền nào đó nữa.”

“Nhận được là tốt, nhận được thì tốt rồi! Phuong Phuong, làm phiền bạn hãy chuyển mẹ mình vào bệnh viện tốt nhất, rồi đóng viện phí giúp mình. Mình cảm ơn bạn trước nha.” Diệp Giai Ngưng có chút nghẹn ngào, đột nhiên nghĩ đến điều gì nữa, vội vàng nói: “Phuong Phuong, mình còn một chuyện nữa mong bạn hãy giúp đỡ mình.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Mượn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Dịch: Thanh Dạ

“Phuong Phuong ơi, mình nhờ bạn giúp mình thêm một chuyện nữa. Sau khi bạn rút tiền từ trong tài khoản ra, bạn hãy bỏ tài khoản đó ngay đi. Đúng rồi, chính là hủy bỏ tài khoản đó. Còn nguyên nhân vì sao, sau này mình sẽ nói cho bạn biết.”

Diệp Giai Ngưng dõng dạc nghe về phía tay trái, bên trong điện thoại vang lên tiếng căn dặn không ngớt lời của dì Hạ, cũng chính là mẹ của Phuong Phuong.

Giai Giai à, con phải giữ gìn sức khỏe nha. Giai Giai à, con phải cố gắng học hành chăm chỉ đó. Giai Giai à, mẹ của con không sao đâu, con đừng lo lắng quá. Bla bla bla..... Bla bla bla.

Diệp Giai Ngưng trả lời: “Dạ dạ vâng vâng”, “sau khi nói tiếng cảm ơn rồi mới cúp điện thoại.

Hạ Triều Hà, cũng chính là mẹ của Phuong Phuong, bà là y tá trưởng tại một bệnh viện lớn nhất thành phố. Lần này mẹ cô gặp chuyện phải nằm viện, mọi chuyện đều nhờ mẹ Phuong Phuong giúp đỡ. Bà không chỉ giúp mẹ cô đóng tiền viện phí mà còn nhờ lãnh đạo bệnh viện đưa mẹ cô vào phòng theo dõi trước, còn viện phí có thể thông thả đóng sau.

Trong cuộc đời, ngay lúc vấp phải khó khăn, nếu có một người thật lòng giúp đỡ bạn như vậy, thì đó chính là may mắn nhất đời bạn. Bây giờ, chi phí phẫu thuật của mẹ bất ngờ giải quyết được rồi. Điều này chẳng phải đã tuyên bố rõ rằng những ngày về sau sẽ “Son trùng thủy phúc nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.” [1]

Trong lúc Diệp Giai Ngưng đang nghĩ như vậy, thì “đèn đỏ” đáng chết lại bắt đầu hoành hành, máu chảy thành sông.

Buổi sáng ngày hôm sau, cô thức dậy trong con đau đầu như búa bổ, cô định trả phòng thì lại nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng, cô lấy một tờ giấy trong cái tủ ở đầu giường, viết lên trên giấy dòng chữ: Chào chị Trác Nhu, tôi cảm ơn chị rất nhiều. Số tiền tôi mượn chị, sau này tôi sẽ trả lại cho chị. Địa chỉ MSN của tôi là BABARA2233mail.com

Cô đặt tấm thẻ ngân hàng và tấm giấy ngay ngắn ở trên cái tủ đặt ngay đầu giường, còn cô giữ lại tấm giấy có vẽ hình để dành cho dự tính riêng của mình.

Mạnh Phi Phàm kéo lê cơ thể mệt mỏi lái xe về nhà của mình ở ngoại ô Manhattan. Lúc này trong vườn hoa của ngôi biệt thự không có một bóng người. Quên gia, người làm vườn, người giúp việc thường ngày của ngôi biệt thự đều nghỉ lễ để HAPPY với người thân trong gia đình rồi.

Mạnh Phi Phàm bật hết tất cả đèn trong nhà lên. Phóng khách vắng vẻ, không hề có dấu vết của con người. Chỉ có ngay giữa phòng khách đặt một cây thông Noel cao hơn nửa mét được trang trí rất tỉ mỉ.

Mạnh Phi Phàm ngồi xuống chiếc ghế sofa được đặt trên thảm, lật xem từng tấm thiệp ở dưới cây thông. Trên thiệp điều viết những câu chúc nhảm chán như MERRY CHRISTMAS.

Có một tấm thiệp làm rất khéo léo. Anh mở ra xem, chỉ thấy bên trong vẽ hai người, một nam, một nữ theo kiểu hoạt hình. Bên cạnh hình nam có chữ LOUIS, bên cạnh hình nữ có chữ ZHOU ROU (Trác Nhu). Bên dưới còn viết: I LOVE ZHUOROU MUMMY.

Mạnh Phi Phàm cúi đầu nhìn dòng chữ. Ô! Hóa ra đây chính là tấm thiệp Noel do chính tay cô con gái Marry của vợ chồng William ở nhà bên cạnh.

Anh còn nhớ vào tháng trăng mật của năm ngoái, Trác Nhu theo anh sang Hoa Kỳ đón Noel, lúc đó Marry chỉ mới bốn tuổi thôi. Thời gian trôi qua nhanh thật!

Trác Nhu rất có duyên với trẻ con, tất cả con nít ở trong khu phố đều vô cùng yêu thích cô ấy. Cô con gái nhỏ của vợ chồng William còn bám dính cô hơn. Cô chớp đôi mắt sáng trong xinh đẹp của mình, nói với anh bằng vẻ khao khát rằng sau này cô cũng muốn sinh một đứa con gái xinh đẹp như Marry vậy.

Bây giờ người đã đi nhưng vật vẫn còn đây. Sau khi làm thủ tục ly hôn xong, cô liền biến mất không còn chút dấu vết nào! Anh dùng hết mọi khả năng của mình tìm kiếm cô khắp mọi nơi, nhưng không tìm được chút tin tức nào của cô.

Chẳng lẽ, cô giống như những gì ba đã nói, lấy anh chỉ ham muốn tiền tài của anh hay sao? Cô dịu dàng, trong sáng như một đứa trẻ vậy. Không, không, cô ấy không thể nào là loại người như thế.

“Bíp bíp bíp.” Điện thoại đặt trên ghế sofa phát ra tiếng chuông báo có tin nhắn, Mạnh Phi Phàm chẳng muốn xem. Tin nhắn gửi đến, chẳng qua chỉ toàn là tin nhắn chúc mừng của đám bạn ở Cảng Thành. Tin nhắn như thế hôm nay anh nhận đủ rồi.

Anh đứng dậy đi đến chiếc tủ âm tường để lấy một bình rượu, sau đó lại đi đến ngồi xuống bên cạnh cây thông Noel, nhìn tấm thiệp Noel do Marry vẽ, chán chường uống rượu, trong lòng buồn rầu giống như có áng mây đen bao phủ lấy trái tim, rất lâu cũng không cách nào tan biến được.

Chẳng biết đến bao, rượu thấm vào người, anh nặng nề chìm vào trong giấc ngủ.

Trời vừa hừng sáng, trong phòng khách liền có tiếng chuông điện thoại vang to lên, làm cho Mạnh Phi Phàm tỉnh giấc.

Mạnh Phi Phàm nhận điện thoại trong trạng thái mơ màng, nghe những lời nói trong điện thoại làm cho mắt anh ngày càng mở to hơn. Cả người anh đang nằm dài cũng bật nhanh dậy.

Anh cúp điện thoại, mò tìm điện thoại của mình trên ghế sofa, bật lên xem. Quả nhiên giống y như những gì nhân viên ngân hàng nói, rạng sáng ba giờ, Trác Nhu xuất hiện rồi! Cô chuyển một khoảng tiền về nước!

Ngay lập tức anh có một cảm giác vui mừng khó tả. Anh nhanh chóng gọi vào số điện thoại ở Mỹ của Trác Nhu. Nhưng điện thoại vẫn bị khóa máy. Anh gọi điện lại cho ngân hàng, ngân hàng nói với anh số điện thoại ngày hôm qua còn lưu lại của Trác Nhu.

Điện thoại cuối cùng cũng có người nhận rồi!

“Khách sạn KING’S ROSE xin nghe.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng của nhân viên lễ tân.

“Xin chuyển máy đến phòng 1688.” Mạnh Phi Phàm nói bằng giọng run rẩy. Không lẽ, ngày hôm qua anh và Trác Nhu cùng ở trong khách sạn KING’S ROSE sao? Hờ, không! Làm gì có chuyện kỳ lạ như thế chứ!”

“Xin lỗi quý khách, khách ở phòng 1688 đã trả phòng rồi.” Lời nói của lễ tân giống như gáo nước lạnh của tháng mười hai xối thẳng vào đầu anh.

“Cô ấy trả phòng rồi sao? Vậy cho tôi hỏi cô ấy trả phòng vào lúc mấy giờ?”

“Thưa quý khách, cô ấy đã trả phòng vào lúc bảy giờ sáng. Nhưng, xin hỏi, quý khách có phải là bạn của cô ấy không? Cô ấy để quên một tấm thẻ ngân hàng ở trong phòng. Quý khách có cách nào liên hệ với cô ấy không?”

“Tôi không có số điện thoại của cô ấy. Nói không chừng cô ấy sẽ phát hiện ra mình đã để quên đồ, có thể sẽ quay lại khách sạn. Tôi cũng sẽ đến khách sạn dùng bữa ngay bây giờ. Nếu bên các cô có nhìn thấy cô ấy, xin hãy gọi điện thoại cho tôi ngay, số điện thoại của tôi là.....”

Mạnh Phi Phàm cúp điện thoại trong niềm xúc động, nhanh chóng mở cửa phòng, rồi lại quay trở về nhà vệ sinh.

Anh đánh răng, rửa mặt. Cầm dao cạo râu, cạo sạch tất cả những râu đe mọc lôm chôm suốt mấy ngày nay. Rửa mặt thật nhanh, xịt nước hoa, nhìn trái nhìn phải trong gương, ngoài trừ tóc có hơi dài một chút, còn lại thì vô cùng hoàn hảo.

Anh mặc áo khoác, mở cửa ra. Trời quang không nổi tuyết, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời sáng lạn, giống y như tâm trạng của anh lúc bấy giờ. Anh lái chiếc Maybach với tốc độ nhanh nhất, chạy băng băng như bay về phía khách sạn KING’S ROSE.

Trong phòng 1688 tại khách sạn KING’S ROSE.

Mạnh Phi Phàm lẳng lặng nhìn tấm thẻ ngân hàng.

Anh thậm chí còn không biết tấm thẻ này sẽ quay về bên anh lúc nào? Sau khi kết hôn, anh muốn Trác Nhu sử dụng thuận tiện, cho nên tấm thẻ đen này luôn ở bên Trác Nhu. Cho dù hai người ly hôn rồi, anh cũng không đòi cô trả lại anh tấm thẻ này.

Nhưng, phòng 1688 lại là căn phòng tối qua anh thuê.

Căn phòng này là do anh thuê, tấm thẻ tìm thấy ở đây. Vậy, ai đã dùng tấm thẻ này để chuyển khoản chứ?

Ánh mắt lạnh lẽo của anh hơi tối sầm lại. Người đi vào căn phòng này, ngoài anh ra, thì chỉ có cô gái Trung Quốc anh gặp ở KING STONE thôi.

Không thể ngờ được, cô ta không những không biết liên hệ, mà còn dám lấy 20.000USD trong thẻ của anh!

Đúng là nhân gian bất sách! [2] Nhân tiện bắt thôi! [3]

Lúc anh định lấy điện thoại gọi cho cảnh sát thì Trình Thịnh gọi điện thoại đến, thúc giục anh mau chóng bay đến Chicago. Họ đã nghiên cứu mất hai ngày hai đêm cuối cùng vấn đề trục trặc của dây chuyền sản xuất hàng loạt vật liệu mới đã được giải quyết, chỉ cần anh bay đến đây xác nhận lần cuối là được.

Số tiền 20.000USD chỉ là một con số nhỏ, lúc này anh không thể để việc bé tí đó làm trễ nải công việc của mình. Số tiền đầu tư sản xuất dây chuyền vật liệu mới hơn hai tỷ, cũng chính là bước tiến đầu trên con đường phát triển sự nghiệp do mình anh ra trận!

Còn cô gái kia, hôm nào rảnh rồi anh sẽ tính sổ sau. Anh cầm lấy tấm thẻ ngân hàng, bỏ vào trong bóp, bên trong lại rơi ra một tấm giấy.

Giấy vay nợ sao? Anh nhìn thoáng qua, cô gái kia cũng biết điều. Chỉ là, anh đã rất lâu rồi không lên MSN.....

Diệp Giai Ngưng và Robert đang ngồi tại phòng ăn sáng kiểu buffet tại khách sạn KING'S ROSE.

Trời vừa hừng sáng, cô nhận được điện thoại của Robert. Cô có chút căng thẳng khi nhận điện thoại của ông ta. Robert nói lời xin lỗi Diệp Giai Ngưng qua điện thoại và hẹn cô cùng ăn sáng với mình.

Diệp Giai Ngưng do dự một hồi rồi đồng ý với ông ta.

Nói sao thì chuyện tối hôm qua cô cũng có một phần trách nhiệm. Hơn nữa, ban ngày ban mặt, ông ta cũng không dám làm gì cô đâu. Cuối cùng, cô nói với ông ta, phiền ông ta mua giúp cô một chiếc áo khoác lông dài, tốt nhất là dài đến mắt cá chân.

Chỗ ngồi đối diện với cửa sổ, ánh sáng màu vàng kim của mặt trời như nhảy múa.

Robert mỉm cười nhìn Diệp Giai Ngưng mặc lên người chiếc áo khoác lông dài kín đáo, trong lòng có hơi thẹn. Ông ta trịnh trọng nói lời xin lỗi với cô, để bồi thường chuyện hôm qua, ông ta tỏ ý muốn cho cô một số tiền.

Diệp Giai Ngưng bình thản nói tiếng từ chối thật dịu dàng.

“Barbara à, tôi biết em đang gặp khó khăn. Em là một người con gái tốt. Nếu như em không nhận sự giúp đỡ này của tôi, hay chúng ta đổi cách khác đi.”

“Ồ, Robert à, không đâu. Tôi không cần thật.” Nghe Robert nói muốn đổi khác, lòng Diệp Giai Ngưng như đang treo trên mảnh tơ sợi tóc.”

Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng máy xe kiêu ngạo của chiếc Maybach ập đến cửa khách sạn, bước xuống xe là một người đàn ông tóc dài, anh ta vội vã bước vào trong khách sạn.

Bóng dáng đó làm cho Diệp Giai Ngưng sững sờ! Trời ạ! Anh ta đến thật rồi! Cả người Diệp Giai Ngưng co rụt lại dựa vào ghế, cô sợ anh ta nhìn thấy cô, rồi đòi cô trả tiền ngay.

Robert nhìn cô với vẻ khó hiểu, cho rằng cô vẫn còn đang băn khoăn, nên ông ta mở miệng giải thích: “Barbara, em đừng hiểu lầm tôi. Tôi nói đổi cách khác chính là tôi có thể đưa em vào làm việc trong công ty tôi, tôi sẽ trả tiền lương cho em. Công ty chúng tôi sắp tới ra có buổi quảng cáo hàng loạt sản phẩm trang sức cổ điển, tôi cần tìm một cô gái phương đông làm người mẫu chụp hình cho buổi quảng cáo đó. Tôi thấy em rất phù hợp với vẻ cổ điển của trang sức đó. Em có cần suy nghĩ thêm không? Đúng rồi, công ty chúng tôi là công ty vàng bạc đá quý Dali. Sản phẩm lần này, tôi rất tin tưởng vào em.”

Nghe Robert nói đến công ty vàng bạc đá quý Dali, Diệp Giai Ngưng sững sờ.

Cô không ngờ rằng, Robert lại là chủ công ty vàng bạc đá quý lớn nhất thế giới.

Cô thăm quan sát thái độ của Robert, tinh thần với vẻ mặt của ông ta ngày hôm nay đã trở lại bình thường, không hề có dáng vẻ điên rồ giống như tối hôm qua. Ông ta ăn mặc chỉnh chu theo kiểu người làm ăn, lời nói cũng sắc sảo mua bán, nhưng thái độ thì lại vô cùng chân thành.

“Tôi rất lấy làm cảm ơn anh Robert, tôi sẽ cố gắng chăm chỉ làm việc.”

Trong họa có phúc, Diệp Giai Ngưng trở thành người mẫu trong công ty vàng bạc đá quý của Robert.

Cô đổi tên tiếng Anh của mình thành: Anastasia, cái tên này có ý nghĩ rằng đứng lên làm lại, tất cả mọi người đều thân thiết gọi cô là Anna thân mến!

[1]Son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. Câu này có nghĩa là: Cho dù phía trước gặp phải muôn vàn khó khăn, nhưng tương lai vẫn luôn tươi sáng.

[2]Nhân gian bất sách: Ý chỉ người có hoàn cảnh khó khăn, nhưng họ không bao giờ để cho người khác biết.

[3]Nhân tiện bất thời: Ý chỉ những người mềm lòng trước những người bĩ ố nên chuốt phải họa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Dịch: Thanh Dạ Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng chốc đã ba năm.

Ba năm sau, tại sân bay quốc tế của thành phố G. Diệp Giai Ngưng kéo hành lý công kênh đi ra khỏi sân bay.

Lâu lắm rồi chưa về, thành phố G ời! Lâu lắm rồi chưa hít thở, PM 2.5 [1] ời!

Diệp Giai Ngưng hít một hơi thật sâu bầu không khí ở thành phố G, đây chính là bầu không khí lượng lờ sương khói.

Khi cô đứng trên mảnh đất quen thuộc này, từng hình ảnh trong qua khứ cứ hiện rõ mồn một trong đầu, giật mình ngỡ như là mơ, muôn vàn cảm xúc búi ngùi!

Ở cửa ra, Phương Phương trông tròn con mắt, cuối cùng từ trong hàng ngàn hành khách lũ lượt đi ra, cô ấy cũng nhìn thấy được gương mặt đang than vãn lại say sưa của Diệp Giai Ngưng.

Cô ấy giờ cao hai ay lên, dùng sức vẫy tay với Diệp Giai Ngưng, lớn tiếng gọi to tên của cô.

Cuối cùng Diệp Giai Ngưng cũng nhìn thấy cô ấy. “Trời ạ! Phương Phương, cậu để kiểu tóc tomboy à, làm mình nhận không ra cậu luôn nha.”

Diệp Giai Ngưng nhìn đáng người cao một mét bảy của Phương Phương, cô ấy còn cắt tóc ngắn, cả người tràn ngập sức sống. Thoạt nhìn không thể nhận ra ngay.

“Được rồi, kiểu tomboy bắt chước kiểu tóc của chị đây chứ bộ, thiệt là chán quá đi.” Phương Phương tiếp lời của cô, nói trả một câu, sau đó đánh giá cô từ trên xuống dưới một phen, giọng nói còn mang vẻ châm chọc: “Giai Giai này, ông trời cũng quá bất công nha. Chúng ta bằng tuổi với nhau, nhưng cậu xem cậu kìa, mặc nguyên bộ đồ thể thao như vậy, người khác không biết còn tưởng cậu là học sinh trung học nữa đó.”

“Thôi đi, thôi đi. Đi ra ngoài chẳng lẽ phải trang điểm cho thật xinh đẹp, rồi còn mang thêm đôi giày cao gót mười mấy phân sao?”

Hai người trêu ghẹo lẫn nhau, bầu không khí này làm cho Diệp Giai Ngưng cảm thấy thật dễ chịu. Năm đó, vì Tống Diễm, cô không dám tin vào tình cảm bạn bè. Lại nhờ có Phương Phương giúp đỡ, cho nên cô hết sức trân trọng tình bạn trong sáng không gì sánh bằng này.

Phương Phương giật lấy hành lý trong tay cô, nói chuyện rất thẳng thắn.

“Giai Giai này, cậu không về đây cũng ba năm rồi đó. Người ta nói con người của cậu bạc bẽo, chẳng sai chút nào cả. Mẹ cậu bị bệnh nằm trong bệnh viện suốt mấy năm nay, cậu hay rồi làm bà chủ buông tay thành thôi, đẩy hết cho chị đây. Cũng may, chị đây sức lực bền bỉ, cộng thêm có một bà mẹ làm y tá trưởng, nên mới có thể phục vụ tròn gỏi cho nhà cậu nha.”

“Bạn gái là để lợi dụng mà, không phải sao?” Diệp Giai Ngưng liếc cô ấy một cái, còn đấu võ mồm với nhau.

Phương Phương là một cô gái nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng lại rất hiền lành. Ngày xưa, nếu không có sự chăm sóc của Phương Phương và mẹ cô ấy Hạ Triều Hà dành cho mẹ cô, thì cô một thân một mình ở Hoa Kỳ, không cách nào cô thể chia đôi người ra chăm sóc cho mẹ.

Hai người vừa nói cười với nhau vừa ngồi vào xe của Phương Phương. Diệp Giai Ngưng nhìn thấy Phương Phương lái xe thành thạo, bèn bật cười trêu ghẹo: “Không ngờ nha, người nào cứ mở miệng ra nói là ghét lái xe, vậy mà bây giờ lại lái xe điêu luyện vậy ta.”

“Tại cậu không biết đó thôi, sau khi tốt nghiệp đại học, sân vận động được xây ở phía đông, mà nhà mình lại ở phía tây. Một bên đông một bên tây, mình muốn tranh thủ kịp giờ lên lớp, mỗi ngày chen chúc trong cái cục sắt kia, mình sắp thành cá mòi luôn rồi. Haiz, nếu không trải qua cảnh chen chúc giữ chôn đông người, đau khổ chen ép lẫn nhau, mình cũng không biết tới khi nào mình mới thích lái xe đây. Hơ, điều có thể nói là do cuộc sống bức ép mà ra thôi.”

“Đúng vậy, đều do cuộc sống bức ép mà ra .” Hơi lạnh phả đầy khoang xe, hơi nóng trong người Diệp Giai Ngưng tản đi, mặt cũng bớt đỏ hơn.

Nhớ lại hơn một ngàn mấy ngày trải qua ở Hoa Kỳ, mỗi khi cô cảm thấy mình không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, cô đành phải cắn chặt răng cố gắng chịu đựng hơn nữa, không ngờ cô cũng có thể vượt qua rồi.

Lúc đầu Robert để cô làm việc ở công ty Dali, nhưng do mối quan hệ phức tạp cho nên cô từ chối nhận công việc có lương cao. Sau đó, cô ở lại trường đại học S làm trợ lý cho giáo sư, cô học lên nghiên cứu sinh bằng học bổng toàn phần. Mặc dù mỗi ngày chỉ ngủ được ba bốn tiếng đồng hồ, nhưng lại làm cho cô cảm thấy thiết thực và vui vẻ thế đấy.

“Giai Giai này, cậu biết không. Nếu hỏi mình trên đời này mình khâm phục ai nhất, thì người đầu tiên hiện lên trong đầu mình là Diệp Giai Ngưng.” Những lời Phương Phương nói đều là những lời từ tận đáy lòng của cô ấy.

Hai người cùng lớp với nhau từ tiểu học đến trung học, hơn nữa còn ngồi cùng bàn với nhau. Gia cảnh nhà Diệp Giai Ngưng không tệ, nhưng cô không hề giỏi tính công chúa. Mà tính Phương Phương từ nhỏ lại hiếu động giống như một cậu nhóc, song lại rất hòa hợp với tính cách của Diệp Giai Ngưng, vì thế hai người trở thành bạn tốt của nhau.

Ba năm trước, cô ấy cho rằng tính cách Diệp Giai Ngưng mềm yếu với lại từ nhỏ chưa từng chịu khổ, thì dưới sự đả kích của cuộc sống thực tại, cô sẽ không gượng dậy nổi. Nhưng không thể ngờ rằng, một Diệp Giai Ngưng kiên cường không những không bị quật ngã, mà còn trở nên tốt đẹp hơn. Từ một cô gái nhỏ hiền lành hay sầu cảm, đã trở thành một cô gái trưởng thành đầy lý trí và kiên cường.

“Thôi đi, mình chỉ có chút tài mọn đó thôi, có gì đáng để khâm phục chứ. Nhưng, bây giờ mình mới thấm thía câu nói: When one door shuts, another opens. (Nếu Thượng Đế đóng đi một cánh cửa của bạn thì Ngài cũng sẽ mở một cách cửa khác cho bạn).”

“Ngưng, ngưng, chị hai của tôi ơi, cậu không biết chị đây vừa nghe đến tiếng Anh là đầu óc quay cuồng sao?” Phương Phương làm vẻ đang kiện cáo, nhưng sau đó cô ấy lại bật cười hi hi. “Mình nói nè, chị đây cũng có bằng tiếng Anh cấp bốn nha, nhưng mình cũng nhờ phúc của cậu đó. Cứ cách hai ba hôm gọi điện xuyên đại dương sang cho cậu, cho nên cũng nghe hiểu không ít nha.”

Diệp Giai Ngưng hiểu ý mỉm cười.

Người ghét tiếng Anh như Phương Phương, vì phải thường xuyên báo cáo tình trạng bệnh của mẹ cô, cho nên phải thường xuyên gọi điện cho cô. Vào lúc đó, cô vừa nhận được công việc người mẫu tại công ty vàng bạc đá quý của Robert, thường không có thời gian rảnh rỗi để nhận điện thoại.

Lúc cô bận, điện thoại thường do trợ lý người Ấn Độ của công ty Boutini nhận giúp. Đó là một người đẹp đến từ Ấn Độ, mỗi lần cô ấy nói chuyện không những nói tiếng Anh theo giọng Ấn rất khó nghe, đã vậy cô ấy còn hơi ba hoa chính chòe, cho nên lần nào cô ấy cũng tra tấn Phương Phương đến thừa sống thiếu chết.

Hai người nói chuyện đến đây thì về đến khu chung cư Tùng Bách ở ngoại ô thành phố G. Khu chung cư này là do một khách hàng cũ đã ra nước ngoài của Khâu Lệ Như cố ý nhường lại cho ba mẹ con ở, không lấy một đồng nào.

“Chị à, cuối cùng chị cũng về rồi!” Diệp Giai Minh đã đứng ở cửa khu chung cư đợi từ rất lâu.

Diệp Giai Ngưng xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn, một Diệp Gia Minh mười bốn tuổi với làn da trắng nõn, nở nụ cười thẹn thùng. Em ấy cao lên rất nhiều, trông có vẻ chính chắn hơn. Mấy năm nay gánh nặng chăm sóc mẹ đều đè nặng trên đôi vai non nớt của em trai, cậu nhóc trải qua sự tôi luyện của cuộc sống giờ đã trưởng thành rồi!

Hai mắt Diệp Giai Ngưng rung rung, trong lòng có một cảm giác chua xót và một niềm hạnh phúc không thể diễn tả ủa đến. Người ta thường nói, trẻ con sống trong gia đình nghèo khó thường biết lo liệu mọi việc sớm hơn, cậu nhóc này từ nhỏ mặc dù không được ăn ngon mặc đẹp, nhưng cũng không hề lo cơm ăn áo mặc. Gia đình bất ngờ xảy ra biến cố, nó giống như một chất xúc tác, thúc giục em ấy phải trưởng thành hơn!

“Gia Minh này, em cao hơn bà chị này rồi.” Diệp Giai Ngưng giơ tay ra, mứa mấy diễn tả cho em trai biết em ấy cao hơn cô một cái đầu. Trời ạ! Chị đây đạt chuẩn một mét sáu mươi lăm đó nha!

Diệp Gia Minh nhận hành lý công kênh từ trong tay của Phương Phương, hai má đỏ ửng, thét một tiếng: “Chị à.” Tựa như chú em xấu hổ một hồi, rồi xách hành lý mang lên lầu.

“Cậu đừng thấy đáng người Gia Minh cao to vậy chứ tính tình vẫn còn trẻ con lắm.” Phương Phương nói chuyện, giống như đang nói về em trai của mình vậy.

Đi lên lầu ba của khu chung cư kiểu cũ, Khâu Lệ Như đeo tạp dề trên người chạy ra đón tiếp. Nhìn thấy sắc mặt mẹ tái nhợt, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt.

“Mẹ ơi, Giai Giai về rồi!” Diệp Giai Ngưng bỏ hành lý trong tay xuống, chạy đến ôm chặt lấy mẹ. Sóng mũi chua xót, có một niềm xúc động muốn bật khóc.

Cô ngửi thấy mùi dầu gội đầu Phong Hoa quen thuộc trên tóc mẹ, nghe thấy nhịp đập từ trái tim của mẹ, cô cảm thấy những ngày tháng vất vả suốt những năm qua thật đáng giá.

“Đứa nốc này, lớn như vậy rồi còn khóc bù lu bù loa. Mau đi rửa tay rồi vào ăn cơm thôi. Ngồi máy bay hơn mười mấy tiếng đồng hồ, đã vậy còn lệch múi giờ, chắc con cũng mệt rồi,” Khâu Lệ Như dịu dàng vỗ về mái tóc của con gái, nói với giọng ôn hòa.

Phuong Phuong đứng ở bên cạnh trêu ghẹo: “Đì à, đi cứ để cho Giai Giai trút hết mọi cảm xúc vừa được quay về quê hương sau niềm năm xa cách đi. Cậu ấy học chuyên ngành tâm lý học, bình thường còn sáng suốt hơn cả đàn ông. Hiếm khi có dịp cậu ấy không thể kiềm nén như thế này.”

Diệp Giai Ngưng nghe cô ấy nói như vậy, đành phải rời khỏi vòng ôm của mẹ, dang hai tay ra với Phuong Phuong, nhún vai, về mặt dành chịu. Còn Phuong Phuong thì lại cười trộm, nháy mắt với cô.

Khâu Lệ Như dẫn con gái đi qua một gian phòng khách nhỏ, đường đi đến nhà bếp còn nhỏ dần. Bên cạnh nhà bếp là một phòng sách nho nhỏ. Diệp Giai Ngưng nhìn thoáng qua phòng sách, chỉ thấy trong phòng sách bé xíu đó, từ trên tường, bà ghế, đến dưới đất đều vương vãi những bản thiết kế to nhỏ.

Bốn người ngồi ngay ngắn bên bàn ăn, bên trên bàn dọn đầy những món ăn mà cô ưa thích, làm cho cô vô cùng cảm động.

Trong lúc ăn cơm, Diệp Giai Ngưng nói: “Mẹ ơi, sức khỏe mẹ mới hồi phục chưa lâu, mẹ đừng làm lụng vất vả nữa.”

Khâu Lệ Như biết con gái đang nói đến điều gì, liền nở nụ cười nói: “Mẹ biết mà. Con thấy đó, con mới tốt nghiệp xong, Gia Minh vẫn còn đang đi học, còn phải chi tiêu cho sinh hoạt thường ngày nữa. Sức khỏe của mẹ cũng khá lên rất nhiều rồi, nếu bình thường mẹ không tìm việc gì đó làm cảm thấy rất buồn chán, cho nên mẹ mới nhận vài đơn hàng của khách hàng cũ ngồi làm. Nhưng, cho dù có như thế nào, cũng không thể như ngày xưa rồi.”

Nỗi chán chường không thể che giấu trên gương mặt của Khâu Lệ Như. Diệp Giai Ngưng hiểu rõ câu “không thể như ngày xưa” của bà có ý gì. Năm đó công ty nội y “Đông Phương Vận” do sự lao động vất vả của mẹ cô, từng bước từng bước trở nên huy hoàng, trở thành công ty nội y nổi tiếng nhất nhì nước. Nhưng ngờ đâu, chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn đã làm tất cả tan thành mây khói.

“Mẹ, con có nhờ một vài người bạn luật sư của con tìm hiểu chuyện công ty “Đông Phương Vận” bị thu mua năm đó. Năm đó tập đoàn Phi Phàm thu mua công ty “Đông Phương Vận” bằng thủ tục hợp pháp. Trừ khi tìm được chứng cứ thu mua với giá thấp hơn, nếu không.....”

“Giai Giai à, nói thì nói vậy thôi, dù sao thương hiệu ‘Đông Phương Vận’ và các mẫu thiết kế đều là tâm huyết của dì, đó là sản phẩm độc quyền của dì. Lúc đó ba cậu, bảy bảy bảy, chú Diệp bán công ty cho tập đoàn Phi Phàm với giá thấp là chuyện có thật. Thật ra cũng chẳng có gì ghê gớm, cứ đi tìm chú ấy đi. Chắc chắn năm đó chú ấy có ký kết hợp đồng giữa hai bên với nhau.” Phuong Phuong hợp một ngụm canh, cất tiếng nói sang sảng.

Ở dưới bàn, Diệp Giai Ngưng đá chân Phuong Phuong một cái. Đúng là lúc cần nói không nói lúc không cần lại cứ bí bô cái miệng! Lúc này Phuong Phuong mới nhận ra được đã lỡ lời, giậm phải bãi mìn Diệp Giai Ngưng rồi. Cô ấy cúi đầu xuống, dốc sức ăn cơm, không dám nói chuyện.

Lông mày của Khâu Lệ Như hơi cau lại, trong mắt thoáng hiện lên nỗi căm hận, nhưng bà lại che giấu nó đi. Bà nói với về bình thản.

“Được rồi, đây là một cuộc chiến lâu dài. Bây giờ nóng vội thì được gì. Giai Giai này, mẹ có nhờ một khách hàng cũ, trước mắt tìm giúp con một công việc tại phòng khám tâm lý của tư nhân. Bây giờ sinh viên đại học khó tìm việc lắm, du học sinh cũng bị vạ lây. Nhưng, nghe nói phòng khám tâm lý tư nhân cũng có chút tiếng tăm.”

“Giai Giai, năm đó cậu thi đạt điểm cao, vào đại học Thanh Hoa dư sức. Nhưng cậu lại muốn bay cao hơn, nên đã sang Hoa kỳ du học. Cậu nhìn đi, bây giờ đã qua cái thời nào rồi. Thời buổi hiện nay, du học với trong nước như nhau cả. Hơn nữa, cậu còn cố tình chọn học chuyên ngành tâm lý học tại trường đại học hàng đầu. Hơ hơ hơ, không phải mình nói cậu nha, tư tưởng của dân mình vẫn còn bảo thủ lắm.”

Phuong Phuong nói xong những lời đó, cảm thấy thật mất vui, hối hận nói với Diệp Gia Minh đang cúi đầu ăn cơm: “Gia Minh này, em đừng bao giờ học theo chị gái thân yêu của em nha. Lần này em thi vào trường điểm rồi, ba năm sau thi đại học có chọn ngành, chị Phuong đây sẽ lo dùm em.”

Diệp Giai Ngưng nhìn Phuong Phuong đang giậu đồ bìm leo, lặng lặng cười khanh khách. Đúng như những lời Phuong Phuong nói, năm đó cô nghĩ thế giới này quá tuyệt đẹp rồi, cho nên mới làm theo ý của mình ra nước ngoài du học.

Sau khi ăn cơm xong, Khâu Lệ Như cất trái cây, Phuong Phuong kéo Diệp Giai Ngưng tán gẫu chuyện đi làm trong nước, rồi ngáp ngáp dài bỏ đi.

Bên dưới ánh đèn trong phòng sách, hai mẹ con Diệp Giai Ngưng trò chuyện với nhau.

Diệp Giai Ngưng nhìn những bản thiết kế áo ngực được vẽ bằng tay rơi rớt ở trên bàn và dưới đất, cô đau lòng nắm lấy tay mẹ, nói: “Mẹ à, cho dù chúng ta có lấy lại được ‘Đông Phương Vận’ hay không, thì con cũng không hy vọng mẹ quá vất vả. Bây giờ con đã tốt nghiệp rồi, con sẽ gánh vác trách nhiệm nuôi sống cả nhà mình.”

Mẹ Diệp Giai Ngưng nhìn thấy con gái chính chắn hơn, kiên cường hơn ba năm về trước, trong lòng bà vui mừng, nước mắt lại chảy xuống từ khóe mi.

“Đứa khờ này, con chỉ mới tốt nghiệp thôi, cần phải thêm một năm rưỡi nữa để thích ứng với xã hội. Hơn nữa, năm đó mẹ nằm viện đã tốn một khoảng tiền lớn như vậy, mẹ làm sao có thể để con một mình gánh vác đây? Mẹ chẳng có tài năng gì khác cả, hồi trẻ không được học nhiều, điều duy nhất mẹ biết được chính là công việc may nội y do mẹ học được từ một người bà con xa của bà cô để kiếm sống. Cho dù ‘Đông Phương Vận’ có lấy lại được hay không, mẹ cũng sẽ tiếp tục làm cái nghề này.”

“Mẹ à, con không cần nhà cao cửa rộng, con chỉ hy vọng mẹ, con và Gia Minh có thể sống một cuộc sống thật êm đềm thôi.”

“Con gái ngoan à, sao con không có chút nhiệt huyết như mẹ hồi còn trẻ vậy. Haiz, nhưng, nói đi cũng phải nói lại, phụ nữ liễu lĩnh quá cũng không phải là chuyện tốt.” Mẹ Diệp Giai Ngưng thần thờ nói, rồi lại nghĩ đến điều gì đó, nói với cô: “Giai Giai này, chuyện trong nhà con đừng nên bận tâm, thứ hai

tuần sau con đến chỗ làm mới trình diện đi, trong hai ngày này con nên chuẩn bị cho tốt vào.”

[1] Chỉ số PM 2.5: dùng để biểu thị hàm lượng tiêu chuẩn của các hạt trôi nổi trong một mét khối không khí. Chỉ số này càng cao cũng có nghĩa là sự ô nhiễm không khí ở nơi đó càng nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Dịch: Thanh Dạ

Sáng sớm ngày thứ hai, Phuong Phuong tiện đường ghé sang nhà chờ Diệp Giai Ngung đến phòng khám tâm lý Bestter.

Phòng khám tâm lý Bestter được xây dựng ở khu đô thị mới, vừa hay chỉ cách sân vận động một con đường.

Trên đường đi, Phuong Phuong mượn tài ăn nói tron tru trời cho của mình, chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, cô ấy đã kể cho cô nghe tất cả mọi chuyện cô ấy đã nghe ngóng được về phòng khám tâm lý Bestter.

“Giai Giai này, không hỏi thăm thì chẳng biết được gì, vậy mà vừa nghe người ta kể xong thì hết hồn. Phòng khám tâm lý Bestter này là phòng khám nổi tiếng nhất nhì nước ta đó nha. Chủ là một người Mỹ gốc Cảng Thành. Người đến điều trị đều là những người giàu có ở tầng lớp thượng lưu không nha. Haiz! Mình nói nè, nếu cậu có gặp được anh chàng giàu có còn độc thân nào được được, thì nhớ giới thiệu cho chị đây nha.”

Nói đến đây, dường như Phuong Phuong lại nghĩ đến chuyện gì đó, cảm thấy sợ hãi mà thè lưỡi ra. “Bậy bậy bậy, đúng là thấy tiền thì mắt sáng rõ ra. Đàn ông đến phòng khám tâm lý thì đều là những người có bệnh tật về tâm lý. Lỡ đâu gặp phải kẻ biến thái. Tàn Bạo. Điên loạn, vậy chẳng phải chị đây sẽ chết chèo queo à.”

Diệp Giai Ngung cảm thấy tức cười trước những lời nói được Phuong Phuong nhấn mạnh bằng giọng điệu đùa cợt, tâm trạng bỗng chồn lo lắng cũng dần lắng xuống.

Cô còn nghe Phuong Phuong nói rằng chủ của phòng khám tâm lý Bestter này là phụ nữ, ăn nói từ tốn, làm việc vô cùng nghiêm túc, yêu cầu rất cao. Hình dung như thế nào nhỉ, đó giống như hình tượng nữ ma đầu mặc đồ PRADA vậy.

Chắc! Người lãnh đạo là phái nữ sẽ khó chung sống hơn là phái nam, nếu người đó giống như kiểu nữ ma đầu mặc đồ PRADA thì không có cách nào có thể tượng tượng được rồi!

Bên trong văn phòng rộng rãi sáng sủa của chủ phòng khám, Diệp Giai Ngung dần cúi đầu xuống, cảm giác được luồng khí của người phụ nữ mạnh mẽ ngồi trên chiếc ghế bà chủ ở trước mặt cô đang phà đến.

“Tuy em chỉ vừa mới tốt nghiệp, nhưng chị không thể không nói rằng em là người rất may mắn. Vốn dĩ thứ sáu tuần này sẽ tổ chức một buổi gặp gỡ lớn giữa các nhân vật lớn tại khách sạn Kinh Lệ. Bên phía chủ tiệc sẽ giới thiệu thiết bị kỹ thuật phát hiện nói dối tiên tiến nhất thế giới. Cách sử dụng thiết bị phát hiện nói dối này vô cùng phức tạp. Nhưng, chị nghe nói là nó được phát minh bởi một vị giáo sư nào đó tại Đại học S.”

Nói đến đây, hai đôi mắt tinh tường của cô ấy, đôi mắt sắc bén dường như có thể nhìn thấy suy nghĩ của người khác, đang nhìn chăm chăm vào cô gái thoát nhìn có vẻ như là người điềm đạm ngồi ở trước mặt.

“Giám đốc Chu, xin chị cứ chỉ bảo em cần phải những gì.”

“Em không cần gọi chị là giám đốc Chu đâu, chị nghe không quen. Đã vào đây thì giống như người một nhà vậy, em cứ gọi chị là chị Chu Ly là được.” Chu Ly khoanh tay lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Giai Ngung, rồi nói: “Em có thể vào Bestter là do có người giới thiệu em tốt nghiệp tại trường Đại học S, hơn nữa còn là học trò của Catherine Demille. Chuyện này là thật sao?”

Đến lúc này đây Diệp Giai Ngung mới hiểu rõ, một người không có kinh nghiệm làm việc như mình, lại được một phòng khám tư nhân tiếng tăm này tuyển dụng. Thì ra là vậy!

Nhưng, tính tình của giáo sư Mille rất kỳ quái, hơn nữa không ở cố định một nơi. Mỗi năm đến kỳ nghỉ hè giáo sư lại đến một quốc gia nào đó để nghiên cứu. Mà hai năm nay những quốc gia giáo sư đến đều là những quốc gia nhỏ, rất khó có thể liên lạc được.

Hôm nay là ngày thứ hai, từ đây đến thứ sáu còn bốn này, liệu mình có thể hoàn thành nhiệm vụ này không?

Tất nhiên Chu Ly sẽ không cho cô có cơ hội từ chối. Lần này cô ấy lấy được vé mời buổi gặp gỡ kinh doanh này không dễ. Đây là nhờ một phòng khám

tâm lý P.K nổi tiếng hơn ở ngoài thành phố G lấy được. Đương nhiên Chu Ly sẽ không để cơ hội trôi đi như thế.

“Em đi ra ngoài chuẩn bị đi. Tham gia buổi gặp gỡ các nhân vật lớn lần này đều là những đại gia đứng đầu cả nước. Đây là tài liệu về khách hàng mà chị tìm được, em cầm ra ngoài nghiên cứu đi.” Cô ấy không giải thích gì thêm mà đưa cho cô một xấp hồ sơ thật dày, rồi bắt đầu làm việc của mình.

Diệp Giai Ngưng vẫn còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy Chu Ly không đoái hoài đến mình, cô cũng không muốn quấy rầy cô ấy đang làm việc, đành phải ôm xấp hồ sơ dày cộm đó đi đến bàn làm việc của mình.

Cô mở hồ sơ của những đại gia tham gia buổi tiệc, thông tin bên khách hàng nam rất đơn giản, chỉ viết mỗi tên và chức vị, còn thông tin bên phía khách nữ thì trái lại còn có đính kèm giới thiệu sơ lược về bản thân. Cô xem sơ qua, ngay lập tức bị thu hút bởi bốn chữ “Tập đoàn Phi Phàm” ở dòng đầu tiên.

Gi chữ? Người bên tập đoàn Phi Phàm thứ sáu này cũng đến tham dự buổi tiệc à! Đừng nói là tổng giám đốc của tập đoàn Phi Phàm nha!

Trong văn phòng tổng giám đốc trên tầng mười tám của tập đoàn Phi Phàm, Mạnh Phi Phàm rung mình hắc xì vài cái. Sau đó, nghe tiếng máy di động riêng đổ chuông.

“Cháu còn nghĩ xem ai đang lái nhái sau lưng cháu, thì ra là cô nha! Cô yên tâm đi, buổi tiệc ngày thứ sáu cháu sẽ đi. Vâng, cô đừng thúc giục cháu nữa. Cháu tự có sắp xếp của riêng mình mà.”

Mạnh Phi Phàm cúp máy, trong lòng thấy buồn phiền. Châm một điếu xì gà, bắt đầu ngồi nhâm nháp.

Sau khi anh và ba mình cắt đứt quan hệ, mặc dù cô Mạnh Thực Viên của anh vẫn đứng giữa giải hòa, nhưng quan hệ giữa hai cha con vẫn không thể còn tốt lên được.

Nghiên cứu vật liệu mới thành công, anh đưa vào sản xuất hàng loạt, tách khỏi tập đoàn Mạnh thị tại Cảng Thành, anh đến thành phố G thành lập tập đoàn Phi Phàm.

Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, tập đoàn Phi Phàm phát triển vượt bậc trong thời kỳ kinh tế đang phát triển, từ vật liệu mới mà anh phát triển sang nhiều lĩnh vực khác như bất động sản, vàng bạc đá quý, hàng tiêu dùng.

Mặc dù Mạnh Phi Phàm thất bại trên phương diện tình yêu và tình thân, anh cười nhạo mình chỉ có thể tự hào ở trên thương trường thôi. Thoảng chốc ba năm qua đi, Trác Nhu đã mất tích hơn ba năm, chẳng có chút tin tức nào. Những người phụ nữ xung quanh anh cho dù có xinh đẹp đến đâu, nhưng không có một ai để cho anh có ý nghĩ muốn kết hôn cả.

Cô của anh thường hay giục anh nhanh chóng tái hôn. Nhưng anh chưa tìm được người hợp với mình nên vẫn luôn từ chối. Không ngờ rằng, cô của anh còn tự quyết định, đích thân đăng ký tham gia vô số các buổi tiệc gặp mặt khác nhau cho anh.

Cô của anh khuyên nhủ rằng: “Cháu không thích Hoa Trân Trân và Mạnh Tư Nhung như vậy, thế thì cháu không được thua kém họ, lấy vợ sinh con, con trai lớn và cháu đích tôn vẫn là người có quyền thừa kế nhất của nhà họ Mạnh.”

Cô của anh còn nói cho anh nghe, từ khi Mạnh Tư Nhung được nhìn nhận, vẫn luôn giúp đỡ Mạnh Vạn Thế trong công việc, tuy tiểu còn trẻ, nhưng làm rất được việc. Nhưng, Mạnh Tư Nhung đòi hỏi quá cao, cho nên vẫn chưa tìm được người con gái hợp với mình. Nói cách khác, cháu đích tôn e rằng phải sinh ra trong nhà của Mạnh Tư Nhung đó rồi.

Hiển nhiên anh hiểu rõ, chẳng qua cô đang nói khích với anh thôi. Cô của anh còn định ninh rằng anh vẫn còn ám ảnh về cuộc hôn nhân trước của mình. Nói thật, chỉ có anh là hiểu rõ nhất, vào cái đêm giáng sinh nào đó, anh mắc chứng rối loạn ED [1] rồi.

Đây là căn bệnh đánh vào lòng tự ái của đàn ông, anh nào dám cho ai khác biết. Tại một phòng khám tâm lý có tiếng nhất Hoa Kỳ – Phòng khám và điều trị tâm lý Stevenson anh đã tìm được cách chữa trị, nếu nói theo ngôn ngữ của Trung Quốc thì là: Muốn tháo chuông phải tìm được người buộc chuông.

Nhưng, cái đồ lằng lơ làm cho anh mắc phải chứng bệnh này, lại biến mất chẳng còn chút tăm hơi nào nữa.

Anh ngần ngại trong chốc lát khi nhìn cái biểu tượng xám xịt của MSN. Anh từng cho rằng số MSN đã bị bỏ rồi, nhưng không ngờ trong khoảng thời gian gần đây, cái biểu tượng lúc thì sáng, lúc thì lại xám xịt.

Anh dúi đầu thuốc vào chiếc gác tàn thuốc bằng thạch anh, suy nghĩ trong giây lát, cứ vậy nhấc điện thoại nội tuyến lên, gọi điện thoại cho thư ký Vicky: “Vicky này, em thay đổi lịch trình ngày thứ sáu giúp anh, hủy bỏ buổi xã giao buổi tối đi, đổi sang đến khách sạn Kinh Lệ.”

Vicky nhận điện thoại, xác nhận lại một lần nữa rồi cúp máy. Cô trợ lý ngồi ở bên cạnh cô ấy vui đầu vào trong máy vi tính, nói: “Chị Vicky ơi, sếp Mạnh muốn tham gia buổi tiệc gặp gỡ xa hoa nhất thế kỷ này à.”

“Đi, đi, đi, trẻ con không được nghe lén chuyện của người lớn. Sếp Mạnh phải tái hôn thôi, để cuộc sống của cô thư ký như chị đây được thanh thoi hơn.”

Vicky rất nhớ những ngày tháng đã từng làm việc ở Mạnh thị tại Cảng Thành. Cuộc sống của Mạnh Phi Phàm lúc đó, luôn trong tâm trạng tươi vui. Mà

tâm trạng của sếp vui vẻ, thì nhân viên cấp dưới cũng dễ chịu hơn. Cứ cách hai ba ngày, sếp mượn danh nghĩa của tình yêu, thưởng cho nhân viên trong công ty đủ các loại hình phúc lợi.

Haiz! Chứ đâu như ba năm nay, mỗi ngày trải qua đều xám xịt còn đỡ, đã vậy hờ chút là thấy anh làm việc không chớp mắt. Cô phải nói rằng, khi hormone của đàn ông mất cân bằng, còn đáng sợ hơn cả phụ nữ.

Diệp Giai Ngưng nghe thấy bên tai có người hô lên một câu “đồ lẳng lơ”, đến lúc cô quay đầu nhìn. Thì ra ở bên phòng tiếp khách có một người đàn ông ăn mặc diêm dúa lẳng lơ, đang ở mắng yêu câu đó trong điện thoại. Lông tơ trên người Diệp Giai Ngưng dựng đứng hết lên, vội quay đầu lại, tiếp tục xem hồ sơ.

[1] Chứng rối loạn ED: còn gọi là hội chứng rối loạn cương dương ở nam giới, diễn ra khi 1 nam giới bị lặp đi lặp lại tình trạng “trên bảo dưới không nghe”. Nếu không điều trị, ED sẽ khiến “chuyện ấy” khó thành công. Đôi khi, chứng bệnh này còn gọi là liệt dương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Mượn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Dịch: Thanh Dạ

Khách sạn Kinh Lệ, một trong những khách sạn có kiến trúc bậc nhất, tích hợp phong cách Châu Âu của thành phố G.

Hội trường tổ chức buổi tiệc nằm trên tầng năm mươi tám, nhân viên bận rộn tới lui, chuẩn bị cho buổi tiệc giao lưu xa hoa bậc nhất thế kỷ, báo chí còn đặt cho buổi tiệc này một cái tên là ‘Đại gia tuyển phi’.

Phía bên phải của sảnh được trang trí sang trọng, trong sảnh được ngăn cách bởi một tấm kính dài, Diệp Giai Ngưng đang ngồi ngay ngắn trước chiếc máy nói dối, nghiêm túc quan sát, không dám bỏ sót chi tiết nào về nguyên lý hoạt động của chiếc máy nói dối được trang bị kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới này.

Chủ sở hữu của chiếc máy nói dối này là công ty “Cầm Tú Lương Duyên”, nửa tháng trước nó được vận chuyển từ Hoa Kỳ về, để cùng đồng hành với “buổi tiệc giao lưu xa hoa nhất thế kỷ giữa các nhân vật lớn” được tổ chức đêm nay.

Từ lúc cô nhận được nhiệm vụ của Chu Ly, bốn ngày sau, Diệp Giai Ngưng phải làm việc cực lực, cũng may mạng lưới của trường Đại học S rộng rãi, cho nên vào tối thứ năm cô cũng biết được giáo sư Catherine Demille đang nghiên cứu tại trung tâm chữa trị AIDS ở Tanzania Châu Phi.

Giáo sư Catherine Demille gửi sách hướng dẫn dày cộm qua MSN cho cô, rồi cô ngồi liệt kê ra nguyên lý hoạt động chính của máy. Sau đó giáo sư còn dặn dò cô, máy nói dối dù sao cũng chỉ là máy móc, nó chỉ có thể phát hiện ra người nói dối theo cử động của mắt, cảm xúc, tâm trạng, nhưng người làm thí nghiệm có nói dối hay không, chỉ có thể phán đoán theo kinh nghiệm thực tiễn mà thôi.

Cũng may Diệp Giai Ngưng từng làm trợ lý cho giáo sư Mille vài năm, cho nên cô rất quen thuộc với cách nghĩ của giáo Mille, nhận được bản hướng dẫn dày cộm, rồi tỉnh rồi ngủ, thậm chí khó có thể phán đoán, cô vừa phải hiểu được nguyên lý hoạt động, vừa phải thực hiện thao tác.

“Giai Ngưng này, chị nghe Chu Ly nói, ở Bestter chỉ có mình em mới có thể vận hành được chiếc máy nói dối tiên tiến nhất thế giới này. Tối hôm nay, em phải kiểm tra thật kỹ cho chị nha. Đến dự tiệc vào đêm nay đều là những quý ông và quý bà, không thể có bất kỳ sai sót nào. À, đúng rồi, em có bạn trai chưa vậy? Nếu em chưa có bạn trai, tối nay chị sẽ để ý giúp em.” Bà chủ Liêu Hân Nghi của công ty Cầm Tú Lương Duyên vừa nhìn Diệp Giai Ngưng vận hành trôi chảy máy nói dối, vừa nhiệt tình bắt chuyện làm quen.

Dựa theo con mắt nhìn chuyên nghiệp của cô về máy vụ mai mối thì Diệp Giai Ngưng cũng chẳng thua kém gì mấy quý cô sau khi được chọn lựa kỹ càng để được tham dự buổi tiệc này.

Hoàn cảnh gia đình Diệp Giai Ngưng mặc dù bình thường, cũng chỉ vừa bắt đầu khởi nghiệp, nhưng Diệp Giai Ngưng lại có gương mặt xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng khiêm tốn, làn da trắng nõn mịn màng, vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn chọn vợ của đám đại gia.

Bất chợt, trên màn hình hiển thị của chiếc máy nói dối hiện lên vài đường sóng, thu hút ánh mắt của Liêu Hân Nghi, cô ấy nhìn chằm chằm màn hình với vẻ mặt lạ lẫm.

“Em rất lấy làm cảm ơn về lời khen ngợi của giám đốc Liêu.” Diệp Giai Ngưng mỉm cười. Đối mặt với người phụ nữ hơn ba mươi tuổi này, e rằng chị ta

làm bà mai quá lâu rồi, cho nên những lời nói ra từ miệng không biết đâu thật đâu giả.

Những đường sóng lên xuống trên màn hình của máy nói dối, làm cho Diệp Giai Ngưng lập tức ngậm miệng lại. Ấy! Suyt chút nữa cô bị chiếc máy nói dối này phát hiện ra cô đang nghĩ một đằng nói một nẻo rồi.

Haiz! Con người thời buổi này, mỗi người đều mang trên mặt một cái mặt nạ, trong đầu thì nghĩ vậy, nhưng mở miệng ra lại nói một nẻo toàn những lời khách sáo!

Điện thoại di động để bên cạnh đồ chuông, một bản nhạc “Ocean’s Deep” (Đại dương sâu thẳm) nghe rất hay.

“Chị Chu Ly à, chị có việc gì giao cho em sao?” Diệp Giai Ngưng vừa nhận điện thoại, vừa cầm viết trên tay, định viết lại những việc Chu Ly giao cho mình vào trong sổ ghi chép.

“Giai Ngưng à, chị vẫn đang ở vòng xoay, chỗ này xe kẹt cứng ngắc, chị sợ rằng trong vòng nửa tiếng chị sẽ không đến đó kịp. Xe của Tiểu Vương đã chạy đến trước cửa khách sạn Kinh Lệ rồi. Ừ, em chạy xuống lấy đồng túi hồ sơ đi, em đi chuẩn bị đâu vào đó đi.”

“Dạ.” Diệp Giai Ngưng đáp lại một tiếng, cô định hỏi thêm Chu Ly vài câu, nhưng đầu dây bên kia đã ngắt kết nối rồi. Chu Ly là một người làm việc ào tới tấp. Tính tình đó, giống y như nhân vật chính trong bộ phim ‘Yêu nữ thích hàng hiệu’ vậy.

Diệp Giai Ngưng cất điện thoại, chào hỏi Liêu Hân Nghi vài tiếng, rồi vội vàng chạy vào thang máy xuống lầu lấy túi hồ sơ.

Túi hồ sơ này do Chu Ly thiết kế, nó rất tương xứng với buổi tiệc giao lưu xa hoa đêm nay. Ai nào biết nó có một chỗ lại in sai.

Một người thích soi mói như Chu Ly, cô ấy nhất định sẽ thẳng tay chỉ trích công ty quảng cáo đó, rồi bắt họ phải làm lại. Công ty quảng cáo đó phải thức ngày thức đêm để làm việc, cuối cùng hai tiếng trước khi bắt đầu buổi tiệc cũng làm xong, đưa chiếc túi đẹp để đựng hồ sơ này tổng ra ngoài.

Diệp Giai Ngưng nhận được một đồng túi hồ sơ từ trong tay Tiểu Vương, chuyển đến phía sau sảnh đường của khách sạn, vào thang máy dành riêng cho hội trường đi thẳng lên tầng hai mươi tám.

Phía trước thang máy có một người đứng, dáng người cao ráo, mặc âu phục và mang giày da.

Người đàn ông nghe thấy tiếng bước chân thật nhỏ phía sau mình, anh ta bèn quay đầu lại theo bản năng.

Ngay lúc đó, cả hai người đều ngẩn ngơ.

Bất chợt, trong lòng Diệp Giai Ngưng oán thán ánh đèn ngoài cửa thang máy quá sáng, làm cho cô lóa cả mắt.

Trên người của người đàn ông mặc âu phục, tản ra một phong thái của người đàn ông chính chắn thành công, trên gương mặt còn mang theo nụ cười lịch sự.

Nhưng, nụ cười lịch sự đó lại lạnh lẽo, phút chốc nụ cười đó đọng lại trên khóe môi khi nhìn thấy rõ gương mặt của cô gái trẻ tuổi trước mặt.

Cô gái trẻ tuổi chỉ trang điểm nhẹ, mặt mày sáng sủa, dung mạo đẹp đẽ. Cô mặc một chiếc đầm màu trắng hở vai, bả vai để lộ ra, có thể thấy được xương đòn gầy, cách ăn mặc làm cho người khác say mê.

Anh ta nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó, ngẩn người trong giây lát, lập tức quay đầu đi, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt, rồi lại quay đầu lại, trên gương mặt vẫn là nụ cười lịch sự, lúc này mới cất tiếng chào hỏi cô gái.

“Chào bạn học Diệp Giai Ngưng.” Nam Hạo phất vờ bầu không khí lúng túng giữa hai người. Cũng may từ nhỏ anh ta đã được giáo dục tốt, lễ phép và lễ độ đã hòa vào trong xương tủy của anh rồi, lúc này có hơi bất ngờ một chút, nhưng anh vẫn có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

“Chào anh.” Diệp Giai Ngưng thụ động trả lời lại. Giờ phút này cô ước gì có thể chạy khỏi chỗ này. Nhưng, đôi chân bên dưới như bị đóng xuống đất, không thể nhúc nhích được.

“Em làm việc ở đây sao?” Nam Hạo nhìn đồng túi hồ sơ trong tay cô.

“Vâng.” Diệp Giai Ngưng hoảng hốt trả lời lại một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con số đang nhảy trong thang máy, mong chờ thang máy mau đến nơi.

Anh đến khách sạn này bàn chuyện làm ăn sao? Hay là có hẹn với bạn gái? Hay là? Cô cắn môi, đáng chết, tại sao mình lại quan tâm đến anh ấy rồi.

“Đây là danh thiếp của anh, có rãnh thì liên lạc với nhau nha.” Nam Hạo đưa cho cô một tờ danh thiếp chất lượng cao. Cô đưa một tay ra nhận lấy, nhìn thoáng qua rồi bỏ ngay vào trong túi.

Trái tim của cô ngày càng đập nhanh hơn. Anh vẫn chưa kết hôn! Anh đến đây tham gia buổi tiệc giao lưu! Anh lại là CEO của tập đoàn Hạo Hân tại thành phố D!

Diệp Giai Ngưng cất tấm danh thiếp đi, lại nhận ra Nam Hạo vẫn luôn nhìn chằm chằm mình với vẻ đắm chiêu, cô không hiểu tại sao, vì thế mặt ửng đỏ, nhỏ

tiếng lẩm bẩm một câu. “Anh à, trên mặt em có dính thứ gì sao?”

“À, không có. Anh đợi em đưa danh thiếp cho anh.” Nam Hạo bình thần cất tiếng nói, trái tim giống như bị bướm bướm công kích vậy, cô vẫn để xấu hổ như thế!

“Em vừa mới vào làm, nên chưa in danh thiếp.” Diệp Giai Ngưng cúi đầu, nói với vẻ xấu hổ. Đây là sự chênh lệch mà người ta hay nói. Ngày xưa khi hai người còn học chung một trường đại học, sau khi tốt nghiệp rồi, một người thì trở thành ông chủ lớn, còn cô chỉ là một công nhân viên chức bình dân mà thôi.

Nam Hạo hiểu rõ gât đầu, ngay sau đó, một bầu không khí im ắng ngưng ngừng tràn lan giữa hai người.

Một tiếng “ding ding”, cửa thang máy mở ra.

Nam Hạo đưa tay ra, làm một hàng động “mời”.

“Ngại quá, hình như em còn để quên đồ.” Diệp Giai Ngưng chợt cất tiếng nói, nếu hai người còn ở trong cái không gian chật hẹp đó ngần ngợ thêm hai mươi mấy giây nữa, sẽ gượng gạo đến cỡ nào. Cô phải mau chóng tìm cơ chạy trốn mới được.

Từ trên nền tường làm bằng đá cẩm thạch sáng loáng như gương, có thể nhìn thấy tay Nam Hạo ngừng lại một chút, sau đó anh ta xoay người đi vào thang máy.

Diệp Giai Ngưng đứng ở góc rẽ, tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn ngẩn ngơ xuống sàn gạch bóng loáng như gương.

Cô không ngờ rằng, cô có thể gặp lại Nam Hạo trong hoàn cảnh này. Sau lễ giáng sinh năm đó không bao lâu thì Nam Hạo tốt nghiệp. Nghe nói, Tống Diễm cũng chạy về nước theo anh.

Rất lâu sau đó, cô mới biết được gia cảnh nhà Nam Hạo qua lời người khác kể. Cô mới hiểu được tại sao Tống Diễm lại làm thế.

Nhưng mà, biết được thì sao nào? Cô vì muốn có tiền chữa trị hậu phẫu cho mẹ, vì chi phí chi tiêu trong gia đình, vì muốn kiên trì học xong đại học, cô đã làm lại cuộc đời mình, cô phải ở Mỹ kiếm sống vất vả suốt từng ấy năm, cho nên cô chẳng có thời gian để nghĩ đến chuyện khác.

Nam Hạo đến tham gia buổi giao lưu này! Thế Tống Diễm có biết không?

À, mà Tống Diễm có là gì đâu. Về gia cảnh nhà cô ta thì cô biết, ba mẹ cô ta là công nhân cấp thấp. Năm đó cô ta có thể sang Mỹ du học, đều là nhờ người chị làm người mẫu hạng ba của cô ta chu cấp cho.

Năm đó các bạn học ở sau lưng nói Tống Diễm là em gái của gái làng chơi. Lúc đó cô còn trách cứ mấy bạn đó, nói mấy bạn đó không nên nói người khác như vậy. Nhưng, sau này Tống Diễm đối xử cô như vậy, cô cũng nhìn ra, đúng là cô ta cũng có tổ chất của gái làng chơi thật.

Cô không biết tại sao, trong lòng cô lại dâng lên một niềm vui khó tả. Những người có tiền một khi cưới vợ gả chồng, ai chẳng muốn gia đình hai bên đều môn đăng hộ đối, cùng cố thể lực của mình chứ? Cô, Tống Diễm, có là cái thứ gì!

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, cũng sắp đến giờ rồi, hai phút nữa thôi, bèn đứng dậy đi vào thang máy.

Chờ một lát, thang máy đến, cửa mở ra hai bên, Diệp Giai Ngưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, cầm đầu đi thẳng vào trong.

Bên trong thang máy cũng có một người đàn ông mặc âu phục, đang vội vã đi ra ngoài. “Trình Thịnh à, anh có nhìn rõ không vậy? Trác Nhu đang ở Mỹ sao? Thật chứ? Vậy tôi sẽ bay qua đó ngay.” Người đàn ông nói chuyện điện thoại, vẻ mặt hồi hã, giọng nói xúc động. Một lúc sơ sẩy, anh đụng phải người của Diệp Giai Ngưng đang đi vào.

“Rầm rầm” Túi hồ sơ Diệp Giai Ngưng đang ôm trên hai tay rơi xuống đất.

Diệp Giai Ngưng không kịp trách cứ người đụng mình, quay đầu lại nhìn, thấy Chu Ly còn chưa đến, vội vã ngồi xổm xuống. Cúi người, vội vàng nhặt đồng túi hồ sơ lên. Trong lòng thầm cầu: mong đừng để ma nữ bắt gặp!

Người đàn ông vội vã nói một tiếng với người đàn ông ở đầu dây bên kia, rồi ngắt cuộc gọi, sau đó cúi xuống giúp cô nhặt túi hồ sơ lên.

“Tôi xin lỗi, thành thật xin lỗi.” Anh ta nói xin lỗi liên tục, nhặt túi hồ sơ lên sắp xếp lại rồi đưa cho Diệp Giai Ngưng.

“Không sao đâu.” Diệp Giai Ngưng vẫn ngồi xổm trên đất, không hề ngẩng đầu lên, sắp xếp lại đồng hồ sơ bằng tốc độ nhanh nhất.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn người đang mặc chiếc váy màu trắng đơn giản kia. Mắt anh sáng lên, liền bị thu hút bởi đường cong là lướt thoát ẩn thoát hiện của mái tóc màu tím!

Mí mắt của anh giật lên, trong lòng bức tức. Bao nhiêu năm rồi, anh vẫn luôn tìm đồ lăng lơ đó, không lẽ có được đều không phí sức!

Nếu không phải chuyện xấu xa vào ba năm trước đồ lăng lơ đó gây ra, thì năng lực nào đó cũng anh cũng không bị thương nặng đến thế!

Từ đó về sau, mỗi lần đến giây phút quan trọng nhất, thì cái chỗ vẫn luôn im bất!

Đáng chết!

Cuối cùng Diệp Giai Ngưng cũng sắp xếp xong túi hồ sơ, ngẩng đầu lên, nở nụ cười ngọt ngào với người đàn ông: “Xin lỗi anh, lúc này đụng trúng anh rồi.” Anh chưa kịp trả lời, cô đã đi thẳng vào trong thang máy, ấn vào nút lên tầng trên.

Mạnh Phi Phàm đứng ngây người trong giây lát, anh quả quyết tuyên bố rằng, người anh muốn tìm, nhất định không phải cô ta!

Năm đó, đứa con gái lẳng lơ kia, gương mặt chắc chắn không trong sáng như vậy. Anh còn nhớ rõ, cô ta trang điểm rất đậm, gương mặt đầy vẻ lẳng lơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Dịch: Thanh Dạ

Khách sạn Kinh Lệ, trong một căn phòng hội nghị nhỏ nằm ở bên phải hội trường trên tầng năm mươi tám.

Julie đích thân ngồi ngay hiện trường đặt máy nói dối, còn Diệp Giai Ngưng thì chăm chú vận hành chiếc máy, đón tiếp các quý cô lần lượt vào thử máy. Cuộc thử nghiệm tiến hành suốt nhiều giờ liền.

Cũng may tới nay những quý cô đến tham dự buổi tiệc đều ở độ tuổi từ hai mươi cho đến ba mươi, trong đó có cả Hoa kiều, hay sinh viên vừa mới tốt nghiệp, họ đều là những thành phần tri thức giỏi giang xinh đẹp, nói năng khôn khéo. Mỗi người đều có gương mặt xinh đẹp như hoa, ăn mặc hợp thời trang, tất cả đều sáng chói rực rỡ, ai cũng đều có cơ hội thu hút sự chú ý của các đại gia.

Sau khi kết thúc buổi thử nghiệm của chiếc máy nói dối đạt chuẩn quốc tế, kết quả mà mọi người không muốn nhìn thấy nhất cũng đã có, trong số ba mươi mấy quý cô tham gia, thì có bốn cô gái bị hủy bỏ tư cách tham dự do gian lận trong lúc thử nghiệm.

Bốn cô gái đó giận dữ bỏ đi trước cái nhìn chăm chăm của mọi người. Trước khi bỏ đi, ánh mắt của mấy cô kia nhìn lướt qua Julie mạnh mẽ, sau đó ánh mắt của mấy cô kia lại nhìn chằm chằm vào Diệp Giai Ngưng yếu đuối. Bốn đôi mắt giống như bốn thanh gươm, mang đầy oán giận nhắm thẳng vào cô.

Diệp Giai Ngưng ngoảnh mặt làm ngơ, thờ dài trong lòng: mấy cô gái thời nay đều tìm đủ mọi cách để gả vào nhà giàu. Nhà giàu thì có gì hay chứ? Chẳng lẽ gả vào nhà giàu thì sẽ được hạnh phúc sao? Hôn nhân ở các gia đình bình thường cũng khó đảm bảo có được hạnh phúc rồi, chẳng lẽ cứ phải gả vào gia đình giàu có thì mới hạnh phúc sao? Cuộc hôn nhân của mẹ cô đã để lại nỗi ám ảnh sâu sắc trong lòng cô rồi.

Sau khi kết thúc buổi thử nghiệm, Julie bảo mệt nên đã đi về. Diệp Giai Ngưng vẫn ở lại trong phòng hội nghị, để làm báo cáo chính thức kết quả thử nghiệm tâm lý về các quý cô, rồi còn phải bỏ ngay ngắn vào trong túi hồ sơ. Chỉ cần làm xong báo cáo, cô có thể dọn dẹp quay về nhà rồi.

Một tuần qua dài đằng đẵng như một năm vậy. Cô thầm nghĩ chờ làm xong việc này cô sẽ quay về nhà ngủ ba ngày ba đêm cho đã.

Gần đến tám giờ, buổi tiệc giao lưu có thể nói là lớn nhất thế kỷ giữa các nhân vật lớn sắp sửa khai mạc.

Đúng hẹn lại đến, các quý ông mặc âu phục trắng thớm, trông thật quyền rũ. Các quý cô nhìn thấy các đại gia trẻ tuổi lịch lãm quý phái đi vào hội trường, mắt của mấy cô ai cũng sáng lên. Nhìn những vẻ mặt đó, tựa như, tựa như bầy sói bị bỏ đói vậy.

Trong lúc Diệp Giai Ngưng bận rộn làm việc thì nghe thấy tiếng nhạc cất lên, ngẩng đầu nhìn về phía hội trường, vừa hay lại nhìn thấy được cảnh đó.

Bên trong hội trường được trang trí theo phong cách cổ điển của Châu Âu, dưới ánh sáng lóa mắt của chiếc đèn trang trí cỡ lớn bằng thủy tinh, các quý cô ním cười đi tới đi lui, những làn váy lướt qua lướt lại, mềm mại và uyển chuyển. Ánh mắt của các quý ông nhìn các cô gái bằng ánh mắt mập mờ, có người còn tìm cơ đến bắt chuyện với các cô gái, không biết nói gì bên tai mấy cô gái đó, mà ai cũng xấu hổ đến nỗi phải cúi đầu cười.

Đúng tám giờ, một đôi MC lên sân khấu với cảm xúc dâng trào giới thiệu các quý ông đến tham dự buổi tiệc hôm nay.

Giọng nói của cô MC rất cuốn hút, xuyên qua lớp thủy tinh, chui vào trong tai của Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng nghe xong lắc đầu. Mấy anh đại gia đó, đúng là kẻ có tiền. Ai nấy đều có chức danh tổng giám đốc của tập đoàn nào đó. Chả trách, mấy cô gái kia lại nhìn họ bằng ánh mắt sói đói như thế.

Cuối cùng, cô MC nói bằng giọng vô cùng tiếc nuối: “Các vị khách quý, vì lý do trễ chuyến bay cho nên vẫn còn hai vị khách quý đang trên đường đến nay. Nếu như đêm nay đến kịp, hai vị ấy sẽ có mặt đúng giờ. Một vị là ông Nam Hạo của tập đoàn Hạo Hân, vị còn lại chính là ông Mạnh Phi Phàm của

tập đoàn Phi Phàm”

Khỏe mắt Diệp Giai Ngưng giật giật. Nam Hạo chẳng phải đã đến từ sớm rồi sao???

Lời của cô MC vừa dứt, thì bắt đầu có tiếng lao xao trong đám đông. Có không ít cô gái trong đám quý cô ở đây vì hai vị này mà đến tham gia buổi giao lưu này.

Anh MC mở lời làm dịu lại bầu không khí, giới thiệu sơ lược về các quý cô, sau đó lập tức tuyên bố buổi tiệc giao lưu theo phong cách Châu Âu với rượu Cocktail chính thức bắt đầu.

Hai quý ông bậc nhất trong buổi tiệc giao lưu đêm nay vắng mặt làm cho không ít quý cô ở đây tràn đầy thất vọng.

Cũng may, các quý ông trong hội trường đêm nay, đều là những người thành công trong sự nghiệp, dáng dấp cũng bảnh bao phong độ, tuy địa vị không sánh bằng hai quý ông kia, nhưng họ cũng là những đại gia có tiếng, cho nên các quý cô đều gieo tú cầu ào ào về phía họ.

Còn những quý cô đến buổi tiệc vì Nam Hạo và Mạnh Phi Phàm thì cho rằng những quý ông kia chỉ là hạng tầm thường, nên tụ lại một chỗ bàn tán về Nam Hạo và Mạnh Phi Phàm.

Nơi làm việc của Diệp Giai Ngưng ở phía ngoài, vừa hay nhìn thấy ba bốn cô tụ lại với nhau, giọng của mấy cô đó rất nhỏ, nhưng Diệp Giai Ngưng lại nghe rõ mồn một hết mọi chuyện.

Thì ra, Nam Hạo là người thừa kế quan trọng nhất của tập đoàn Nam thị lớn nhất thành phố D. Sản nghiệp của tập đoàn Nam thị trên ba trăm năm mươi tỷ, kinh doanh trên các lĩnh vực IT, bất động sản, đóng tàu và sở hữu cả trang trại rượu.

Năm nay Nam Hạo hai mươi sáu tuổi, không dựa vào gia đình, sau khi du học về thì tự lập nghiệp, thành lập tập đoàn Hạo Hân, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi đưa vào hình thức kinh doanh trên mạng Internet, anh đã đưa công ty lên hàng top ba trong nước.

Nam Hạo không những là mẫu người đàn ông chăm chỉ làm việc, mà anh còn sở hữu ngoài hình bắt mắt, khiêm tốn lễ pháp. Song, không biết có phải do anh bận rộn gây dựng sự nghiệp quá hay không, hay vẫn còn nguyên nhân nào khác mà đến bây giờ vẫn chưa lập gia đình.

Mấy quý cô kia bàn tán chuyện Nam Hạo xong thì chuyển đề tài sang nói chuyện về tổng giám đốc Mạnh Phi Phàm của tập đoàn Phi Phàm.

Sau khi Diệp Giai Ngưng nghe một mạch hết câu chuyện thì cô rút ra tổng kết về Mạnh Phi Phàm như sau.

Anh ta là một đại gia huyền thoại.

Điều thứ nhất đó chính là truyền thuyết về con đường lập nghiệp của anh ta.

Mạnh Phi Phàm con trai độc nhất của tổng giám đốc Mạnh Thế Vành của tập đoàn Mạnh thị tại Cảng Thành. Anh ta cũng là người không dựa vào gia đình, một mình đến nước Mỹ xa xôi, bắt đầu đưa vào tiêu thụ vật liệu mới. Anh ta không quay về Cảng Thành mà chọn ở lại thành phố G nơi đặt bến cảng lớn thứ hai của cả nước tạo nên bước đột phá lớn.

Những năm gần đây, nền kinh tế trong nước dần phát triển, anh ta nắm bắt thời cơ đó, thành lập tập đoàn Phi Phàm, trở thành tập đoàn lớn nhất thành phố G, tổng kinh ngạch hàng năm đạt hai trăm tỷ!

Báo chí truyền thông đều nói về con đường lập nghiệp đầy kỳ tích của anh ta, anh ta được báo chí cũng như dư luận tôn là “Chiến mã giàu có quyền lực nhất thế kỷ trong giới kinh doanh.”

Điều thứ hai đó chính là thủ đoạn đánh bại đối thủ đầy khôn ngoan và biến hóa khôn lường của anh ta.

Mạnh Phi Phàm là một con chiến mã ra tay dứt khoát và cay độc trong giới kinh doanh. Khi đối mặt với đối thủ, anh ta luôn đưa đối thủ vào con đường chết. Chỉ cần anh ta nhắm trúng công ty nào đó, kiên quyết thu mua cho bằng được thì công ty đó sẽ gặp phải sóng to gió lớn, nếu cứ ngoan cố thì sẽ rơi vào số phận nhà tan cửa nát, nợ nần chồng chất.

Điều thứ ba đó là cuộc sống riêng của anh ta.

Về vấn đề này, báo chí có ba cách nói khác nhau!

Thông tin mà mọi người tin tưởng nhất, đó là Mạnh Phi Phàm là một con rùa kim cương si tình nhất trên đời. Bốn năm trước Mạnh Phi Phàm kết hôn, rồi lại ly hôn vào ba năm trước. Sau khi ly hôn, anh ta không có bất kỳ tin đồn xấu nào về phụ nữ.

Báo chí thích soi mói nhất là những lúc anh ta tham gia các hoạt động kinh doanh, các buổi giao lưu hay các buổi tiệc, thấy xung quanh anh ta đều là đàn ông, cho nên họ còn đoán già đoán non rồi phán: Con rùa kim cương nổi danh nhất lại là một người đồng tính!

Đề tài này vừa được tung ra, thì ngay lập tức dẫn đến một trận chiến văng nước bọt của đám nhà báo. Cuộc chiến diễn ra hơn một năm, chưa rõ thắng bại. Mà đề tài này vừa được đưa ra, những cô gái có mộng tưởng gả vào nhà họ Mạnh tức đến muốn đập đầu vào gối tự sát. Còn vô số những anh chàng đẹp trai bóng lảnh khác, thì lại hân hoan nhảy nhót, đổ ào đi nộp sơ yếu lý lịch vào hơn năm mươi công ty thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Phi Phàm.

Thoáng chốc, giới tính của tổng giám đốc chiến mã của tập đoàn Phi Phàm trở thành đề tài bàn tán xôn xao của báo chí. Vô số các tin tức trên trời dưới đất tung ra.

Nào là Mạnh Phi Phàm dẫn theo một anh thanh niên trẻ tuổi khô ngô đến buổi họp hoạt động kinh doanh hằng năm.

Nào là Mạnh Phi Phàm dẫn theo một anh chàng đẹp trai vào trong phòng tổng thống tại khách sạn Kempinski.

Nào là người luôn có chủ đề nóng nhất mỗi năm 20** là Mạnh Phi Phàm.

Mà đề tài nóng nhất đó là: Giới tính của Mạnh Phi Phàm!

Diệp Giai Ngưng nghe xong những chuyện về Mạnh Phi Phàm, trong lòng tự dưng oán hận anh ta. Anh ta chính là kẻ bóc lột thành quả lao động của người khác để hưởng thụ cuộc sống xa hoa phung phí! Chẳng lẽ anh ta không biết sống dựa vào công việc làm ăn của người khác, sẽ bị hủy hoại trong tay anh ta sao?

Sau khi Diệp Giai Ngưng oán giận xong những việc xấu xa độc ác của nhà tư bản Mạnh Phi Phàm, thì cô chợt nghĩ đến chuyện tình cờ gặp Nam Hạo ở thang máy.

Chẳng phải Nam Hạo đã lên đây từ lâu rồi sao? Tại sao anh ấy lại vắng mặt ở buổi giao lưu nhỉ? Chẳng lẽ vì cô sao? Cái ý nghĩ đó vừa nhem nhóm trong đầu thì bị cô vứt phăng đi ngay. Cô và Nam Hạo đã chia tay vào cái đêm giáng sinh của ba năm trước rồi mà.

Sau khi Diệp Giai Ngưng chỉnh sửa xong báo cáo chuyên môn về máy nói dối, đưa từng bộ vào trong túi hồ sơ, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ ở trên tường, thấy kim đồng hồ gần chỉ đến mười giờ.

Diệp Giai Ngưng uống một ly Cappuchino, đợi thêm nửa tiếng nữa, nhưng tổng giám đốc tập đoàn Phi Phàm không đến. Cô tức giận chỉnh sửa lại hồ sơ, sắp xếp lại ba lô, rồi rời khỏi cái hội trường giao lưu rục rờ kia.

Diệp Giai Ngưng vừa mới bước ra khỏi hội trường, định bước vào trong thang máy, thì chợt nghe thấy câu “chị Hồng, cuối cùng cô ta cũng ra rồi kia.” Tiếng nói còn chưa dứt thì cô nhìn thấy bốn người phụ nữ ăn mặc thời thượng đi về phía cô, anh mất dữ tợn, vẻ mặt căm phẫn vây xung quanh cô.

Trong đó có một cô đáng người cao gầy, ăn mặc lẳng lơ, không nói một câu nào, liền tát một cái thật mạnh vào mặt cô. Ba cô còn lại kéo cô vào trong góc tường, tám lưng cô áp vào bức tường thủy tinh, nhịp tim cô đập thình thịch. Đây là tầng năm mươi tám cao chọc trời nha, cô từ nhỏ đã sợ độ cao rồi!

“Các người muốn gì hả?” Diệp Giai Ngưng che bên má bị đau, ánh mắt hoảng sợ nhìn bốn người phụ nữ kia. Cô nhận ra mấy cô này, họ chính là người đã gian lận trong buổi thử nghiệm máy nói dối lúc này.

“Muốn gì à? Cái tát này là tao muốn dạy mày một bài học, để sau này không dám cản đường người khác.” Người phụ nữ đáng người cao gầy, vuren ngón tay dài ra, dùng sức chọc vào trán của Diệp Giai Ngưng.

Cái ót của Diệp Giai Ngưng chạm vào bức tường thủy tinh, trong lòng cô lại càng sợ hãi hơn. Một tay của cô ôm chặt lấy túi, tay còn lại thì nắm chặt lấy tay vịn.

Bốn cô gái kia hiển nhiên không biết cô đang nghĩ gì, bọn họ nhìn gương mặt tái mét của cô, trong lòng vô cùng hả hê!

Diệp Giai Ngưng cố chịu đau, cất tiếng nói run rẩy: “Nếu các cô vì buổi thử nghiệm của máy nói dối, thì hãy đến tìm chủ công ty Cẩm Tú Lương Duyên hoặc đến phòng khám tâm lý Bestter đó. Tôi chỉ là một nhân viên quen, có trách nhiệm làm báo cáo hoạt động của máy thôi. Còn nữa, đó là những lời do chính các cô nói ra, có phải thật hay không, trong lòng các cô hiểu rõ nhất.”

Bốn cô gái nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Diệp Giai Ngưng thừa dịp bọn họ nhìn nhau mà lẻ là mất cảnh giác, cô xông ra khỏi vòng vây của bọn họ, chạy thẳng đến thang máy, ấn thật nhanh nút đóng cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Yêu muộn

Dịch: Thanh Dạ

Trong thang máy, cô đưa tay đề lên trái tim đang liên tục đập thình thịch, nhìn chính mình trong gương. Trên gương mặt trắng nõn đó, năm dấu tay đỏ

chốt thoát ần thoát hiện. Cô chỉ muốn có một cuộc sống yên bình thôi. Nhưng lúc nào cũng có tai ương ập đến.

Cuối cùng thang máy cũng đến lầu một, cửa vừa mở ra, cô mang theo nỗi chán chường đi ra ngoài, lúc cô mở ba lô tìm ví tiền và túi xách, lại nhận ra trong ba lô chẳng có thứ gì. Cô nhớ lại, có lẽ lúc này cô đã để quên ở phòng làm việc trong hội trường rồi.

Cô sợ quay trở lại đó sẽ gặp lại bốn cô gái kia, vì thế cô ngồi lại trên chiếc ghế đặt ở chỗ rẽ ban nãy vừa ngồi, bình tĩnh chờ mọi người tan tiệc.

Lúc hai mắt đang nhắm lại thì cô nghe thấy tiếng giong vang của giày cao gót đi trên nền đá cẩm thạch. Ngay sau đó, cô nhìn thấy thang máy dành riêng cho hội trường có vài nhóm quý cô ăn mặc lộng lẫy lục đục đi ra.

Diệp Giai Ngưng vội vàng trốn ra phía sau cái cây, sợ bị bốn cô gái kia bắt gặp.

Những nhóm quý cô đó, có nhóm thì hai ba người nói chuyện với nhau, hoặc có nhóm sẽ đi cùng với một người đàn ông mặc âu phục, giả vờ tỏ ra then thưng chỉ mỉm cười không nói tiếng nào.

Đoàn người cuối cùng bước ra khỏi khách sạn. Diệp Giai Ngưng nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm rồi. Giờ này mà cô còn chưa về nhà, chắc mẹ sẽ gọi điện thoại cho cô.

Cô nhìn thấy đoàn người cuối cùng đã đi xa, có vài nhân viên phục vụ đi về phía hội trường, cô đi theo bọn họ vào thang máy lên tầng năm mươi tám.

Ở trước cửa hội trường, hai bảo vệ nhìn thấy Diệp Giai Ngưng, một người cất tiếng hỏi: “Bác sĩ Diệp còn chuyện gì nữa sao?”

Diệp Giai Ngưng mỉm cười với anh ta, nói: “Tôi để quên điện thoại và ví tiền trong phòng làm việc, tôi đến lấy lại.”

Hai bảo vệ nhìn nhau, ánh mắt có hơi do dự, rồi nói với cô: “Vậy bác sĩ Diệp đi nhanh đi.”

Diệp Giai Ngưng chợt cảm thấy vẻ mặt của hai người họ có chút quái lạ, nhưng cô không thể nói rõ nó quái lạ ở chỗ nào, trong lòng tràn đầy nghi ngờ bước vào trong hội trường giao lưu.

Cô vừa bước vào cửa lớn, đi về phía bên phải, chạy đến phòng làm việc ở phía sau sân khấu của hội trường. Cô chỉ tìm thấy điện thoại trong phòng làm việc, lại không thấy ví tiền đâu. Cô vỗ đầu của mình, trong lòng nghĩ chắc ví tiền và một số đồ linh tinh khác mình đã để trong phòng gửi đồ rồi.

Cô quay trở lại phòng gửi đồ ở phía bên trái, đi thẳng vào bên trong, vừa mở tủ gửi đồ ra thì thấy ví tiền nằm trong đó.

Điện thoại đột nhiên rung lên, có tin nhắn gửi đến. Diệp Giai Ngưng lập tức mở ra xem. Thì ra mẹ cô lo lắng cho cô, cho nên gửi tin nhắn đến, nói cô phải tự chăm sóc mình. Cô lập tức trả lời tin nhắn báo bình an cho mẹ biết, nói với mẹ rằng trong vòng nửa tiếng cô sẽ quay về nhà.

Cô vừa gửi tin nhắn xong, lập tức nhận được tin mới. Trên đó viết rằng: Trời đã khuya lắm rồi, con đừng ngồi xe buýt nữa, gọi xe taxi về cho nhanh.

Con có mẹ hạnh phúc biết bao!

Cô cất kỹ di động và ví tiền, đeo ba lô đi ra ngoài, vừa hay gặp được quản lý khách hàng Lô Minh Dương của công ty Cẩm Tú Lương Duyên đang nói chuyện với bảo vệ.

“Hai anh vất vả rồi, những quý khách ở lại đêm nay còn muốn mở tiệc tối, không phiền hai anh nữa. Ở đây chúng tôi có chút lòng thành mong hai anh nhận cho, cứ xem như đây phí tăng ca. Tối nay hai anh cũng vất vả rồi, hai người quay về uống chút rượu, rồi ăn chút gì đó đi.”

Hai bảo vệ nóng lòng muốn quay về nhà lắm rồi, cho nên nhận ngay hai phong bì từ tay Lô Minh Dương, rồi mỉm cười nói cảm ơn.

Lô Minh Dương căn dặn họ vài câu: “Hai anh này, nếu có người hỏi buổi tiệc giao lưu kết thúc chưa, thì hai anh phải nói là tiệc đã kết thúc lúc mười giờ.”

Hai bảo vệ cầm tiền sướng tay, cho nên gật đầu nói: “Anh này, anh cứ yên tâm đi, chúng tôi biết mà, chúng tôi biết mà.”

Sau khi hai bảo vệ rời khỏi, Lô Minh Dương nghiêm nghị nói với hai người đàn ông cao to: “Tổng giám đốc Liêu căn dặn, các khách quý ở lại đêm nay phải để họ vui chơi thỏa thích. Hai người đứng canh ở đây, khóa cửa lại. Nếu có người đi vào, phải gọi điện cho tôi ngay.” Nói xong đóng cửa lại, rồi đi về phía bên kia.

Diệp Giai Ngưng núp trong phòng gửi đồ, nghe hết tất cả những lời bọn họ nói với nhau. Tiêu rồi, cô ra bằng cách nào đây?

Ngay lúc cô không biết phải đi ra ngoài bằng cách nào, thì nghe thấy tiếng nhạc vang lên từ một căn phòng cách phòng gửi đồ không xa. Cô còn nhớ, căn phòng đó là một phòng khiêu vũ sang trọng, mà nó chỉ cách phòng gửi đồ một ngã rẽ thôi!

Cô cởi giày cao gót ra, nhón chân, rón rén đi đến về phía cuối phòng gửi đồ.

Ở phía cuối phòng gửi đồ có một bức tường, nhưng ở chỗ rẽ này không có cửa sổ bằng thủy tinh, cho nên, chỗ này ngày xưa được thiết kế ở nơi cao nhất đều có tấm kính cao hơn hai mươi centimet. Mà lúc này, ánh đèn ở phòng kế bên rọi vào đây từ cửa sổ bằng kính.

Thúy tình cách âm cực kỳ tốt, nhưng do âm nhạc quá vang, lại quá dội, cho nên vẫn nghe thấy tiếng nhạc loáng thoáng chui vào phòng gửi đồ.

Diệp Giai Ngưng rón rén đi đến chiếc ghế để bên cạnh, leo lên trên nhìn, đập vào mắt cô một cảnh đồ mặt tía tai làm cô phải há hốc mồm!

Bên trong căn phòng khiêu vũ sang trọng, ánh đèn đủ màu sắc rực rỡ chuyển động. Cảnh tượng ở trước mắt cô, đó chính là có rất nhiều đôi trai gái đối mặt nhảy múa với nhau. Cô dòi tầm mắt sang chỗ khác, dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, có rất nhiều cảnh khó coi đập vào mắt làm cho cô kinh ngạc.

Cô kinh hoảng lấy tay che miệng mình lại, suýt chút đã hét toáng lên rồi.

Đây chính là hoạt động “ưu đãi” trong buổi giao lưu sao? Đây chính là buổi PARTY nóng bỏng mà người ta hay nói!

Lần đầu tiên cô nghe thấy kiểu PARTY này ở lớp phân tích tâm lý. Lớp học khi đó do một giảng sư tâm lý học lớn tuổi người Mỹ đứng lớp, người giáo sư đó mượn kiểu PARTY này, phân tích cho sinh viên nghe nhân cách của những người tham gia kiểu PARTY thế này!

Cô leo xuống ghế, dựa lưng vào tường, vùi đầu vào hai đầu gối. Nhân cách! Đây là một kiểu nhân cách! Giàu quá không biết tiêu tiền ở đâu, cho nên muốn tìm sự kích thích trong cuộc sống vàng son đó!

Diệp Giai Ngưng biết rõ, tối nay không có cách nào thoát khỏi chỗ này. Người chủ tổ chức buổi tiệc này sẽ không để cho cô tung lờn gièm pha về buổi tiệc này ra bên ngoài. Vậy thì, cô vẫn nên ngoan ngoãn ngồi trong này, chờ qua hết đêm nay vậy!

Bỗng nhiên, tiếng nhạc líu lo ở phòng bên dừng hẳn. Ngay lập tức, một cái tát vang dội phát ra. Song, phòng bên cạnh hình như đang hỗn loạn.

Diệp Giai Ngưng cảm thấy tò mò nên rón rén leo lên ghế, nhìn mọi thứ bên trong qua tấm kính.

Ngay lập tức, cô mở to hai mắt ra.

Đó là Nam Hạo!

Cô chỉ thấy một tay Nam Hạo che má lại, tay còn lại tức giận chỉ người con gái trước mặt. Miệng của anh ấy, từ từ nói ra hai chữ, mỗi chữ đều đầy căm phẫn: “Chị, chị phải dứt khoát đến thế này à!

Cô nhìn theo ánh mắt tức giận của Nam Hạo. Cách anh vài mét, có một cô gái dáng người cao ráo đang đứng đó. Do ánh sáng quá tối, cô không nhìn thấy rõ gương mặt của cô ta.

Cô ta mặc một bộ váy dài, mái tóc uốn lượn xõa dài sau lưng. Dưới ánh sáng lúc sáng lúc tối, cô ta đưa tay lên, giơ một ngón tay ra, chỉ thẳng vào Nam Hạo, cất tiếng nói: “Cái tát lúc này tôi đánh thay em gái tôi. Nếu không phải cậu, một người đang sống êm đẹp, làm sao có thể trở thành nửa sống nửa chết như vậy giờ.”

Nam Hạo nghe cô ta nói như thế, vẻ mặt tức giận lúc này dần nguôi ngoai, trên mặt hiện lên sự áy náy và chán chường. Anh cau mày, vẻ mặt có chút đau khổ: “Chị biết cô ấy ở đâu đúng không. Chị nói cho tôi biết, chị mau nói cho tôi biết đi.” Giọng nói của anh vô cùng vội vã.

“Ha! Xem như con người cậu cũng còn chút lương tâm. Tôi cho rằng cậu đang nhân nhân tham gia tiệc giao lưu chứ. Ai dè cũng có lòng quan tâm đến nó nhì.” Cô gái nghiêng đầu qua, không hề nhìn anh.

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy rõ gương mặt của cô ta, cô gái này không phải là người lúc nãy cho cô một cái tát ở cửa hội trường sao? Trong lòng cô đầy kinh ngạc, liếc mắt nhìn về phía Nam Hạo.

Gương mặt của Nam Hạo không bình tĩnh, một tay kéo lấy cô gái bên cạnh kéo đi, vừa hay kéo vào trong phòng gửi đồ.

“Chị Hồng à, chị biết tôi tìm chị cho nên mới tham gia buổi tiệc này. Tôi ba lần bốn lượt liên lạc với chị, nhưng chị cứ mặc kệ tôi. Tôi chỉ có thể tìm đến chỗ này thôi. Bây giờ chị nói cho tôi biết Tống Diễm đang ở đâu? Tôi, tôi, có vài chuyện, cần phải gặp mặt nói với cô ấy.” Giọng của Nam Hạo nhỏ dần, trong giọng điệu còn có sự cầu xin.

Diệp Giai Ngưng không ngờ rằng mình lại nghe thấy cái tên “Tống Diễm”, cô vô cùng ngạc nhiên, nín thở, yên lặng nghe tiếp.

“Tôi nói với cậu thêm lần nữa, chuyện của em gái tôi, cậu không cần lo. Nếu không phải vì cậu, nó có bị trầm cảm như bây giờ không? Nó mà gặp cậu thêm lần nữa, thì bệnh của nó lại nặng thêm.”

Nam Hạo im lặng vài giây, nói: “Nếu như Tống Diễm chịu gặp tôi, thì chị hãy liên lạc với tôi ngay. Tôi sẽ đưa cô ấy đi chữa trị ở phòng khám tâm lý tốt nhất tại Mỹ...”

Chị Hồng im lặng vài giây, nỗi đau khổ trong lòng lại trôi lên, bình thản cất tiếng nói: “Cậu, đi đi. Cậu đừng quấy rầy cuộc sống của hai chị em chúng tôi nữa.”

Nam Hạo vẫn cố chấp đứng đó, chị Hồng lại chỉ tay về phía cửa, cất cao giọng, “Cậu cút ngay cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa. Em gái tôi cũng không muốn gặp cậu đâu.”

Một buổi vũ hội vì sự xuất hiện bất thành linh của Nam Hạo buộc phải kết thúc. Những người tham gia PARTY biết rõ Nam Hạo là người như thế nào,

bọn họ không dám chọc vào anh, cũng chẳng dám nói gì, chỉ không vui mà bỏ về.

Nhìn thấy đám phụ nữ lũ lượt đi đến phòng gửi đồ, Diệp Giai Ngưng vội vàng trốn vào phía sau tủ gửi đồ ở góc khuất, không dám thở mạnh.

Giọng nói riu rít như xa như gần của phụ nữ vang vọng trong phòng gửi đồ, truyền đến tai cô.

“Chị Hồng à, người đàn ông lúc nãy là ai vậy?” Một người phụ nữ hỏi với vẻ kinh ngạc.

“A Lôi à, anh ta chính là Nam Hạo, con trai thứ ba của tập đoàn Nam thị, người đã vắng mặt trong buổi giao lưu đêm nay đó.” Một người phụ nữ khác nhìn về mặt của Tống Hồng, trả lời thay cô ta.

“A! Hiểu Quân à, cô nói anh ta là Nam Hạo sao? Không phải tối nay anh ta không đến sao? Ủầy, vừa rồi tối quá, tôi không kịp nhìn rõ mặt anh ta. Ày, tệ thật.”

“Sao vậy?” Hiểu Quân lấy làm khó hiểu hỏi cô ta.

“Tôi phải mau chóng thay đồ đẹp mới được, lỡ lát nữa có đụng phải anh ta. Không biết chừng anh ta sẽ nhớ tôi mãi không quên nha.” A Lôi nói với giọng điệu đùa.

“Hừ, A Lôi à, cô sao, người ta là đại gia đẹp trai, anh ta sẽ để mắt đến cô à?” Hiểu Quân hừ một tiếng, hắt nguyên thau nước lạnh vào đầu A Lôi.

Chị Hồng im lặng nãy giờ mới bình thản cất tiếng nói: “Kẻ có tiền ghê gớm vậy đó.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Dịch: Thanh Dạ

Tống Hồng im lặng nãy giờ mới bình thản cất tiếng nói: “Người có tiền ghê gớm vậy đó.”

A Lôi nói bằng giọng điệu đùa: “Chị Hồng à, chẳng phải chị cũng vì mấy kẻ có tiền đó mới đến tham gia buổi giao lưu sao? Ủi trời ơi, em quên mất là chị đâu có tham gia buổi giao lưu đâu.”

Hiểu Quân nhìn về mặt của Tống Hồng, vội vã liếc mắt cảnh cáo A Lôi.

Nhưng A Lôi lại không nhận ra sự ám chỉ của Hiểu Vân, không hiểu đầu đuôi cui nheo, còn sấp người đến nói với Tống Hồng rằng: “Chị Hồng à, nghe nói những quý ông đến dự tiệc đêm nay hào hứng lắm nha. Chị nghĩ thử xem, bọn họ làm sao có thể đến đây để giao lưu chứ. Theo em thấy chắc chắn bọn họ đến đây để săn người đẹp đó mà.”

Tống Hồng giữ những chuyện không vui trong lòng, cười mĩa mai một tiếng, nói: “Có quý mới tin bọn họ đến đây giao lưu. Đây chẳng qua là một trò chơi của đám đại gia thôi!”

“Chị Hồng này, hồi nãy chẳng phải giám đốc Phương bảo chị đến công ty ông ta ký hợp đồng sao? Đây đúng là một chuyện vô cùng đáng mừng!” Hiểu Quân là một người hiểu ý tứ, biết nhìn về mặt người khác để nói chuyện, cô ta nhìn thấy vẻ mặt của Tống Hồng ngày càng tái mét, cho nên mới vội vã chuyển đề tài sang chuyện vui vẻ khác.

Tống Hồng nhìn Hiểu Quân, bật cười ha ha: “Hiểu Quân à, cũng coi như em có mắt nhìn. Ngày nào đó chuyện của chị thành công, chị nhất định sẽ bọ đỡ cho em.”

“Qua! Chị Hồng tuyệt vời ghê. Chị quá lợi hại rồi. Công ty nội y, may mặc của giám đốc Phương chính là một trong những công ty thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Phi Phàm nha. Chị mà chụp hình quảng cáo nội y, quần áo cho tập đoàn Phi Phàm, nếu số chị may mắn, có thể một bước lên mây nha. Chị Hồng à, em chúc mừng chị. Chị mà phát tài rồi, nhớ đừng quên đứa em gái như em nha!” Hiểu Quân ra sức nịnh nọt Tống Hồng.

“Nhưng, hôm nay không gặp được Mạnh Phi Phàm có hơi tiếc nuối một chút.” Chị Hồng lẩm bẩm nói một mình.

“Có vẻ như con người Mạnh Phi Phàm kia cũng không hoàn hảo mấy. Nghe người ta nói anh ta bị rối loạn ED đó.” A Lôi thấy Hiểu Quân và Tống Hồng nói chuyện say sưa, cho nên trong lòng cũng có chút cuồng cuồng, vội vã nịnh nọt Tống Hồng bằng những điều mình nghe ngóng được. “Song, nếu hôm nay anh ta đến đây, đảm bảo chị Hồng có thể chữa hết bệnh của anh ta.”

“A Lôi à, cuối cùng em cũng nói được một câu xuôi tai. Các em cứ yên tâm đi, nếu sau này chị đây thành công, chị đây sẽ nâng đỡ mấy em thành người mẫu quốc tế, còn sắp xếp ổn thỏa cho mấy em, để mấy em ai nấp cũng được gả vào nhà giàu có, sống một cuộc sống sung sướng.”

Mấy cô gái ba hoa chích chòe những lời đó, thay xong quần áo, trang điểm lại, rồi mới rời đi!

Đêm nay, Diệp Giai Ngưng về nhà rất muộn, nhìn thấy Khâu Lệ Như còn ở trong phòng sách vẽ họa tiết áo ngực, cô vội vã khuyên bà mau đi nghỉ ngơi. Khâu Lệ Như nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của con gái, chỉ nhìn cô lâu hơn một chút, không nói gì cả, chỉ căn dặn con gái mau đi ngủ.

Nhưng đêm nay, Diệp Giai Ngưng không thể nào ngủ được.

Dù cơ thể vô cùng mệt mỏi, đầu óc lại cất tiếng ong ong. Cô nhớ lại cảnh gặp lại và vẻ mặt lạnh nhạt của Nam Hạo dành cho cô ngày hôm nay. Rồi cô lại nhớ lại những gì mình nghe được trong phòng gửi đầu, đầu của cô ngày càng nặng trĩu.

Chuyện giữa Nam Hạo và Tống Diễm chẳng liên quan gì đến cô cả. Nhưng nhìn thấy Nam Hạo nói với chị Tống Diễm bằng giọng điệu đó, cũng như chị Tống Diễm nói cô ta bị trầm cảm nặng. Không biết tại sao, trong lòng cô lại có vô cùng hả hê.

Cô ôm những suy tư này mơ màng chìm vào trong giấc ngủ, ngủ một giấc đến khi mặt trời đứng bóng. Cô bật dậy, vội vã nhảy xuống giường, mở cửa ra, Khâu Lệ Như nhìn thấy hành động này của cô, bèn cau mày lại hỏi: “Hôm nay cuối tuần, con phải tăng ca sao?”

Ồ! Trời ạ! Hôm nay thứ bảy mà. Diệp Giai Ngưng vỗ đầu mình một cái. Cô lại lú lẫn nữa rồi. Tại sao một người luôn bình tĩnh như mình cũng có lúc lảm cẩm nhỉ?

Cô cười xòa với Khâu Lệ Như rồi quay trở lại phòng ngủ tiếp.

Ngày cuối tuần đầu tiên sau khi đi làm cũng trôi qua trong giấc ngủ mê mệt.

Ngày thứ hai của tuần tiếp theo, cô thức dậy từ sớm, ngồi xe điện ngầm đến phòng khám Bestter. Phương Phương dẫn đội bơi lội trẻ của thành phố đi thi đấu, cô đành phải ngồi xe điện ngầm đi làm.

Việc đầu tiên khi bước vào phòng khám Bestter, cô tự mình quét dọn văn phòng của Julie một lượt. Cô còn nhớ giáo sư từng nói rằng, hễ là con người đều có chút vấn đề về tâm lý. Ví như Julie có tính ưa sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Người có tính sạch sẽ thái quá như Julie cũng có chứng ám ảnh, buộc mình phải hiểu thấu, buộc mình phải đúng giờ, và buộc cấp dưới phải chấp nhận suy nghĩ của mình.

Ví như, tuần đầu tiên đúng chín giờ cô ấy mặt ở văn phòng thì chín giờ một giây sẽ bắt đầu cuộc họp thường kỳ.

Trong buổi họp thường kỳ đó, cô ấy chỉ nói ngắn gọn về buổi tiệc giao lưu, sau đó sẽ lập tức sắp xếp công việc tiếp theo. Sau khi sắp xếp xong sẽ lập tức tuyên bố tan họp. Có không ít nhân viên nữ tỏ ra hơi thất vọng. Bọn họ còn muốn nghe ngóng thêm chút tin tức nữa.

“Diệp Giai Ngưng, em theo chị vào đây.” Cuối cùng Julie cũng nhớ đến người này rồi.

Diệp Giai Ngưng một lần nữa cảm thấy một luồng khí mạnh mẽ ở phía trước ập đến. Cô đành phải ngồi ngay ngắn, nghe việc mình sắp được giao. Trong buổi họp lúc này, không biết có phải Julie coi cô không tồn tại, hay đã quên mất cô từ lâu rồi hay không.

“Nhiệm vụ đầu tiên em làm rất tốt. Nhưng, do em mới vừa tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm thực tiễn. Cho nên, trước tiên em phải bắt đầu hiểu rõ những dịch vụ cơ bản của Bestter. Tập tài liệu này nói rõ nội dung của các dịch vụ. Em nhớ phải giữ bí mật đó.” Julie nói xong, lại bắt đầu mở máy tính nhận thư làm việc của mình.

Diệp Giai Ngưng ôm đống tài liệu dày cộm đi đến bàn làm việc. Cô lại nhìn thấy ở cửa phòng trà nước, có vài đồng nghiệp nữ ngoắc cô lại với vẻ bí hiểm.

Cô ngơ vực, bỏ đống tài liệu xuống, cầm ly đi về phía phòng trà nước.

“Anna này, mấy anh đại gia trong buổi giao lưu đẹp trai không vậy?” Vài cô đồng nghiệp vây quanh cô, vừa tò mò vừa phấn khích hỏi cô.

“Lúc đó em chỉ chăm chú vận hành máy nói dối, do căng thẳng quá, cho nên em chẳng để ý đến.” Diệp Giai Ngưng mới vào làm việc, cho nên khi nói chuyện với các đồng nghiệp, cô có hơi dè dặt.

Mấy cô kia tỏ ra vô cùng thất vọng, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Diệp Giai Ngưng bưng ly nước quay về bàn làm việc của mình, mở đống tài liệu dày cộm kia ra xem.

Diệp Giai Ngưng xem hoạt động kinh doanh của Bestter hoàn toàn hiểu hết, những kiến thức học được trong trường học so với ngoài xã hội khác nhau một trời một vực.

Nhìn vào hoạt động kinh doanh có thể thấy, Bestter là một phòng khám tâm lý tư nhân có tiếng nhất nhì trong nước. Những phòng khám tâm lý bình thường chỉ tư vấn hạn chế ở các mặt như tình yêu và hôn nhân, tư vấn cho phụ huynh và bệnh trầm cảm thôi.

Hoạt động kinh doanh của Bestter làm Diệp Giai Ngưng há hốc mồm. Dịch vụ ở Bestter chia làm ba cấp bậc, đó cũng chính là quy định áp dụng cho hội viên của Bestter.

Mức phí của hội viên thường là ba mươi ngàn và thêm chi phí tư vấn khác. Dịch vụ thường tại phòng khám thường chỉ áp dụng cho những người có thu nhập thấp.

Phí dịch vụ cho hội viên bậc trung là một trăm ngàn và các chi phí tư vấn khác. Ở dịch vụ bậc trung ngoài dịch vụ tư vấn hội viên bậc thường được hưởng ra, còn có dịch vụ tư vấn về giới tính.

Hội viên cao cấp cũng chính là hội viên Bạch Kim, phí dịch vụ ở bậc này là năm trăm ngàn và những chi phí tư vấn khác. Ở bậc này ngoài hội viên thường và hội viên bậc trung ra, còn có dịch vụ mời bác sĩ tâm lý riêng. Hiển nhiên bác sĩ tâm lý riêng có thể mời đến bất cứ lúc nào, hoặc có thể ở bên cạnh mình bất cứ lúc nào trong thời gian ngắn. Và giá cả của dịch vụ này đương nhiên đắt đến đỏ mắt.

Mỗi ngày Diệp Giai Ngưng ngoài việc phải học nội dung kinh doanh ra, thì tuần này cô lại rất nhàn hạ.

Ngày thứ sáu, lúc chưa tan ca thì Diệp Gia Minh gọi điện thoại đến, trong điện thoại giọng Diệp Gia Minh có hơi gấp, mà còn có tiếng ồn ào. “Chị ơi, chị mau đến đây đi. Mẹ ngã rồi, đang ở trước cổng công ty Amy đó.”

Lời còn chưa dứt thì ập đến tiếng ồn ã huyền não, rồi điện thoại ngắt máy.

Diệp Giai Ngưng vội vã xin Julie cho nghỉ, chạy xuống lầu, rồi bắt xe taxi, chạy đến công ty Amy.

Ở trước cửa công ty Amy có rất nhiều người vây quanh, ai ai cũng ngược cái cổ dài ra để xem, còn có vài kẻ thì thâm to nhỏ bàn tán với nhau.

Diệp Giai Ngưng chui đầu vào trong đám người, dùng sức chen về phía trước.

Chỉ nhìn thấy mặt Khâu Lệ Như xanh xao nằm ngã dưới đất, có một cậu thanh niên mười bốn tuổi ở bên cạnh bà, cầm khăn giấy giúp bà lau lau vết máu ở đầu gối.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi kẻ sọc xéo, dưới ánh nắng đầu anh ta đầy mồ hôi, vô cùng kiên nhẫn khuyên nhủ: “Cô Khâu à, giám đốc Phuong của chúng tôi đã nói rồi, công ty của cô hai năm trước đã bán cho công ty Amy chúng tôi rồi, cho nên, xin cô đừng có dăm ba bữa lại đến đây khiếu nại nữa.”

Khâu Lệ Như vẫn im lặng, mặc kệ anh ta.

Người đàn ông trẻ kia có hơi sốt ruột, cố gắng khuyên hết lời, lời hay ý đẹp gì cũng đã nói hết rồi, nhưng người ta vẫn cứ im lặng.

“Tôi nói thế này cho cô hiểu nha. Trừ khi cô có chứng cứ chứng minh công ty Amy thu mua với giá thấp hơn, nếu không, cô không thể lấy lại ‘Đồng Phuong Vận’ đâu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước kia ‘Đồng Phuong Vận’ cũng chỉ có tiếng ở trong nước thôi, hai năm qua nhờ công ty Amy chúng tôi quảng bá tuyên truyền, hơn nữa còn có sự điều hành của tập đoàn Phi Phạm, cho nên ‘Đồng Phuong Vận’ đã trở thành thương hiệu nổi tiếng của công ty Amy rồi. Cho nên, cô bỏ ý nghĩ lấy lại đi.”

Khâu Lệ Như bình thản cất tiếng nói: “Cái tên ‘Đồng Phuong Vận này’, từ thiết kế đến chế tác đều do tôi độc quyền. Hai năm trước, do có người xấu xa hạ thấp giá bán cho công ty các người. Nửa năm trước tôi đã tìm đến các người rồi, nhưng, ông chủ của các người vẫn không chịu chấp nhận.”

Tiểu Vương nghe Khâu Lệ Như nói như vậy, anh ta mất hết kiên nhẫn, nói với bà: “Cô Khâu à, cô đừng rệu ròi không uống muốn uống rượu phạt. Hai năm trước, hợp đồng chuyển nhượng là do hai bên đồng ý thỏa thuận, giấy trắng mực đen, nhìn đi, trên đó còn có cả chữ ký và dấu vân tay của cô mà.”

Nghe đến đây, Khâu Lệ Như tức giận, đè ngực mình lại.

Lúc này Diệp Giai Ngưng mới biết, sau khi bình phục lại sức khỏe, hơn nửa năm qua bà vẫn luôn đến thương lượng với công ty Amy. Năm đó, mẹ bị tai nạn thành người bán thực vật, cô vẫn còn du học ở Mỹ. Nếu không có người ba cặn bã kia chuyển nhượng công ty ‘Đồng Phuong Vận’ với giá rẻ mạt, thì mẹ cô sao phải ăn nói khấp khểnh đến tìm người ta thương lượng hết lần này đến lần khác.

“Trời ạ, tôi còn tưởng ai nha, thì ra là người quen cũ nha.” Một giọng nói nũng nịu còn tỏ vẻ vang đến, Khâu Lệ Như và Diệp Giai Ngưng đều nghiêng đầu nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Dịch: Thanh Dạ

Nhìn thấy một người phụ nữ trẻ ăn mặc chỉnh chu, đầy uy nghiêm bước đến, mọi người xung quanh tự động nhường đường khi vừa nhìn thấy cô ta.

Diệp Giai Ngưng đánh giá người phụ nữ trước mặt từ trên xuống dưới. Cô ta mặc một chiếc váy liền màu đen có cổ chữ V khoét sâu, làm tôn lên đôi ngực no tròn, ở ngay giữa ngực còn có một mặt dây chuyền hình trái tim nổi bậc trên nền chiếc váy màu đen, trông rất bắt mắt

Gương mặt cô ta được trang điểm tinh tế, đôi môi hồng đỏ mọng, đôi mắt lung linh sinh động, cười khẩy nhìn gương mặt tái xanh của Khâu Lệ Như đang ngồi dưới đất, giống như đang tỏ vẻ mình là người chiến thắng.

“Trời ạ, sao lại là chị vậy. Sao chị cứ hai ba hôm lại đến công ty tôi gây chuyện vậy chứ? Lần đầu chị đến tôi đã nói rõ với chị rồi mà, công ty ‘Đông Phương Vận’ được thu mua hợp pháp, đầy đủ tất cả thủ tục pháp lý. Sao chị cứ cố chấp vậy chứ. Haiz! Chị này, nếu chị dùng sức lực này phục vụ đàn ông, thì chắc đàn ông cũng không bỏ chị đi như vậy đâu.”

Cả người Khâu Lệ Như run lên vì giận. Dưới ánh nắng gay gắt, vậy mà người bà lại run rẩy. Bà giờ ngón tay đang run rẩy của mình ra, nghiêng răng nói ra từng chữ. “Tôn Vân, cô đừng có khinh người quá!

Tôn Vân còn muốn nói thêm, nhưng Diệp Giai Ngưng đã bước đến bên cạnh mẹ mình, đỡ lấy lưng bà, nâng bà dậy. “Mẹ à, có một số người đã làm gái điếm mà còn tỏ ra mình trong sạch lắm. Chúng ta không cần phải nhiều lời với những loại người như thế đâu.”

Trong những người đang đứng xem, có rất nhiều người là nhân viên của công ty Amy, bởi vì giờ này đúng lúc là giờ tan ca, mọi họ đều bu vào xem. Ngay lúc đó, nghe thấy Diệp Giai Ngưng nói những lời này, có vài người thì thầm bàn tán với nhau, còn có người nhin không được bật cười.

Đúng đó! Cái à Tôn Vân này ở trên đầu bọn họ làm mưa làm gió bao nhiêu năm rồi! À ta năm đó cũng chỉ là một nhân viên bán hàng bình thường thôi, hai năm trước không biết vì nguyên nhân gì, thoáng một cái, được ngồi vào chiếc ghế quản lý nhân sự. Bỗng chốc được thăng chức, cho nên nghiệp vụ chẳng biết gì, đã vậy còn tỏ ra hốc hách.

Mặt của Tôn Vân lúc trắng lúc xanh, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, quay người, đúng lúc đó có một chiếc Land Rover màu trắng đậu bên đường. Cô ta cười nói với Khâu Lệ Như. “Ồ! Chồng tôi đến đón tôi kìa.”

Cô ta nói xong, nghênh ngang ngạo mạn đi ngang qua mặt ba mẹ con, mở cửa chiếc xe Land Rover, sau khi lên xe, còn đóng sầm cửa lại, cứ như đang khoe khoang vậy.

Ở trong đám đông, có người hiểu được câu chuyện cũng chỉ biết lắc đầu rồi tách ra khỏi đám đông.

Khâu Lệ Như nhìn về hướng chiếc xe đó, cũng chỉ thấy bụi xe mù mịt. Những đau khổ trong mắt mà cũng lắng đọng lại từng chút, rồi từ từ nắm chặt lấy đôi tay của người thân bên cạnh.

Đêm đã khuya, Khâu Lệ Như bắt đầu lên cơn sốt, trong lúc mơ màng không ngừng nói mơ.

“Diệp Phương Viễn, ông trả công ty lại cho tôi, ông trả công ty lại cho tôi. Tiểu Vương, cậu nói với giám đốc Phương của cậu, bảo giám đốc Phương trả lại Đông Phương Viện cho tôi, có được không?..... Tôn Vân, mày là đồ đê tiện. Diệp Phương Viễn nếu mày muốn thì cứ lấy đi, mày trả lại công ty cho tao, trả lại cho tao.”

Diệp Giai Ngưng giúp mẹ thay khăn chườm hết bao nhiêu lần thì nhiệt độ cơ thể bà vẫn cứ tăng lên. Cô hết cách, nửa đêm, hai chị em cuống cuống đưa Khâu Lệ Như đi cấp cứu.

Sau khi kiểm tra tổng quát, tay phải của Khâu Lệ Như bị gãy xương. Không những thế, bà còn bị cảm nắng, lại lên cơn sốt, cho nên phải nằm viện để theo dõi.

Diệp Giai Ngưng ngồi suy nghĩ suốt cả đêm, cho đến khi trời gần sáng, cô ra ngoài hành lang gọi điện cho Phương Phương.

“Phương Phương ơi, mẹ mình bị bệnh nặng rồi. Hôm nay cậu có rảnh không? Cậu đi đến công ty Amy với mình đi. Đúng rồi, nghe Gia Minh nói, cuối tuần ông chủ của công ty Amy sẽ đến công ty để xem biểu diễn thời trang. Được rồi, tám giờ rưỡi gặp nhau ở cửa bệnh viện nha.”

Tám giờ, Phương Phương cầm theo một cái túi to đồ ăn sáng chạy đến phòng bệnh, hai chị em một người thì quá nhỏ, một người lại lo lắng quá, chắc chắn chưa ăn uống gì. Quả nhiên, khi công mang một túi to đồ ăn sáng vào phòng bệnh, phút chốc liền nhìn thấy ánh mắt bùng tình của Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng đút cho Khâu Lệ Như ăn một chút cháo, rồi căn dặn Diệp Gia Minh chăm sóc mẹ, sau đó cô tìm có chuẩn đi với Phương Phương.

Hai người ngồi trên xe không nói chuyện với nhau. Phương Phương biết lòng Diệp Giai Ngưng đang nặng trĩu, nên liền khởi động quay đầu xe, chạy về hướng công ty Amy.

Ngồi trên xe Diệp Giai Ngưng nghĩ ra rất nhiều cách nói chuyện, nhưng đều thất bại. Cuối cùng cô quyết định đến nói chuyện thẳng thắn với chủ công ty Amy, phải làm sao mới có thể lấy lại công ty Đông Phương Vận.

Mười một giờ, Diệp Giai Ngưng và Phương Phương ngồi đợi hai tiếng đồng hồ ở phòng tiếp khách tại lầu ba của công ty. Nhưng Phương Trâm Hoàn vẫn không xuất hiện. Chỉ có một cô thư ký đi vào đôi mảy lỵ cà phê cho cô và Phương Phương.

Cô đứng dậy, nhìn về phía nhà máy. Bên trái là khu nhà xưởng theo phong cách Châu Âu, bên phải là vườn hoa được xây dựng theo kiểu Trung Quốc. Trong vườn hoa cây cối xanh um, có một studio cỡ lớn. Trong studio đó có rất nhiều cô gái trẻ chỉ mặc nội y đi ra đi vào.

Khi cô vẫn còn đang ngẩn ngơ thì nhìn thấy hai người đàn ông cao lớn, đang vừa nói vừa cười đi ra khỏi studio, đi vào tòa nhà lớn phía trước.

Không bao lâu, thư ký thông báo với hai cô là giám đốc Phương mời.

Phương Trâm Hoành mỉm cười bảo hai cô ngồi xuống, anh ta đi thẳng vào vấn đề công ty Amy thu mua ‘Đồng Phương Vận’ vào hai năm trước, thủ tục pháp lý đầy đủ, nếu Khâu Lệ Như muốn lấy lại ‘Đồng Phương Vận’, vậy thì anh ta sẽ định giá lại, Khâu Lệ Như có thể dựa theo giá niêm yết để mua lại. Nhưng, chưa chắc tập đoàn Phi Phạm sẽ đồng ý với quyết định này.

Diệp Giai Ngun và Phương Phương phản bác lại, hy vọng anh ta có thể bán lại ‘Đồng Phương Vận’ cho họ với giá ngày xưa.

Nhưng Phương Trâm Hoành chỉ nhún vai, tỏ vẻ không thể giúp hơn.

Phương Phương bức xúc nhảy cẫng lên, nện một đấm thật mạnh xuống bàn làm việc to lớn của Phương Trâm Hoành, nói với giọng hung dữ. “Khốn khiếp, ngày xưa mẹ nuôi tôi bị người ta hại, trong lúc nằm hôn mê không thể tỉnh lại, bị người ta cầm tay in dấu vân tay. Chứ mẹ nuôi tôi đâu đồng ý bán cho mấy người.”

Phương Trâm Hoành tưởng người đi theo Diệp Giai Ngun là một cậu thanh niên trẻ, lúc này mới nhận ra đây là một cô gái. Anh ta cau mày lại, anh ta vẫn luôn không thích những cô gái giả làm con trai.

Anh ta xua tay, kiên nhẫn giải thích. “Cô gái này, cô bình tĩnh lại đi. Mời ngồi, mời ngồi. Những gì cô nói không phải không đúng. Nhưng, dấu vân tay in rõ ràng trên giấy tờ rồi, nó đã được pháp luật thừa nhận.”

Diệp Giai Ngun thấy chuyện này có nói nữa cũng không được gì, bèn túm lấy Phương Phương, nói lời tạm biệt với Phương Trâm Hoành, im lặng rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Phương Phương vẫn còn bức xúc, trên đường cứ lải nhải mãi, cô ấy không thích kiểu đàn ông đầu tóc bóng loáng, mở miệng lời đường mật. Hai người đi ngang qua studio, bên trên còn viết: Studio nội y Đồng Phương Vận.

Diệp Giai Ngun để một ngón tay lên môi, làm hành động im lặng với Phương Phương, rồi làm hành động chuẩn vào đó xem, Phương Phương liền hiểu ý.

Hai người rón rén đi Studio qua con đường nhỏ, đi qua hàng rào, chui vào rừng cây, lén lút đến gần cái vườn hoa mang phong cách cổ điển.

“Đẹp lắm, đẹp lắm, dáng này rất đẹp nha.” Tiếng nói ngông cuồng truyền vào tai của Diệp Giai Ngun, cô nhìn về phía tiếng nói đó, nhìn thấy một thợ chụp ảnh đang gấp gấp chụp lại dáng của nhóm người mẫu.

Bên dưới tán cây, một cô gái đang mặc bộ nội y kiểu cổ điển với dáng người tao nhã đang đứng trước chiếc chụp hình hiệu POSE. Bộ nội y màu tím đậm làm tôn lên dáng người trắng nõn của cô ấy. Hoa văn trên bộ nội y của cô gái đó là hình những con bướm đang bay lượn.

Diệp Giai Ngun vừa nhìn là nhận ra, đó chính là loạt sản phẩm bướm bướm của ‘Đồng Phương Vận’.

Đang lúc cô nhìn đến ngẩn ngơ, đột nhiên nghe thấy một tiếng nói vô cùng quen thuộc. “Rose, hôm nay em rất đẹp.”

Vừa dứt lời, một người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc xéo và quần tây dáng người biếng nhác bước ra khỏi dù che nắng, anh ta mang một cái kính đen, một cánh tay ôm lấy vòng eo của cô gái.

“Cám ơn giám đốc Mạnh đã khen ngợi.” Cô gái tên Rose cố gắng làm ra vẻ nũng nịu nhìn người đàn ông bên cạnh, một cánh tay còn cố ý quàng lấy tay anh ta.

Mạnh Phi Phạm kéo cô ta vào trong lòng, ánh mắt quét nhanh qua, hình ảnh bướm bướm màu tím ở trên chiếc áo ở ngực trái được màu tím sẫm tô điểm thêm làm cho nó lúc ẩn lúc hiện.

Tổng Hồng không ngờ sẽ bị anh ta ôm vào trong lòng như vậy, trong lòng vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng. Trong lúc đang vui mừng, thì Mạnh Phi Phạm lại bất thành linh buông cô ta ra. “Em tiếp tục đi, tôi đi trước đây.”

Tổng Hồng vẫn còn chưa tỉnh lại trong niềm vui sướng thì Mạnh Phi Phạm đã bỏ đi xa. Cô ta cắn chặt răng, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào, cô ta nhất định phải có được anh ta. Cô ta neho mắt nhìn bóng dáng Mạnh Phi Phạm biến mất, sau đó mới quay lại phòng trang điểm.

Diệp Giai Ngun không ngờ rằng, người đàn ông mang kính mắt cô gặp được ở khách sạn Kinh Lệ vào mấy ngày trước lại có mặt ở đây! Anh ta là ai?

“Ui trời! Đây chẳng phải là Giai Ngun sao?” Một giọng nói sắc bén từ phía đằng xa vang đến.

Diệp Giai Ngun quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy một Tôn Văn mặc đồ công sở nhìn mình bằng ánh mắt không tốt đẹp. Tim cô đập mạnh một hồi, người không muốn nhìn thấy nhất lại cứ cố tình không tha cho mình!

Diệp Giai Ngưng làm như không nghe thấy, kéo tay Phuong Phuong, đi ngang qua người Tôn Văn.

Tôn Văn đầu dễ gì buông tha, đột nhiên bước lên một bước, chặn đường Diệp Giai Ngưng, mỉm cười nói: “Đúng là mẹ nào con nấy, tôi nghĩ hôm nay cô đến đây, cũng vì ‘Đông Phuong Vạn’ nhỉ. Cô nhớ kỹ những lời hôm nay tôi nói, rồi về nói cho Khâu Lệ Như, lấy lại ‘Đông Phuong Vạn’ chỉ là chuyện viển vông thôi!”

Diệp Giai Ngưng nắm chặt hai tay lại, mu bàn tay căng ra, có thể thấy rõ gân xanh nổi lên. Cô đè nén kích động muốn đẩy Tôn Văn xuống cái hồ nhân tạo bên cạnh, ngẩng đầu lên, nở nụ cười sáng lạn.

“Chuyện trên đời này không có gì là không được cả. Có một số người cho rằng mình trẻ tuổi, xinh đẹp, đi cửa sau để leo lên được vị trí này. Haiz, chỉ đáng tiếc, tình nhân vẫn là tình nhân, không thể làm vợ chính được! Nói đúng hơn, ngày nào đó hết thời già đi, để xem đàn ông còn rục rịch nổi không.”

Diệp Giai Ngưng nói xong câu đó, đang định rời khỏi, không ngờ, một cái tát phủ đầu mình. Diệp Giai Ngưng phản ứng nhanh, nghiêng đầu qua, né được nó.

Ai ngờ đâu, một người khi lên con kích động như Tôn Văn, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Cô ta lôi kéo Diệp Giai Ngưng, đấm đá đùng đẩy. Phuong Phuong ra tay ngăn Tôn Văn lại. Mà chẳng biết Tôn Văn lấy đâu ra sức, đẩy mạnh Phuong Phuong.

Phuong Phuong mất thăng bằng lùi về phía sau, không ngờ lại đụng mạnh phải ai đó ở phía sau, đột nhiên nghe thấy tiếng “tôm”, có ai đó rơi xuống nước!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Dịch: Thanh Dạ

Ở bên hồ có người hét to lên: “Không xong rồi, giám đốc Phuong rơi xuống nước rồi. Không xong rồi, giám đốc Phuong rơi xuống nước rồi.”

Trong lòng Tôn Văn vô cùng hoảng hốt, vội vàng buông tay Diệp Giai Ngưng ra, hốt hoảng quay đầu nhìn xuống hồ.

Quả nhiên Phuong Trạm Hoành đang ở dưới nước cố gắng hết sức quơ tay múa chân. Nhưng anh ta càng cố gắng dựa thì anh ta lại càng chìm xuống dưới. Không phải chứ! Giám đốc Phuong lại là một con vịt cạn, không biết bơi à! Trời ạ! Sắp có họa lớn rồi!

Lòng cô ta nóng như lửa đốt, cô ta hoảng loạn nhìn trái nhìn phải để tìm người giúp. Nhưng, đứng bên hồ lúc này chỉ có ba người con gái, bên kia hồ cũng chỉ có một bà cô lao công. Chắc hẳn tiếng hét lúc này là của bà cô lao công đó.

Tôn Văn thấy được tình thế hiện giờ, tham thảm một tiếng tiêu rồi, lập tức chạy về phòng studio để gọi người đến giúp.

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy Tôn Văn không nói tiếng nào đã bỏ chạy liền dờ mắt ra! Cô quay đầu lại nhìn về phía cái hồ, chỉ nhìn thấy từng đợt sóng nước ở giữa hồ, bên trong hồ nhô lên một cái đầu của người đàn ông.

Trong lúc hoảng hốt. cô chợt nghĩ ra cách, vội vàng kéo Phuong Phuong lại, vội vã nói với cô ấy: “Phuong Phuong ơi, cậu mau nhảy xuống cứu anh ta đi.”

Phuong Phuong bĩu môi, liếc Diệp Giai Ngưng một cái, nói với vẻ đùa cợt: “Anh ta là một người đàn ông mà ngay cả bơi cũng không biết, không phải lúc anh ta bắt nạt cô nhi quả phụ rất giỏi sao?”

Hiển nhiên Diệp Giai Ngưng hiểu Phuong Phuong vẫn luôn bênh vực cho mẹ mình. Nhưng, chuyện này khác, chuyện kia khác, người ta rõ ràng không biết bơi, nếu không nhảy xuống cứu thì sẽ muộn mất.

Cô dùng sức níu lấy cánh tay của Phuong Phuong, nói thật nhanh: “Được rồi mà, lần này cậu cứu anh ta, không chừng sẽ có cơ hội lấy lại ‘Đông Phuong Vạn’ đó. Nếu, nếu cậu không nhảy xuống thì mình sẽ nhảy xuống đó.”

Phuong Phuong trừng mắt với Diệp Giai Ngưng, giống như đang tỏ ra không vui muốn cô thay đổi ý kiến, cuối cùng đầu hàng nói với cô. “Cậu đi học bơi đi rồi tính sau.”

Lời còn chưa dứt thì Phuong Phuong đã nhảy xuống hồ, bơi nhanh về phía Phuong Trạm Hoành sắp sửa chìm sâu xuống dưới hồ. Một tay cô ấy nâng đầu anh ta lên, tay còn lại quạt nhanh về phía bờ.

Mặt Phuong Trạm Hoành tái xanh, hai mắt nhắm chặt, đôi môi tím tái, cả người rơi vào trạng thái hôn mê. Hai tay Phuong Phuong đặt lên ngực anh ta,

ấn mạnh xuống. Miệng của anh ọc ra được một ít nước nhưng vẫn bất tỉnh.

Đã cứu thì cứu cho trót vậy! Phương Phương nghĩ trong chốc lát, sau đó nhìn người đàn ông đẹp trai không nổi giận đang nằm trên mặt đất từ trên xuống dưới, hít một hơi thật sâu, cam chịu làm động tác cấp cứu người bị đuối nước – Hô hấp nhân tạo!

Bóp mũi, phả hơi, ấn tay xuống lồng ngực. Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng Phương Trạh Hoành cũng tỉnh lại!

Anh ta nặng nề thở ra một hơi, mở đôi mắt kèm nhèm nước ra, trong trạng thái mơ màng, anh ta nhìn thấy một người không rõ là nam hay nữ, đang nắm chặt lấy mũi của anh ta, tiếp tục phả hơi vào miệng của anh ta.

Không biết sức lực ở đâu ra, anh ta đẩy mạnh người đang đè lên người mình, sau đó lăn người đứng dậy, mở to miệng ra hít thở bầu không khí trong lành. Đôi mắt nhỏ đầy vẻ chán ghét bắn “vèo vèo vèo” về phía Phương Phương. Mình còn tưởng là ai, thì ra là một bà già già trai!

Phương Phương bị anh ta đẩy ra một cách bất thành lĩnh, nhìn hấy anh ta không cảm ơn mình, đã vậy còn tỏ vẻ ghê tởm, đúng là tức ời là tức.

Cô hung dữ trừng mắt nhìn về phía kẻ thô tục nào đó, đứng dậy cái “vèo”, đi ngang qua người Diệp Giai Ngưng, thờ phỉ phỉ đi ra ngoài, cổ ý cất cao giọng lên để ai đó nghe thấy. “Thấy chưa Giai Giai, mình đã nói với cậu rồi mà, cái tật ăn phân của chó không thể sửa được đâu. Ngay cả khi người chú mỗi ngày cho nó khúc xương to để gặm thì nó vẫn cứ ăn phân mà thôi.”

Phươg Trạh Hoành nghe thấy những lời này, xì mũi trừng mắt, lập tức xù lông lên!

NND! Từ khi nào Phương thiếu gia anh đây bị phụ nữ coi thường vậy chứ? Ở địa bàn của thiếu gia đây, phụ nữ trước giờ đều ăn nói nhỏ nhẹ khép nép, nịnh nọt lấy lòng anh đây. Từ khi nào anh đây bị người ta đem đi so sánh với chó hả?!

Anh ta định lên tiếng mắng chửi, nhưng hai cô gái đã nhanh chân bỏ đi xa rồi.

Nguyên cục tức đang ghen hợh chưa xả ra được, anh ta nhìn thấy Tôn Văn quản lý HR dẫn đầu đám đàn ông cao to lực lưỡng đang hối hả chạy về phía anh ta.

Anh ta lập tức phủ đầu cô ta, chửi từ trên xuống dưới. “Tôn Văn, cô là quản lý bộ phận nhân sự, tại sao không chú ý đến hình tượng của mình trước công chúng như vậy chứ! Ở trong công ty, cô làm như vậy là muốn gây chuyện gì đây hả! Hả!”

Mặt Tôn Văn nóng lên, trong lòng thâm than không xong rồi, chuyện cô ta và Diệp Giai Ngưng ầu đã với nhau bị giám đốc Phương nhìn thấy mất rồi.

Trong lòng cô ta căm hận mắh hết nưòi tám đời tổ tông nhà Diệp Giai Ngưng mấy lần, điều chỉnh lại cảm xúc của mình, dè dặt mỉm cười nhận sai. “Giám đốc Phương à, hôm nay em gây phiền phức cho anh rồi. Anh muốn phê bình hay mắh chửi em như thế nào cũng được ạ!”

Đám nhiếp ảnh gia ở phía sau Tôn Văn không hiểu đầu đuôi cúi nheo, về mặt lớ ngớ nhìn giám đốc Phương và Tôn Văn.

Phương Trạh Hoành cảm thấy hà hê khi nhìn thấy Tôn Văn đau khổ, cục tức ghen ở hợh giờ mới từ từ tiêu tán bớt.

“Nếu giám đốc Phương mắh người được, thì chúng tớ không sao cả. Mọi người đi làm việc của mình đi.” Tiếng nói của Mạnh Phi Phàm từ phía xa vọng đến.

Tôn Văn nghe thấy tiếng của mạnh Phi Phàm, đầu cứng nhắc quay lại, nhìn thấy Mạnh Phi Phàm đang đi về phía bọn họ. Trời ạ! Sao lại đề đến tai của ông chủ lớn rồi! Kỳ này lớn chuyện thật rồi!

Mạnh Phi Phàm đi đến gần bọn họ, liếc mắt nhìn Phương Trạh Hoành đang ngồi dưới đất một cái, nói với mọi người với vẻ mặt ôn hòa. “Giám đốc Phương không có chuyện gì đâu. Giờ ăn trưa cũng sắp đến rồi, mọi người đã bận rộn cả buổi sáng rồi, mau đi ăn cơm đi.”

Tôn Văn ít khi nhìn thấy ông chủ lớn, nghe đồn anh là một người rất nghiêm khắc, nhưng không ngờ ông chủ lớn lại hiền hòa đến vậy!

Cô ta như trút được gánh nặng, đồng ý với anh, nói: “Cám ơn giám đốc Mạnh.” Nói xong câu đó, cô ta còn chưa chắc chắn là có thể rời khỏi chưa, đưa mắt nhìn về phía Phương Trạh Hoành vẫn còn đang tức giận, chỉ thấy Phương Trạh Hoành phất tay về phía bọn họ mà không nói câu nào.

Tôn Văn vội vã quay đầu nhìn về phía các thợ chụp ảnh, vẫy tay bảo họ ai nấy đi làm việc của mình, còn mình thì luôn miệng nói tiếng xin lỗi với Phương Trạh Hoành rồi lại nói tiếng cảm ơn với Mạnh Phi Phàm, sau đó ôm tập tài liệu men theo con đường nhỏ rời khỏi.

Lúc này, trong lòng cô ta gộp chung thù mới nợ cũ với mẹ con Diệp Giai Ngưng, hôm nào đó nhất định cô ta sẽ tính sổ hai mẹ con họ!

Sau khi nhân viên đi hết, Mạnh Phi Phàm kéo Phương Trạh Hoành đang ngồi ủ rũ ở dưới đất lên, trêu ghẹo.

“Xem ra chỗ này đúng thật là địa bàn của giám đốc Phương nha. Nhân viên của cậu toàn nhìn sắc mặt cậu để làm việc. Ha ha.”

“Anh họ, anh đừng có cười nhạo em.” Phương Trạh Hoành nhếch nhác đứng dậy, cả người ướt đẫm, quần áo dính người vô cùng khó chịu.

“Cậu mau chóng đi tắm rửa rồi thay quần áo đi.” Mạnh Phi Phàm nhìn cả người ướt nhẹp của Phương Trạh Hoành, cảm thấy mắc cùh, nói: “Chuyện thiếu gia nhà họ Phương sợ nước, nghĩ lại ngoài anh và ba mẹ cậu, chắc không ai khác biết nhĩ.”

“Giờ chứ, lúc này suýt chút nữa em đi chầu gặp long vương rồi, vậy mà chẳng thấy mặt mũi anh đâu. Bây giờ anh còn đứng đây nói bóng nói gió nữa hả?”
Phương Trâm Hoành bực bội trừng mắt nhìn Mạnh Phi Phàm.

“E hèm, lúc này không phải có anh hùng cứu mỹ nam sao, còn cần gì đến anh nữa?” Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Phương Trâm Hoành sắp đen như gan heo, Mạnh Phi Phàm mới ngừng lại.

Hai người cãi nhau suốt đường đi đến văn phòng của Phương Trâm Hoành, Phương Trâm Hoành lập tức chạy đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới, lúc này mới cả thấy cả người thoải mái.

Nhìn thấy vẻ mặt sáng khoái của Phương Trâm Hoành, Mạnh Phi Phàm cau mày hỏi: “Hai người con gái đó đến tìm cậu vì chuyện ‘Đông Phương Vận’ sao?”

“Đúng đó. Hơn nửa năm nay bị bọn họ quấy nhiễu phiền muốn chết. Người già đâm ba bữa lại đến còn chưa đủ, hôm nay lại có hai người trẻ đến quấy. Thật phiền phức mà. Lần sau cứ để bảo vệ kéo bọn họ ra ngoài.” Hơn nửa năm nay Phương Trâm Hoành bị chuyện này quấy nhiễu buồn bực muốn chết.

“Loại sản phẩm nội y bướm bướm là thiết kế của ‘Đông Phương Vận’ sao?” Mạnh Phi Phàm hỏi với vẻ dăm chiêu.

Phương Trâm Hoành không hiểu giờ đã là lúc nào rồi mà Mạnh Phi Phàm còn quan tâm đến vấn đề này, nhưng nhìn anh nghiêm túc như vậy, anh ta nghiêm mặt trả lời. “Đúng vậy. Năm đó sản phẩm ‘Bướm bướm mê hoặc’ của ‘Đông Phương Vận’ ở trong nước bán rất chạy. Sau này, khi đã sát nhập với Amy, vẫn giữ lại nó.”

Tim của Mạnh Phi Phàm đập mạnh một hồi, bỗng có một ý nghĩ lóe lên. “Cậu kể rõ tình hình của ‘Đông Phương Vận’ cho anh nghe.”

Phương Trâm Hoành hớn hờ kể lại thảm kịch xuống dốc năm đó của công ty ‘Đông Phương Vận’, đối thủ mạnh nhất của công ty Amy, còn hạ thấp giá bán lại kỳ công vĩ đại cho công ty Amy. Anh ta ba hoa chích chòe từ trên xuống dưới, nước bọt văng tứ tung, ngay cả chuyện buổi trưa bắt cần rơi xuống nước cũng quên sạch sành sanh.

Ba năm nay Mạnh Phi Phàm vẫn luôn tập trung vào sản phẩm chủ lực của tập đoàn Phi Phàm, đó chính là tăng sản lượng sản xuất nguyên liệu mới. Còn những công ty thuộc sở hữu của tập đoàn đều do cậu em họ Phương Trâm Hoành này quản lý.

“Trâm Hoành này, cậu giúp anh một chuyện, cậu nghe ngóng giúp anh về cô gái đến thương lượng chuyện của ‘Đông Phương Vận’. Nhớ càng nhanh càng tốt.” Mạnh Phi Phàm nhận ra mình có hơi gấp gáp.

Phương Trâm Hoành trừng mắt nhìn Mạnh Phi Phàm, mặt mày ngớ ngẩn không hiểu gì. “Anh nói gì vậy, Rose không phải là cô gái anh muốn tìm sao?”

“Ừ, Rose nhìn có vẻ rất giống. Nhưng, anh vẫn không chắc lắm.”

“Anh muốn em nghe ngóng chuyện của cô gái khác, chẳng lẽ có liên quan đến cô gái anh ngày nhớ đêm mong sao? Anh họ à, có phải anh có bí mật gì không thể để người khác biết phải không? Phương Trâm Hoành ra vẻ mờ ám dựa sát người Mạnh Phi Phàm, nở nụ cười xấu xa.

“Xê xê xê ra, làm gì có bí mật nào đâu. Chỉ là năm đó, cô gái kia thiếu anh một khoản tiền. Chuyện chỉ có vậy thôi.” Mạnh Phi Phàm giả bộ bình tĩnh nói thế.

“Đơn giản đến vậy sao? Không thể nào đâu? Giá trị tài sản lên tới N tỉ của anh đi đâu rồi, cô gái đó thiếu anh bao nhiêu tiền, mà làm anh phải phát lệnh lùng bắt vậy chứ?”

Phương Trâm Hoành nhìn Mạnh Phi Phàm im lặng không nói gì, trong lòng anh ta không cam, luôn cảm thấy nhất định Mạnh Phi Phàm đang che giấu chuyện gì đó. Cho nên, anh ta không sợ chết mà cố hỏi một câu: “Anh giữ gìn vì chị dâu ba năm rồi, bên ngoài đều đồn rằng anh đồng tính, chẳng lẽ anh ăn chay thật à?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Dịch: Thanh Dạ

“Thằng quý kia, chú nói gì đó! Chẳng qua bảo chú giúp anh nghe ngóng chút tin tức về ‘Đông Phương Vận’ thôi. Chú từ khi nào lại dài dòng nói nhiều như mẹ chú vậy, xem ra chú muốn theo họ mẹ mình rồi nhì.”

“Rồi rồi rồi, em còn ước gì mình có thể theo họ mẹ em đó chứ. Anh Phàm này, ông cụ nhà anh muốn danh có danh, muốn lợi có lợi. Bây giờ ông ấy có

đủ cả danh lẫn lợi rồi. Người đã hơn sáu mươi tuổi mà còn tiếp tục nhậm chức cố vấn cấp cao cho bộ trưởng tài chính ở Cảng Thành nữa. Chậc chậc chậc, nếu em mà là anh, em sẽ ở lại bên cạnh ông cụ để ngồi hưởng phúc của ông ta từ lâu rồi, chứ không thêm bốn ba cực khổ lập nghiệp từ tay trắng như anh đâu.”

“Chẳng phải chú em kêu ca ở lại Giang Thành ngày nào cũng bị mẹ chú ép mau chóng kết hôn, mới chạy đến chỗ anh lánh nạn sao? Vậy mà bây giờ chú còn dám nói những lời treu ghẹo đó à. Được lắm được lắm, chú quay về đi, anh sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô, cô sẽ đưa máy bay riêng đến để đón chú về nhà lấy vợ!”

Phương Trạh Hoành vừa nghe thấy hai chữ “kết hôn” liền gờ tay đầu hàng.

Mẹ anh không những mỗi ngày thúc giục anh kết hôn, đã vậy còn ngày ngày lái nhải câu “Có ba tội bất hiếu, tội lớn nhất là không có con.”, anh nghe đến chại tai, sồn cả tóc gáy, trái tim hoảng sợ. Trước áp lực bị ép buộc kết hôn, ba năm trước, anh mượn cớ theo anh họ đi lập nghiệp, từ Cảng Thành chạy đến thành phố G.

“Anh họ này, chúng ta vào chuyện chính đi. Em cảm thấy lần này anh có mắt nhìn lẫn nha. Em thấy cô gái đó nhìn được lắm. Ừm, phong cách của cô ấy và Tống Hồng không giống nhau. Nếu nói Tống Hồng là một đoá hồng kiều diễm thì cô ấy yêu kiều mảnh mai như đoá hoa bách hợp. Đáng người nhỏ bé và ngây thơ, cột kiểu tóc đuôi ngựa, tươi trẻ hết chỗ chê nha. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, người anh cao to hơn người ta, anh có nở ra tay không vậy!” Phương Trạh Hoành nháy mắt với Mạnh Phi Phàm.

“Gi mà nở hay không nở ra tay hả? Chú đang ăn nói bậy bạ gì vậy, chú cho rằng anh cũng đức hạnh giống chú à!” Phương Trạh Hoành bắt chọt chọc phải chỗ đau nào đó của Mạnh Phi Phàm, làm cơ mặt anh cứng đờ, vội vàng cắt ngang lời nói của Phương Trạh Hoành.

“Phải phải phải, anh là một doanh nhân chính trực, làm sao có thể so với kẻ lêu lổng như em đây. Nhưng, anh họ ơi, anh yêu tâm đi, chuyện anh giao cho em, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa, em sẽ không chùn bước mà xử lý ổn thỏa cho anh.” Phương Trạh Hoành vỗ ngực bảo đảm.

Mạnh Phi Phàm mếu máo nhìn Phương Trạh Hoành, chuyện có bao lớn đâu, mà dám nói lên núi đao xuống biển lửa hả! Anh gờ tay nhìn đồng hồ đeo tay, sắp một giờ chiều rồi! “Ừ, sắp qua giờ cơm rồi, chúng ta cùng ăn trưa đi. À, đúng rồi, lần này nhớ phải dùng cái đầu và một chút mưu mẹo, đừng làm cô ấy sợ đó. Cô ấy và Rose không giống nhau đâu.”

Phương Trạh Hoành lắc đầu, miệng nở nụ cười xấu xa nhìn ra ngoài cửa sổ, bĩu môi. “Anh làm như người đẹp nào đó đợi giám đốc Mạnh lâu lắm vậy. Anh đi mà ôm ấp mấy cô anh đi, em đi ôm mị góh của em đây.”

“Phương thiếu gia đôi tính rồi sao? Không ôm món ngon không ôm đàn ông nữa à? Chúng ta cùng nhau đi xuống rồi tiếp sau.” Mạnh Phi Phàm bắt được một cơ hội, bắt bẻ lại Phương Trạh Hoành một chút rồi kéo anh ta đi xuống dưới lầu.

Hai người vừa từ văn phòng đi ra thì được Tống Hồng đón tiếp.

Mạnh Phi Phàm liếc cô ta một cái, sau khi tẩy hết lớp trang điểm đậm kia, chỉ trang điểm thật nhẹ, quả thật làm hiện lên một vẻ đẹp thuần khiết xinh tươi khác.

Tống Hồng nhìn thấy hai người, hai má đỏ ửng, nói: “Giám đốc Mạnh, giám đốc Phương, hai anh bận đến giờ này à! Hai anh đã ăn cơm chưa? Nếu chưa thì chúng ta đi ăn với nhau nhé?”

Phương Trạh Hoành dùng khủy tay đẩy Mạnh Phi Phàm, tỏ vẻ giống như “em nói trúng rồi nha.”

Anh ta cười ha ha nói với Mạnh Phi Phàm và Tống Hồng: “Giám đốc Mạnh vẫn chưa ăn cơm đâu, mà đúng lúc tôi lại có hẹn với người đẹp rồi, em cùng đi dùng cơm với anh ấy nha.” Nói xong còn nháy mắt với Mạnh Phi Phàm, rồi quay người đi về phía nhà xe.

Phương Trạh Hoành vừa đi đến nhà để xe vừa cảm thấy khó hiểu, một người luôn giữ khoảng cách với phụ nữ như anh họ, chẳng lẽ gần đây anh phá giới à. Hay bệnh rồi nh? Tìm hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác. Nhưng, cũng đúng thôi, từ khi chị dâu mất tích, trong ba năm qua anh ấy luôn ăn chay mà, cũng nên ăn mặn trở lại thôi?

Phương Trạh Hoành tuy lắm mưu nhưng Mạnh Phi Phàm rất hài lòng về tốc độ làm việc của anh ta!

Chỉ cần hai ngày thôi, anh ta có thể nghe ngóng được nguyên nhân hạ thấp giá bán, đại khái là vợ chồng chủ trước của ‘Đông Phương Vận’ ly hôn nhau, phải phân chia tài sản nên đem bán ‘Đông Phương Vận’ đi.

Thêm vào đó, anh ta cũng điều tra được thông tin sơ lược của Diệp Giai Ngưng. Cô tốt nghiệp khoa tâm lý của trường Đại học S, hiện giờ đang làm việc tại phòng khám và điều trị tâm lý Better tại thành phố này.

Mạnh Phi Phàm ngồi trước bàn làm việc lớn, hút thuốc, nghĩ đến những chuyện cũ. Anh có chút do dự, Tống Hồng và Diệp Giai Ngưng, ai mới là đồ lăng lợ năm đó nh? Hay cả hai đều không phải chăng? Có trách thì trách cô gái năm đó trang điểm quá đậm, ngay cả khuôn mặt thật cũng bị che lấp đi.

Quán bar cao cấp KING STONE là quán bar chỉ có hội viên mới được vào, anh nhờ các mối quan hệ ở Manhattan đã tra xét tình hình chi tiêu các thẻ hội viên vào đêm Noel của ba năm trước. Anh tìm ra được hóa đơn thanh toán vào đêm đó trong thẻ của Tống Hồng. Mà trên các hóa đơn đêm đó không có tên Diệp Giai Ngưng! Nhưng cũng có thể cô ta đã mượn thẻ của người khác.

Từ sau khi anh qua lại với Tống Hồng, mà Tống Hồng cũng tốt nghiệp trường đại học S, anh càng nhìn càng thấy giống cô gái năm đó. Cô ấy không

những có nét cao quý kiều diễm, mà cũng có nét ngây thơ trong sáng.

Còn người tên Diệp Giai Ngưng anh gặp mấy ngày trước lại rất giống cô em gái nhà hàng xóm. Cô ấy dễ mặc mặc, không trang điểm. Nhưng ánh mắt trong sáng đó của cô lại làm cho lòng anh hốt hoảng tựa như có cảm giác đã từng gặp nhau vậy.

Mà hiển nhiên anh có thể hỏi Tổng Hồng rất nhiều chuyện. Nhưng, anh cảm thấy còn chưa tra kỹ càng, nếu cứ sỗ sàng chạy đi hỏi có thể làm hỏng chuyện.

Chỉ cần tìm ra người đã buộc chuông năm đó, anh mới có thể hỏi phục lại năng lực nào đó của mình. Lúc trước năng lực nào đó cũng không khẩn cấp cho lắm, nhưng gần đây lại có hơi khẩn cấp rồi. Bởi vì đã có chút tin tức của Trắc Nhu. Nghe nói bây giờ cô ấy đang ở tại một thành phố nào đó của Nhật Bản.

Anh phải hỏi phục lại năng lực nào đó trước khi gặp lại cô ấy, nếu không làm sao còn mặt mũi nhìn cô ấy đây? Chẳng lẽ nói với cô ấy rằng, mình vì một phút sa đà, mà mắc phải căn bệnh này sao? Phải biết rằng Trắc Nhu là một cô gái vô cùng trong sáng về phương diện đó.

Anh hít một hơi thuốc, rồi vùi đầu thuốc vào trong gác tào, lại nghĩ đến ý kiến quái quỷ của tên Phương Trạm Hoành kia, trong lòng cảm thấy thật buồn cười. Anh kêu chú ấy đừng dọa cô gái thỏ để đó, thì chú ấy lập tức xài chiêu vậy.

Đành chịu vậy, dù sao cũng chẳng còn cách nào khác, vậy thì làm theo ý kiến quỷ quái của tên kia, trước tiên diễn hết một tuần vậy. Dù sao cũng không vội được!

Diệp Giai Ngưng phải chăm sóc người mẹ đang nằm viện, cho nên phải xin phép Julia nghỉ một tuần. Mà lần này Julia lại nói chuyện rất dễ nghe, trong điện thoại còn dặn cô phải chăm sóc cho mẹ thật tốt, hai ngày nữa các đồng nghiệp sẽ đến thăm hỏi gì đó.

Diệp Giai Ngưng và Diệp Gia Minh thay phiên nhau chăm sóc người mẹ đang nằm viện, lúc này mới thấm thía chăm sóc một người nằm viện là công việc mệt mỏi đến mức độ nào, hai mắt cô thâm quầng chạy đi chạy về giữa nhà và bệnh viện.

Khâu Lệ Như nằm trong bệnh viện vài ngày, đến khi bác sĩ nói vết thương đã ổn định, thì bà nằng nặc đòi xuất viện. Diệp Giai Ngưng biết mẹ sợ tốn tiền, ở trong bệnh viện có một ngày không làm gì mà phải tiêu hết mấy trăm.

Hai chị em Diệp Giai Ngưng không khuyên được mẹ, đành phải làm thủ tục cho mẹ xuất viện về nhà dưỡng bệnh. Ngày xuất viện đó, Tiểu Vương ở công ty Any mang giỏ trái cây đến thăm mẹ, Diệp Giai Ngưng thán ngạc nhiên, sao gần đây tên Tiểu Vương này chịu khó chạy đến đây vậy.

Tiểu Vương lại mỉm cười nói là giám đốc Phương dặn thế, nói xong còn lôi kéo Diệp Gia Minh xi xầm kể chuyện cười gì đó, làm cho Diệp Gia Minh cười lộn ruột.

Diệp Giai Ngưng mỉm cười lắc đầu. Gần đây Tiểu Vương thường đến bệnh viện thăm mẹ, mỗi lần anh ta đến đều kéo Diệp Gia Minh lại nói rất nhiều chuyện. Người bình thường hay kiêu lời như Diệp Gia Minh giờ cũng trở nên cởi mở hơn nhiều. Haiz! Một gia đình đơn thân, nhất là gia đình thiếu vắng người ba, tính cách của người con trai cũng trở nên hướng nội hơn!

Còn Phương Phương thì cứ như “sợ rước quạ vào nhà”, cô ấy không thích Phương Trạm Hoành, cho nên ngày cả Tiểu Vương cũng chẳng ưa. Phương Phương luôn nói với Diệp Giai Ngưng bằng giọng chán ghét, đây là cáo đến chúc tết gà đó, chẳng có gì tốt đẹp đâu. Cậu đừng bị lừa mà không hay biết gì! Diệp Giai Ngưng khuyên cô ấy, cậu đừng nghĩ nhiều quá!

Cuối cùng Diệp Giai Ngưng cũng lo xong chuyện trong nhà, vào buổi sáng ngày thứ hai cô vội vã chạy đi làm. Khi vào họp buổi sáng, cô cảm thấy bầu không khí trong phòng họp có hơi kỳ lạ!

Julia làm theo quy trình như mọi khi, trước hết là nghe nhân viên báo cáo công việc, sau đó lại phân công công việc trong tuần mới. Cuối cùng, cô ấy nói bằng giọng nặng nề. “Các bạn thân mến, hiện nay Bestter của chúng ta đang gặp một khó khăn lớn. Tôi chắc hẳn mọi người đã biết tin rồi.”

Mỗi nhân viên ngồi quanh bàn họp đều có vẻ mặt khác nhau, nhưng ai nấy đều tỏ ra nặng nề như nhau.

Julia nói tiếp: “Vào tuần trước, ba bác sĩ bí mật của Bestter được cử đi đều bị khách hàng khiếu nại. Nếu tuần này bác sĩ tâm lý chúng ta cử đi không làm khách hàng hài lòng, vậy thì Bestter phải đứng trước ngưỡng cửa bị đưa ra khỏi tổ. Tiền bồi thường là chuyện nhỏ, nhưng danh tiếng mà chúng ta cố gắng gây dựng sẽ bị hủy trong phút chốc.”

Nói xong lời đó, ánh mắt xót xa của Julia nhìn tất cả mọi người cuối cùng dừng lại ở hàng bên phải chỗ ba bác sĩ tâm lý bí mật kia đang ngồi.

Diệp Giai Ngưng nghe xong mà vẫn không hiểu rõ rốt cuộc Bestter đang gặp phải khó khăn.

Cô nhìn theo ánh mắt của Julia, cũng nhìn thấy ở phía bên phải nơi gần chỗ ngồi của Julia có ba bác sĩ tâm lý, một nam hai nữ, họ đều là những bác sĩ tâm lý bí mật của Bestter. Nhưng bây giờ, ba người kia đang ngồi cúi đầu, mặt mỗi người đều đỏ ửng giống như đang say rượu vậy.

Julia thấy mọi người im lặng, cô ấy định nói gì đó thì điện thoại di động đổ chuông.

Cô ấy vội vã ấn nút nhận cuộc gọi, nói năng cẩn thận, nhỏ nhẹ: “Vâng, vâng, dạ dạ, cảm ơn, vô cùng cảm ơn.” Nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt đang

âm u của cô ấy biến chuyển, nhìn về phía mọi người bằng ánh mắt sáng như ánh mặt trời.

“Lúc này trợ lý của khách hàng vừa gọi điện thoại đến và đưa ra yêu cầu mới.” Còn chưa dứt lời, ánh mắt của Julia nhìn về phía bên trái gần chỗ ngồi của Diệp Giai Ngung, nói tiếp: “Anna, sau khi tan họp em đến phòng chị một chuyến.”

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Giai Ngung, trong những ánh mắt đó có vẻ nghi ngờ, có vẻ khó hiểu, và cũng có vẻ không thể nào tin được.

Ba vị bác sĩ tâm lý bí mật kia, trong lòng toát mồ hôi thay Julia: Chị ấy muốn chữa lộn lạo thành lộn què, cũng không thể dùng đến cách này. Ít nhất chị ấy cũng phải tìm một bác sĩ có kinh nghiệm chứ.

Từ lúc Diệp Giai Ngung đi ra từ văn phòng của Julia, mặt cô trắng bệch chẳng còn giọt máu. Cô không ngờ rằng, Julia lại giao một trách nhiệm nặng nề này cho một bác sĩ mới ra nghề như mình! Chẳng lẽ mình có một gương mặt làm cho người khác vô cùng yên tâm không chút lo lắng à!!!

Các đồng nghiệp đều lần lượt nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, Diệp Giai Ngung đành phải thẳng lưng lên, đi về phía bàn làm việc của mình! Ngày mai phải đi chiến đấu với vị khách khó chiều rồi, bây giờ cô làm gì có tâm trạng so đo với các đồng nghiệp chứ?!

Ôi trời ơi! Chúa ơi, cứu con với!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi Diệp Giai Ngung bước xuống chiếc xe Rolls-Royce, cô hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành ở trên đỉnh núi. Cô ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời trong xanh, mây trắng bồng bênh cùng với ánh vàng của buổi chiều tà, đây đúng là một ngày đẹp trời!

Đến khi cô nhìn thấy tòa biệt thự trông như một tòa lâu đài cổ cực lớn của nhà họ Mạnh, thì trái tim cô bắt đầu đập “thình thịch thình thịch”.

Hôm qua khi quay trở lại bàn làm việc của mình, khi mở tài liệu ra xem thì chợt có cảm giác như bị năm triệu đè bẹp vậy.

Cô không nói đến chuyện cô tự nhận mình có thể nhận nhiệm vụ này, mà khách hàng này lại chính là người cô tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh ta, nhưng đau khổ thay lại không được. Người đó chính là Mạnh Phi Phàm.

‘Đông Phương Vận’ đã sáp nhập với công ty Amy, thì thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Phi Phàm. Nếu có thể tìm được chứng cứ chứng minh năm đó ‘Đông Phương Vận’ được thu mua với giá thấp, như vậy cô mới có thể lấy lại được ‘Đông Phương Vận’.

Cô quyết tâm, cho dù phía trước là hang hùm hay hổ báo, cô cũng phải giữ vững quyết tâm ‘mình không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con’, phải nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở, đón nhận trận chiến đầy cam go và thử thách này.

Khi cô nhớ đến ba bác sĩ tâm lý bí mật của Bestter bị đuổi trở về, thì cả đêm mất ngủ, trằn trọc không yên.

Diệp Giai Ngung đang cúi đầu chuyên tâm suy nghĩ chuyện của mình, không để ánh mắt ngạc nhiên của hai người bảo vệ cao to trong biệt thự nhà họ Mạnh.

Di quản gia họ Lưu mặc trên người bộ sườn xám màu tím, mỉm cười đón tiếp Diệp Giai Ngung, nói chuyện bằng giọng nửa Việt nửa Trung.

“Ôi, bác sĩ Diệp, bác sĩ đến rồi à.” Di Lưu đi đến gần để nhìn rõ mặt của Diệp Giai Ngung, trên gương mặt sững sờ trong chốc lát, nhưng bình thường trở lại ngay sau đó. E hèm hèm! Sao người sau đến càng ngày càng trẻ hơn người trước nhỉ!

“Chào đi. Di là người lớn tuổi nên đi đừng gọi con là bác sĩ Diệp. Di cứ gọi là Giai Ngung là được.” Diệp Giai Ngung nhìn cách ăn mặc của bà cụ, nhìn thấy bà ấy đeo vàng đeo bạc, thì chắc hẳn là người lớn tuổi trong gia đình này rồi.

“Haiz Tôi buộc phải bác sĩ là bác sĩ Diệp. Tôi nghe nói bác sĩ tốt nghiệp ở trường Đại học S của Mỹ. Đùng là trăm nghe không bằng một thấy nha. Bác sĩ còn trẻ vậy mà đã trở thành bác sĩ giỏi của Bestter rồi! Ôi trời, Tiểu Triệu à, sao cậu không giúp bác sĩ Diệp cảm hành lý vậy. Bác sĩ Diệp à, bác sĩ cũng khách sáo với chúng tôi nha. Hành lý trên tay bác sĩ cứ đưa cho Tiểu Triệu là được.” Di Lưu cứ dận tới dận lui.

Giọng nói nửa Việt nửa Trung của bà ấy làm cho Diệp Giai Ngung đau đầu, nhưng cô vẫn tỏ ra lễ phép mỉm cười. Cô nói với mẹ cô rằng cô phải đi công tác một thời gian. Cho nên mới thu dọn hành lý đem qua đây, thật ra cũng chỉ có vài bộ quần áo mà thôi. Cô không biết mình sẽ ở đây được bao lâu.

“Di Lư à, đi quá khách sáo với con rồi. Túi hành lý này không nặng lắm đâu đi à. Đáng lẽ hôm nay chị Julia sẽ đưa con đến. Nhưng chị ấy lại nhận được lời mời của một bệnh nhân quan trọng cho nên đã lên đường sang Mỹ rồi. Cho nên con mới đến đây một mình.” Diệp Giai Ngưng vừa theo Di Lư vào ‘biệt thự nhà Mạnh’ vừa trò chuyện với nhau.

Thực tế thì, Julia sang Mỹ tìm quân cứu viện rồi.

Mặc dù Julia làm theo những gì trợ lý của khách hàng đã yêu cầu, cử cô học sinh Diệp Giai Ngưng là học trò của giáo sư Miller của Đại học S đi. Nhưng cô ấy vẫn không thể yên tâm được, ba bác sĩ bí mật được cử đi thì ngay đầu tuần đã bị khách hàng lôi ra khiển nạt, nói gì mà không hợp yêu cầu. Diệp Giai Ngưng là một bác sĩ mới ra nghề, chưa có nhiều kinh nghiệm, làm sao có thể yên tâm đây?

Cho nên, trước mắt cô ấy để Diệp Giai Ngưng đi gặp mặt khách hàng trước, sau đó lập tức bay sang Mỹ để tìm quân cứu viện.

“Bác sĩ Diệp à, đây là phòng dành cho khách mà chúng tôi chuẩn bị cho bác sĩ, bác sĩ xem thử xem có hài lòng không?” Di Lư dẫn Diệp Giai Ngưng đến căn phòng ở phía Nam trên tầng hai của biệt thự. Vừa mở cửa phòng ra, Diệp Giai Ngưng liền chấn động bởi cách trang trí ‘Đát vàng lộng lẫy’ trong căn phòng.

Trong căn phòng đều là những vật dụng số lượng có hạn với những nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới. Có một số nhãn hiệu tiếng Anh, cô nhiều lắm cũng chỉ nhìn thấy trên tạp chí cao cấp, nhưng không thể nói ra tên cụ thể.

Cô lại nghĩ đến cuộc sống của ba mẹ con trong khu chung cư cũ kỹ ở ngoại thành, những đồ dùng trong nhà nếu không thiếu tay cũng thiếu chân. Nếu như mẹ vẫn còn công ty ‘Đông Phương Vận’ để kinh doanh, thì cuộc sống của ba người cũng sẽ không khó khăn đến vậy. Ôi! Đây chính là chỗ gian ác của bọn tư bản!

“Bác sĩ Diệp à, khoảng nửa tiếng sau giám đốc Mạnh mới quay trở về. Bác sĩ nghỉ ngơi tí đi. Nếu có chuyện gì, bác sĩ cứ gọi điện thoại, bộ phận quản gia sẽ phục vụ bác sĩ hai mươi bốn trên hai mươi bốn.”

Sau khi căn dặn xong Di Lư liền rời khỏi, chỉ còn mỗi Diệp Giai Ngưng ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại cao cấp kia, cô nheo mắt lại, cố gắng giữ vững tinh thần. Cô nhất định phải nghĩ cách ở lại đây, nhất định phải nghĩ cách ở lại chỗ này!

Hơn nửa tiếng sau, ở ngoài cánh cửa phòng to lớn, đột nhiên vang lên tiếng chuông lanh lảnh.

Diệp Giai Ngưng hít một hơi thật sâu, đứng dậy, mở cửa ra. Di Lư đứng ở cửa mỉm cười nói: “Bác sĩ Diệp à, giám đốc Mạnh đã về rồi, cậu ấy đang chờ cô ở phòng làm việc.”

“Vâng ạ, Di Lư, đi dẫn đường giúp con đi.” Diệp Giai Ngưng trả lời, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Lần đầu tiên đối mặt với một cuộc chiến đầy thử thách như vậy, quả thực làm người ta phải lo lắng.

Di Lư dẫn Diệp Giai Ngưng đi đến cuối hành lang lâu một, vào thang máy lên lầu năm. Cửa thang máy vừa mở ra, Diệp Giai Ngưng theo Di Lư bước ra khỏi thang máy, mặt cô liền ngây dại, sau đó mặt đỏ đến tận mang tai.

Cô chỉ nhìn thấy ở hai bên tường đều treo những bức tranh hình chữ nhật. Đầu là những bức vẽ người phụ nữ ở trần, nét vẽ vô cùng sinh động, các bức tranh đều nhịp nhàng hòa hợp với nhau. Những người phụ nữ trong những bức tranh đó, hai đóa hoa đào trước ngực trông rất bắt mắt, không những thế còn có đủ loại hình xăm trên đó. Có kiểu hình xăm những chú bướm đang bay lượn, cũng có kiểu hình xăm là một búp hoa đang hé nở, đủ mọi kiểu dáng, trông rất kỳ lạ.

Di Lư thấy mặt Diệp Giai Ngưng đỏ lên như hai áng mây hồng, bà mới mỉm cười nói: “Những bức tranh này đều do chính tay giám đốc Mạnh vẽ đó, vẽ rất đẹp phải không!”

Diệp Giai Ngưng chìm vào trong ngẩn ngàng ngay tức khắc! Lúc này cô chỉ muốn đào lỗ chui khỏi chỗ này thôi. Cái tên Mạnh Phi Phàm này, chẳng lẽ là kẻ nghiệp bộ phận nào đó của phái nữ sao?

Có bệnh ham muốn tình dục, nhất định phải trị!

Cô hiểu được đôi chút rồi, tại sao tập đoàn Phi Phàm chuyên kinh doanh sản phẩm nhựa, sau này lại nhảy sang kinh doanh nội y rồi. Chẳng lẽ, đây cũng là vì thỏa mãn căn bệnh ham muốn tình dục nào đó của anh ta sao?

Nhưng, nếu giám đốc Mạnh là một người có sở thích quái lạ đó, vậy tại sao mấy năm qua không bị báo chí đưa tin nhỉ??? Tại sao nhỉ???

Có vẻ Di Lư đọc được những suy nghĩ trong lòng Diệp Giai Ngưng, bà cười hi hi nói với Diệp Giai Ngưng: “Chắc bác sĩ cảm thấy kỳ lạ tại sao giám đốc Mạnh lại có sở thích quái lạ này không. Lát nữa bác sĩ gặp cậu ấy, tự động cậu ấy sẽ nói cho bác sĩ biết. Nhưng mà, chỗ này là khu vực cấm trong nhà họ Mạnh. Ngoài tôi có sự cho phép của giám đốc Mạnh ra, những người khác không ai được vào đây.”

Diệp Giai Ngưng giả vờ bình tĩnh, nhe răng cười với Di Lư. Trong lòng Diệp Giai Ngưng càng thấy không yên. Nếu như chỉ ham muốn tình dục thôi, vậy tại sao lại làm cho ba vị bác sĩ tâm lý thất bại ê chề mà quay về chứ? Chắc hẳn chuyện này không đơn giản như vậy!

“Giám đốc Mạnh à, chúng tôi đến rồi!” Di Lư dẫn Diệp Giai Ngưng đến một cách cửa lớn ở cuối hành lang rồi dừng lại, bà ấy ấn vài cái lên màn hình LCD hình chữ nhật.

Ngay sau đó, trên màn hình LCD vang lên tiếng nói trầm thấp. “Di Luru, đi để một mình cô ấy vào.” Nói xong câu đó, màn hình vụt tắt, cửa lớn mở ra hai bên.

Di Luru quay về phía Diệp Giai Ngưng, mỉm cười nói: “Bác sĩ Diệp à, đây là phòng làm việc của giám đốc Mạnh, một mình bác sĩ vào đó đi. Chúng tôi nếu không được cho phép thì không được vào đâu.”

Trái tim của Diệp Giai Ngưng đập “thình thịch”, trên mặt hiện lên vẻ căng thẳng, giọng nói có hơi run rẩy. “Di Luru à, đi không vào thật à?”

Di Luru biết cô đang lo lắng, vỗ vào vai cô, dịu dàng an ủi. “Bác sĩ Diệp à, bác sĩ đừng lo lắng quá. Giám đốc Mạnh là một người rất tốt, cậu ấy không làm gì bác sĩ đâu. Nếu như bác sĩ không yên tâm, tôi đã chuẩn bị cho bác sĩ điện thoại di động đây, có cả thiết bị định vị, không sợ không nhận được tín hiệu. Nếu bác sĩ gặp chuyện gì, cứ nhấn số ‘0’ là được.”

Diệp Giai Ngưng nhận lấy chiếc điện thoại xinh xắn từ Di Luru, nắm chặt nó trong tay, cả bàn tay đều đổ đầy mồ hôi, chỉ có thể cắn răng mà bước vào cửa lớn của phòng làm việc.

Sau khi cô bước qua cửa phòng làm việc, cửa tự động đóng lại. Diệp Giai Ngưng quay đầu nhìn cánh cửa sắt to lớn kia từ từ đóng lại, độ nhiên có một cảm giác bi hùng của ‘chiến sĩ một khi đi không thể quay đầu lại’.

Cái gì đến thì sẽ đến thôi. Diệp Giai Ngưng cổ vũ chính mình, mang theo máy tính xách tay, men theo lối đi, tiến vào trong một không gian rộng lớn.

Phòng làm việc rất lớn, lớn vô cùng, nhìn sơ qua ít nhất cũng phải ba trăm mét vuông. Phòng làm việc được thiết kế theo phong cách Châu Âu, một bên tường đều được gắn cửa sổ thủy tinh dài chạm đất.

Mà lúc này, mặt trời đang ngả về phía tây, ánh nắng của buổi chiều tà, chiếu tà tà xuống tám thảm lông dê màu trắng nằm ở dưới đất.

Nó còn chiếu vào cửa sổ bằng thủy tinh, ngay chỗ có một người đàn ông cao lớn đang đứng đó thưởng thức cảnh đẹp ở bên ngoài cửa sổ. Anh quay lưng về phía Diệp Giai Ngưng, một tay đang đút vào trong túi quần, tay còn lại thì cầm điều thuốc đứng hút với dáng vẻ tao nhã.

Anh nghe thấy có tiếng bước chân ở sau lưng mình, liền cất tiếng nói trầm thấp lên: “Bác sĩ Diệp, cô đến rồi à!”

Diệp Giai Ngưng không nhìn rõ khuôn mặt của anh, chỉ lễ phép trả lời: “Chào giám đốc Mạnh. Tôi là bác sĩ tâm lý do phòng khám và chữa trị tâm lý Bestter cử đến, tôi tên là Diệp Giai Ngưng.”

Cô nói xong câu đó, cũng không thấy đối phương nói gì.

Sự im lặng bao trùm cả hai người. Diệp Giai Ngưng có hơi lúng túng đứng im tại chỗ, không biết có nên mở lời phá vỡ bầu không khí im lặng này không.

Mạnh Phi Phàm vẫn lẳng lặng đứng đó thưởng thức cảnh xế chiều. Chắc do anh đứng quá lâu, nên cảm thấy chân mình hơi tê, bèn ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt bên cạnh cửa sổ, nói: “Bác sĩ Diệp, cô qua đây ngồi đi!”

“.....” Diệp Giai Ngưng có chút bối rối.

“Cô ngồi ngắm mặt trời lặn cùng tôi một chút đi.” Mạnh Phi Phàm vỗ vào chỗ bên cạnh trên ghế sofa.

Diệp Giai Ngưng đành phải đi qua đó, chậm chậm đến gần chiếc ghế, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với anh, không dám nghiêng đầu nhìn thẳng anh, chỉ nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài cửa sổ.

Cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, một giây sau, hai má đang đỏ ửng của cô bỗng trở nên tái xanh, miệng há to thành chữ O.

Nơi mà ánh mặt trời nhuộm vàng của buổi chiều tà ở ngoài cửa sổ dần hạ xuống là một cái thung lũng không đáy.

Mà trong gian phòng cô đang ngồi, vừa vặn lại nằm trên một tảng đá ngay đỉnh núi, bên dưới tảng đá đều trống không, chỉ có một vực thẳm sâu không đáy!

Trong chớp mắt, trong lòng cô dâng lên một cảm giác vô cùng hoảng sợ. Trái tim cứ đập “bụp bụp bụp”! Cô có cảm giác như sàn nhà ở dưới chân mình đang vỡ tung ra, cơ thể mất trọng lực không ngừng rơi xuống dưới! Chuyện gì đây! Cô có chứng sợ độ cao đó!

Cô lập tức nhắm chặt hai mắt lại, hai tay nhắm chặt, hít thật sâu, dùng sức hít sâu. Theo phương pháp mà giáo sư Catherine Demiller đã dạy cô, không ngừng nhắc nhở mình: Tất cả chỉ là ảo giác thôi! Tất cả chỉ là ảo giác thôi! Tất cả chỉ là ảo giác thôi!

Trời ạ! Bây giờ cô lơ mơ hiểu được đôi chút, tại sao ba bác sĩ bí mật mà Bestter cử đi lại thất bại ê chề rồi. Chắc chắn họ phải chịu bài thử thách giày vò về tinh thần và biến thái này.

Không được, không thể được, cô không thể lùi bước, cô phải kiên trì, phải kiên trì mới được!

Khi mồ hôi đã làm ướt hết lưng áo của cô, cuối cùng cô cũng vượt qua được sự sợ hãi do chứng sợ độ cao mang đến.

Cô từ từ mở mắt ra, không dám nhìn ra ngoài. Người cô vừa nhúc nhích, ghế sofa xoay lại, trong chớp mắt cô ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước

mặt, miệng lập tức mở to thành hình chữ O tròn trịa.

Gi chứ! Lại là anh ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Dịch: Thanh Dạ

Mạnh Phi Phàm cau mày lại nhìn Diệp Giai Ngưng, gương mặt cô tái xanh, hai mắt nhắm chặt lại, hai bàn tay nhắm lại đang run rẩy, thể hiện rõ sự hoảng sợ cực độ. Trong lòng anh có chút không đành lòng.

Nhưng Phương Trạm Hoành đã nói, nếu không bày ra trò chơi đay thử thách này, chỉ sợ Diệp Giai Ngưng sẽ sinh nghi. Dù sao cô ấy cũng chỉ là một chú chim non nớt vừa mới tốt nghiệp, có lý do gì mà anh lại từ chối những bác sĩ bí mật kia, cứ khấn khấn giữ lại cô ấy? Nếu để cô ấy phát hiện ra anh có âm mưu khác, cô ấy không bỏ chạy mới lạ.

Mạnh Phi Phàm đành phải tỏ ra thờ ơ, tiếp tục làm theo trình tự từ khó đến dễ trò chơi Phương Trạm Hoành đã thiết kế.

Cuối cùng Diệp Giai Ngưng cũng vượt qua được nỗi sợ hãi, mở to hai mắt ra, nhìn về mặt kính ngạc của anh.

Mạnh Phi Phàm mỉm cười với cô, tiếp tục lười biếng dựa vào ghế sofa, bỏ ly rượu vang trong tay xuống, hỏi cô: “Chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi thì phải?”

Diệp Giai Ngưng sững người trong giây lát, nói chuyện ấp a ấp úng: “Lần trước tôi gặp anh ở khách sạn Kinh Lệ. Không biết anh còn nhớ hay không. Hôm đó, tôi ôm một chồng túi hồ sơ đi vào trong thang máy, sau đó đụng phải anh.”

Khiếp! Diệp Giai Ngưng, mày chẳng có chút khí phách nào cả, sao cứ mỗi lần mày gặp phải người nào đó uy nghiêm thì lại hạ mất nhuệ khí của mình rồi? Ngày hôm đó, rõ ràng anh ta đi ra khỏi thang máy rồi đụng trúng mày mà!

Diệp Giai Ngưng đề thật mạnh giọng nói nào đó đang cất lên trong đầu mình. Gi chứ, ở cùng một mái nhà với người ta, phải biết nhẫn nhịn, biết chưa hả?!

Mạnh Phi Phàm nhìn về mặt căng thẳng, ăn nói ấp úng, anh do dự mình có cần làm theo kế hoạch hỏi vấn đề kế tiếp hay không.

Sau đó, lại có một bầu không khí im lặng lan tỏa giữa hai người.

Diệp Giai Ngưng ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Phi Phàm, mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng và lúng túng đó.

“Anh Mạnh này, tôi là bác sĩ do phòng khám tâm lý Bestter cử đến đây, tôi sẽ là bác sĩ điều trị cho anh. Trước mắt, tôi phải nói rõ ràng với anh chuyện này. Tôi là bác sĩ mới tốt nghiệp năm, còn chưa có nhiều kinh nghiệm thực tiễn. Tuy nhiên, tôi từng theo giáo sư Demiller học nghiên cứu sinh, cũng từng nhún tay vào vài ca bệnh. Anh cũng là bệnh nhân đầu tiên của tôi. Điều này rất quan trọng với tôi. Cho nên, cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội trải nghiệm này.”

Ồ! Sao thái độ của cô ấy không giống như những gì Phương Trạm Hoành đoán ta? Cô ấy chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp, sự tự tin không sợ khó khăn này ở đâu ra vậy? Hay có thể nói đây là ‘điếc không sợ súng’ ư.

Mạnh Phi Phàm đột nhiên muốn tiếp tục làm theo đề nghị của Phương Trạm Hoành, để xem thử coi sự tự tin của cô có thể kiên trì đến mức nào.

Anh nhìn chằm chằm Diệp Giai Ngưng, hỏi cô: “Bác sĩ Diệp này, cô cảm thấy những bức tranh tôi treo ở trước phòng làm việc có đẹp không?”

Gi hả?! Cứ nghĩ đến những bức tranh làm cho cô đỏ mặt tía tai tim đập bùm bụp lúc này ở trên hành lang, mặt Diệp Giai Ngưng liền trắng bệch, sau đó lại đỏ đến tận mang tai. Gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không xong.

Anh hỏi câu này có mục đích gì đây? Muốn thử xem cô có thể đảm nhận nhiệm vụ lần này không à? Hay là muốn thử cô có khả năng ứng biến với mọi tình huống hay không à? Grừ grừ! Cho dù anh chó mục đích gì thì câu này cũng không thể trả lời tùy tiện được. Những ý nghĩ đó xẹt qua trong đầu cô.

Cô suy nghĩ kỹ, tăng hắng giọng mình, cắn răng nói với anh: “Về câu hỏi của anh Mạnh, tôi không biết phải trả lời như thế nào cho đúng. Mà tôi cũng không biết là anh hy vọng tôi trả lời anh rằng anh vẽ rất đẹp? Hay là vẽ không đẹp đây?”

Nói xong câu đó, cô chớp chớp mắt nhìn Mạnh Phi Phàm. Ủm! Giả ngu là sự lựa chọn tốt nhất!

Mạnh Phi Phạm nghe cô hỏi lại mình như vậy làm cho anh hơi sững sốt: “Ồ? Đây là câu trả lời của bác sĩ Diệp sao? Đúng là không giống như ba bác sĩ trước. Ha ha!”

“Anh Mạnh à, nếu anh không còn câu nào hỏi nào khác, chúng ta có thể đi thẳng vào vấn đề chính, bàn về kế hoạch điều trị lần này được chưa?” Diệp Giai Ngưng sợ anh lại bất chợt hỏi thêm vấn đề nào khác, vội vàng đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa đặt ở bên cửa sổ, định tìm túi đựng máy tính xách tay.

Nhưng khi cô vừa đứng dậy, ánh mắt lại vô tình nhìn thấy thùng lồng sâu không đáy ở bên ngoài cửa sổ, cô bắt đầu có cảm giác muốn xỉu. Cô vội vàng chuyển tầm nhìn, nhưng chân cô dường như bị vật nào đó cản đường, bước đi lảo đảo, ngã nhào xuống dưới đất.

Cái đầu, cái đầu đụng vào ngay chỗ đó của Mạnh Phi Phạm. ... Ừm ... Là ngay giữa đũng quần.

Cánh môi hồng đỏ mọng của cô, vừa hay đụng trúng chỗ nào đó ngay đũng quần, ừm, hình như, mềm mềm ...

Đầu của Diệp Giai Ngưng trống rỗng trong giây lát!!

Một lúc sau, cô mới tỉnh lại, chống tay xuống tấm thảm lông cừu màu trắng. Cúi đầu nhìn, mới nhận ra mình vấp phải cái quai dài thông của túi đựng máy tính xách tay.

Xấu hổ quá đi mất!!!

Mặt Diệp Giai Ngưng ửng đỏ, cúi thấp đầu, giọng nói vo ve giống như tiếng muỗi kêu: “Anh Mạnh à, xin lỗi anh, lúc này, tôi, tôi, tôi không cẩn thận, đã đụng trúng. ... À ... Tôi không cố ý đâu. ... Ừm ờ ... Nếu như anh bắt tôi chịu trách nhiệm thì tôi. ...” Nói một câu xin lỗi không được rành mạch, cứ đứt quãng, lộn xộn.

Đầu óc Diệp Giai Ngưng bây giờ hỗn loạn, hít một hơi thật sâu, cố gắng buộc mình phải bình tĩnh lại. Dù sao cô là một cô gái chưa từng trải qua chuyện đáng xấu hổ như thế này từ trước đến nay, gặp phải những chuyện như thế nào, không phải chỉ nói hai từ xấu hổ thì có thể hình dung được hết.

“Bác sĩ Mạnh này, nếu cô thích dùng miệng để chữa trị thì tôi nghĩ tôi sẽ không từ chối cô đâu.” Mạnh Phi Phạm cảm thấy gương mặt nhỏ bé đang đỏ ửng của cô thật đáng yêu, trong lòng đột nhiên cảm thấy thích thú, nên buột miệng trêu chọc cô.

Mặt Diệp Giai Ngưng đơ ra, lần này mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý trước, nhắc nhở mình, là một bác sĩ tâm lý khi đứng trước bệnh nhân, phải xem bệnh nhân như một người bình thường.

Nhưng mà, từ khi bước vào phòng làm việc đến bây giờ, cô đều phải đón nhận mỗi một thử thách tâm lý vô cùng bất bình thường. Mà bây giờ, anh ta còn nói những lời đó. Nhìn về mặt vô liêm sỉ của anh ta kia, đã vậy còn tỏ ra vô cùng thích thú nữa chứ!

Trong đầu của cô tự dung nhớ lại những lời đồn đại về Mạnh Phi Phạm mà cô nghe được trong hội trường buổi giao lưu. Xem ra, những lời đồn đại đó không phải tự nhiên mà có!

Cô nhẩn nhẩn trừng mắt nhìn một cái, rồi tự an ủi mình. Thôi được rồi! Anh ta là bệnh nhân, đúng, anh ta là một người mắc bệnh tâm lý, không những có bệnh, mà còn bệnh rất nặng. Cho nên, cô không cần phải so đo với anh ta!

Sau khi làm xong công tác tư tưởng cho đầu của mình, cô bình tĩnh xoay người cầm lấy túi đựng máy tính xách tay, ung dung lấy máy tính ra, rồi đặt mông ngồi xuống ghế sofa, nhân lúc máy tính đang khởi động, ngược mắt nhìn bệnh nhân đang ngồi trước mặt, nở một nụ cười ngọt ngào, nói: “Anh Mạnh à, cảm ơn anh đã cho một bác sĩ tâm lý mới ra nghề như tôi có cơ hội đối mặt với thử thách. Vừa rồi tôi không phải rồi, mong anh độ lượng bỏ qua cho tôi, không so đo với kẻ hèn này. Anh bận trăm công nghìn việc, không có nhiều thời gian, Cho nên nhân lúc này đây, chúng ta hãy nhanh chóng thảo luận về phương pháp chữa trị. Trước hết anh hãy nói thật cụ thể tình trạng bệnh của anh được không?”

Mạnh Phi Phạm cau mày lại, nhìn cô chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi đã thay đổi thái độ nhanh như vậy, làm cho anh có cảm giác không thể xem thường cô nàng nhỏ bé này. Anh còn đang lo lắng nếu dọa cô sợ thì sẽ gặp phiền phức. Nhưng anh không ngờ rằng lá gan của cô cũng lớn thật, cho dù bày ra chướng ngại nào, cô cũng vượt qua được hết.

Anh nhìn chăm chăm cô một lát, ánh mắt chợt lóe lên, khoe miệng hơi nhếch lên, cất tiếng nói: “Ồ, tình trạng bệnh của tôi chính là chỗ mà cô vừa đụng trúng đó!”

Gi ha? Diệp Giai Ngưng không hiểu, chờ cho đến khi cô hiểu ra, thì mặt cô lại đỏ ửng lên lần nữa.

E hèm hèm! Bây giờ cô mới hiểu rõ được tại sao ba bác sĩ bí mật kia lại thất bại ê chề như vậy. Quả nhiên, anh ta không chỉ mắc bệnh ham muốn tình dục mà còn có vấn đề ở chức năng nào đó?!

Bản thân cô là một cô gái gia giáo, mặc dù cô là bác sĩ tâm lý, nhưng chữa trị cho một người có vấn đề về chức năng nào đó, có chắc là mình sẽ là được không đây? Cô còn tưởng tượng đến cảnh sau này hai người phải thường xuyên thảo luận về tình trạng bệnh, chuyện này thật là ...

Diệp Giai Ngưng cắn răng, nhắc nhở mình lần này đến đây còn có một nhiệm vụ khác, cho nên cô kiên nhẫn nói với anh: “Vâng, lúc này tôi cũng đã nói với anh Mạnh rằng kinh nghiệm của tôi không nhiều, nếu như có thể, anh có thể cho tôi xem bảng báo cáo tình trạng bệnh của phòng khám tâm lý anh từng chữa trị không. Trước mắt tôi phải nắm rõ tình trạng bệnh của anh, rồi chúng ta mới có thể tiếp, được không anh Mạnh?”

Dù nói ba mươi sáu kế chạy là thượng sách[1]. Nhưng bây giờ cô không thể chạy được, đành phải dùng kế hoãn binh[2] vậy! Hy vọng trong một

khoảng thời gian nhất định, cô có thể nghe ngóng được chứng cứ về việc công ty Amy thu mua ‘Đông Phương Vận’ với giá thấp.

Mạnh Phi Phàm suy nghĩ một lát, rồi “ừ” một tiếng, đồng ý ngay. Anh cầm điện thoại, gọi đi.” Di Lư à, làm phiền đi mang tất cả báo cáo về tình trạng bệnh của cháu đến phòng bác sĩ Diệp. Vâng, đứng rồi, tất cả ạ.”

Anh vừa cúp điện thoại, thì có cuộc gọi đến. Mặt anh trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Giai Ngưng đang ngồi trước mặt, phẩy tay với cô, ý bảo cô ra ngoài.

Diệp Giai Ngưng thở ra một hơi như trút được gánh nặng, lúc đi ra khỏi phòng làm việc, khi cửa tự động sắp đóng lại, cô nghe thấy giọng nói đang đè nén con giận nào đó của anh: “Cô à, chuyện này cô đừng có nhún tay vào giúp cháu. Cháu biết mình phải làm gì mà.”

Ngay giây phút cửa tự động khép lại, cô chỉ nghe thấy tiếng rầm rầm ở trong phòng làm việc, hình như có vật nào đó bị nện mạnh xuống bàn. Diệp Giai Ngưng tự nhủ phải nâng cao tinh thần mới được, tính nóng nảy này cũng là một biểu hiện vô cùng rõ ràng của người bệnh!!

[1] Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách: là kế thứ ba mươi sáu nằm trong bộ sách ‘Tam thập lục kế’ hay ‘Tam thập lục sách’ của Trung Quốc.

[2] Kế hoãn binh: nằm trong hồi chín mươi chín của – La Quán Trung

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Dịch: Thanh Dạ

Di Lư làm việc rất nhanh lẹ! Trên đường Diệp Giai Ngưng quay trở về phòng của mình, thì cô nhìn thấy bà ấy chỉ huy vài người đàn ông khiêng từng rương đồ về phía phòng của cô.

Di Lư vừa nhìn thấy cô thì im lặng nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó kéo cô qua một bên, cất tiếng nói nhỏ oí là nhỏ, nói vào trong lỗ tai cô.

“Bác sĩ Diệp à, cô đừng trách bà già này nhiều chuyện nha. À thì, giám đốc Mạnh là do tôi chăm từ bé đến lớn. Tôi là mẹ nuôi của cậu ấy, cũng coi như là người hiểu rõ tính nết cậu ấy nhất. Thì cô cũng thấy đó, cậu ấy bảo tôi đem báo cáo bệnh án ở mỗi nơi trên Thế giới trong suốt ba năm nay đến cho cô xem. Chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra. Người biết được tình trạng của cậu ấy rất ít, ngoài chính bản thân cậu ấy ra thì chỉ có tôi thôi. Cho nên, bác sĩ Diệp à, cậu ấy tin tưởng cô như vậy. Cho nên cô đừng phụ sự tin tưởng của cậu ấy dành cho cô nha.”

Bà có chút chần chừ, lại có hơi lo lắng mà thở dài một hơi, cất tiếng nói rầu rĩ: “Tôi cũng không biết bệnh của cậu ấy có nặng không nữa? Từ sau khi cậu ấy ly hôn, cậu cứ rầu rĩ không vui. Có lẽ khoảng thời gian đó đã khiến cậu ấy mắc phải căn bệnh này. Ai ôi! Cho dù là nam cũng được, mà nữ cũng được, cũng không thể để cậu ấy sống một mình hoài. Một người mà sống độc thân quá lâu, sẽ mắc bệnh ghen nín đó.”

Hử? Anh ta ly hôn sao? Thì ra là vậy! Ai cũng nói hormone của nữ mà mất cân bằng thì tính tình sẽ trở nên kỳ cục. Xem ra, nếu hormone của đàn ông mà mất cân bằng, vậy sẽ trở nên biến thái luôn! Xem ra căn bệnh này của anh ta cũng còn để lại chút mặt mũi cho anh ta!

Diệp Giai Ngưng vội vã nói với di Lư: “Kinh nghiệm của con cũng không có nhiều đâu di Lư à. Di cũng đừng đặt quá nhiều hy vọng ở con. Nhưng, con sẽ xem những bệnh án này thật cẩn thận. Tuy nhiên, nếu anh Mạnh đã đi gặp nhiều bác sĩ đến vậy mà còn chưa trở lại bình thường, con sợ con....”

Nào ngờ di Lư chỉ vỗ nhẹ bàn tay của cô, nói liên tục: “Có lẽ bác sĩ Diệp không giống như họ.”

Diệp Giai Ngưng lại cảm thấy nụ cười của bà không được tự nhiên, ánh mắt của bà có hơi kỳ lạ, làm cho cả người cô nổi hết da gà da vịt lên, nhưng cô không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Hai người nói chuyện một mạch thì đã đi đến trước cửa phòng của Diệp Giai Ngưng, ba bốn cái rương đựng bệnh án xếp ngay ngắn trong phòng làm việc ở phòng Diệp Giai Ngưng.

Di Lư nhìn đồng hồ đeo tay, căn dặn Diệp Giai Ngưng: “Bữa tối bắt đầu vào lúc bảy giờ, nhà ăn nằm ở phía Tây, bác sĩ cứ đi xuống lầu rồi quẹo phải sau đó quẹo trái, đếm từ ngoài vào chính là nhà ăn thứ hai, nơi gần vườn hoa nhất đó.”

Xuống lầu, quẹo phải, rồi lại quẹo trái, nhà ăn thứ hai. vườn hoa gì chứ.... Sao mà phức tạp quá vậy! Diệp Giai Ngưng nghe mà có chút lúng búng lỗ tai, ở trong lòng thầm mắng: nhà ở không được mấy người, xây chi cho lớn vậy trời?

Ôi! Đừng là tư bản gian ác mà! Tư bản biến thái! Nhiều tiền như vậy, xây thêm vài cái trường học cho trẻ em nghèo có phải hay hơn không?!

Cô lẩm bẩm trong lòng, nhưng vẫn nở nụ cười trên môi, sau khi tiễn đi Luru đi mới quay trở lại phòng mình.

Cô ngồi xuống sàn nhà bằng gỗ trong phòng làm việc, xem thật kỹ từng cái nhãn ở trên mỗi cái rương, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ về bệnh nhân nào đó.

Phù! Xem ra tên đàn ông biến thái này cũng đi coi nhiều bác sĩ tâm lý nổi tiếng nha! Những nhãn dán trên sáu chiếc rương này đều ghi rõ xuất xứ. Phân ra sáu phòng khám tâm lý khác nhau trên Thế giới, ba cái ở Mỹ, hai cái ở Đức và một cái ở Nhật Bản.

Diệp Giai Ngưng nhìn đồng hồ đeo tay, sắp sáu giờ tối rồi, còn một tiếng nữa mới bắt đầu giờ com. Cô bắt đầu lấy tập bệnh án có thời gian lâu nhất và gần đây nhất trong sáu chiếc rương.

Nơi đến đầu tiên đó chính là phòng khám tâm lý Stevenson ở Mỹ, đây là phòng khám nổi tiếng có thể nói là đặc nhất Thế giới.

Cô lấy chồng bệnh án cao như núi từ trong rương ra, lật trang thứ nhất xem thật nhanh phần phụ lục. Cô dựa theo phần phụ lục, tìm đến phần chẩn đoán của phòng khám tâm lý Stevenson, đọc từ từ nội dung trong đó, chuyển ngữ sang tiếng Trung có thể hiểu bằng câu: Muốn thảo chuồng phải tìm được người buộc chuồng.

Sau khi cô xem xong phần chẩn đoán của phòng khám tâm lý Stevenson, lập tức quay đầu tìm bệnh án của phòng khám gần đây nhất.

Lúc cái tên phòng khám tâm lý Genji Nhật Bản đập vào mắt cô, làm cho mặt cô hơi nóng lên.

Cô nhớ lại nửa tháng trước khi cô nhờ giáo sư Catherine Demiller giải thích giúp cô về nguyên lý hoạt động của máy nói dối, cô đã hứa với giáo sư là cô sẽ giúp giáo sư làm một đề tài nghiên cứu nào đó, có vẻ như phòng khám này đã nhờ vả giáo sư.

Cái phòng khám tâm lý Genji Nhật Bản kia nổi tiếng trên Thế giới về chữa trị “năng lực X”. Phương pháp chữa trị của phòng khám tâm lý này khiến cả Thế giới phải tranh luận, nhưng chính nó lại nổi tiếng khắp Thế giới.

Cô nghe nói, phòng khám vì muốn chữa khỏi các loại bệnh khó nói của bệnh nhân, cho nên không bám theo một phương pháp chữa trị nhất định nào. Thậm chí còn không tiếc sử dụng các ngôi sao AV đang nổi tại Nhật Bản. Mà hiển nhiên, phòng khám này có chi phí đắt đỏ cũng là lẽ thường tình.

Diệp Giai Ngưng nhanh chóng thấy được dòng cuối trong phần chuẩn đoán của phòng khám tâm lý Genji Nhật Bản, họ đã đề ra một phương án chữa trị: Asahara Fujiko là phương pháp chữa trị hữu hiệu nhất. Nhưng ở cuối còn viết: Người bệnh không chấp nhận phương án này.

Ồ~~

Asahara Fujiko là diễn viên AV nổi tiếng được nhiều người biết đến ở Nhật Bản. Đúng là phương pháp chữa trị của phòng khám tâm lý Genji Nhật Bản này không theo chuẩn mực nào hết nha! Mà cái anh Mạnh kia cũng đâu phải kẻ thiếu tiền, phương pháp chữa trị của phòng khám kia chỉ có lợi cho anh ta chứ đâu có hại gì, sao anh ta không chịu nhỉ?

Lúc cô đang vui đầu vào trong đồng bệnh á, thì di động báo có tin nhắn của Wechat gửi đến.

Cô tiện tay cầm điện thoại lên xem, ồ, thì ra Wechat báo đã xác nhận bạn bè. Cô nhìn kỹ lại lần nữa, thì trái tim lập tức đập nhanh như muốn rút ra ngoài!

Nam Hạo đã thêm bạn cô!!

Cô đã nhanh chóng quên mất chuyện chính cô đã chủ động thêm Wechat của anh!

Ồ, thì ra lần trước sau khi cầm lấy danh thiếp của anh, vào cái đêm nằm trần trọc, mơ tưởng nào đó, cô nổi hứng bất chợt, lấy danh thiếp anh ra, đã thêm số điện thoại vào nơi kết bạn ở Wechat.

Wechat đã gửi đến một mẫu tin “Đã kết bạn thành công”. Cô nghĩ tới nghĩ lui, rồi đánh hai chữ: Bạn học.

Sau đêm hôm đó, tiền điện thoại đã dùng hết, mà trong nhà không có khoản dư nào, hơn nữa mẹ cô còn nằm viện, cô bận rộn nên cũng quên mất chuyện này.

Vậy mà bây giờ anh lại thêm cô vào danh sách bạn bè!! Cô mừng như điên, lập tức buông bỏ công việc trên tay xuống, mở thông tin bạn bè của Nam Hạo, xem tình hình gần đây nhất của anh!

Tin tức của anh trên đó cũng không nhiều, cô kéo xuống xem từng cái một, đột nhiên có một cái nguyệt quang bảo hạp đập vào mắt cô. Cô nhìn thật kỹ, ngoài một bức tranh ra, không có bất kỳ lời miêu tả nào khác. Nhưng thời gian hiển thị trên đó lại là ba giờ sáng ngày thứ bảy tuần trước.

Diệp Giai Ngưng nhớ lại ngày hôm đó đã xảy ra những chuyện quan trọng gì? Cô nhớ ra vào tối thứ sáu tuần trước chính là ngày tổ chức buổi tiệc giao lưu mà! Nghĩ đến đây, tim cô bất chợt đập nhanh, hồ hấp dồn dập! Chẳng lẽ có liên quan đến cô ư?!!

Tay cô run rẩy cầm điện thoại, để điện thoại nằm ngang, nhìn thật kỹ bức tranh chụp cái nguyệt quang bảo hạp đó. Tấm hình đó đúng là >.[1]

Cô còn nhớ đêm Giáng Sinh vào năm đầu tiên cô đến Mỹ, sau khi kết thúc vũ hội, du học sinh người Hoa sẽ tập trung lại rồi cùng xem > do Châu Tinh Trì đóng.

Sau khi mọi người đã coi xong bộ phim cũ kinh điển này rồi, còn khinh bỉ ngồi bán tán về “câu nói được gọi là kinh điển mà ông già Thổ địa đã nói trong >.

“Ta đã từng có được một tình yêu chân thành, nhưng ta không biết quý trọng, để đến khi mất đi rồi mới biết hối hận, chuyện đau khổ nhất trần gian cũng chỉ thế này thôi. Nếu ông trời có thể cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ nói với người con gái ấy rằng ‘ta yêu nàng’. Nếu tình yêu có thời hạn, thì ta hy vọng thời hạn đó sẽ là một ngàn năm!”

Cô nhớ lại đoạn đối thoại ở trong phòng gửi đồ của Nam Hạo và chị Tống Diễm tại khách sạn Kinh Lệ. Haiz! Có lẽ tám hình này còn có một ý nghĩa khác!

Nghĩ đến đây, Diệp Giai Ngưng tự cười nhạo mình nghĩ quá nhiều!

Cho dù anh muốn biểu đạt điều gì thì cô cũng cảm thấy lúc này mình ở gần anh đến vậy! Cô đặt điện thoại trên trái tim mình, nắm chặt lại cảm nhận cái cảm giác gần nhau trong gan tác. Từng kỷ niệm ngọt ngào lại hiện về trong cô, dường như mọi thứ không hề thay đổi. Cô vẫn là cô gái của anh, anh vẫn là chàng trai của cô!

Một tiếng chuông lanh lảnh vô tình cắt đứt dòng hồi ức của cô.

Di Lư ở cửa gọi to: “Bác sĩ Diệp à, bác sĩ còn ở trong phòng không?”

Diệp Giai Ngưng bỏ điện thoại xuống, nhìn thời gian hiển thị trên màn hình đã bảy giờ mười lăm rồi. Cô lập tức đứng dậy mở cửa, khi mở cửa ra lúng túng nói: “Xin lỗi Di Lư, con quên mất giờ ăn cơm.”

Di Lư nở nụ cười dịu dàng trả lời: “Không sao cả, không sao đâu. Chỉ mới bảy giờ thôi mà. Tôi còn tưởng bác sĩ tìm không được đường đến phòng ăn đó chứ, cho nên tôi mới vội đến đây tìm bác sĩ.”

“Đi làm con ngại quá, do con mãi mê xem bệnh án nên quên mất.” Diệp Giai Ngưng xấu hổ, lần đầu tiên đến nhà người ta, thế lại mà quên mất thời gian dùng cơm. Không biết người kia hôm nay có ở nhà ăn cơm không.

Người ta thường nói, điều gì chúng ta lo lắng nhất, thì nhất định sẽ gặp phải nó.

Lúc Diệp Giai Ngưng theo Di Lư vào nhà ăn, lập tức nhìn thấy trên chiếc bàn dài trong phòng ăn lù lên một cái đầu, Mạnh Phi Phàm ngồi lù lù ngay đó, một tay anh đang cầm dao cắt, tay còn lại dùng thìa ghim cục xúc xích lớn của Đức lên ăn.

Không biết tại sao, nhìn thấy cảnh này, trong lòng cô lại có một cảm giác quái lạ khó tả. Trong đầu chợt hiện lên cảnh mình bỏ nhào về phía đống quần của anh ta làm cho mặt cô đỏ lên ngay tức khắc.

Mạnh Phi Phàm nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn cô. Dưới ánh sáng của đèn thủy tinh, hai má của cô đỏ ửng như cánh hoa đào. Trong lòng anh có hơi rung động, dừng tay lại, nói với cô bằng vẻ ôn hòa: “Cô đến đây, cứ ngồi đợi chỗ nào đó đi.”

Di Lư bày bộ chén đĩa lên, nói: “Cô ngồi đây đi bác sĩ Diệp.” Đột nhiên bà nhớ đến chuyện gì đó, nói nhỏ bên tai Diệp Giai Ngưng: “Bác sĩ làm tốt lắm, lần đầu tiên tính tình giám đốc Mạnh có chuyển biến tốt đến vậy đó.”

Diệp Giai Ngưng vẫn chưa hiểu những gì bà nói thì đã bị Di Lư kéo đến bàn ăn ngồi xuống đầu bên kia.

Di Lư vui mừng nhìn hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, ánh mắt có chút ướt át. Kiểu ngồi ăn như vợ chồng này, dường như đã lâu lắm rồi mới được thấy lại, lâu đến nỗi bà cứ nghĩ rằng sẽ bao giờ thấy lại nữa.

Bà lại nghĩ đến điều gì nữa, rồi đốt thêm nến đặt lên trên bàn ăn, lúc quay người, còn tiện tay tắt chùm đèn thủy tinh sáng chói kia.

Bà định quay người rời khỏi thì nghe Mạnh Phi Phàm gọi bà lại: “Di Lư chuẩn bị thêm một phần xúc xích đức nhé, cô Diệp muốn ăn món đó.”

[1] Tân Tây Du Ký: Nguyệt quang bảo hạp: Phỏng theo bộ film nổi tiếng của Ngô Thừa Ân – Tây Du Ký, bộ phim nói về Tôn Ngộ Không 500 năm sau đó bị kẹt trong hình dạng con người và tìm cách để gặp được Đường Tam Tạng, người duy nhất có thể biến Tôn Ngộ Không trở về hình dạng ban đầu của mình. Nhưng làm sao để tìm được Đường Tam Tạng khi mà ông đã chết? Câu trả lời nằm trong chiếc hộp Pandora bí ẩn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Dịch: Thanh Dạ

Di Lư không biết gì cả, nghe Mạnh Phi Phàm căn dặn như vậy liền vội lên tiếng đáp lại, rồi quay người đi nhanh đến nhà bếp, bung một đĩa lớn xúc xích Đức đặt ở trước mặt Diệp Giai Ngưng.

“Nếu bác sĩ Diệp thích món này như vậy, thế thì bác sĩ hãy ăn nhiều một chút. Cứ xem đây là nhà mình, đừng quá khách sáo, ha!”

Diệp Giai Ngưng mở to mắt, nhìn chằm chằm hai cây xúc xích Đức nằm trong chiếc đĩa trắng tinh sạch bóng trước mặt mình. Hai cây xúc xích Đức vừa đỏ vừa dài, lớp bên ngoài còn được nướng đến loáng bóng.

“Đây là một trong những loại xúc xích ngon nhất của Đức, có tên là ‘Trường Hồng’. Nghĩa là xúc xích vừa dài lại vừa đỏ. Ở tại Đức, người ta còn nói như thế này, nếu cô ở tại quảng trường Muenster của Freiburg ăn một ổ bánh mì kẹp xúc xích cũng đồng nghĩa với việc cô có thêm hiểu biết. Nếu nói theo cách của nước mình, thì điều đó có nghĩa là ‘Đi một ngày đàng, học một sàng khôn!’ Còn ở Freiburg người ta lại có câu ‘Ăn một cây xúc xích, học một sàng khôn!’”

Nói xong câu đó, Mạnh Phi Phàm nở nụ cười mập mờ về phía cô như đang ám chỉ điều gì đó.

Trong mắt những người có bệnh và biến thái, thì xúc xích mới có nghĩa khác. Ủ, cô là một người vô cùng bình thường, cho nên cây xúc xích ở trước mặt, chỉ là một cây xúc xích thôi.

Sau khi ngẩng người trong giây lát, cô ngẩng đầu lên nở một nụ cười ngọt ngào với anh, động tác hai tay thật tao nhã cầm dao và nĩa lên, một tay cầm dao cắt xúc xích, tay còn lại cầm nĩa ghim thật mạnh xúc xích, chậm chậm nhả nhận đưa vào miệng.

Mạnh Phi Phàm nhìn cô gái cột tóc đuôi ngựa đang nở nụ cười tươi rói đối diện mình, gương mặt anh co giật, rồi nhìn hành động cô dùng sức cắt xúc xích, ghim thật mạnh cục xúc xích, làm cho nơi nào đó của anh hơi co giật, dao nĩa trong tay có hơi run rẩy, ngay cả món ngon ở trước mặt cũng chẳng muốn ăn.

Trong bầu không khí xấu hổ đó, điện thoại di động đổ chuông, anh nhấn nút nhận, thì giọng nói phấn khởi của Phương Trầm Hoành vang đến: “Cô nhóc kia hôm nay đã đến chỗ anh rồi phải không anh họ? Anh có dọa người ta sợ bỏ chạy không đó?”

“E hèm, bọn anh đang ăn cơm, nếu chú không có việc gì gấp, lát nữa anh gọi lại cho chú.” Mạnh Phi Phàm cau mày, còn chưa chắc ai dọa ai sợ đâu nhá. Anh lơ đãng ngắm nhìn cô gái ngồi đối diện đang thưởng thức thật chậm rãi món xúc xích kia.

“Anh khoan cúp máy đã. Anh nói gì chứ, ‘bọn anh’ à, anh đang ngồi với ai đó? Ha ha, anh đang ăn cơm cùng cô nhóc đó sao? Anh cũng giỏi lắm nha. Còn có cách để giữ người ta lại nữa....”

“Không có chuyện quan trọng nữa thì anh cúp máy đây.” Mạnh Phi Phàm vội vàng cắt tiếng cắt ngang lời nói phản kích trong điện thoại. Đối diện với đôi mắt tò mò nào đó luôn luôn liếc về phía bên này.

Lúc Mạnh Phi Phàm định cúp điện thoại, thì một câu nói ở đầu bên kia của Phương Trầm Hoành làm cho anh sợ nhảy dựng lên. “Giữ hả? Mẹ chú muốn qua đây ở hả? Lúc nào hả?..... Không được, không được, không thể ở chỗ anh, không tiện đâu. Đúng vậy. Không thuận tiện. Hừm? Còn chuyện gì nữa?”

Ở đầu dây bên kia Phương Trầm Hoành nói một tràng “Bla bla bla bla”, lông mày của Mạnh Phi Phàm càng cau lại hơn.

“Không phải chú nói chú tìm được tên lãnh đạo nào đó rất được việc sao? Thế sao tên đó mới nhậm chức có một tuần, thì chuyện lại hồng bét như vậy chứ? Chú nói gì hả? Được, được, coi như lần này anh quá khinh địch. Cái tên họ Nam của tập đoàn Hạo Hân kia, xem ra cũng không phải tay vừa. Được rồi, lần này để cậu ta thắng thế đi. Bây giờ chú đang ở đâu? Anh sẽ lập tức đến đó, chú nhanh chóng chuẩn bị gọi những nhân viên có liên quan đến vụ này, chúng ta sẽ mở cuộc họp suốt đêm.”

Mạnh Phi Phàm cúp điện thoại, vẫn còn tức giận anh ách khi nghe tin Phương Trầm Hoành nói. Anh cảm thấy lòng mình rầu rĩ đến hoảng sợ, cổ áo sơ cài quá chặt rồi, nên liền đưa tay lên gỡ mấy cái nút ở trên cổ.

Diệp Giai Ngưng bất ngờ nghe thấy mấy từ về tập đoàn Hạo Hân, ngẩng đầu thật nhanh lên nhìn người đàn ông ngồi trước mặt.

Ở bên ngoài cửa sổ từ luồng gió nhẹ thổi qua, ánh sáng trên ngọn nến lay động, đối diện với ánh mắt nặng nề của người đàn ông đang nhìn về nơi nào đó. Chỉ nhìn thấy chiếc áo sơ mi màu xanh đen mở ra, để lộ ra vòm ngực khỏe mạnh, trông thật quyến rũ và gợi cảm.

Trái tim của Diệp Giai Ngưng bỗng dưng đập chậm lại, rồi thình lình đập nhanh “Bùm bùm bùm bùm”. Cô nhận ra mình đang bị sức hấp dẫn đáng chết của tên đàn ông nào đó quyến rũ rồi, trong lòng thầm mắng một câu: Đáng chết. Sau đó, cô cúi đầu giả vờ ăn tối, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên.

Cô nhớ lại những chuyện về Mạnh Phi Phàm lần trước cô nghe được. Nghe nói, Mạnh Phi Phàm là một con chiến mã ra tay vừa tàn nhẫn lại vừa độc ác trong giới kinh doanh. Khi đối mặt với đối thủ cạnh tranh, anh ta luôn đưa đối thủ vào con đường chết.

Nghĩ đến đây, trái tim chợt trĩu nặng. Nếu Nam Hạo và Mạnh Phi Phàm đối đầu nhau ở trên thương trường, vậy thì Nam Hạo sẽ gặp phải một đối thủ đáng gờm rồi.

Nếu Mạnh Phi Phàm là một người bình thường thì cũng chẳng có gì đáng nói, đằng này anh ta lại là một người có bệnh về tâm lý, ngay cả sinh lý cũng chẳng được bình thường. Kiểu người đàn ông “biến thái” như thế này thủ đoạn cạnh tranh với đối thủ, chắc hẳn sẽ càng ra những chiêu không ai ngờ đến, càng quyết liệt bất chấp mọi thủ đoạn!!

Cô lo lắng cho Nam Hạo đến đồ mồ hôi hột, trong lòng chợt có cảm giác hoảng loạn không thể diễn tả, dao nữa trong tay rút xuống dưới đĩa, cắt lên tiếng vang trong trẻo.

Tiếng vang va chạm của dao nữa với đĩa đã phá vỡ bầu không khí im lặng. Mạnh Phi Phàm ngược mắt lên nhìn cô, thấy ánh mắt kinh hoàng của cô, ánh mắt anh lóe lên, lúc này mới nhận ra thì ra ở bên kia bàn ăn còn có một người nữa.

Anh cau mày lại, đứng dậy, nói với cô: “Bác sĩ cứ dùng tiếp đi. Tôi có chút chuyện phải đi giải quyết ngay.” Khi ánh mắt của anh nhìn vào cái đĩa đặt trước mặt cô, thấy cô chẳng ăn được bao nhiêu nên anh nói thêm một câu nữa: “Nếu bác sĩ cảm thấy com canh không hợp khẩu vị thì bác sĩ cứ nói với dì Luru, bảo dì ấy làm vài món khác cho cô.” Nói xong câu đó, anh cất bước rời khỏi phòng ăn.

Mạnh Phi Phàm vừa cất bước rời khỏi thì dì Luru bước vào phòng ăn, nhìn thấy Diệp Giai Ngưng chẳng ăn được bao nhiêu những đồ ăn ở trước mặt, bà bèn dè dặt hỏi cô: “Những món này không hợp khẩu vị của bác sĩ Diệp sao?”

“Ồ, không không, không phải. Đồ ăn Tây do dì làm ăn rất ngon. Chỉ là, hôm nay con có hơi mệt, cho nên, ăn không được bao nhiêu. Lãng phí nhiều đồ ăn như vậy, con thấy có lỗi với dì quá. Hay là vậy, con bung lên phòng ăn nha.” Diệp Giai Ngưng cảm thấy khó xử nhìn những món ăn còn nguyên trên bàn.

“Không lãng phí, không lãng phí đâu mà. Ở phía sau vườn hoa, giám đốc Mạnh có nuôi ba con chó lớn, bọn chúng nhìn thấy nhiều thức ăn như vậy, nhất định vô cùng mừng rỡ. Nếu buổi tối bác sĩ có đói, tôi sẽ nấu cho bác sĩ ăn.” Dì Luru vội nói với cô.

Diệp Giai Ngưng liên tục nói cảm ơn dì Luru, rồi quay trở về phòng mình.

Cô định ngồi xem tiếp bệnh án của Mạnh Phi Phàm, nhưng buổi tối nghe tin Nam Hạo sắp phải đối mặt với đối thủ gian xảo như Mạnh Phi Phàm, lòng cô cứ thất lại.

Cô ngồi xếp bằng trên mặt đất, lấy máy tính xách tay ra nhận thư. Trong đó có ba bốn bức thư chưa đọc, đều là thư Julia gửi đến, hỏi cô về tình hình của khách hàng. Sau khi cô trả lời thư xong, định tắt máy tính, thì máy tính lại cất lên tiếng báo, có thư một bức thư đến.

Thì ra đây là bức thư do giáo sư Miller gửi đến, trên viết N cái URGET (khẩn cấp). Cô hoảng hốt mở bức thư ra xem.

Trong thư giáo sư Miller báo cho cô biết những yêu cầu liên quan đến đề tài nghiên cứu lần trước cô đã hứa, bảo cô trước mắt hãy chuẩn bị theo những yêu cầu giáo sư đã đưa ra.

Khi đó, cô vội vàng hỏi giáo sư về nguyên lý hoạt động máy nói dối, cho nên không hỏi kỹ nội dung là gì, chỉ nghe giáo sư Miller nói là có liên quan đến luận văn nghiên cứu sinh lúc đó của cô, cô không nghĩ gì cả liền đồng ý với giáo sư.

Bây giờ ngồi đối diện với màn hình máy tính, mặt của cô đỏ bừng.

Thì ra, lần này giáo sư Miller được sự nhờ vả của phòng khám tâm lý Genji Nhật Bản, nghiên cứu về vấn đề tâm lý của phụ nữ. Mà điều đáng nói ở đây chính là đề tài nghiên cứu về điểm G của phụ nữ. Giáo sư Miller đã gửi nội dung liên quan đến vấn đề nghiên cứu này của phòng khám Genji Nhật Bản cho cô.

Bên trong tài liệu của phòng “Genji” có nhắc đến gần đây phòng khám nhận được rất nhiều yêu cầu tư vấn về giảm ham muốn tình dục ở phái nữ. Chưa trị căn bệnh giảm ham muốn ở nam giới phòng khám “Genji” là số một, nhưng còn ở nữ giới thì vẫn còn rất hạn chế.

Cho nên, phòng khám “Genji” mới tìm đến giáo sư Miller, bởi vì luận án về đề tài chữa trị chứng giảm ham muốn ở phái nữ của giáo sư Miller đã được đăng trên rất nhiều tạp chí danh tiếng của Thế giới.

Giáo sư Miller tìm Diệp Giai Ngưng làm trợ lý cho đề tài nghiên cứu này, bởi vì trong luận văn nghiên cứu sinh của mình, Diệp Giai Ngưng từng đề cập đến vấn đề giảm ham muốn tình dục ở phụ nữ. Mà nguyên nhân khi đó Diệp Giai Ngưng làm luận văn về vấn đề này là do cô vô tình nghe được mẹ cô bị ba cô bỏ là do vấn đề giảm ham muốn kéo dài.

Nhưng, lúc này đây, Diệp Giai Ngưng nhìn chằm chằm vào nhiệm vụ mà giáo sư Miller đã giao, cô có chút há hốc mồm. Nếu chỉ là tìm tài liệu hay viết luận văn, cô còn có thể nói suông theo lý thuyết. Nhưng lần nghiên cứu này còn liên quan đến vấn đề thương mại, cô không biết phải làm sao mới tốt đây.

Rạng ba giờ sáng Mạnh Phi Phàm mới lê thân thể mệt mỏi quay trở về nhà. Cuộc họp kéo dài cả đêm, anh vừa mệt vừa đau đầu. Lần này tập đoàn Phi Phàm có thể lấy được miếng đất nằm giữa thành phố G và thành phố D hay không, anh vẫn chưa nắm chắc được.

Thật không ngờ nhân tài mới nhìn gương mặt tao nhã, nở nụ cười vô hại này, khi ở trên thương trường cũng cương quyết và tàn nhẫn đến vậy.

Mạnh Phi Phàm mở cửa lớn ra, đi vào thang máy, đi đến lầu hai, rồi vào thang máy riêng đi lên lầu năm. Anh muốn vào phòng làm việc bình tĩnh lại, để tìm lại mạch suy nghĩ của mình.

Lúc anh đi qua chỗ rẽ ở lầu hai, Mạnh Phi Phàm bị thu hút bởi tiếng thì rì rầm đứt quãng kỳ lạ. Lúc anh đứng yên nghe kỹ tiếng đó lần nữa, nhưng âm thanh đó đã biến mất. Anh nở nụ cười mỉa, chẳng lẽ mình đã lớn tuổi rồi, cho nên mới bị lãng tai sao?

Trong lúc nghĩ thế, cánh cửa thang máy mở ra hai bên, anh cất bước vào trong. Ánh mắt anh nhìn ánh trắng xuyên qua lớp kính của thang máy, hôm nay lại mất ngủ nữa rồi!

Người mất ngủ đêm nay không chỉ có mình anh, mà còn có Diệp Giai Ngưng đang ở trong căn phòng anh vừa đi ngang qua.

Diệp Giai Ngưng cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu của mình, nhìn chăm chăm đồng tài liệu kia, tìm kiếm tài liệu mà giáo sư Miller cần.

Cô quá tập trung vào việc tìm kiếm, cho nên không nghe thấy tiếng bước chân nặng nề đi ngang qua cửa phòng.

Lúc vừa bắt đầu, cô cảm thấy nhiệm vụ mà giáo sư Miller giao mình có hơi ngượng ngùng. Nhưng cô là một người phụ nữ, cũng từng nghi ngờ không biết mình có bị di truyền căn bệnh giảm ham muốn ở mẹ hay không.

Nhưng bây giờ, nhân cơ hội nghiên cứu đề tài này của giáo sư Miller, cô đóng cửa lại, điều tra theo yêu cầu, vừa tìm tòi vừa thử nghiệm, sau đó gõ lạch cách bùm bùm ở trong bản WORD, ghi chép lại mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Dịch: Thanh Dạ

Ba ngày tiếp theo, Mạnh Phi Phàm mở cuộc họp trong suốt ba ngày đó, còn Phương Trạm Hoành cũng chạy mót nói các mối quan hệ suốt ba ngày, nhưng vẫn không có chút tiến triển nào.

Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng sáu mươi tám của tập đoàn Phi Phàm, Mạnh Phi Phàm và Phương Trạm Hoành đều có tâm sự trong lòng, ngồi im lặng tại chỗ.

Đôi chân dài của Phương Trạm Hoành gác lên chiếc bàn trà để trước ghế sofa, vừa run đùi, vừa cất giọng kể khổ, phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Anh nhìn xem mấy bữa nay trời nóng như thế, vậy mà anh nở lòng bắt em chạy tới chạy lui ở bên ngoài suốt ba ngày, chân em chạy tới muốn gãy rồi nè. Nhưng thư ký của thị trường Cao Phó cứ nói với em là thị trường Cao Phó mới nhậm chức, công việc bừa bộn, không có thời gian tiếp em. Haiz, theo em thấy, nếu cứ tiếp tục dây dưa với ông ta, thì miếng đất ở ngoại ô cũng chẳng có tin tức. Anh đã tốn biết bao nhiêu tiền của và công sức vào miếng đất đó rồi, chúng ta không thể kiểm cũi ba năm dùng trong một giờ được. Nếu còn không được nữa, vậy thì lần này anh nghe ý kiến thoái tha kia của em đi, được không?”

Mạnh Phi Phàm ngồi sau cái bàn to với gương mặt lạnh lùng, anh nghĩ ngợi trong vòng một giây, rồi cương quyết lắc đầu.

“Đây là chuyện làm ăn giữa đàn ông với nhau, không thể đưa phụ nữ vào. Hơn nữa, cô ấy mới tới nhà anh có mấy ngày, có thể ở lại không vẫn còn là một vấn đề, anh làm sao có thể đẩy cô ấy vào.”

Không biết vì sao, khi anh vừa nghe Phương Trạm Hoành nói, cô ấy là bạn gái cũ của Nam Hạo, trong lòng lại cảm thấy không vui! Đùng vậy! Lại, vô cùng, không vui! Anh đã hơn ba mươi mấy tuổi đầu rồi, vẫn chưa từng có cái cảm giác nhột nhèo như thế này!

Phương Trạm Hoành tỏ ra bất đắc dĩ khi nhìn gương mặt u ám của Mạnh Phi Phàm, hít một hơi thật sâu nói: “Nhìn anh giống y như một ông già cổ hủ vậy. Được thôi, con đường này không thể đi rồi, vậy thì đổi sang con đường khác, dù sao anh cũng phải đồng ý.”

“Chi cần không dính líu tới cô ấy, cách nào anh cũng có thể suy nghĩ lại. Chú nói thử xem.”

“Khụ khụ khụ.” Phương Trạm Hoành bỏ hai đôi chân đang bắt chéo trên bàn trà xuống, đi đến bên cạnh Mạnh Phi Phàm, thì thầm to nhỏ bên tai anh, hai mắt của Mạnh Phi Phàm càng ngày càng mở to, không thể tin được quay đầu nhìn anh ta. “Tin này của em là thật hay giả vậy?”

Phương Trạm Hoành mở hai tay ra, vẻ mặt lưu manh nhìn Mạnh Phi Phàm, nói: “Đạo này không phải anh bận đón tiếp bác sĩ tâm lý xinh đẹp kia à, mà cô Tổng Hồng kia mấy ngày nay anh chẳng thèm đoái hoài à. Cô ta mỗi ngày đều nịnh bợ em. Tới hôm qua vừa hay nha, cô ta đi chụp hình quảng cáo sản phẩm về muộn, cho nên em đưa cô ta về. Mà ngay lúc đó, em lại thèm thuốc lá, nên xuống xe đi vào vườn hoa trong khu chung cư của cô ta để hút thuốc. Nhưng không ngờ rằng, em lại nghe được bí mật này của cô ta.”

Mạnh Phi Phàm nghĩ ngợi trong lòng, lập tức cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Tổng Hồng. “Rose à, ngại quá, mấy ngày nay công việc của anh quá nhiều, ngày nào cũng họp, cho nên không có thời gian đi ăn cơm với em. Lần trước em mời cơm anh, tới nay đến lượt anh mời em nhé. Bây giờ tối nay, hẹn nhau ở nhà hàng Italy nha.”

Anh vừa cúp điện thoại thì Phương Trâm Hoành nở nụ cười hí hửng như kẻ trộm nhìn anh: “Lần này thì anh đành lòng ra tay chưa hả? Mà em nói này, từ sau khi người nào đó dọn đến nhà anh, thì em thấy mấy ngày nay anh có chỗ nào đó kỳ lạ. Ngay cả khi đang mở cuộc họp mà cứ bồn chồn không yên.”

“Nếu chú thấy mình rảnh rỗi không có việc gì làm, thì lập tức rút về hang ổ của chú đi, đừng có đứng trước mặt anh lắc lư làm anh nhìn mà chóng mặt.” Mạnh Phi Phàm vẫn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói bình thản. Nhưng trong lòng lại nói thầm, mình biểu hiện rõ ràng đến vậy sao? Mình chỉ lo lắng không biết cô ấy ăn uống có quen không thôi mà. Ngày hôm đó chẳng qua chỉ lấy xúc xích Đức ra treu cô ấy thôi, mà nghe nói mấy ngày nay cô ấy ăn uống không ngon miệng.”

“Xê, lúc cần em thì liên tục gọi điện thoại cho em không ngừng. Lúc không cần lại đá đít em đi. Cũng may, may thật, em không phải phụ nữ. Nếu không em sẽ bị kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc như anh giày vò đến phát điên.” Phương Trâm Hoành vừa dùng tay vỗ ngực, vừa giả tiếng phụ nữ bằng giọng nói sắc bén nói chuyện với anh.

Mạnh Phi Phàm liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc bén, anh ta lập tức vỗ mông bỏ chạy.

Phương Trâm Hoành đi rồi, Mạnh Phi Phàm châm một điếu thuốc, ngồi dựa vào ghế, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, ở bên kia làn khói bốc lên, sự vật trước mắt trở nên mơ hồ.

Anh đang suy tính ở trong lòng về ý kiến thối tha mà Phương Trâm Hoành đã nói. Lúc mượn sức đánh hổ, nhất định phải mượn sức ở bên ngoài để dùng cho riêng mình. Hừ! Không ngờ rằng, nửa đường nhảy ra tên Nam Hạo, dám cướp miếng đất sắp đến tay của anh đi. Lần này không cho tên đó một bài học, sau này làm sao chèn ép những nhân tài mới nổi chứ!

Từ sau khi Diệp Giai Ngưng dọn đến nhà của Mạnh Phi Phàm, công việc chỉ xoay quanh tình trạng bệnh của người đàn ông biến thái kia. Mỗi ngày ngoài việc xem lịch sử bệnh án của anh ta ra, cô cũng tổng kết được một số vấn đề quan trọng trong các loại sách chẩn đoán bệnh, cô đính kèm những vấn đề đó vào một bức thư, gửi cho giáo sư Miller.

Mấy ngày nay, Mạnh Phi Phàm bận rộn đến mức suốt ba ngày không về nhà. Cô cũng thấy thoải mái nhẹ nhõm. Khi vừa đến đây, lòng cứ thấp thỏm không yên, cứ phải đề phòng, tâm trạng sợ bị Mạnh Phi Phàm đuổi đi cũng dần biến mất. Chỉ là thay đổi hoàn cảnh sống, ăn không ngon, ngủ không yên, ngoài ra không có gì đáng lo.

Cô có thói quen dậy sớm chạy bộ, sau khi dọn đến nhà họ Mạnh, do cô ngủ không ngon, cho nên mỗi ngày đều dậy thật sớm, men theo sườn núi tựa như tranh vẽ chạy một vòng. Dọc theo sườn núi đầy nắng ở trên núi, đan xen với từng ngôi biệt thự giàu có. Mặc dù mỗi căn đều có vẻ đẹp riêng, nhưng mái ngói đều lợp màu đỏ thẫm.

Ở phía đằng xa, tháp thoảng màu xanh lục, làm tô điểm thêm vẻ đẹp của mái nhà màu đỏ thẫm, có mái lợp hình như cây nấm, có mái thì lợp như đỉnh tháp, làm cho người ta có cảm giác như đang lạc vào chốn thần tiên. Chỉ là, biệt thự nhà họ Mạnh lại nằm trên đỉnh núi cao, mái ngói lại có màu xanh đen, phá vỡ đi sự hài hòa của vẻ đẹp đó.

Ngày thứ hai cô dọn đến nhà họ Mạnh có hỏi di Lư, tại sao mái nhà họ Mạnh lại không giống những ngôi nhà khác? Di Lư nói rằng, căn nhà này trước đây là nhà của mẹ Mạnh Phi Phàm. Sau khi mẹ anh ta mất, Mạnh Phi Phàm dọn đến đây, anh ta không thích màu đỏ thẫm, cho nên mới đổi thành màu xanh đen.

Chẳng lẽ chứng kén chọn màu sắc cũng là một biểu hiện của bệnh tâm lý sao? Bây giờ Diệp Giai Ngưng đã quen với tất cả những hình vi không bình thường của anh, mọi thứ cô đều kết luận là do bệnh tâm lý.

Sáng sớm sau cơn bão, cô vẫn dậy sớm chạy bộ. Cô men theo sườn núi chạy được một vòng, trước mắt đều là cảnh tan tác sau khi cơn bão đi qua. Cũng may, những ngôi biệt thự này đều có công ty bất động sản lo liệu, cho nên trời vừa hừng sáng các công ty bất động sản đã cho rất nhiều người xuống, đi vào mỗi căn biệt thự sửa chữa lại vườn hoa.

Khi chạy bộ xong, cô chạy vào trước cổng vườn hoa, vừa hay nhìn thấy di Lư dẫn người của công ty bất động sản đến sửa chữa lại vườn hoa bị bão làm hư hại. Vì thế, cô xung phong gia nhập vào.

Tối hôm qua bão kéo đến tàn phá, cần quét làm cho cây cỏ đổ ngã xiềng vẹo. Cũng may, những cơn bão năm nay chỉ đi tạt qua thành phố G, mang đến những cơn gió mát và trận mưa rào, chưa gây thiệt hại gì quá lớn cho thành phố G.

Cô đang cúi đầu giúp di Lư đặt mười mấy cây quân tử lan quý giá xuống, vừa đứng lúc nhìn thấy Mạnh Phi Phàm đi ra khỏi phòng, đi vội vã về phía cửa nơi đậu chiếc Rolls-Royce sang trọng.

Có lẽ nhiều ngày cô không nhìn thấy anh, cho nên vừa nhìn cô liền thấy những mảng râu lởm chồm mọc trên má của anh. Gương mặt anh hắc hác hơn nhiều, hai mắt nhìn giống như không ngủ đủ giấc.

“Xin chào bác sĩ Diệp, sớm như vậy đã dậy phụ đạo tâm lý cho hoa cỏ rồi à.” Mạnh Phi Phàm cảm nhận được có một đôi mắt long lanh đang nhìn mình.

Anh quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy trong đám hoa cỏ đó, Diệp Giai Ngưng mặc một bộ đồ thể thao, cột tóc cao tóc lên theo kiểu đuôi ngựa ở phía sau, đang nhìn anh bằng ánh mắt long lanh của mình.

Anh chợt cảm thấy gương mặt già nua của mình hơi nóng hăm hấp. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn vào đôi mắt long lanh, trong suốt như nước, không có bất kỳ ham muốn hay đòi hỏi gì ở anh, anh cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất thoải mái! Không giống như những người phụ khác ở bên cạnh anh, trong mắt họ có quá nhiều thứ anh thấy rõ mà cứ như không thấy.

Nhưng mà, cái miệng nhỏ của cô thốt ra một câu, làm cho anh có chút hờn dỗi.

“Chào anh Mạnh. Tất cả hoa cỏ đều có mạng sống, chữa trị cho chúng còn thoải mái hơn nhiều khi chữa trị cho ai đó.” Diệp Giai Ngưng nói xong câu đó, mới nhận ra mình lỡ lời, trong lòng vừa nghĩ gì là nói hết toàn bộ ra. Cô chớp đôi mắt, có chút rầu rĩ, có chút lo lắng nhìn anh.

Mạnh Phi Phàm nhếch miệng lên cười khi nhìn thấy dáng vẻ trốn tránh của cô. Cô nhóc này cũng biết mĩa mai thật, nhưng cũng rất vui. “Vậy tôi cho bác sĩ một cơ hội để từ từ chữa trị cho người nào đó nha. Nhưng, gần đây người nào đó rất bận, trước mắt bác sĩ vẫn nên chăm sóc tốt những hoa cỏ này đi. Bác sĩ yên tâm, chi phí vẫn được chi trả.”

Di Lư bẽ một chậu hoa từ trong nhà đi ra, vừa khéo nhìn thấy cảnh hai người đang đấu võ miệng với nhau, trong lòng chợt có một cảm giác ảm áp không thể nào diễn tả được. Đã từng rất lâu rồi, Phi Phàm và Trác Nhu đã từng giống như những đứa trẻ cãi nhau không ngừng như thế, cho dù không ngừng nhưng vẫn hòa hợp với nhau. Cảnh tượng đó đã từng ảm áp biết bao.

Bà nghĩ như thế, rồi đột nhiên nhớ đến gì đó, gương mặt có chút khó xử gọi Mạnh Phi Phàm đang bước ra khỏi cửa. “Phi Phàm à, ngày mai đi phải quay trở về Giang Thành, mấy ngày nay cậu bận quá, đi quên mất không nói với cậu.”

Mạnh Phi Phàm quay đầu lại, nhìn Di Lư, nói với vẻ quan tâm. “Sức khỏe của bác Triệu không tốt hả dì?”

Mắt Di Lư rom róm nước mắt, gật đầu nói: “Đúng vậy, bệnh tim của bác Triệu lại tái phát phải nhập viện. Đáng lẽ hôm nay đi phải quay về rồi. Nhưng ngày hôm qua bão lớn quá, đã vậy mấy ngày nay cậu lại bận như vậy...”

Mạnh Phi Phàm chưa đợi bà nói xong, liền mở cặp đựng hồ sơ ở bên người, rút ra một tờ chi phiếu, ký thật nhanh tên của mình lên, rồi đưa cho Di Lư.

“Di Lư, đây là tâm lòng của cháu, dì hãy mua chút đồ bỏ cho bác Triệu ăn. Con bão ngày hôm qua đã qua rồi, cháu sẽ bảo Vicky mau chóng đặt vé máy bay để chiều nay đi bay về.”

Gì chứ! Mua đồ bỏ cũng cần phải viết chi phiếu á! Diệp Giai Ngưng tỏ vẻ muốn thò đầu vào nhìn trên tấm chi phiếu của Di Lư rốt cuộc có bao nhiêu số không.

Di Lư lau nước mắt, khó xử nhìn anh. “Nhưng mà, dì mà đi là phải đi hơn nửa tháng đó. Nửa tháng này chuyện ăn uống của mọi người tính sao đây?”

“Dì à, dì đừng lo lắng quá. Tự cháu biết sắp xếp mà.” Mạnh Phi Phàm an ủi bà, ngay lúc này điện thoại đổ chuông, anh liếc nhìn một cái rồi bấm nút nhận ngay. “Đúng. Được. Tan ca tôi sẽ đón em”

Di Lư ngừng nhìn Mạnh Phi Phàm, tò mò hỏi anh: “Mấy ngày nay cậu bận họp hay bận chuyện khác vậy?”

Mạnh Phi Phàm cười “ha ha” một tiếng, ra vẻ tâm trạng rất tốt. “Mấy ngày cháu họp còn..... bận chuyện khác nữa. Được rồi, dì Lư mau chóng sắp xếp đi. Đừng lo lắng chuyện cơm nước của cháu nữa.”

Lúc anh quay người, liếc nhìn ánh mắt sững sờ của Diệp Giai Ngưng. Anh cảm thấy trong mắt cô có chút chán nản.

Sự chán nản trong lòng Diệp Giai Ngưng không phải vì anh mà là vì Di Lư!

“Di Lư, có thật đi phải về Giang Thành hơn nửa tháng không?” Diệp Giai Ngưng bám theo phía sau Di Lư, tâm trạng rối rắm.

“Đúng đó, Giai Ngưng à. Ông nhà dì mấy năm nay sức khỏe không được tốt. Đáng lẽ ra đi phải ở cạnh chăm sóc cho ông ấy. Nhưng dì không yên tâm Phi Phàm. Sau khi mẹ Phi Phàm mất vài năm trước, cậu ấy và ba mình luôn bất hòa, nên không chịu về Giang Thành. Cháu thấy đó, chỉ có mỗi bà già này chăm sóc được cậu ấy thôi.”

Ủm hử? Một người đàn ông to lớn cũng chẳng phải chuyện tốt, có sự nghiệp, có người đẹp, khụ khụ khụ.....Hiển nhiên, nhưng người đẹp này, chỉ được nhìn chứ không được làm. Hí hí hí..... Điều này cũng hơi bị ảm ức nhì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Dịch: Thanh Dạ

Di Lư đã quay trở về Giang Thành vào buổi chiều.

Cả một căn biệt thự to lớn của nhà họ Mạnh, nhưng chẳng có lấy một người để trò chuyện, lúc Diệp Giai Ngưng cảm thấy buồn chán đến cực độ thì mẹ cô gọi điện thoại đến.

Ở đầu bên kia điện thoại, mẹ của cô không ngừng dặn đi dặn lại, đi công tác không cần phải làm việc quá sức, khi nào về thì phải gọi về nhà trước. Cô vâng dạ từng điều một, hai mẹ ngồi trò chuyện về chuyện trong nhà một lát, rồi mới cúp máy.

Khi cúp điện thoại, cô hơi tự trách mình, lúc đầu cần rằng đến nhà họ Mạnh vì một lý do khác, chính là muốn nghe ngóng chuyện về “Đông Phương Vận”. Nhưng đến nhà họ Mạnh biết bao nhiêu ngày rồi, nhưng chẳng nghe được chuyện gì về “Đông Phương Vận” cả. Mấy ngày trước Phương Trầm Hoành cũng đến đây một hai lần, nhưng mỗi lần anh ta đến đều đi thẳng vào trong phòng làm việc của Mạnh Phi Phàm. Ở trong đó nói chuyện suốt cả buổi, mà cô chẳng nghe được bọn họ nói gì.

Trong lúc cô thờ dài, thì máy tính xách tay phát ra tiếng khởi động máy. Cô dời tầm mắt đèn màn hình, thì ngay lúc đó trang tin tức hiện ra, cô vô tình liếc mắt qua nhìn, thì lại nhìn thấy trong hình ảnh trong bản tin xuất hiện một gương mặt vô cùng quen thuộc. Đó chính là gương mặt của Mạnh Phi Phàm.

Một Mạnh Phi Phàm với gương mặt đầy quyền rũ nhưng bí hiểm khó lường, sao lại muốn xuất hiện trước công chúng nhỉ?

Lúc trước cô muốn tìm hiểu về tập đoàn Phi Phàm, cho nên cũng từng điều tra về Mạnh Phi Phàm. Nhưng trong những tài liệu về anh ta, chẳng có bao nhiêu thông tin, những bức ảnh do ký giả chụp được nếu không phải cúi đầu thì cũng là đeo kính đen.

Thế vậy mà hôm nay cô lại nhìn thấy ba chữ “Mạnh Phi Phàm” ở trên tin tức, đã vậy còn toàn là những tin lá cải về anh ta, mà tin nào cũng nói toàn lời hay ý đẹp về anh ta. Đây là trào lưu quý quái gì đây?

Cô cảm thấy thú vị, mở bản tin với tựa đề “Chiến mã Mạnh Phi Phàm sang trọng bên người đẹp nóng bỏng.”

Chắc? Người đẹp nóng bỏng ! Câu này của anh ta cũng không tệ nhỉ?!

Diệp Giai Ngưng vô cùng tò mò, cô kích chuột vào, mở bản tin ra xem.

Cô xem nhanh nội dung trong bản tin. Thì ra Mạnh Phi Phàm hùng hổ tham gia buổi lễ tung ra sản phẩm mới của công ty nội y Amy thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Phi Phàm. Ở trong buổi lễ tung ra sản phẩm mới đó, một Mạnh Phi Phàm ăn mặc chỉnh chu, thanh lịch quý phái, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp, dáng người nóng bỏng.

Cô xem mấy tin lá cải này làm cô rất thoải mái, nên phóng to hình lên, nhìn thử xem anh Mạnh biến thái kia thường thức người đẹp ở mức độ nào, nhưng không ngờ vào giây phút cô nhìn vào hình thì ngây người. Bởi đó chính là cô ta!

Cô không tin được nên phóng to hình thật to tấm hình ra, dán mắt sát vào màn hình. Nụ cười của cô gái trong lòng Mạnh Phi Phàm vô cùng sáng lạn, trong ánh mắt còn có sự kiêu ngạo.

Chính là cái cô lần trước ở bên ngoài hội trường buổi giao lưu đã cho cô một cái tát!

Diệp Giai Ngưng nghĩ lại, cô gái này chính là người trong buổi vũ hội đã làm cho Nam Hạo kích động. Ủa? Kỳ nha! Sao cô ta có thể bắt được con rùa vàng nổi tiếng của thành phố G nhỉ? Khụ khụ khụ, tiếc thật, tiếc rằng con rùa vàng này, chỉ nhìn mà không thể xài được. Ngay cả khi chỉ được vài giây thôi, anh ta cũng chẳng được.

Tuy cô nghĩ như thế, nhưng nhìn thấy tấm ảnh Mạnh Phi Phàm ôm cô gái kia trong lòng, Diệp Giai Ngưng chợt cảm thấy trong lòng mình lại có một cảm giác ê ẩm chua chát. Cô phải tốn biết bao nhiêu công sức mới có thể đến gần người đàn ông này, vậy mà cô gái kia lại dễ dàng đến như vậy.

Trong chốc lát tâm trạng cô có hơi không vui, nên tắt vi tính, bật điện thoại di động lên, vào Weibo, dạo một vòng xem tình hình gần đây của bạn bè.

Cô kéo dài xuống dưới xem, lại nhìn thấy một mẫu tin nhỏ của Nam Hạo.

Tâm trạng Diệp Giai Ngưng đang có chút ê chề, nhưng lúc này giống như có một con bão thổi ngang qua, làm tiêu tan hết mây đen.

Cô mở ngay ra xem. Chỉ nhìn thấy một tấm hình, vẫn chẳng có dòng chữ miêu tả nào.

Cô cảm điện thoại lên, nhìn cho thật kỹ, nghiền ngẫm xem ý nghĩa trong bức tranh này.

Bên dưới bầu trời âm u, có một bóng dáng của người đàn ông. Anh ta vươn tay ra, muốn bắt lấy một thứ gì đó, nhưng lại không bắt được gì.

Diệp Giai Ngưng tò mò xem không hiểu. Cho dù cô là bác sĩ tâm lý, nhưng cô cũng cảm thấy mình không đoán ra được ngụ ý trong bức tranh này. Cô đành phải đoán theo trực giác của mình, chẳng lẽ, anh muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng không được sao?

Ngay lúc rồi bởi không đoán ra được, thì điện thoại ở ngoài phòng khách đồ chuông. Cô bỏ điện thoại xuống, đứng dậy, đi nhanh ra ngoài phòng. Cô nghe thấy tiếng chuông phát ra từ một chiếc điện thoại khác. Lúc Di Lư rời khỏi, đã cố tình kết nối điện thoại nội bộ của giám đốc Mạnh đến phòng cô, để phòng khi có chuyện gì khẩn cấp.

Cô cầm điện thoại lên. “Xin chào, đây là nhà họ Mạnh, xin hỏi tìm ai?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia vô cùng dịu dàng, đó có lẽ một người trẻ tuổi, bên kia ngắn người một lát, sau đó mới mở miệng hỏi: “Xin hỏi có Louis ở đó không?”

“Louis ư? Ở đây không có ai tên là Louis cả, có lẽ chị đã gọi nhầm số rồi.” Trái tim Diệp Giai Ngưng đập mạnh, Louis chẳng phải là tên tiếng Anh của Nam Hạo sao?

“Xin lỗi cô, người tên Louis mà tôi nói có tên tiếng Trung là Mạnh Phi Phàm. Đây có phải nhà của Mạnh Phi Phàm không?”

Diệp Giai Ngưng trả lời vô cùng lễ phép: “Xin lỗi chị. Anh Mạnh Phi Phàm đã rời khỏi nhà từ sáng sớm rồi. Nếu chị biết số di động của anh ấy, xin hãy gọi vào số đó anh ấy.” Bây giờ mới biết tên tiếng Anh của Mạnh Phi Phàm là Louis nha.

Người ở đầu bên kia thở dài một hơi, giọng nói có chút yếu ớt: “Haiz! Không biết tôi đã gọi cho Phi Phàm biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng lần nào cũng báo ‘ngoài vòng phủ sóng’, xem ra Phi Phàm bỏ mặc tôi rồi.”

Diệp Giai Ngưng nghe bên kia nói thế, không biết phải nói gì. Nghe giọng nói yếu ớt đó, nói không chừng lại là cô tình nhân thứ bao nhiêu của anh ta rồi. Cô đang tính cúp điện thoại, thì không ngờ rằng, bên kia đột nhiên cảm thấy hứng thú với cô.

“Đúng rồi, cô là ai vậy? Cô là người làm mới đến sao?”

“Không phải, không phải đâu, tôi không phải người giúp việc.” Diệp Giai Ngưng phủ nhận ngay.

“Cô không phải người giúp việc, vậy là bạn gái mới của Phi Phàm sao?” Bên kia làm tới, hỏi liên tục.

“Khụ khụ khụ, tôi không phải người giúp việc, cũng không phải bạn gái của anh ấy. Chị đừng hiểu lầm chúng tôi nha? Tôi, tôi.” Diệp Giai Ngưng muốn giới thiệu mình, nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào, lại sợ mình nói nhiều, càng che giấu càng lộ nhiều hơn.”

“Ồ? Cô không phải bạn gái của Phi Phàm, vậy sao lại ở trong nhà nó?” Giọng nói bên kia mang vẻ chất vấn.

“Ừm, ừm, tôi cũng không biết phải nói như thế nào, chuyện tôi không phải bạn gái anh ấy là thật, tính cách của anh ấy rất kỳ quái, tôi, anh ấy, khụ khụ khụ, tính cách của anh ta cực kỳ kỳ lạ. Anh ấy không phải mẫu người tôi thích. Nhưng, xin hỏi chị là ai? Chị có cần để lại lời nhắn hay cần tôi chuyển lời đến anh ấy không?”

Ở đầu dây bên kia chợt vang lên tiếng cười khê, sau đó, không nói tiếng nào liền cúp máy.

Từ sau khi đi Lưu rồi khỏi, buổi chiều cô cũng nhận được vài cuộc gọi, nếu không phải là báo chí, thì cũng là mấy cô gái trẻ tuổi muốn làm quen với Mạnh Phi Phàm.

Mà hiển nhiên cô biết rõ, vẻ bề ngoài gọn gàng sạch sẽ của Mạnh Phi Phàm luôn luôn là điểm thu hút đối với những cô gái trẻ. Anh ta không những sinh ra trong gia đình giàu có ở Giang Thành, mà vẻ bề ngoài còn đẹp mắt, thu hút ánh mắt của mọi người. Cho dù đã từng li dị, nhưng một người chưa có con như anh ta thì trong ánh mắt của phụ nữ vẫn là con rùa kim cương phát ra ánh sáng chói lóa.

Không biết ai từng nói, người đàn ông từng kết hôn, từng li hôn, lại chưa có con, luôn là loại đàn ông những cô gái trẻ muốn gả nhất. Hơn nữa người đàn ông cực phẩm như Mạnh Phi Phàm lại là “máy bay chiến đấu trong đám đại gia!”

Nhưng nếu đứng ở góc độ chuyện nghiệp của một bác sĩ tâm lý, cô lại cảm thấy buồn cho những cô gái trẻ không biết gì kia. Một người đàn ông tâm lý không bình thường, sinh lý cũng có vấn đề, ngay cả nhu cầu sinh lý cơ bản cũng không được đáp ứng, thế còn gì là cuộc sống êm đềm đầy đủ chứ?

Trong lúc cô đang thương xót cho những cô gái mê đắm Mạnh Phi Phàm thì Mạnh Phi Phàm trở về khi trời chập tối, sau khi về thì đi thẳng lên lầu hai.

“Mấy ngày nay bác sĩ Diệp đến đây ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay đi Lưu trở về nhà rồi. Bằng không bác sĩ nghỉ phép hai ngày quay về nhà nghỉ ngơi rồi hẳn quay trở lại đây.” Anh nghĩ cả ngày trời mới kiếm được cái cơ tốt nhất để cô rời khỏi.

Diệp Giai Ngưng nhìn anh với vẻ nghi ngờ, sao anh ta đột nhiên tốt lành đến vậy nhỉ? Trực giác mách bảo cô rằng, không phải vô duyên vô cớ anh ta làm người tốt, để tránh một giây sau anh ta thay đổi ý định, cô lập tức chạy nhanh về phòng ngủ, cầm lấy hành lý rồi chạy ra lại.”

Khi cô xoay người bỏ đi trong lòng Mạnh Phi Phàm lại có một cảm giác buồn bực kỳ lạ, nhưng không ngờ cô lại cảm hành lý quay trở lại. Ngay lúc này anh muốn khóc chẳng được mà muốn cười cũng chẳng xong.

“Cám ơn anh Mạnh đã đồng ý cho tôi nghỉ phép.” Cô mỉm cười với anh, hai má hiện lên hai lúm đồng tiền, hai mí cong cong, trông thật quyến rũ.

“Tiểu Triệu đi đưa khách rồi, tôi đưa cô về nhà.” Nụ cười híp mắt lại của cô đã thu hút Mạnh Phi Phàm, trong lòng đột nhiên có cảm giác quyến luyến nụ cười ấm áp kia. Năm đó, cũng chính lòng dạ tốt bụng, ngây thơ trong sáng của Trác Nhu đã hấp dẫn anh. Nhưng, giờ đây anh không có bất kỳ tin tức gì của Trác Nhu, ngay cả lòng tin nhỏ nhoi tìm được cô, anh cũng đánh mất.

“Tôi chuẩn bị xong rồi anh Mạnh. Khi nào chúng ta xuất phát vậy?” Diệp Giai Ngưng hỏi nhỏ một câu. Cô nhìn thấy ánh mắt không nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, giống như đang nhìn, mà cũng như không. Ánh mắt của anh bỗng dịu dàng, nhưng cũng đau thương.

“Ồ! Bây giờ chúng ta đi luôn.” Mạnh Phi Phàm nhận ra ánh mắt của cô có chút tìm tòi nhìn anh, lúc này anh mới nhận ra lúc này mình đã lơ đãng trong giây lát.

Diệp Giai Ngưng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn theo anh ngồi vào chiếc Rolls-Royce xa hoa kia.

Mạnh Phi Phàm hỏi số nhà của cô, ngồi chỉnh thiết bị định vị. Xe chạy ra khỏi khu biệt thự núi Thanh Khê, chạy ra ngoài đường cao tốc, đi về hướng ngoại thành. Chiếc xe chạy như bay trong màn đêm, ở bên ngoài xe nhà nhà lên đèn, còn ở trong xe thì hai người im lặng.

Thiết bị định vị đưa Diệp Giai Ngưng ra ngoại ô đến khu chung cư Tùng Bách một cách chính xác.

Dưới ánh đèn vàng lóe lên rồi vụt tắt, trước khu chung cư cũ kỹ một vũng nước lớn. Trận bão đổ ngang qua đã làm cho những cây lớn đổ ngã xiêu vẹo vẫn còn nằm ở đó. Xe của Mạnh Phi Phàm chạy vào trong, chỉ dừng lại ở chỗ xa xa phía bên đường. Sau khi Diệp Giai Ngưng nói tiếng cảm ơn, rồi xách hành lý đi vào.

Cô đi đến cửa khu chung cư, lúc đi ngang qua những cây lớn bị đổ ngã, đèn đường ở cửa chớp tắt, rồi chợt tối đen ngay lập tức. Trong lòng cô chưa từng sợ hãi như thế này, cô cắn răng, đi tiếp về phía trước. Lúc khi bước chân lên một bước, chân lại lọt vào trong vũng nước, nước chỉ qua mắt cá chân, nhưng cô lại sợ hãi hét lên theo bản năng.

Khi Mạnh Phi Phàm định quay trở về, thì anh nghe tiếng thét, cho nên vội vàng mở đèn xe.

Ánh đèn sáng chói của đèn xe chiếu rõ mọi thứ trước mắt, Diệp Giai Ngưng nhìn thấy trong nước có vài cục đá xấp xỉ từ nổi lên trên mặt nước, cô cẩn thận giẫm lên đá rồi đi vào khu chung cư. Lúc quay đầu lại, đèn xe vẫn chiếu ánh sáng ấm áp về phía cô. Trái tim cô chợt có chút ấm áp, cô vươn tay vẫy chào Mạnh Phi Phàm, rồi quay đầu đi về nhà mình.

Mạnh Phi Phàm nhìn cô quay lưng đi xa dần về phía khu chung cư, cho đến khi cửa sổ ở tầng ba sáng đèn, có thể nhìn thấy bóng mái tóc đuôi ngựa của cô dưới ánh đèn, anh mới lấy một điều thuốc ra hút, gọi điện thoại cho Phương Trạm Hoàn.

“Sao Diệp Giai Ngưng lại ở một căn nhà cũ nát đến vậy hả?”

“Anh nói ai ở trong căn nhà cũ nát vậy?.” Phương Trạm Hoàn đang uống rượu với mấy người đẹp cho nên nghe không rõ.

Mạnh Phi Phàm nghe thấy tiếng ồn ào ở bên kia, anh không lặp lại câu đó, mà còn căn dặn một câu. “Tối nay chú đừng uống quá nhiều đó, ngày mai còn có việc quan trọng để làm.”

Nghe bên kia đồng ý rầm rập, anh mới cúp điện thoại. Nhìn cửa sổ nhà Diệp Giai Ngưng một cái, rồi mới khởi động xe, rời khỏi khu chung cư cũ nát này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Dịch: Thanh Dạ

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, Phương Trạm Hoàn dẫn theo nhóm lễ tân của công ty chạy ngay đến biệt thự nhà họ Mạnh để bắt đầu công việc. Mạnh Phi Phàm rất vừa lòng với tiến độ làm việc như thế này. Mặc dù khi chú ấy mà đã chơi thì chơi tới điên cuồng, nhưng một khi bắt tay vào công việc thì anh rất yên tâm.

Đây là lần đầu tiên tổ chức bữa tiệc cao cấp tại nhà riêng sau khi Mạnh Phi Phàm đến thành phố G. Khách mời đến buổi tiệc hôm nay đều là những người có tiếng trong giới doanh nghiệp, các chính trị gia của thành phố G, Mạnh Phi Phàm là chủ buổi tiệc, cho nên phải đôn đốc để công tác chuẩn bị được tiến hành thuận lợi.

Phòng tiệc và vườn hoa được trang trí đầu vào đó, ngay lúc này lại vừa treo đèn chùm pha lê lên, ánh sáng lan tỏa khắp nơi, chiếu sáng cả một vườn hoa của mùa hè hiếm khi được tươi mát như vậy.

Ở cửa lớn của biệt thự nhà họ Mạnh, Mạnh Phi Phàm cùng Tổng Hồng đang đón tiếp những khách mời đến tham dự buổi tiệc tối nay.

Tổng Hồng mặc một bộ váy hoa hồng dài được xẻ tà cao cùng với gương mặt được trang điểm tinh tế, trông Tổng Hồng như một đóa hoa hồng tuyệt đẹp đang trong thời kỳ nở rộ. Mạnh Phi Phàm trên người mặc một bộ âu phục màu đen, đang được Tổng Hồng quàng tay vào, nở nụ cười tươi rói.

Khách khứa liên tục bước vào, ánh mắt luôn luôn liếc nhìn cô gái xinh đẹp đang đứng bên cạnh Mạnh Phi Phàm. Nhìn cảnh này mọi người lại khi nghĩ những tin tức báo chí đăng gần đây, chiến mã Mạnh Phi Phàm sang trọng bên người đẹp nóng bỏng, xem ra tin lá cá cũng chỉ là tin lá cải thôi.

Qua ánh mắt của các khách mời, Tổng Hồng biết được họ đang nghĩ gì. Cô ta ba chìm bảy nổi trong giới người mẫu sáu bảy năm rồi, từ sau khi đến thành phố G gặp được Mạnh Phi Phàm thì mới có được bước tiến lớn như vậy, cô ta phải giữ lấy cơ hội ngàn năm một thuở này.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt cô ta lại càng rạng rỡ hơn, càng dịu dàng hơn khi quàng vào cánh tay Mạnh Phi Phàm. Chỉ đáng tiếc, lúc này Mạnh Phi Phàm cứ bồn chồn không yên, lòng cứ thấp thỏm lo lắng chờ đợi ai đó. Mà người đó vẫn chưa xuất hiện!

Phương Trạh Hoành thấy khách mời đã gần đến đông đủ, anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, nói nhỏ với Mạnh Phi Phàm là sắp tới giờ khai mạc buổi tiệc.

Mạnh Phi Phàm nhìn ra con đường lớn ngoài biệt thự lần nữa, không thấy có chiếc xe nào đến nữa. Anh trầm ngâm suy nghĩ rồi nói với Phương Trạh Hoành: “Chú gọi điện lại lần nữa đi, chú nói có bạn cũ của anh ta đang ở đây.” Nói xong câu đó, anh cùng Tổng Hồng đi thẳng đến phòng tiệc.

Bên trong phòng tiệc lộng lẫy sang trọng, các quý ông đều quý phái, cao quý và sang trọng, còn các quý cô thì lộng lẫy xinh đẹp, cao quý nhã nhặn.

Mạnh Phi Phàm mở đầu buổi phát biểu bằng giọng trêu đùa, làm cho cả khán phòng đều bật cười. Sau đó, anh tuyên bố bắt đầu buổi tiệc, âm nhạc vang lên, anh mời Tổng Hồng nhảy bản đầu tiên của buổi tiệc tối nay.

Điệu tango của Mạnh Phi Phàm rất đẹp, Tổng Hồng cũng cố gắng đi theo bước nhảy của anh. Cả sàn nhảy, hai người khấn khít với nhau, nhảy cùng nhau, khi thì đá chân, dậm chân, khi thì xoay vòng đến hoa cả mắt, bước nhảy khi thì nhẹ nhàn nhả nhặn, khi thì nóng bỏng mạnh mẽ, thay đổi liên tục, đẹp đến mức xung quanh đều là tiếng vỗ tay của mọi người.

Sau khi kết thúc điệu nhảy, các khách mời khác cũng lần lượt dẫn theo bản nhảy của mình đi vào sàn nhảy. Ngay tức khắc, bên trong sàn nhảy chỉ thấy người xoay vòng, từng đôi song song với nhau, bước nhảy nhẹ nhàng, nơi nơi đều phát ra tiếng cười vui vẻ.

Mạnh Phi Phàm dẫn theo Tổng Hồng đi chào hỏi các khách mời tối nay. Lòng anh luôn thấp thỏm không yên, lúc nào cũng nhìn về phía Phương Trạh Hoành. Phương Trạh Hoành chưa bao giờ tham gia buổi tiệc này tẻ nhạt như buổi tiệc tối nay. Tuy có người đẹp bên cạnh, nhưng anh ta lại cảm thấy thiếu thứ gì đó. Đôi mắt luôn nhìn về phía cửa ra vào.

Khi buổi tiệc sắp kết thúc, cuối cùng vị khách quan trọng mà Mạnh Phi Phàm chờ suốt buổi tiệc tối nay cũng đã có mặt. Người có quyền lực thứ hai ở thành phố G, phó thị trưởng Cao Bằng Phi. Anh ta được bổ nhiệm từ thành phố D sang thành phố G, là phó thị trưởng trẻ tuổi nổi tiếng có thực lực nhất tại thành phố G.

Mọi người trong buổi tiệc khi nhìn thấy phó thị trưởng Cao đột ngột đến dự tiệc, rồi nhìn đôi mắt ẩn chứa một sắc thái khác của Mạnh Phi Phàm. Mọi người đều đến chào hỏi phó thị trưởng Cao. Sau khi phó thị trưởng chào hỏi với mọi người xong, mới thông thả theo Mạnh Phi Phàm đi vào vườn hoa.

“Anh Cao có thể đến tham dự buổi tiệc tối nay làm cho tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Mạnh Phi Phàm đưa tay dùng sức bắt tay với Cao Bằng Phi.

Cao Bằng Phi chỉ nhẹ nhàng bắt tay lại, nở nụ cười: “Anh Mạnh đã tốn công phí sức mời tôi đến đây, còn nói bạn cũ của tôi cũng ở đây cơ mà?” Trong ánh mắt của anh đầy sự nghi ngờ.

Tổng Hồng nở nụ cười dịu dàng với anh ta: “Vậy là anh Cao đây không phải đến vì buổi tiệc tối nay? Mà là đến vì người đẹp nào đó sao?”

Ánh mắt của Cao Bằng Phi có hơi mất tự nhiên, nhưng nghe thấy Tổng Hồng nói như vậy, ánh mắt anh ta lại nhìn về phía cô ta: “Đây là?”

“Đây là Tổng Hồng, bạn nhảy tối nay của tôi.” Mạnh Phi Phàm nói vậy, trong ánh mắt của Tổng Hồng chợt âm trầm, nhưng anh lại kéo cô ta vào trong lòng, rồi nói thầm bên tai cô ta câu gì đó, làm Tổng Hồng thẹn thùng, rồi nói với Cao Bằng Phi: “Lâm Hiểu Quân đang ở phòng trang điểm, mời anh Cao đi theo em.”

Phương Trạh Hoành nhìn bóng dáng ở đằng xa của Cao Bằng Phi và Tổng Hồng, đi đến bên Mạnh Phi Phàm, nói nhỏ: “Chiều này có hiệu quả không anh?”

“Hai người khi yêu nhau, nhưng lại ba mẹ cấm đoán, thì những kỷ niệm tốt đẹp sẽ luôn khắc mãi trong trái tim” Mạnh Phi Phàm nói xong, rồi nói thật nhỏ để mọi người không ai nghe thấy. “Lúc này chú đã sắp xếp cho phóng viên chụp được hình chưa?”

Phương Trạh Hoành khẽ nhếch môi lên, tỏ vẻ khinh thường. “Chuyện nhỏ này mà anh còn phải hỏi sao? Ngày mai chắc chắn sẽ lên trang nhất của các báo đó.”

Cảnh Mạnh Phi Phàm ôm Tổng Hồng vào trong lòng, còn nói khẽ bên tai cô ta đều lọt vào mắt Diệp Giai Ngưng. Đứng ở góc độ này, cô nhìn thấy rõ vành tơ kẽ tóc của hai người dính sát vào nhau, tình cảm khấn khít.

Không biết tại sao, cảnh đó làm cô rất gai mắt. Cô thừa nhận cô ghen tỵ với cô gái đó. Từ khi cô nhìn thấy mấy cái tin lá cải kia, cô rất hâm mộ cũng rất ghen tỵ với cô gái kia.

Đáng lẽ ra tối hôm nay cô không ở đây. Ngày đó kỳ lạ thay Mạnh Phi Phàm lại nói cho cô nghỉ phép, khi ấy cô vô cùng mừng rỡ, lấy hành lý chạy đi ngay, quên mang theo máy tính xách tay, đã vậy hôm nay lại là ngày phải nộp tài liệu mà giáo sư Miller đã giao, cho nên cô mới phải vội vã chạy đến cầu xin Phương Trạh Hoành chở cô về nhà họ Mạnh.

Cô buồn bã buông một góc rèm cửa xuống, quay về bàn làm việc trong phòng, vừa tìm máy tính xách tay, vừa lẩm bẩm một tiếng.

Thì ra Mạnh biến thái nói cho cô nghỉ phép là có âm mưu! Anh ta sợ một bác sĩ tâm lý như cô có mặt ở nhà anh ta, sẽ làm cho khách mời đến dự tiệc này sinh nghi ngờ không tốt về anh ta. Mạnh biến thái cố tình đuổi cô mà. Hừ!!

“Giai Giai này, cậu nói ai là biến thái vậy?” Tiếng của Phương Phương vang vọng trong phòng, cô ấy vừa đi vào phòng liền nghe thấy tiếng Diệp Giai Ngưng lẩm bẩm điều gì đó.

“Mình nói mình chỉ là một bác sĩ tâm lý thôi, phải tiếp xúc lâu dài với người biến thái, thì sớm muộn gì mình cũng biến thái theo.” Diệp Giai Ngưng bực bội nói với cô ấy.

“Giai Giai à, cho dù cậu có bị biến thái thật, bây giờ bạn có được đãi ngộ tốt như thế này. Thì cứ nhận tuốt đi. Mình không ngờ nha, không biết cậu đây đập phải vận may mắn quý giá gì, mà lại gặp được khách hàng đầu tiên là đại gia siêu giàu như vậy, đi công tác mà còn được ở chỗ sang trọng như vậy.” Phương Phương nhìn cô bằng vẻ mặt hâm mộ xen lẫn ganh tỵ.

Diệp Giai Ngưng liếc cô ấy một cái, nói lại: “Nhà cao cửa rộng không bằng cái ổ nhà mình.”

“Cậu nói quá rồi đó. Cái ổ nhà cậu so với chỗ này khác xa một trời một vực nha! Cậu nhìn đi, nhìn đi, cậu nhìn gian phòng trống không này còn bực gấp hai lần cái ổ nhà cậu đó. Không nói thì thôi, muốn nói thì phải nói đến cái nhà tắm kia kìa, toàn là đồ của TOTO không nha, ngay cả bồn cầu cũng là hàng cao cấp loại một không đó. Lúc này mình chỉ xài có một chút, mà nó tự động xả nước còn hong khô luôn. Trời ạ! Ổ đây còn tốt hơn cả khách sạn năm sao.”

“Được rồi, cậu đi xem thử khách khứa ở dưới lầu đi hết chưa, nếu đi hết rồi, mình cũng phải mau chóng quay về cái ổ của mình. Nếu còn ở đây thêm một giây nữa chắc mình sẽ ngó ngán mất.” Diệp Giai Ngưng ngăn Phương Phương tiếp tục lải nhải.

“Thôi đi. Chẳng phải hai ngày nữa cậu sẽ trở lại đây à. Nếu cậu ngó ngán thật, thì cậu đi nói với nữ ma đầu của bọn cậu là cậu không muốn chữa trị cho vị khách này là được chứ gì.”

“Thôi đi, thôi đi, nói với cậu thì cậu cũng chẳng hiểu.” Diệp Giai Ngưng thở nhẹ một hơi. Nếu cô đã đến đây rồi thì không thể bỏ chạy nửa chừng, tay không quay trở về được.

Phương Phương vén một góc màn lên nhìn, ở bên ngoài đều yên tĩnh không tiếng động: “Hình như mọi người đều đi hết rồi. Chúng ta đợi thêm chút nữa mới đi hay bây giờ đi luôn?”

“Bây giờ đi luôn đi.” Diệp Giai Ngưng nhắc túi đựng máy vi tính lên, nghĩ một hồi rồi nói: “Chúng ta đi cửa sau đi.”

Hai cô đi xuống dưới lầu, rồi đi thẳng vào vườn hoa, đi về phía cửa sau.

Lúc đi ngang qua vườn hoa, Diệp Giai Ngưng mới phát hiện, hoa cỏ trong vườn hoa bị buổi tiệc vui vẻ kia giầy vò cả một đêm, chúng nó đều ngã tới ngã lui. Những đóa hoa quân tử lan vốn trồng ngay gần về phía mặt trời xung quanh bể bơi giờ đều bị người ta đi qua đi lại làm dơ bẩn nằm trong một góc.

Cô nghĩ đến những lời căn dặn của dì Lưu trước khi về Giang Thành, bà dặn cô phải chăm sóc thật tốt mười chậu quân tử lan này, những chậu quân tử lan này đều do mẹ của Mạnh Phi Phàm trước khi mất để lại.

Nghĩ đến đây, cô bảo Phương Phương ra ngoài khởi động xe trước, còn mình thì đi đến cái góc ôm từng chậu quân tử lan đặt lại chỗ vốn thuộc về bọn chúng.

Cuối cùng Tống Hồng cũng tìm được chiếc bông tai lúc này đeo trên tai bị rớt ở bên hồ bơi sau vườn hoa. Đây là chiếc bông tai bằng thạch anh được làm thủ công mà mấy ngày trước ở buổi lễ ra mắt sản phẩm mới Mạnh Phi Phàm đã tặng cô ta, cô ta quý nó hơn cả vàng.

Cô ta nhặt bông tai lên, đeo lên tai, lúc quay người, thì nhìn thấy ai đó đang sửa sang lại cây cỏ ở bên kia hồ bơi. Tối thế này rồi ai còn ở đó nhỉ? Cô ta khó hiểu giương hai mắt lên nhìn. Nhờ ánh đèn ở bên hồ bơi, nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc.

Cô ta sững sờ trong chốc lại, trong đầu chợt có một suy nghĩ lướt qua. Tại sao cô gái kia lại ở chỗ này chứ? Cô ta không ngờ mình sẽ gặp lại bác sĩ tâm lý không lâu trước đây đã dùng mấy nói dối khiến cô ta bị đuổi khỏi buổi tiệc giao lưu!

Chẳng lẽ cô gái đó chính là bác sĩ tâm lý xinh đẹp mà Phương Trạh Hoành đã nhắc đến sao? Mấy ngày trước, mấy ngày liền Mạnh Phi Phàm không đến tìm cô ta. Cô ta tìm đủ mọi cách mọi tin từ Phương Trạh Hoành. Mà Phương Trạh Hoành chỉ rì ra một chút tin, nói gần đây Mạnh Phi Phàm đang qua lại có chút gần gũi với một bác sĩ tâm lý trẻ tuổi. Lúc cô ta nghe được tin này còn buồn bực, khẩu vị của Mạnh Phi Phàm thật kỳ lạ.

Cô ta định tìm xong bông tai rồi rời khỏi, nhưng lúc này trong đầu chợt nảy sinh ra một ý nghĩ độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Dịch: Thanh Dạ

Tổng Hồng rón rén đi đến bên hồ nơi Diệp Giai Ngưng đang loay hoay. Lúc vừa đến gần Diệp Giai Ngưng, cô ta cất giọng vô cùng hoảng hốt, tiếng hét cực kỳ lớn: “Có rần! Có rần!”

Cùng lúc đó, cô ta giả vờ bị trượt chân, cả người rơi xuống hồ, một tay đưa lên bắt lấy góc váy của Diệp Giai Ngưng, dùng sức kéo cô xuống nước.

Nếu cô ta nhớ không lầm thì lần trước ở công ty Amy, sau khi Phương Trầm Hoành rơi xuống, cô gái này đã cầu xin bạn mình nhảy xuống nước cứu người!

Thế thì lần này, cô ta thắng chắc rồi!

Diệp Giai Ngưng bất thành linh nghe được tiếng người hét ở sau lưng là “có rần!”, cô còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, thì có ai đó dùng sức kéo cô xuống dưới nước. Cô chẳng có thời gian để suy nghĩ xem chuyện gì đang diễn ra, mà chỉ mở miệng theo bản năng, hét lớn “cứu tôi.”

Nhưng miệng vừa mở ra, thì nước tràn ngay vào trong miệng, làm cho cô cảm thấy khó thở! Không phải nước trong hồ bơi thường rất cạn hay sao? Tại sao hồ bơi nhà Mạnh biến thái lại sâu đến vậy chứ? Trong đầu cô đều là câu hỏi tại sao, cố gắng vùng vẫy trong nước! Nhưng, cô càng vùng vẫy, thì cả người cô lại càng chìm nhanh xuống dưới.

Khi cô chưa mất hết mọi ý thức, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh: Ngày đầu tiên đến phòng làm việc của Mạnh Phi Phàm, do cô không cẩn thận mà té ngã xuống đất, đầu đập trúng đỉnh quần của anh ta....

Không phải người ta thường nói, con người ta khi sắp chết sẽ thường nhớ đến người mình yêu nhất sao? Tạo sao bóng dáng của Nam Hạo lại lu mờ vậy chứ? Tại sao trong đầu cô đều là hình bóng của Mạnh biến thái vậy!!

Mạnh Phi Phàm và Phương Trầm Hoành sau khi tiễn khách về thì ngồi ở dưới tán cây bên ngoài vườn hoa của biệt thự để chờ Tổng Hồng. Nhưng cô ta đi ra sau vườn hoa được một lúc rồi, đến giờ vẫn chưa thấy về. Mạnh Phi Phàm cứ ngẩng đầu lên nhìn ra hướng phía sau vườn hoa, trong lòng luôn cảm thấy buồn bực khó tả, dường như sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Phương Trầm Hoành nhìn thấy anh thấp thỏm không yên, bèn mỉm cười trêu ghẹo: “Em càng ngày càng không hiểu anh nha. Rốt cuộc anh đang nhớ cô nào hả? Là cô bác sĩ tâm lý xinh đẹp hay là cô người mẫu xinh đẹp đây?”

Mạnh Phi Phàm liếc anh ta một cái, từ chối trả lời vấn đề nhảm chán này.

Chính ngay lúc đó, ba con chó lớn ở sau vườn hoa chợt cất tiếng sủa ầm ĩ, mí mắt phải của anh giật liên tục, anh lập tức đứng dậy, đi nhanh về phía sau vườn hoa. Phương Trầm Hoành cũng vội vã đi theo sau anh.

Hai người vừa đi đến lối vào sau vườn hoa, thì nghe thấy tiếng kêu ở trong hồ, hình như có người đang vùng vẫy trong nước.

Mạnh Phi Phàm hoảng hốt trong lòng, bước nhanh đến bên hồ, mượn ánh đèn sáng như ánh đèn đường ở bên hồ, nhìn vào trong hồ bơi vừa dài vừa rộng vừa lớn, có hai người đang cố gắng vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy lại càng chìm sâu xuống nước.

“Không xong rồi, Tổng Hồng rơi xuống nước rồi. Hình như còn có một người nữa, chú không biết bơi, cho nên chú mau chóng chạy ra ngoài gọi bảo vệ vào đây.” Mạnh Phi Phàm lớn tiếng căn dặn Phương Trầm Hoành, còn mình thì cời nhanh giày ra, nhảy xuống hồ.

Anh nhìn thấy ở khu nước sâu có người đang cố vùng vẫy. Khu nước sâu đó sâu ít nhất cũng phải năm mét, chỉ cần nghĩ đến đó thôi anh lập tức bơi nhanh về phía đó. Lúc bơi ngang qua người Tổng Hồng, anh dùng tay nâng gáy cô ta lên, định bơi tiếp về phía kia, nhưng hai tay của cô ta cứ ôm chặt lấy anh.

Nhìn thấy người đang vùng vẫy ở khu nước sâu kia sắp sửa chìm xuống, lòng Mạnh Phi Phàm rối ren, nhưng hai tay của Tổng Hồng cứ quấn chặt lấy anh, anh không có cách nào bơi qua đó được. Trong lúc anh đang sốt ruột lo lắng, thì nghe thấy tiếng “bùm”, có người nhảy vào trong nước, bơi nhanh về phía khu nước sâu kia, sau đó cứu người lên bờ.

Anh nhìn thấy người đã được cứu lên, lúc này mới yên tâm, sau đó nâng gáy của Tổng Hồng lên, đưa cô ta về bờ.

Sau khi lên bờ, anh lo lắng nhìn về nơi cách đó không xa. Chỉ nhìn thấy một người đàn ông có dáng người cao lớn đang quỳ gối bên cạnh người vừa mới rơi xuống nước, đưa tay ra sờ mũi người đó. Nhìn hình dáng người đó, chắc chắn không phải người nhà họ Mạnh.

Anh rất ngạc nhiên, ngẩng đầu tìm Phương Trầm Hoành, lúc này Phương Trầm Hoành mới dẫn hai người bảo vệ vào vườn hoa, vội vã hỏi: “Cứu được người chưa ông Louis?”

Anh gật đầu, đang định trả lời, thì đột nhiên nhìn thấy một cái đầu khác ở phía sau vườn hoa, có một cô gái tóc ngắn xông vào. Thì ra, Phương Trầm Hoành đứng chờ ở cửa sau quá lâu, mà không thấy Diệp Giai Ngưng đi ra, còn đột ngột nghe thấy tiếng chó sủa ở trong vườn hoa, cô ấy không yên tâm, cho nên vội vàng chạy vào.

Cô ấy vừa xông vào vườn hoa, thì nhìn thấy cả người Diệp Giai Ngưng ướt sũng nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm lại. Cô ấy cảm ơn người đàn ông cứu cô lên, rồi quỳ bên cạnh cô, đưa tay sờ mũi cô, hơi thở rất yếu.

“Cậu không sao chứ Giai Giai. Cậu tỉnh lại đi Giai Giai.” Phương Phương là một giáo viên dạy bơi cho nên khi nhìn thấy gương mặt tái xanh của cô, hơi thở yếu ớt như không có, trong lòng cô ấy chợt có cảm giác sợ hãi mà trước giờ chưa từng có, từ nhỏ đến lớn người chưa từng rơi nước mắt như cô ấy, vậy mà giờ lại đột ngột “òà” lên một tiếng khóc.

Mạnh Phi Phàm nghe thấy tiếng bên nhìn qua, bên dưới ánh đèn, người rơi xuống nước kia lại là Diệp Giai Ngưng!

Lúc này, cô im lặng nằm trên mặt đất. Ánh đèn bên hồ soi vào gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy của cô, đôi môi tím tái, hai mắt nhắm chặt lại, mái tóc dài đen nhánh xòa tung dưới mặt đất.

Trái tim anh đau nhói từng cơn. Anh định đi về phía cô, nhưng lại nhận ra cánh tay đang bị một người bên cạnh ôm chặt. Thì ra bên anh còn có Tống Hồng! Bên dưới ánh đèn trắng, gương mặt của cô ta cũng tái xanh, mặc dù hai mắt nhắm chặt nhưng đôi tay vẫn bám chặt lấy cánh tay anh.

“Cô ấy vẫn còn thở mà, cô khóc gì chứ!” Người đàn ông bên cạnh Phương Phương quát khê một câu. Anh ta nhìn Diệp Giai Ngưng với vẻ mặt chăm chú. Mặt của cô tái xanh, đôi môi tím tái, tay chân cứng đờ, hơi thở yếu ớt. Chỉ cần còn thở là được rồi.

Trong lòng anh ta đột nhiên hốt hoảng, nhưng vẫn là làm động tác cấp cứu đầu vào đấy. Anh ta bóp cánh mũi nhỏ bé của cô, thổi khí vào trong đôi môi tím tái của cô. Lúc môi anh chạm vào đôi môi lạnh băng của cô, trái tim anh ta bỗng thất lại. Giai Ngưng, em không thể có chuyện gì được!

Từng giây từng phút dần trôi qua, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người Diệp Giai Ngưng. Nhưng cô vẫn nhắm chặt hai mắt lại, đôi môi tím tái, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Trán của anh ta bắt đầu đổ đầy mồ hôi. Tất cả các động tác cấp cứu anh ta đều làm hết rồi, nhưng cô vẫn không hề tỉnh lại. Chẳng lẽ anh phải áp không đúng chỗ sao? Anh ta bắt đầu đánh giá. Đúng rồi! Vị trí này mới đúng!

Hai mắt anh ta bắt đầu di chuyển lên trên. Cả bộ váy hoa dài không tay dán sát vào người cô. Ánh mắt của anh ta dừng lại nơi nhô lên trước ngực cô, do dự vài giây, rồi bàn tay to áp lên, cảm giác mềm mại truyền vào lòng bàn tay.

Lúc này cứu người là quan trọng, anh ta không cho phép mình nghĩ quá nhiều, anh ta áp lên ngực cô. Anh ta sử dụng hết mọi sức ở phần mềm của bàn tay, trong miệng nhẩm “một hai ba, một hai ba”. Lập tức, hít một hơi thật sâu, bóp mũi cô lại, phả khí vào trong miệng cô.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng Diệp Giai Ngưng cũng “ừm” một tiếng, miệng ọc ra một ngụm lớn lớn, dần dần tỉnh lại. Cô mở mắt ra, trong cơn mơ màng cô lại nhìn thấy gương mặt tuần tú mà mình hằng nhớ đêm mong.

Cô nhắm ngay hai mắt lại, cho rằng mình lại ảo tưởng rồi.

Một lúc sau, cô cảm thấy ý thức của mình dần dần phục hồi lại, cô lại mở dần hai mắt ra. Trước mắt vẫn là gương mặt tuần tú vô cùng quen thuộc đó.

Cô che mắt lại, tại sao khi sắp chết trong đầu đều là gương mặt thối tha của Mạnh biến thái. Vậy mà bây giờ mở mắt ra lại nhìn thấy gương mặt của Nam Hạo chứ?

Nam Hạo nhìn thấy cô mở mắt ra một hồi, lại nhắm mắt lại. Nhìn thấy mình cô ngạc nhiên một lúc, rồi một lúc sau lại lắc đầu nhắm mắt lại. Anh tôn trọng cô quá sâu nặng rồi, trong lòng không ngừng tự trách mình, không cảm lòng nổi nâng cô tay nhỏ nhắn của cô lên, nói khẽ: “Là anh đây Giai Ngưng. Anh là Nam Hạo.”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang vọng bên tai, tay của Diệp Giai Ngưng đang được Nam Hạo nắm chặt, nâng tay lên nhéo mạnh vào gương mặt tuần tú của Nam Hạo, làm Nam Hạo đau đến nhe răng trợn mắt. “Này, em làm gì vậy Diệp Giai Ngưng?”

“Em muốn thử xem, có phải mình đang nằm mơ không.” Cô ngớ ngẩn trả lời.

“Nếu em muốn thử, cũng không nên nhéo mặt anh chứ?” Anh nhìn cô khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

“Đúng nha, em quên mất. Để em thử lại lần nữa.” Cô vội đưa tay ra nhéo mặt mình. Đau, rất đau! Xem ra mình không có nằm mơ rồi.

“Được rồi đồ ngốc à. Em không có nằm mơ đâu. Bây giờ em không sao rồi. Tại sao em lại rơi xuống hồ vậy?” Anh quan tâm an ủi rồi ngờ vực hỏi cô.

“Em cũng không biết. Em chỉ nhớ hình như có người ở phía sau em thét lên “có rắn”, sau đó em thấy mình rơi xuống nước.” Cô lắc đầu trả lời anh, cố gắng nhớ xem lúc này xảy ra chuyện gì.” Đúng rồi, ở trong hồ còn có một cô gái nữa, cô ấy được cứu chưa?”

Phương Phương bức bối nói: “Cậu còn lo lắng cho người khác nữa hả? Chị đây suýt chút nữa bị cậu dọa chết rồi.” Sau đó, cô ấy đỡ cô ngồi dậy, lau nước mắt, rồi nhếch miệng nở nụ cười xấu xa nhìn Diệp Giai Ngưng và Nam Hạo, chộp lấy bầu không khí mập mờ như có như không của hai người.

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy trên mặt cô ấy vẫn còn đọng lại nước mắt, vậy mà giờ đây lại có vẻ mặt đó, trong lòng cô thầm than “tiêu rồi”. Cảnh lúc này giữa mình và Nam Hạo, chắc chắn cô ấy đã thấy hết rồi! Đúng là đã xấu hổ giờ càng xấu hổ hơn!

Nghĩ đến đây, cô vừa nắm lấy tay của Phương Phương đứng dậy, vừa nhìn tỉ mỉ xung quanh. Không biết lúc này mình rơi xuống nước, Mạnh biến thái có

biết không.

Cô vừa ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy Mạnh Phi Phàm đang ôm lấy cả người Tống Hồng đang ướt sũng ở cách đó không xa. Cô ngây người trong chốc lát, trong đầu đều là dòng suy nghĩ: “Thì ra, thì ra, lúc cô và Tống Hồng cùng rơi xuống nước, anh ta, anh ta đã lựa chọn Tống Hồng!”

Nam Hạo đỡ lấy người cô, cúi đầu nhìn thấy cô đang nhìn về nơi nào đó im lặng không nói gì, về mặt lại rồi rầm đến kỳ lạ. Anh quay đầu nhìn, thì nhìn thấy Mạnh Phi Phàm và Tống Hồng ở cách đó không xa. Khóe môi anh cong lên, trong mắt đầu thù địch.

Ánh mắt của Mạnh Phi Phàm và ánh mắt của Nam Hạo cách một khoảng không, chạm mạnh vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Dịch: Thanh Dạ

Diệp Giai Ngưng cảm thấy có một dòng khí mạnh đang bốc ra giữa hai người.

Lúc cô ngẩng đầu lên, cô thoáng nhìn thấy trong ánh mắt của Mạnh Phi Phàm chợt lóe lên sự tàn nhẫn. Trong lòng cô hoảng hốt, bỗng chốc nhớ đến Mạnh Phi Phàm và Nam Hạo đang trong giai đoạn cạnh tranh khốc liệt trên thương trường. Bây giờ, hai người chạm mặt nhau như thế nào, không biết sẽ ăn miếng trả miếng đối phương như thế nào đây!

Cô mặc kệ cơ thể yếu ớt không có sức, đi về phía trước theo bản năng của mình, che chắn cho Nam Hạo, cất giọng run rẩy: “Anh Mạnh à, anh ấy, anh ấy là bạn của tôi. Lúc này tôi bất cần té xuống hồ, cũng may anh ấy đã cứu tôi lên. Tôi, tôi giờ cũng ổn rồi. Nam Hạo, chúng ta đi thôi.”

Còn chưa dứt lời thì cô kéo tay Nam Hạo, quay đầu muốn bỏ chạy.

Cô không muốn đứng ngơ ngẩn ở đây thêm giây phút nào nữa, không chỉ vì chuyện thù địch giữa Mạnh Phi Phàm và Nam Hạo, mà còn bởi chuyện khi này “khi cô và Tống Hồng cùng rơi xuống nước, người anh ta chọn là Tống Hồng” làm cho lòng cô bối rối.

Cô cảm thấy nếu mình còn ở đây nữa, nhìn thấy anh ta ôm Tống Hồng như bảo vật trong lòng, sống mũi của cô chua xót, hai mắt rung rung, ngay cả hơi thở cũng tràn ngập mùi vị chua chát.

Trời ơi! Sao đột nhiên cô lại có suy nghĩ như thế chứ? Sao đột nhiên cô lại có cảm giác như thế này? Chuyện này là không nên, không được và không thể!

“Xin dừng bước.” Mạnh Phi Phàm cất tiếng nói. Anh cúi đầu nhìn cô, đứng ở góc độ này nhìn, có thể nhìn thấy rõ ràng từng vệt kỳ lạ trên gương mặt của cô.

Dáng người nhỏ nhắn yếu ớt của cô, đứng chắn trước cơ thể to lớn của Nam Hạo. Khi cô trùng mắt nhìn anh bằng đôi mắt nai tơ thấp thòm lo lắng, cứ như anh sẽ làm gì bạn trai cũ của cô vậy. Đứng là nực cười mà!

Cô còn chưa được anh cho phép thì đã nắm chặt lấy tay của Nam Hạo rồi quay đầu bỏ chạy. Anh nói tiếng “xin dừng bước”, cô mới chịu quay đầu lại, trên gương mặt đều là vẻ rối rắm, trong ánh mắt lướt qua sự bối rối, dường như muốn vội vã chạy trốn khỏi anh vậy.

Ánh mắt của anh chợt trở nên lạnh lẽo, nhưng khi ánh mắt chạm đến hình xăm bướm bướm màu tím trên ngực trái của cô thì chợt dừng lại.

Ánh đèn sáng như ban ngày chiếu rọi vào ngực trái của cô, theo nhịp thở của cô, hình xăm bướm bướm màu tím kia lại hiện lên rõ ràng. Trong đầu anh chợt lóe lên một tia sáng, ký ức về đêm hôm đó lại lơ mơ hiện ra.

Hình xăm bướm bướm nghiêng ngã kia, cho dù anh mất hết mọi ký ức, thì anh cũng không quên được! Chính là ngay cái đêm anh gặp đồ lăng lợ đó, anh mới mắc bệnh bất lực! Chứng bệnh bất lực với người đàn ông mà nói là sống không bằng chết!

Diệp Giai Ngưng nghe anh nói xong ba chữ “xin dừng bước” thì im lặng không nói tiếng nào.

Trong ánh mắt của anh có chứa sự căm tức xen lẫn với sự mập mờ khó có thể diễn tả được. Ánh mắt đó, giống như ánh mắt của một con sói đang chờ đợi con thỏ từ rất lâu rồi, đột nhiên nhìn thấy con mồi ngay trước mắt, giống y đang phát ra ánh sáng màu xanh nhạt vậy.

Cô bỗng rùng mình một cái, nhìn theo ánh mắt âm u của anh, chầm chậm nhìn xuống, cuối cùng lại dừng ở ngay trước ngực của mình.

Thì ra, bên vai trái của mình không biết từ khi nào đây áo đã tuột để lộ ra một nửa phần ngực.

Thôi rồi! Hai má của cô nóng bừng lên ngay, một tay cô vội vàng kéo dây áo lên, tay còn lại bóp cổ áo của mình lại, vô cùng xấu hổ. Anh ta có nhiều đàn bà như vậy, còn có hứng thú với cơ thể non nớt của mình sao? Cô cảm thấy mình ngất xỉu quá nhiều rồi.

Sự xấu hổ và tự giễu mình trong giây phút đó của cô đã lọt vào mắt của Mạnh Phi Phàm, anh nhếch miệng lên, dò tìm mắt, dừng lại trên người Tống Hồng. Trên người cô ta mặc một chiếc hoa hồng trễ ngực giờ ướt sũng dính sát vào người, hình xăm con bướm trên ngực trái như ẩn hiện.

Chỉ cần so đại với nhau, anh cũng biết ai chính là đồ lẳng lơ đã hại anh năm đó rồi. Miệng anh vô thức nhếch lên, đúng là: đi mòn gót giày cũng không tìm thấy, có được quả không phí công mà!

“Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi, chúng tôi về trước nha anh Mạnh.” Trong lòng Diệp Giai Ngưng hốt hoảng nhụt chí, anh ta nhìn cô bằng ánh mắt mập mờ như vậy, rốt cuộc có ý gì đây? Chẳng lẽ đàn ông đều là kẻ “đứng núi này trông núi nọ” sao?

“Giờ người bác sĩ Diệp đều ướt cả rồi, chắc khó chịu lắm nhỉ. Bằng không bác sĩ quay trở về phòng mình thay đồ rồi hẳn đi.” Anh trêu đùa nói thế. Anh làm sao có thể để cho con mồi sắp tới tay bị kẻ khác cướp mất chứ.

Dứt lời, anh vô thức đánh giá tên Nam Hạo có ánh mắt thù địch đang đứng bên cạnh cô im lặng này giờ.

Quả nhiên, Nam Hạo cau mày, khẽ nói: “Em, sống ở đây sao?” Trong ánh mắt anh chợt lóe lên sự ngạc nhiên.

“Em, em tạm thời ở chỗ này.” Cô không dám nhìn vào ánh mắt chất vấn của anh. Cô không định cho anh biết cô ở nhà Mạnh Phi Phàm. Nhưng mà, Mạnh biến thái lại khơi mào sự mâu thuẫn này. Lửa giận trong lòng cô đang cháy phừng phực, nhìn anh ta bằng ánh mắt giết người.

Mạnh Phi Phàm rất hài lòng về sự rối rắm và tức giận của cô gái nhỏ. Nhưng cô vẫn nắm chặt lấy tay của Nam Hạo. Người phụ đáng chết này, vẫn chưa mất hết hy vọng sao?

Anh ngẩng đầu nhìn Nam Hạo, cau mày hỏi: “Tôi nhớ rõ, tôi chưa từng mời anh Nam Hạo đây đến dự bữa tiệc tối này, không biết tại sao anh Nam Hạo lại có mặt ở chỗ này?”

Nam Hạo nghe anh hỏi như vậy, lông mày càng cau chặt hơn, ngẩng đầu nở nụ cười nhả nhặn: “Nghe nói anh muốn ở tiệc riêng, mời rất nhiều người quen đến, nhưng lại bỏ sót tôi, Tôi sợ anh bận rộn quên tôi, cho nên tôi tự mình đến đây. Nhưng mà, tôi cũng không ngờ mình sẽ gặp lại cô ta ở chỗ này.”

Anh ta đưa tay lên chỉ người đang ở trong lòng Mạnh Phi Phàm, Tống Hồng vẫn nhắm chặt hai mắt lại. Anh ta đã nhìn thấy cô ta từ nãy giờ rồi, chẳng qua sau khi Diệp Giai Ngưng rơi xuống nước, anh ta mới bỏ mặc mục đích đến nhà họ Mạnh đêm nay.

Tống Hồng vẫn nhắm chặt mắt giả bộ ngất đi, nghe giọng nói đầy chua sót của Diệp Giai Ngưng, giác quan thứ sáu của cô ta nói cho cô ta biết, tối nay tuy cô ta không khiến cô chết đuối, nhưng cũng coi như đã đạt được mục đích của cô ta.

Cô ta muốn cô nghĩ rằng, khi hai người cùng rơi xuống nước, người Mạnh Phi Phàm cứu là cô ta, mà không phải Diệp Giai Ngưng. Cô ta muốn cô biết rằng, Tống Hồng là người của Mạnh Phi Phàm, mà không phải là Diệp Giai Ngưng.

Lúc này, bỗng cô ta nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên gần đó, hơn nữa giọng nói đó lại nhắm vào cô ta. Lúc này cô ta mới giả vờ tỉnh lại.

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn, vô cùng ngạc nhiên. Đó không phải Nam Hạo à! Tại sao cậu ta lại ở đây? Đúng là âm hồn không tan mà! Lúc trước em gái yêu cậu ta đến không biết trời trăng mây gió gì, trong đầu đều nghĩ mọi cách để có được cậu ta, mà cậu ta chẳng thèm liếc nhìn nó một cái, nhưng không biết tại sao từ khi em gái có chuyện, cậu ta cứ ba lần bốn lượt tìm đến hả?

“Ồ? Em quen anh ta sao?” Mạnh Phi Phàm giả vờ như mình không biết gì, nghiêng đầu hỏi Tống Hồng.

Tống Hồng cảm phần liếc Nam Hạo, nói bằng giọng căm hận: “Đúng vậy. Em biết anh ta. Em gái của em năm đó suýt chút nữa bị tên đó, bị tên đó.....”

Nam Hạo đột nhiên mỉm cười với cô ta, ánh mắt đầy cảnh cáo: “Em gái cô suýt chút nữa bị tôi làm gì?” Anh ta làm sao có thể để cho cô ta nhắc đến chuyện của Tống Diễm trước mặt Diệp Giai Ngưng.

Tống Hồng thấy ánh mắt cảnh cáo của anh ta, liền im miệng lại. Chuyện của em gái, mặc dù cô ta không biết rõ một trăm phần trăm, nhưng cũng nghe em gái nói qua. Nếu cậu ta vạch trần cô ta trước mặt Mạnh Phi Phàm, vậy thì cái danh bà Mạnh không phải sẽ vượt khỏi tầm tay sao?

Cô ta nghĩ vậy, hộ hấp dôn dập, trong lòng hoảng sợ, đảo hai mắt, chân mềm nhũn, ngất trong lòng Mạnh Phi Phàm.

Cô ta đột nhiên hôn mê làm cho Mạnh Phi Phàm hoảng hốt, vội vàng gọi người: “Frank, mau gọi điện thoại cho bác sĩ Phó đi.”

Nhưng, anh quay đầu nhìn thấy Phương Trầm Hoành đang bị một cô gái tóc ngắn cao gầy nhéo lỗ tai, hai người hình như đang cãi nhau chuyện gì đó.

Phương Trầm Hoành nghe Mạnh Phi Phàm gọi, mới vùng vẫy khỏi móng vuốt của Phương Phương, vội vàng chạy đến bên cạnh Mạnh Phi Phàm, lập tức gọi điện cho bác sĩ riêng.

Mạnh Phi Phàm vội vã liếc nhìn Nam Hạo và Diệp Giai Ngưng, do dự một lát, mới dứt khoát ôm Tống Hồng vội vàng chạy lên phòng dành cho khách ở lầu một.

Giờ phút này, trong vườn hoa rộng lớn chỉ còn mỗi Nam Hạo và Diệp Giai Ngưng. Phương Phương cảm thấy tình hình không ổn, cho nên đã tự đi dạo một mình. Đây đúng là một đêm không tốt đẹp mà.

Bầu không khí im lặng tràn ngập giữa hai người, ai cũng không nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở hỗn loạn trong gan tác.

Diệp Giai Ngưng nghĩ đến những lời Tống Hồng vừa nói: “Em gái của em suýt chút nữa bị tên đó, bị tên đó.....

Cô nhớ lại cuộc đối thoại cô nghe được trong bữa tiệc giao lưu tối hôm đó. Xem ra giữa Nam Hạo và Tống Diễm đã xảy ra chuyện gì đó. Anh vẫn luôn tìm Tống Diễm, đúng rồi, vẫn luôn tìm mọi cách để tìm Tống Diễm. Năm đó, anh chưa từng tìm mình giống như vậy. Trong lòng cô vẫn còn một chút nhưng nhớ với Nam Hạo, nhưng vào lúc này đây, nó đã tan biến hết rồi.

“Giai Ngưng, anh.....” Nam Hạo mở lời, anh muốn nói lời xin lỗi về chuyện tối hôm đó, nhưng không biết phải nói thế nào.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, em quay về phòng thay đồ đây.” Cô chỉ muốn chạy trốn.

“Em biết Mạnh phi Phàm sao?” Anh cuối cùng cũng hỏi câu đó.

“Không quen thân lắm. Nhưng mà, sau này sẽ thân thôi.” Cô chèn thêm một câu đó, ánh mắt nhìn gương mặt cứng đờ của anh, trong lòng chợt có một cảm giác sung sướng! Năm đó anh làm cho cô thương tích đầy mình mà! Một chữ “đau” diễn tả hết được à.

Anh im lặng nhìn cô. “Tối nay anh đến tìm Tống Hồng. Em biết không? Tống Hồng là chị của Tống Diễm.” Anh định nói rõ một số chuyện với cô.

“Ồ? Tống Diễm bây giờ vẫn tốt chứ? Khi nào thì hai người kết hôn đây?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, thì ngay cả đầu lưỡi cũng cảm thấy chua xót. Cô hơi nâng cằm lên, ngửa đầu, nhìn lên bầu trời đêm xa xăm. Ánh trăng khuyết cong cong ẩn dưới làn mây, bầu trời đêm tối đen như mực.

“Tống Diễm, cô ấy không được ổn lắm.” Anh muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lúc đứng trước mặt cô, lại trăm mối tơ vò, không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Chúc hai người hạnh phúc.” Cô quay người đi, chỉ để lại một câu nói nghĩ một đằng nói một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Dịch: Thanh Dạ

Diệp Giai Ngưng lê cơ thể mệt mỏi quay trở về phòng khách ở lầu hai, nằm dài trên ghế sofa, cô gọi điện thoại cho Phương Phương, bảo cô ấy lên đây đón cô.

Lúc Phương Phương bước vào trong phòng, thì nhìn thấy Diệp Giai Ngưng đang để tay trên trán nằm trên ghế sofa, trông cô thật mệt mỏi. Thấy mặt ửng hồng một cách không bình thường. Cô ấy hoảng hốt, vội vàng đưa tay sờ trán cô, hốt hoảng la lên: “Sao đầu cậu nóng quá vậy Giai Giai! Hình như cậu lên cơn sốt rồi!”

“Sốt rồi sao? Hèn chi mình cảm thấy người mình lạnh quá, đầu cũng đau nữa. Vậy chúng ta mau quay về nhà đi.” Diệp Giai Ngưng lập tức bật dậy khỏi sofa, nhưng lúc vừa đứng dậy, thì thấy trước mặt đều đen tối, một lát sau mới tỉnh lại một chút.

Phương Phương vội dìu cô ngồi xuống ghế sofa, khuyên can: “Cậu định đi như thế này sao? Vậy không phải quá hời cho tên khốn Phụng Trầm Hoành kia sao? Đúng rồi, lúc này ai đó không phải nói mời bác sĩ đến đây sao? Dù sao cậu cũng phải để cho bác sĩ khám trước xem như thế nào. Đừng để mình mắc bệnh gì sau khi bị đuối nước, nếu không sẽ phiền phức lắm.”

“Mắc bệnh sau khi đuối nước ư?” Diệp Giai Ngưng ngớ người, trước giờ chưa từng nghe thấy nha.

“Mắc bệnh sau khi đuối nước chính là nói đến người bị té xuống nước, phổi phải chịu bởi áp lực lớn của nước, có thể dẫn đến viêm phổi. Mặt khác, đau đầu và phát sốt cũng là một trong những biểu hiện của bệnh. Tình trạng nặng nhất có thể làm cho thần kinh trở nên bất thường do não thiếu oxy.”

“Thần kinh trở nên bất thường sao? Nếu thần kinh có thể trở nên bất thường thì hay rồi. Người ngốc có cái phúc của người ngốc, người ngốc sẽ không có thất tình lục dục, sẽ không vui buồn lẫn lộn, cũng không có hi nê ái ố.....” Diệp Giai Ngưng bầm nhấm trong miệng, đầu óc càng ngày càng nặng nề.

Trong đầu óc choáng váng của cô, lúc thì hiện ra gương mặt Tống Diễm đang nắm lấy tay Nam Hạo chế giễu cô, lúc thì lại hiện ra gương mặt khỏe khoắn nhìn về phía cô của Tống Hồng đang dán sát vào lòng Mạnh Phi Phàm. Cô cau mày lại, trong đáy lòng có từng cơn âm ỉ. Haiz! Chuyện này là sao đây?

Phuong Phuong chưa từng nhìn thấy vẻ hồn bay phách tán như lúc này của cô. Chẳng lẽ người đàn ông nhà nhận diện trai lúc này chọc Giai Giai sao? Nhưng không phải lúc này hai người vẫn còn tốt lắm mà? Ôi! Người có mạnh mẽ như thế nào khi gặp trắc trở trong tình yêu, thì chỉ số thông minh và cảm xúc đều tụt xuống mức thấp nhất.

Trong lúc cô ấy đang than ngán thờ dài, thì có tiếng vỗ tay trầm thấp có từ tính vang lên ở cửa. “Hay, nói hay lắm. Người ngọc có cái phúc của người ngọc. Nhưng đúng là người nào đó ngọc thật. Biết rõ cơ thể mình yếu ớt, mà còn cậy mình mạnh đứng che chắn cho kẻ không cần mình bảo vệ.”

“Chào anh Mạnh.” Ánh mắt Phuong Phuong vừa nhìn thấy Mạnh Phi Phàm thì sáng lên ngay lập tức. Trên người anh dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu xanh bình thường, nhưng vẫn toát lên nét thanh lịch, uy phong. Không hề thua kém người đàn ông nho nhã điển trai kia chút nào.

“Chào Phuong Phuong. Bác sĩ Diệp như thế nào rồi?” Anh qua tâm hỏi một câu.

“Cô ấy ư, hình như cô ấy lên cơn sốt rồi.” Phuong Phuong tò mò lo lắng nói.

Mạnh Phi Phàm cau mày nhìn Diệp Giai Ngưng đang ngồi trên ghế sofa. Lúc bình thường, khi anh trêu chọc cô như thế này, cô đã nhảy dựng lên chầm chọc anh lại rồi. Mà lúc này cô giống như một đóa hoa ủ rũ, không có sức sống nằm im ở đó.

Anh vội hoàn hồn lại, nhỏ tiếng căn dặn bác sĩ đang đứng bên cạnh: “Làm phiền bác sĩ Phó xem bệnh giúp cô Diệp. Mọi chuyện tối hôm nay, khi này tôi đã nói với bác sĩ trên đường đến đây rồi đó.”

Bác sĩ Phó mở hòm thuốc ra, lấy một cái nhiệt kế ra, ngồi bên cạnh người Diệp Giai Ngưng, nói nhỏ nhẹ: “Tôi sẽ kiểm tra nhiệt độ cơ thể của cô một chút.”

Diệp Giai Ngưng gật đầu yết ớt. Bác sĩ Phó lấy một cái nhiệt kế điện ra đặt ở bên tai của cô một lát, nhìn con số hiển thị ở trên màn thì cau mày lại, quay đầu nói với Mạnh Phi Phàm: “Cô ấy sốt 39.8 độ thừa ông Mạnh.”

Mạnh Phi Phàm cau mày không nói chuyện, ánh mắt nặng nề gật đầu.

Bác sĩ Phó lại lấy ống nghe ra, kiểm tra cẩn thận một hồi xong, lo lắng nói: “Cô Diệp đây bị viêm phổi nhẹ rồi. Bây giờ lại sốt cao như vậy, đêm nay cô ấy phải ở lại để theo dõi. Nhưng, điều kỳ lạ là, nhìn bề ngoài trông cô ấy không có vấn đề gì, nhưng bệnh lại nặng hơn cô Tống kia.”

Mạnh Phi Phàm nghe vậy, ấn đường của anh cau lại, trong ánh mắt nhìn Diệp Giai Ngưng đầy nỗi lo lắng.

“Để sức khỏe của cô Diệp mau chóng bình phục lại, mấy ngày này cô hãy ở lại đây để theo dõi. Dù sao cô bị bệnh cũng vì rơi xuống trong hồ bơi nhà tôi, tôi cũng phải có trách nhiệm với cô. Cô Phuong à, làm phiền cô mấy ngày này hãy ở lại chăm sóc cho cô ấy, có được không?”

Phuong Phuong vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, chỗ ở tốt như vậy, ở lại một đêm cũng không tồi. Hơn nữa ngày mai cũng là ngày nghỉ, coi như ở trong biệt thự cao cấp nghỉ phép vậy.

Diệp Giai Ngưng nhìn vẻ mặt như chó săn của Phuong Phuong, thờ dài, nói với giọng yếu ớt: “Ồ lại thì ở lại. Nhưng phải nói với mẹ mình sao đây?”

“Chuyện này cậu không cần phải lo lắng, để chị đây lo cho.” Phuong Phuong nói với cô xong, quay qua nói với Mạnh Phi Phàm một câu: “Vậy tối nay tôi phải làm phiền anh một đêm rồi.”

“Có phiền gì đâu chứ. Đây là họa do hồ bơi nhà tôi gây ra, làm cho cô Diệp bị bệnh. Tôi xin lỗi muôn ngàn lần.” Mạnh Phi Phàm mỉm cười xin lỗi cô.

“Không sao đâu, không sao đâu, không phải có bác sĩ đến xem bệnh rồi sao. Chắc không bị nặng lắm đâu, không có gì to tát đâu.” Phuong Phuong vội vàng xua tay.

Mạnh Phi Phàm căn dặn thêm vài câu, rồi mới đưa bác sĩ rời khỏi phòng Diệp Giai Ngưng. Nhưng khi vừa đi ra ngoài hành lang, thì Phuong Trầm Hoành đứng chặn lại: “Sao anh lại để bà già les kia ở lại đây hả?”

“Sao lại không được hả? Không phải Diệp Giai Ngưng cần người chăm sóc sao? Dì Lưu vẫn chưa từ Cảng thành quay trở về mà, không lẽ để hai người đàn ông chúng ta chăm sóc cô ấy sao?” Anh liếc chú ấy một cái, nhìn cái vẻ sắp phát điên của chút ấy thật buồn cười.

“Cô ta ở lại đây, vậy em phải đi trước đây. Mỗi lần đụng phải cô ta, thì chẳng có chuyện gì tốt lành.” Phuong Trầm Hoành bực bội nói xong câu đó rồi quay đầu muốn bỏ đi.

“Chú tiến bác sĩ Phó về trước đi. Hai ngày này chú còn có nhiệm vụ của mình. Anh không biết cách chăm sóc phụ nữ đâu. Chú nhìn đó, bây giờ trong nhà có tới hai ba người phụ nữ, vẫn là giao cho chú anh yên tâm hơn.”

“Em sẽ đón dì Hứa qua đầu ngay. Em không thêm phục vụ bà già les kia.” Phuong Trầm Hianh mở to hai mắt nói. Dì Hứa cũng là người Cảng thành, được mẹ anh nhờ vả, cho nên mới cất công từ Cảng thành chạy đến đây chăm lo mọi việc trong cuộc sống hằng ngày của anh.

Con sốt của Diệp Giai Ngưng cứ tăng rồi hạ sốt cả đêm, cho đến hơn năm giờ sáng ngày hôm sau mới hạ hoàn toàn. Phuong Phuong chăm sóc cô sốt một đêm, thấy cô hạ sốt, mới định chợp mắt một lát, lại không ngờ trời vừa hừng sáng thì nhận được điện của huấn luyện viên trưởng ở câu lạc bộ bơi lội thành phố.

“Giai Giai này, lúc này sắp gọi điện thoại đến. Lần trước, đội bơi lội thanh thiếu niên của thành phố giành được giải nhất cấp tỉnh trong cuộc thi bơi lội, cho nên bây giờ phải đại diện tỉnh đi dự thi cuộc cấp quốc gia. Ngày cuối tuần trong mấy tuần sau mình phải vượt qua các đợt huấn luyện nữa. Trước mắt cậu cứ ở đây dưỡng bệnh đi. Cậu yên tâm, mình đã nói với mẹ cậu rồi, sau khi cậu rời khỏi nhà mình, lại bị sắp điều đi công tác nữa rồi.” Phương Phương nói với cô.

“Ừ, cậu bận thì cứ đi đi. Cả một đêm cậu không chợp mắt rồi, nhớ lái xe cẩn thận đó. Đúng rồi, nếu ngày nào đó cậu trở thành huấn luyện của quán quân đoạt giải Olympic, mình sẽ đóng gói một anh chàng vừa đẹp trai vừa giàu có tặng cho cậu.” Mặc dù cô đã hết sốt, cả người vẫn còn uể oải, nhưng miệng thì vẫn không quên trêu ghẹo cô ấy.

Phương Phương trừng mắt nhìn cô. “Bây giờ là lúc nào rồi, còn dám đem chị đây ra trêu chọc à. Mấy anh chàng vừa đẹp trai vừa giàu có chị đây HOLD không nổi đâu. Tính cách của mình thì vẫn nên gả cho một người đàn ông thật thà hiền lành có vẻ đáng tin hơn.”

Nói xong, cô ấy lại dặn dò cô hãy mau khỏi bệnh, uống thuốc đầy đủ, sau đó vội vàng chạy xuống dưới lầu. Vừa xuống thì gặp dì Hứa đang đi lên gọi các cô xuống ăn sáng. Cô ấy liền nói bệnh tình của Diệp Giai Ngưng cho dì Hứa biết, rồi nói đúng lúc mình có việc, cho nên không thể chăm sóc Diệp Giai Ngưng được, làm phiền bà khoảng thời gian này hãy chăm sóc cô dùm. Nhìn thấy dì Hứa đồng ý, cô ấy mới yên tâm rời khỏi.

Hơn sáu giờ sáng ngày chủ nhật, trên đường xe cũng không nhiều. Phương Phương lái xe ới tốc độ 120 cây số. Đang hưởng thụ cảm giác chạy như bay trên đường, không ngờ lại khi chạy đến góc cua 270 độ, đột nhiên có một chiếc Porsche màu đen xuất hiện.

Cô lập tức đánh tay lái theo bản năng, muốn tránh đụng phải chiếc xe ở trước mặt. Nhưng cô là người mới biết lái xe. Đành trơ mắt nhìn hai chiếc xe tông vào nhau giống như thiên thạch rơi xuống Trái đất.

Tiếng phanh xe chói tai phá vỡ bầu không khí yên tĩnh buổi sáng, chiếc Porsche màu đen thẳng gấp, dừng lại trước xe cô nửa mét.

Nguy hiểm thật! Cô thầm nghĩ.

Cô vẫn còn hoảng hốt, chiếc xe ở phía trước bước xuống một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính mát, mặc áo sơ mi có hình hoa văn lộn lộn.

Anh ta đi về phía xe cô, hạ kính mát xuống, nhếch miệng cười với cô: “Trái đất đúng là nhỏ thật đó. Tôi đang nói ai mới sáng sớm đã lố mắng như vậy. Thì ra là cô Phươg nha. Sao thế, cô vội vàng như vậy là muốn chạy đi đâu thai kiếp khác để làm một người phụ nữ chân chính sao? Hay là trời vừa hùng sáng liền chạy đến khách sạn bắt gian bạn trai.”

Anh nói một phen như vậy, làm cho Phương Phương nâng ngón tay chỉ vào anh, giọng nói run rẩy: “Anh, anh, Phương Trạh Hoành, bà đây nhìn anh lâu rồi nha. Tối hôm qua, nếu không phải anh không biết bơi, thì Giai Giai cũng đâu suýt chút nữa là mất mạng. Hôm nay anh lại suýt chút tông vào tôi, anh như vậy là muốn giờ trò gì đây?”

“Này này này, em gái, cô nói chuyện đằng hoàng chút được không? Rõ ràng mới sáng sớm cô đã chạy ẩu chạy tả, giờ còn quy trách nhiệm cho tôi nữa sao. Chặc chặc chặc, người ta thường nói, độc nhất là lòng dạ đàn bà. Xem ra, câu này nói về cô đúng là vô cùng chính xác nha.” Phương Trạh Hoành nhìn cô giật đến xù lông lên, trong lòng đột nhiên rất hả hê, rất sảng khoái.

Anh quả trách Phương Phương một hồi, làm cô tức muốn đóng cửa sổ lại, định nhấn ga bỏ đi, lại chợt nghĩ đến điều gì đó.

Cô liền hạ cửa kính xe xuống, gào to về phía anh: “Tôi nói cho anh biết, nếu Giai Giai nhà tôi ở nhà họ Mạnh mất một cọng lông hay sợi tóc nào, bà đây sẽ cắt thẳng chỗ đó, cho anh cả đời này ngay cả người phụ nữ không giống phụ nữ, cũng chẳng có cơ hội để chơi.” Nói xong câu đó, cô nhấn ga, không đợi Phương Trạh Hoành trả lời, cô đã chạy như bay.

“Người phụ nữ này ngay cả câu đó cũng dám nói hả? Cô có phải phụ nữ không hả?” Phương Trạh Hoành chỉ thẳng vào đuôi xe của cô mà chửi ầm lên. Lúc này khó khăn lắm anh mới có dũng cảm trở lại ăn nói cùng mình, nhưng chỉ trong chớp lát, lời nói hung ác của cô làm cho khí trong lồng ngực của anh nghẹn lại, lên không được, xuống không xong, buồn rầu đến hoảng loạn.

Anh mang cái mặt đen thui đến nhà họ Mạnh, thì gặp phải Mạnh Phi Phàm đang ăn sáng với Tống Hồng: “Cái cô Diệp Giai Ngưng kia đâu rồi? Tại sao cô ấy không xuống đây ăn sáng?”

“Mặt trời mọc đằng tây rồi sao? Sao chú lại đột nhiên quan tâm đến cô ấy thế?” Mạnh Phi Phàm hiếu kỳ hỏi.

“Khéps, lúc này ở trên đường suýt chút bị bà già les kia đụng trúng. Cô ta nói nếu em không chăm sóc tốt cho Giai Giai của cô ta, lần sau cô ta sẽ, sẽ.... Đúng là đồ phụ nữ vớ vẩn mà.” Phương Trạh Hoành cảm giận nói. “Em đi lên trên thăm cô ấy đây.”

“Dì Hứa đang chăm sóc cô ấy trên đó. Chú ngồi xuống ăn sáng đi. Đúng rồi. Tối hôm qua sau khi chú đưa bác sĩ Phó về, sau lại biến mất suốt cả đêm thế?”

“Thì em giúp anh đến thành phố D lấy thuốc. Bác sĩ Phó nói sợ Diệp Giai Ngưng bị viêm phổi, cho nên bảo em theo ông ấy đến thành phố D lấy thuốc.” Anh lấy một cái túi nhỏ ra, bên trong có vài hộp thuốc kháng sinh.

“Ồ? Anh thấy ai đó rất có lòng nha.” Mạnh Phi Phàm trêu ghẹo anh, nhưng trong giọng nói có chút mùi ghen tỵ.

“Thì do bà già les kia đó. Tối hôm qua, cô ta nhéo lỗ tai em, nói nếu em biết bơi, thì Giai Giai cũng không suýt chút nữa mất mạng. Sáng hôm nay cô ta

lại nói, nếu Giai Giai của cô ta ở nhà họ Mạnh có mắt cọng lông hay sợi tóc nào, cô ta sẽ dẫn binh hỏi tội em. Anh nói thử xem, em làm sao không lo lắng hả?” Anh liếc mắt nhìn, gào to nói.

Mạnh Phi Phàm lúc này mới yên tâm. Anh cau mày, từ lúc nào mình đã bắt đầu lo lắng cho cô ấy rồi?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Dịch: Thanh Dạ

Tổng Hồng im lặng ngồi ăn sáng, nỗi buồn bức vô tình lộ ra của Mạnh Phi Phàm đã để cho cô ta nắm bắt được.

Cô ta tính toán sắp đặt tỉ mỉ tất cả mọi chuyện, tốn biết bao công sức để đến gần Mạnh Phi Phàm, nhưng người tính không bằng trời tính mà.

Diệp Giai Ngưng rơi xuống nước không những không chết đuối, mà trong họa còn được phúc, mắc bệnh phải ở lại nhà họ Mạnh, có được sự quan tâm vô cùng lớn của Mạnh Phi Phàm. Cô ta vô cùng cảm hận. Diệp Giai Ngưng, tao không để mày được như ý đâu!

Trong lúc cô ta đang cảm phần nghĩ như thế, cô ta vừa múc một muỗng cháo bỏ vào miệng thì đột nhiên bị mắc nghẹn, ho một trận toi bời.

“Em sao vậy Rose? Có bị bỏng không? Ăn từ từ thôi.” Mạnh Phi Phàm nghe được tiếng ho khan thì lấy lại tinh thần, rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ta.

“Em không sao, không sao cả.” Tổng Hồng nhận lấy tờ khăn giấy mà anh đưa qua, nhả nhặn che miệng lại, ho nhẹ vài tiếng, cuối cùng cũng bình thường trở lại.

“Tôi thành thật xin lỗi đã để em chịu cực khổ rồi. Tí nữa bác sĩ Phó sẽ đến tái khám cho em, nếu em có chỗ nào không khỏe thì cứ nói cho ông ấy biết. Mấy ngày kể, để tránh xảy ra chuyện bất trắc nào khác, tôi hy vọng em hãy tạm thời ở lại chỗ này để theo dõi nha.”

“Cám ơn anh Mạnh đã quan tâm em như vậy.” Cô ta nở nụ cười thật thỏa đáng, tỏ ý cảm ơn.

Mạnh Phi Phàm dặn dò cô ta hãy nghỉ ngơi nhiều vào, rồi rời khỏi phòng ăn đi lên lầu ba để thăm Diệp Giai Ngưng.

Di Hứa từ trong phòng đi ra ngoài, nhỏ tiếng nói với anh: “Cô ấy vừa ăn một ít cháo, uống thuốc xong cũng ngủ rồi.”

Mạnh Phi Phàm mở cửa thật nhẹ nhàng, bước vào trong phòng, đứng ở bên giường, cúi đầu nhìn cô chìm vào trong giấc ngủ.

Gương mặt của cô vẫn đỏ ửng, men theo hô hấp, hàng lông mi dài cũng run động theo. Dáng vẻ trong lúc ngủ của cô trông thật đáng yêu. Khóe môi của anh cũng vô thức nhếch lên cười khê. Đến khi anh nhận ra được điều đó thì sắc mặt của anh thay đổi, vội vã rời khỏi phòng của cô.

Diệp Giai Ngưng ngủ suốt một ngày. Ở trong giấc mơ, cô cảm giác được có một đôi mắt dịu dàng và ấm áp đang dõi theo cô rất lâu rất lâu. Nhưng đến khi cô tỉnh lại, trong căn phòng rộng lớn chỉ có một mình cô.

Ngủ một giấc ngon lành, tinh thần cũng sáng khoái hơn rất nhiều. Cô đi xuống lầu, bác sĩ Phó đang ngồi ở phòng khách chờ cô.

Sau khi cô lễ phép chào hỏi bác sĩ Phó xong, bác sĩ Phó lại kiểm tra nhiệt độ cơ thể của cô, nhiệt độ đã trở lại bình thường rồi. Ông ấy lại lấy ống nghe ra, nghe một lát rồi nói: “Cô Diệp, cô vẫn còn viêm phổi, cho nên phải tiếp tục dùng thuốc kháng sinh. Ngoài ra, cô phải nhớ nghỉ ngơi thật nhiều. Còn nữa, bầu không khí trên núi Thanh Khê rất trong lành, cô cũng nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn.”

“Vâng, tôi hiểu rồi. Cám ơn bác sĩ.” Diệp Giai Ngưng nói lời cảm ơn.

Di Hứa tiễn bác sĩ Phó về, rồi vội vàng chuẩn bị bữa trưa cho Diệp Giai Ngưng và Tổng Hồng. Diệp Giai Ngưng ăn xong cơm trưa, chào hỏi Tổng Hồng một tiếng rồi quay về phòng mình ngủ tiếp, không cho Tổng Hồng có cơ hội bắt chuyện với cô.

Cô biết rõ chuyện mình vô duyên vô cớ bị cô ta kéo xuống nước chắc chắn không phải là chuyện ngẫu nhiên, chỉ là cô không có chứng cứ, không thể làm gì cô ta. Cho nên, tránh được thì cứ tránh.

Sau khi ăn cơm trưa, Tổng Hồng nhàn nhã ngồi trong trên xích đu trong vườn hoa, hai chân chạm dưới đất, đẩy xích đu. Khi xích đu đẩy lên cao nhất, cô ta mở to hai mắt ta, ước gì căn biệt thự nhà họ Mạnh ở trước mắt, cả Mạnh Phi Phàm và mọi thứ của nhà họ Mạnh đều nhét hết vào trong mắt của mình.

Tuy lúc đầu mục đích của cô ta chỉ muốn mượn sức để đánh hổ, mượn thế lực to lớn của Mạnh Phi Phàm để đá kích Nam Hạo, trả thù cho em gái.

Nhưng khi cô ta đứng trước căn biệt thự to lớn giống như cung điện ở nước Anh của nhà họ Mạnh, sau khi cô ta hưởng thụ những ánh mắt ghen tỵ hâm

mộ của những người phụ nữ khác trong bữa tiệc, tham vọng trong lòng cô ta càng dấy cao hơn.

Bây giờ, cuối cùng cô ta cũng đã được như ý muốn, biết được cảm giác sớm chiều ở chung với “chiến mã quyền rừ giàu có nhất thế kỷ trong giới kinh doanh”. Cô ta không chỉ muốn mượn sức để đả kích Nam Hạo, mà cô ta còn muốn danh hiệu nữ chủ nhân đứng bên cạnh chiến mã trong giới kinh doanh của nhà họ Mạnh. Địa vị này khiến cho không ít phụ nữ trên thế giới này phải hâm mộ!

Song, con đường đi đến địa vị mà hàng ngàn người dòm ngó đó, còn có một cây đinh gai mắt Diệp Giai Ngưng. Điều hiển nhiên, cô ta hiểu rõ đáng về đáng thương nhỏ nhắn kia hình như đã ghi tạc vào trong lòng Mạnh Phi Phàm!

Cô ta nghĩ những điều này trong tâm trạng buồn phiền, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể tổng khứ Diệp Giai Ngưng ra khỏi nhà họ Mạnh?

Trong lúc cô ta đang nghĩ đến điều đó thì Mạnh Phi Phàm gọi điện thoại đến. Trong điện thoại anh nói, hôm nay anh phải tham dự cuộc họp, buổi tối không về ăn cơm kịp, rồi còn dặn cô ta phải giữ gìn sức khỏe.

Cô ta cúp điện thoại, lúc ngồi trên xích đu đưa qua đưa lại vài cái, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng hay.

Khi dùng cơm tối, Diệp Giai Ngưng đột nhiên cảm thấy nụ cười của Tổng Hồng ngồi đối diện trên bàn dài thật kỳ lạ, ánh mắt cũng quái dị. Trong lòng cô đập “thình thịch” một tiếng, vội vàng ăn cơm, buông bát đĩa xuống rồi đi ngay.

Nhưng không ngờ rằng, Tổng Hồng lại cất tiếng nói mình ăn no rồi, còn nói Mạnh Phi Phàm phải tăng ca không về nhà nên cô ta cảm thấy buồn chán quá. Cho nên, khi Diệp Giai Ngưng vừa rời khỏi ghế, cô ta đã theo sau cô lên phòng dành cho khách ở lầu hai.

“Ôi trời! Trong phòng bác sĩ Diệp sao lại có một cái rương tài liệu lớn đến vậy chứ? Ừa, những tài liệu này viết về ai vậy nhỉ?” Tổng Hồng cúi đầu cầm một quyển ra xem, Diệp Giai Ngưng vội vàng giật nó lại.

“Đây là tài liệu mật của bệnh nhân, cô không phải bác sĩ, không được phép xem lung tung.” Diệp Giai Ngưng nghiêm túc nói cho cô ta biết.

“Còn ra về mình là một bác sĩ. Đầu phải cô nói không cho xem là tôi không xem, cô càng không cho tôi càng muốn xem.”

Tiếng nói còn chưa dứt, cô ta liền giật lấy quyển tài liệu dày cộm trong tay Diệp Giai Ngưng. Hừ! Hôm nay tao cố ý kiểm chuyện đó.

Diệp Giai Ngưng sốt ruột, nếu bệnh tình của Mạnh Phi Phàm bị đồn ra ngoài từ trong tay cô, chắc cô chết như thế nào cũng không hay biết quá. Cô vừa nghĩ đến những lời đồn về mảnh khóc độc ác chen ép đối thủ cạnh tranh trên thương trường của Mạnh Phi Phàm, thì có một sợ sợ hãi dấy lên từ trong đáy lòng.

Cô lập tức đưa tay ra cướp lại quyển bệnh án từ trong tay Tổng Hồng. Nhưng Tổng Hồng làm gì dễ dàng đưa nó cho cô.

Hai người đuổi nhau chạy vòng vòng quanh ghế sofa. Một kẻ thì cầm quyển tài liệu diều võ dương oai, còn một người thì sốt ruột đuổi theo phía sau.

Tổng Hồng giống như một con cáo gian xảo, nhận thấy Diệp Giai Ngưng rất coi trọng đến quyển tài liệu này, xem ra trong này phải có điều bí mật gì đó. Cô ta dòm ngón thấy Diệp Giai Ngưng sắp đuổi đến, lập tức thay đổi hướng chạy, chạy vòng quanh ghế sofa, rồi lao ra khỏi phòng, chạy về hướng vườn hoa.

Diệp Giai Ngưng cực kỳ tức giận, sắp sửa bắt kịp cô ta rồi, lại không ngờ cô ta là kẻ xảo trá như vậy, dám cầm quyển tài liệu đó chạy ra ngoài. Trời ạ! Nếu để Mạnh Phi Phàm nhìn thấy, thì biết phải làm sao đây? Cô vừa bực bội vừa sốt ruột, tông cửa phòng, chạy về phía vườn hoa.

Tổng Hồng chạy một mạch đến vườn hoa, quay đầu thấy Diệp Giai Ngưng không đuổi theo, trong lòng vô cùng tò mò mở quyển tài liệu trong tay ra xem. Cô ta biết cái tên tiếng Anh ghi trên tài liệu, Louis chính là tên của Mạnh Phi Phàm. Đây chắc hẳn là những bí mật mà lời đồn đã nhắc đến.

Cô ta lật xem trang sau xem, toàn bộ đều viết bằng tiếng Anh, chỉ chít như những con sâu đang ngo ngoáy. Cô ta chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy hoảng hốt nhụt chí, đầu óc choáng váng.

Tiếng Anh của cô ta đã trả lại cho thầy cô từ lâu rồi, được chưa nào? Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì bắt đầu bước chân vào xã hội kiếm sống, học được cách đọc được suy nghĩ của người khác, nhưng anh vẫn thì cô ta đọc không hiểu.

Diệp Giai Ngưng chạy nhanh về phía cô ta, giật lấy quyển tài liệu trong tay cô ta, hai tay ôm chặt ở trong lòng, thờ hồng hộc trừng mắt nhìn cô ta, giọng điệu không hề nể nang nhắc nhở cô ta.

“Tôi niệm tình cô Tổng đây là khách của anh Mạnh, cho nên tôi mới khách sáo nhắc nhở cô một câu: sau này không có sự cho phép của tôi, cô không được tùy tiện bước vào phòng của tôi.”

Tổng Hồng lại tỏ vẻ “tao mới là chủ nhân của nhà này”, rồi “hừ” một tiếng với cô. “Cô lấy tư cách gì để nói những lời đó với tôi. “Ai là kẻ bị đuổi đi còn chưa biết đâu nha.”

“Cô Tổng đây nói hay thật. Nghe cô nói như vậy, nếu như anh Mạnh không đuổi tôi đi, vậy thì anh Mạnh không đúng rồi, phải không?”

“Tôi chẳng nói gì cả.” Tổng Hồng vội sửa lời. Trong nhà họ Mạnh nhiều người, lỡ những lời này đến tai Mạnh Phi Phàm, vậy chẳng phải tự lấy đá đập vào chân mình rồi ư.

“Làm phiền cô sau này đừng có xen vào chuyện của người khác, Nếu cô còn chen vào chuyện của tôi, đừng trách tại sao tôi chen chân vào chuyện của cô.”

“Diệp Giai Ngưng, mày, mày không biết xấu hổ.”

“Hình như người không biết xấu hổ phải là cô chứ, cô Tổng. Cô đừng cho rằng ai cũng giống như cô, muốn trèo cao gả vào nhà giàu có. Trong mắt của tôi, giàu có lắm tiền chỉ là gió thoảng mây bay thôi.”

Dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng của Diệp Giai Ngưng làm cho Tổng Hồng tức đến cả người run rẩy.

“Sức khỏe của cô không tốt, không nên tức giận. Mặc công bác sĩ Phó phải kê nhiều thuốc cho cô hơn. Nói không chừng, tối hôm nay sẽ cho cô một mũi thuốc an thần cũng nên.”

Tổng Hồng tức đến không biết nói gì.

Diệp Giai Ngưng không muốn nói với cô ta nữa, trong lòng chỉ xì mũi chế giễu cô ta, đúng là một người phụ nữ ngực to óc như trái nho! Mạnh Phi Phàm là một người đàn ông không xài được thì thôi đi, đã vậy anh ta còn có sở thích thật kỳ lạ!

Nhắc đến Tào Tháo là Táo Tháo đến ngay! Trong lúc hai người đang chiến tranh, lúc đang cãi nhau túi bụi, thì tiếng nói của Mạnh Phi Phàm ở cửa vang lên.

“Bác sĩ Diệp, kể từ ngày hôm nay, nơi làm việc của cô sẽ chuyển đến phòng làm việc của tôi.”

Anh vừa đi vào cửa lớn, nhìn thấy Diệp Giai Ngưng đang ôm chặt quyển tài liệu dày cộm trong lòng. Sau đó, anh dừng bước, lúc tập trung nghe, mới hiểu rõ nguyên nhân hai người cãi nhau. Anh không ngờ Diệp Giai Ngưng một khi đã cãi nhau, thì miệng lưỡi lại sắc bén đến vậy.

Đúng là một con nhím toàn thân đều là gai nhọn!

Diệp Giai Ngưng bất chợt nghe thấy tiếng của anh, cảm thấy một cơn gió lạnh ở phía sau ập đến. Không thể mách lẻo được!

Cô vẫn còn đang lúng túng khó xử, đột nhiên nghe thấy anh nói dọn đến phòng làm việc. Cô định từ chối, nhưng đột nhiên nghĩ đến, chỗ anh nói chính là phòng làm việc, nơi cô luôn tìm mọi cách để đi vào mà!

Cô vội quay người lại, nở một nụ cười tươi rói, lộ ra hàm răng nói: “Cảm ơn Mạnh đại ca nha.”

Câu gọi Mạnh Phi Phàm là “Mạnh đại ca” làm anh cau mày lại. Nhìn vẻ mặt nịnh nọt trên gương mặt cô, anh ngẩng đầu lên trời, còn nói bằng giọng cường điệu: “Hôm nay, hôm nay trời tiết thật tốt nha!”

Diệp Giai Ngưng liếc mắt, rủa thầm: Thời tiết tốt cái đầu, là chị đây tâm trạng tốt.

Tổng Hồng nhìn hai người, anh một câu em một câu, còn mình thì bị bỏ qua một bên, cô ta nói sang chuyện khác. “Anh Mạnh, em, em chỉ tò mò những rương lớn trong phòng cô Diệp rốt cuộc chứa gì vậy.”

Mạnh Phi Phàm thấy mặt cô ta nén giận, bèn chuyển sang đề tài khác bằng giọng hòa hoãn: “Rose, hôm nay bác sĩ Phó đã nói những gì?”

Tổng Hồng thấy anh hỏi đến bệnh tình của mình, miệng nhếch lên, nói nũng nịu: “Bác sĩ Phó nói, còn phải theo dõi vài ngày. Một mình em ở đây không quen lắm, đã vậy còn bị người ngoài ức hiếp nữa.” Nói xong câu đó, cô ta chớp mắt ra oai với Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng không thèm nhìn sự gây hấn của cô ta, ôm lấy quyển tài liệu đi lướt qua người Mạnh Phi Phàm, nói: “Vậy bây giờ tôi bảo người đem tài liệu chuyển qua phòng làm việc của anh.”

Mạnh Phi Phàm “ừm” một tiếng, khoác vai Tổng Hồng đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại nói: “Ồ bên hướng Đông Nam của phòng làm việc có một căn phòng nhỏ, cô dọn vào đó đi, nếu không có chuyện gì thì đừng đến gần cửa sổ.”

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy hai người khoác vai thân thiết đi cùng nhau, trong ánh mắt có sự chua xót. Anh đột nhiên quay đầu lại, cô vẫn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt, lại nhận ra trong đôi mắt sắc bén của anh lóe lên một nụ cười như có như không.

Cô rầu rĩ cúi đầu, nỗi lo lắng trong lòng bùng bùng dâng lên. Không ngờ anh ta còn nhớ rõ cô có chứng sợ độ cao!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cách chữa trị

Dịch: Thanh Dạ

Mình bạn quá không có thời gian làm pic chương này, nên vẫn để TEXT nha.

Đây là lần thứ hai Diệp Giai Ngưng đến phòng làm việc của Mạnh Phi Phàm. Những bức tranh làm cô đỏ mặt tía tai treo ở hai bên hành lang, trước phòng làm việc của anh giờ đã không còn, mà thay vào đó là những bức tranh thêu cao cấp về chim chóc hoa cỏ.

Đứng ở trước cửa phòng làm việc, cô nhìn hai cánh cửa sắt to lớn đến ngẩn ngơ. Cô không biết mật mã, làm sao vào phòng đây? Trong khi cô đang nghĩ như vậy, thì điện thoại cất lên một tiếng chuông du dương, đó là âm báo có tin nhắn đến. Cô bật điện thoại lên xem, thì ra là tin nhắn của Mạnh Phi Phàm, anh nhắn mật mã mở cửa cho cô.

Để hạn chế vấn đề COPY TRỘM của những trang web trục lợi khác. Bắt đầu từ chương 28, truyện Yêu muộn sẽ được làm pic ở các chương có số đuôi 0, 2, 4, 6, 8. Các pic sẽ được thay bằng TEXT sau một tuần kể từ ngày đăng truyện. Trong khoảng thời gian truyện chưa HOÀN, vui lòng không mang truyện ra khỏi phạm vi của Greenhouse kể từ chương 28. Nếu có bất cứ trường hợp nào vi phạm, truyện sẽ được DROP vô thời hạn và sẽ dừng thay các pic trước đó. Đây là quyền lợi của các bạn, cho nên mong các bạn hãy thông cảm và làm theo. Cảm ơn!

Cô vừa nhìn điện thoại, vừa bấm thật cẩn thận một dãy mười hai ký tự gồm chữ cái và số, sau đó hai cánh cửa sắt to lớn mở ra. Cô nói thầm trong lòng: Bên trong phòng làm việc rốt cuộc có thứ quý giá gì, mà anh ta phải cài đặt thiết bị bảo mật cao cấp vô cùng phức tạp như thế này nhỉ?

Cô đi vào trong gian phòng làm việc to lớn, ở góc Đông Nam cô tìm thấy một căn phòng làm việc nhỏ, sau đó bảo người giúp việc đưa rương tài liệu vào trong phòng làm việc nhỏ đó, cô khép cửa lại, và bây giờ cô đã ở trong một thế giới yên tĩnh hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

Đây là một căn phòng làm việc nhỏ được trang trí rất tinh xảo theo phong cách của Nhật Bản. Cô mở cửa sổ ở bên gian phòng làm việc nhỏ, phía trước là mặt biển rộng xanh thẳm, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu khi nhìn thấy biển rộng, có cá nước nhảy tung tăng như vậy.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, thì chợt có tiếng của hai người đàn ông đang trêu chọc lẫn nhau vang lên.

“Em vô cùng thích nét bút của anh Louis nha! Hôm nay em đã chạy đi nghe ngóng tình hình từ chỗ thư ký của phó thị trường Cao rồi. Anh ta nói dạo này phó thị trường rất bận rộn, vừa tan ca liền chạy đi hẹn hò với người đẹp rồi...”

“Ừm, tốt lắm. Quả nhiên giống y như những gì anh đã nghĩ. Anh ta đúng là một người đàn ông chung tình. Biết bao nhiêu năm đã trôi qua, mà anh ta vẫn một mực chờ đợi một người con gái.”

“Anh Louis nói như vậy là đang khen ngợi chính mình à? Hay anh đang khen ngợi anh ta? Nói đi cũng phải nói lại, biết bao nhiêu năm rồi anh vẫn chưa tìm được chị dâu, có phải cũng đến lúc anh từ bỏ rồi nhỉ?”

Chợt, bên ngoài im lặng không có bất cứ tiếng động nào.

Một lúc sau, giọng nói sang sảng của Phương Trạm Hoành lại vang lên lần nữa: “Khụ khụ khụ, hôm nay, em nghe người ta nói, cái tên họ Nam kia gần đây sốt ruột đến muốn treo tường ngồi. Bây giờ, ngay cả ông già Nam Tuyên Bình cũng ra tay, ông già đó chạy thẳng đến tìm ba của phó thị trường Cao rồi.”

“Anh cũng nghe nói rồi. Chú cứ yên tâm đi, bên anh cũng đã chuẩn bị phương án tác chiến rồi.”

Hai người đó nhỏ tiếng nói chuyện với nhau rất lâu, cho dù Diệp Giai Ngưng có vênh tai lên cỡ nào cũng không nghe rõ bọn họ nói gì. Quả nhiên, nghe lén cũng là một nghệ thuật sống nha. Lúc cô định mở cửa bước ra chào hỏi bọn họ, thì hai người họ lại nói đến vấn đề tiếp theo, thu hút toàn bộ sự chú ý của cô.

“Anh Louis này, lần này thương hiệu ‘Đông Phương Vận’ gặp rắc rối rồi. Chữ ký trong bản chuyển nhượng năm đó là giả.”

“Ủa? Còn có chuyện như vậy sao? Sao bây giờ mới phát hiện ra chứ?”

“Mấy ngày trước, cái bà Khâu thường hay đến công ty khiếu nại đã dẫn theo mấy người bạn làm luật sư của mình đến tìm Tôn Vân. Luật sư phía bên kia còn đưa ra bản hợp đồng chuyển nhượng ‘Đông Phương Vận’, họ còn có chứng cứ chứng minh năm đó bà Khâu chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, phải nằm trong phòng theo dõi của bệnh viện. Họ còn tố cáo công ty Amy sử dụng mảnh khố độc ác thu mua ‘Đông Phương Vận’ với giá rẻ mạt.”

Mạnh Phi Phàm im lặng một lúc, rồi nói: “Bên ‘Đông Phương Vận’ anh tự có dự tính khác, ngày mai chủ mang bản hợp đồng chuyển nhượng đến cho anh xem. Đúng rồi, bây giờ là khoảng thời gian quan trọng nhất trong việc tranh giành miếng đất ở ngoại ô kia, chú đừng vì chuyện nhỏ của ‘Đông Phương Vận’ mà ảnh hưởng đến chuyện lớn.”

“Có thật là anh phải bất chấp mọi giá để lấy được miếng đất kia không? Làm như vậy anh có cảm thấy đáng không chứ?” Phương Trạm Hoành do dự một lúc, cuối cùng vẫn hỏi vấn đề anh ta đã buồn rầu áp ủ trong lòng bấy lâu nay.

“Ừ. Mỗi khi anh quyết định chuyện gì đều đã suy nghĩ rất kỹ rồi, chú không cần phải khuyên nhủ anh đâu.” Anh nói bằng giọng kiên quyết.

Phương Trạh Hoành thờ dài, lắc đầu rời khỏi phòng làm việc. Còn Mạnh Phi Phàm mở máy vi tính tiếp tục xử lý công việc, khoảng hơn nửa tiếng sau anh mới rời khỏi.

Cuối cùng Diệp Giai Ngưng cũng chờ được tới lúc bọn họ ra ngoài, lúc này cô mới bước đi nhẹ ra khỏi phòng. Ngày mai, ngày mai có thể tìm được hợp đồng chuyển nhượng của ‘Đông Phương Vận’. Cô đã chờ ngày này biết bao lâu rồi, cuối cùng cũng chờ được cơ hội này đến.

Đêm nay, cô mất ngủ, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại.

Ngày mai cô phải tìm cơ hội lúc Phương Trạh Hoành mang bản hợp đồng chuyển nhượng ‘Đông Phương Vận’ đến cho Mạnh Phi Phàm, âm thầm lấy đi hoặc sao chép bản hợp đồng chuyển nhượng đó, rồi đưa cho luật sư xem mới được.

Nếu cô có thể tìm được chứng cứ hợp pháp, như vậy ‘Đông Phương Vận’ mới có thể quay trở về tay của mẹ được. Cô mỗi khi nghĩ đến sức khỏe của mẹ vẫn chưa khỏi hẳn sau con bệnh nặng đó, mà cứ cách hai ba hôm mẹ lại chạy đến công ty Any để khiếu nại, thì lòng cô chợt cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nhưng Mạnh Phi Phàm là một người làm việc rất cẩn thận, phải dùng cách gì mới có thể đánh lạc hướng của anh ta đây.

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên cảnh thân thiết của Tống Hồng và Mạnh Phi Phàm.

Bác Mao từng nói với chúng ta rằng: Đối mặt với kẻ thù hùng mạnh, nếu chúng ta muốn cuộc cách mạng giành được thắng lợi, thì tất cả lực lượng giai cấp vô sản phải đoàn kết lại, hình thành một mặt trận thống nhất rộng khắp cả nước!

Tống Hồng không ngờ Diệp Giai Ngưng lại chủ động ve vãn mình.

Hai người ngồi dưới cây dù che nắng trong vườn hoa, vừa uống trà, vừa nói chuyện với nhau.

“Chị Tống này, chị rất thích anh Mạnh phải không?”

“Ừm hử?” Tống Hồng ra vẻ cảnh giác. Không có chuyện gì mà tới nịnh hót chắc chắn có điều gian trá! Hôm qua chẳng phải còn nhe nanh múa vuốt, đối chọi gay gắt lắm mà, hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi hử?!

“Chị Tống à, hôm nay em muốn bàn chuyện hợp tác với chị.” Diệp Giai Ngưng thấy được sự nghi ngờ bên trong đôi mắt của cô ta, vội vàng bày tỏ lòng chân thành của mình.

“Hợp tác sao? Giữa hai chúng ta có chuyện gì hay ho để hợp tác chứ?”

“Không phải tối hôm qua chị nói muốn em mau rời khỏi nhà họ Mạnh sao? Nói thật với chị, chính bản thân em còn muốn sớm rời khỏi căn nhà này hơn chị nữa. Nhưng, anh Mạnh vẫn chưa hết bệnh, nên em không thể rời khỏi nhà họ Mạnh được.”

“Ừm hử?”

“Em nói chị nghe nha, em đến nhà họ Mạnh là do anh ta nhờ vả em đó chứ, muốn em chữa căn bệnh anh ta mắc phải sau khi ly hôn.” Diệp Giai Ngưng ghé sát vào tai Tống Hồng, nói nhỏ tiếng. Cô còn không ngừng ngoáy ngoáy phải nhìn vài lần, sợ người ngoài nghe được.

Tất nhiên Tống Hồng biết Mạnh Phi Phàm đã từng ly hôn, nhưng cô ta không biết Mạnh Phi Phàm lại mắc bệnh sau khi ly hôn.

“Anh ấy mắc bệnh sau khi ly hôn hả? Cô ví dụ thử xem?”

“Ví như, anh ta vô cùng thích một cô gái nào đó, nhưng trong lòng anh ta vẫn còn nhớ nhung người vợ cũ. Sau đó, khi cá và nước sắp vui vẻ với nhau thì anh ta lại xảy ra s75 cô. Chị hiểu chưa?”

Nghe Diệp Giai Ngưng nói về vấn đề của Mạnh Phi Phàm rành mạch như một chuyện gia, Tống Hồng liền tin sái cổ. “Ha ha, quyền tài liệu hôm qua cô đòi sống đòi chết giật lại từ tay tôi, là bệnh án của Mạnh Phi Phàm à?”

Diệp Giai Ngưng gật đầu, lấy ra một quyển tài liệu ở sau lưng, chính là quyển bệnh án hôm qua hai người giành giật.

Khi cô mở trang cuối cùng ra, còn chỉ vào một hàng chữ tiếng Trung nói: “Đây là bản chẩn đoán bệnh của anh Mạnh mà phòng khám tâm lý Stevenson tại Mỹ đã viết. Bên trên viết rằng, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, nhưng cũng có thể tìm người khác thay thế.”

Tống Hồng nghe cô nói như vậy, liền mở cờ trong bụng, đặt tách trà tinh xảo ở trong tay xuống, ghé sát vào Diệp Giai Ngưng, rồi nói: “Này, chuyện đó đó, tôi phải phối hợp chữa trị cho anh ấy như thế nào hả?”

Diệp Giai Ngưng nói bằng giọng nghiêm túc: “Chị chỉ cần dùng những chiêu quyến rũ đàn ông chị thường xài với anh ta là được rồi.”

Tống Hồng bĩu môi nói: “Tôi cũng muốn vậy, nhưng anh ấy chẳng cho tôi cơ hội!”

Gi chứ! Chị hai Tống Hồng, chị có cần nói thẳng thắn đến vậy không trời!

Đây là lần đầu tiên Tổng Hồng và Diệp Giai Ngưng có cùng chí hướng với nhau. Sự thù địch giữa hai người vào lúc này cũng biến mất, cùng nhau hợp sức thảo luận bàn bạc về cách chữa bệnh. Sau đó, hai người phân chia công việc. Diệp Giai Ngưng chịu trách nhiệm về cách chữa trị, và khuyên nhủ Mạnh Phi Phàm. Còn Tổng Hồng vẫn tiếp tục giả bệnh, ở lại nhà họ Mạnh thêm vài ngày nữa.

Diệp Giai Ngưng chẳng màn đến nỗi lòng nhỏ bé ở trong lòng mình, bây giờ có chuyện gì quan trọng bằng chuyện lấy lại ‘Đông Phương Vận’ cho mẹ đây?

Mấy ngày chuyển phòng cô bận rộn sắp xếp lại những tài liệu rất có giá trị để tham khảo về lịch sử của các chứng bệnh, rồi cô lật ra phía sau trả lời những vấn đề mà giáo sư Miller đã đặt ra, mở PPT ra, chỉnh sửa tỉ mỉ cách chữa trị trong máy tính.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong phòng khách vang lên tiếng nhận điện thoại của Mạnh Phi Phàm. Cô ngửa tai lên nghe, hình như anh ta im lặng một lúc, sau đó thỉnh thoảng “ừm, ừm, à, à” vài tiếng.

Giọng nói khàn đục chứa đầy sự mệt mỏi, tuyệt vọng của Mạnh Phi Phàm đập vào tai Diệp Giai Ngưng, làm cho trái tim của cô chợt run nhẹ một hồi, giống như đang có thứ gì đó bóp nghẹn nó vậy. Cô ngửa tai lên nghe lần nữa, nhưng chỉ nghe thấy một sự yên tĩnh ở bên ngoài phòng.

Cô đè nén những nghi ngờ ở trong lòng, tập trung vào màn hình máy tính ở trước mặt. Cô ngồi sửa đi sửa lại cách chữa trị trên máy tính, sau khi đã hài lòng về bản sửa chữa rồi, cô mới sử dụng máy in màu, in nó ra để đóng thành sách.

Cho đến khi trời chập tối, cuối cùng Diệp Giai Ngưng mới mở cửa căn phòng làm việc nhỏ ra, cầm quyển chẩn đoán bệnh và bản đề nghị cách chữa trị đi đến bàn làm việc nơi Mạnh Phi Phàm đang ngồi, đưa quyển chẩn đoán bệnh một cách cung kính cho anh.

Ánh mắt của cô lại dời đến tài liệu mà Mạnh Phi Phàm đang lật tới lật lui xem, trên đó còn viết rõ ràng: Hợp đồng chuyển nhượng Đông Phương Vận. Mi mắt của cô giật mạnh vài cái.

Mạnh Phi Phàm xem hết quyển chẩn đoán bệnh cô đưa đến, cau mày lại, giọng nói mang theo sự nghi ngờ: “Cô nói tôi mắc phải chứng bệnh này là do chịu ảnh hưởng bởi việc ly hôn sao?”

“Anh Mạnh à, tôi muốn hỏi anh một câu: Có phải anh vẫn còn canh cánh trong lòng về người vợ trước của anh không?” Cô quan sát vẻ mặt của anh, cất tiếng nói nhỏ nhẹ, hỏi anh.

Ánh mắt của Mạnh Phi Phàm trầm xuống, trong ánh mắt có những gợn sóng dao động, lồng ngực có chút phập phồng, tựa như đang đè nén không để cho cảm xúc của mình bùng nổ.

Diệp Giai Ngưng không dám nhìn anh, dời tầm mắt nhìn xuống quyển viết cách chữa trị đang để trên đầu gối của mình, do dự không biết lúc này có thích hợp để nói với anh chuyện này không.

Thời gian trôi qua vài giây, cảm xúc của anh ổn định lại, híp hai mắt lại, nhìn cô gái đang cúi đầu ngồi trước mặt mình: “Câu hỏi này có liên quan đến cách chữa trị sao?”

“Anh Mạnh, chuyện là thế này, mấy ngày nay tôi đã xem rất tỉ mỉ những bệnh án của anh tại sáu phòng khám tâm lý hàng đầu, lúc anh nhắc đến nguyên nhân chủ yếu, đều nhắc đến chuyện vào ngày nào đó sau khi ly hôn anh đột nhiên mắc phải căn bệnh này. Tôi đã xem qua tài liệu báo cáo nguyên nhân dẫn đến căn bệnh này của phòng khám Stevenson ở Mỹ, họ cũng nhắc đến nguyên nhân mắc chứng bệnh này là do tâm lý chịu ảnh hưởng một thời gian dài khi gặp khó khăn trong hôn nhân.”

“Ừm? Sau đó thì sao?” Mạnh Phi Phàm dựa vào ghế, nửa tin nửa ngờ nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên cô và anh chính thức thảo luận cách chữa bệnh. Mặc dù cô đã từng tưởng tượng rất nhiều cảnh mình đối mặt với anh thảo luận cách chữa trị như thế này, nhưng khi chính thức đối mặt với anh như lúc này đây, cô lại có cảm giác hai vành tai của mình nóng lên, hai má đỏ ửng, đầu lười như thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Cuộc điện thoại thần bí

“Chúng nhớ mãi không quên có liên quan đến chuyện này sao?” Ánh mắt của Mạnh Phi Phàm trở nên mơ màng. Cuộc điện thoại lúc này của thám tử Tommy đã khiến anh phải đối mặt với sự thật một lần nữa. Thám tử Tommy thờ dài nói với anh, hãy từ bỏ đi, Louis. Chúng ta đã tìm kiếm bốn năm rồi, đã cố gắng hết sức rồi.

Tuy về lý trí anh hiểu rõ, nhưng trái tim anh vẫn không thể chấp nhận nổi.

“Vào năm đó, khi chúng tôi kết hôn đã từng giao hẹn với nhau. Nếu như một trong hai chúng tôi, có một người biến mất khỏi thế giới của người kia suốt

ba năm, vậy thì chúng tôi sẽ dứt khoát chia tay nhau.” Anh chìm vào trong hồi ức, giọng nói buồn bã mang theo sự kiềm nén.

“Vậy thời gian giao hẹn ba năm đã đến rồi sao?” Cô hỏi với vẻ hiếu kỳ. Lúc kết hôn là giây phút hạnh phúc biết bao nhiêu, thế mà hai người có thể đưa ra lời hẹn ước như vậy. Có bệnh, hai người này chắc chắn có bệnh. Chẳng lẽ chuyện này giống như những gì người ta nói “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” sao?

“Thời gian giao hẹn ba năm đến rồi. Nhưng, tôi không quên được cô ấy, tôi đợi cô ấy thêm một năm nữa. Chính là lúc này, bên thám tử đã gọi điện thoại đến, anh ta cố gắng hết sức khuyên tôi hãy từ bỏ chuyện tìm kiếm cô ấy. Đáng lẽ ra tôi cũng chưa cam lòng từ bỏ chuyện tìm kiếm cô ấy như vậy...” Giọng nói của anh càng thêm buồn bã.

Khi nghe thấy giọng nói chứa đựng sự luyến tiếc của anh, lòng của Diệp Giai Ngưng rung lên, sống mũi cảm thấy chua xót. Từ khi cô quen biết anh đến giờ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm của một người đàn ông ngoan cường cứng cỏi trở nên đau thương như vậy, đau buồn như vậy. Khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lại bị bản hợp đồng chuyển nhượng ở trên tay anh chột mù mắt.

Tình yêu của anh ta, hôn nhân của anh ta, cô có đau buồn hơn nữa thì có liên quan gì đến cô? Cô điều chỉnh lại hơi thở của mình, nhớ lại câu nói mà Nam Hạo đã viết trên tường trang Weibo, bây giờ tặng câu đó cho anh ta là đúng lúc rồi.

“Anh Mạnh à, ai bước vào cuộc đời anh, đều là do số phận an bài, nhưng, ai dừng lại trong cuộc đời của anh, thì do chính anh quyết định.”

“Đúng vậy, tôi phải có quyết định rồi. Ngày mai, ngày mai chính là ngày mà bốn năm trước chúng tôi ly hôn, cũng chính là sinh nhật của tôi. Năm đó cô ấy rất nhẫn tâm, nói muốn cho tôi một món quà sinh nhật, nhưng tôi không ngờ món quà cô ấy tặng cho tôi lại là ly hôn!” Khóe miệng của anh nhếch lên tự mỉa mai chính mình.

Ngày mai ư? Ngày mai chính là ngày hai mươi lăm tháng tám. Cô rất nhạy cảm với ngày tháng của chòm sao này, cô lập tức đối chiếu hình ảnh của những chòm sao với ngày tháng, rồi nhiều chuyện hỏi một câu: “Anh Mạnh này, tôi có thể hỏi một chút, nhóm máu của anh là?”

Dường như Mạnh Phi Phàm đã đọc được suy nghĩ của cô, nhìn cô cười khẩy: “Nhóm máu của tôi là AB, chòm sao xừ nữ, ra đời vào thập niên bảy mươi của thế kỷ trước, đã ly hôn chưa lập gia đình và rất chung tình.” Nếu phải đối mặt với sự thật, vậy tại sao không bắt lấy cô bé có tính hay xù lông nhím ở trước mặt này nhỉ?

E hèm! Cảm xúc và tâm trạng của tên đàn ông này chuyển biến nhanh thật. Vừa lúc này thôi còn chìm đắm trong cái ao đau khổ không cách nào bước ra được, thế mà bây giờ còn có tâm trạng để trêu chọc cô! Một tên đàn ông có tâm lý biến thái, đúng là một người có suy nghĩ không bình thường thì người khác chẳng thể nào đoán trước được.

“Tôi không hỏi anh những thứ đó.” Suy nghĩ nhỏ bé của cô anh đã đọc được rồi, nên hai lỗ tai càng đỏ ửng hơn. Một màu hồng phấn từ vành tai, lan sang hai má trắng nõn nà của cô, rồi lại lan xuống tận cổ. Bên dưới ánh đèn dịu dàng, cả người cô đều nổi lên một màu đỏ ửng của sự xấu hổ.

Cả cảnh tượng này khi đập vào mắt Mạnh Phi Phàm, anh lại cảm thấy vô cùng đáng yêu. Màu đen đang bao phủ trong trái tim anh ngay lúc này đã nhạt dần, cô lại lần nữa khơi dậy sự khoái trá thích thú trong lòng anh, liếc mắt trêu chọc cô: “Cô đề nghị tôi quên cô ấy đi, chẳng lẽ cô có cảm tình với tôi à, bác sĩ Diệp.”

“Im nào, im nào. Chúng ta đang nói về chuyện chính nhé, mong anh đừng trêu chọc bác sĩ.” Diệp Giai Ngưng nghiêm nghị gõ bàn vài cái, sau đó, cô lại nhìn về cái bàn bằng ánh mắt thần bí: “Anh Mạnh này, ngày mai là sinh nhật anh, tôi có thể tặng anh một món quà được không?”

“Cô tính tặng quà gì?” Mạnh Phi Phàm nhìn cô bằng ánh mắt cảnh giác. Tự dưng khi không lại tặng quà!

“Món quà này đối với anh rất quan trọng, có liên quan đến hạnh phúc về sau của anh.” Cô nghiêng đầu qua, nắm lấy cơ hội hiếm hoi này, lập tức đưa ra cách chữa bệnh của cô.

“Ồ?” Mạnh Phi Phàm cau mày nhìn cô. Nhìn vẻ mặt xảo quyết như kẻ trộm kia, món quà này xem ra cũng không. . .

“Anh Mạnh à, quyền khi này tôi đưa cho anh chính là quyền bệnh án. Phần này là cách chữa trị tôi đã nghiên cứu cùng với giáo sư Miller. Đã được chứng thực bởi chuyên gia trong ngành!” Cô đưa cho anh một quyển sách được đóng đẹp đẽ. Phải tận dụng cơ hội hiếm hoi này mới được!

Mạnh Phi Phàm nhận lấy quyển bệnh án kia với lòng đầy nghi ngờ, ánh mắt nhìn lướt qua bìa sách, liền nhếch môi lên. Suy nghĩ của cô gái này thật quái lạ.

Ở trên bìa sách vẽ rất nhiều bông hoa hồng, mà ở giữa mỗi hoa lại có một con ong lớn đang vỗ cánh hút mật hoa.

Từ trước đến giờ anh chưa từng thấy qua cơ chế chữa bệnh như thế này.

Anh đọc lướt qua hết cách chữa trị, trong chốc lát lại có một niềm vui dờ khóc dờ cười.

Cô cũng nhiệt tình thật nhỉ, còn tự động đưa ra ý kiến đề Rose tham gia điều trị với anh. Anh đã ngầm gợi ý và nhắc nhở cô như vậy, chẳng lẽ cô không hiểu à, kẻ đầu sỏ gây ra chuyện chẳng phải là chính cô sao?

Lúc này cô còn phân tích rõ ràng rành mạch anh mắc căn bệnh này do chịu ảnh hưởng bởi việc ly hôn. Đúng là vậy, nhưng đó chỉ là một trong những nguyên nhân chính thôi. Nhưng, còn một nguyên nhân khác nữa là vào cái đêm giáng sinh kia, khi cùng cô đi đến giây phút quan trọng kia, thì người bạn

đèn đỏ của cô lại ồ ạt đến, tiêu diệt hết ham muốn đang sôi sục của anh! Thật tàn nhẫn mà!

Chuyện xưa lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh, anh lại ngẫm ngợi ý để dò xét cô nhóc kia.

“Bác sĩ Diệp này, cô không nhận ra cô là người rất phù hợp để tham gia điều trị cùng tôi sao?”

“Tôi sao?” Cô ngạc nhiên, đỏ mặt cúi đầu, ăn nói thành thật: “Tôi, tôi không có kinh nghiệm thực tiễn về chuyện đó.”

“E hèm...” Cô không thể tìm một cái cớ hợp lý khác để từ chối à. Anh lại bị cô gây sốc lần nữa rồi.

Vào đêm giáng sinh của ba năm trước, không phải cô rất nhiệt tình, rất phóng túng, rất chủ động sao? Một cô gái chịu ảnh hưởng bởi nền giáo dục của phương Tây, mà không có kinh nghiệm thực tiễn về chuyện đó sao? Anh vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Anh nghi ngờ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô vài giây.

Chẳng lẽ, mấy hôm trước anh đi ngang qua thấy những tiếng rên kia là ảo giác sao? Nhưng tối hôm qua anh còn cố ý đến phòng làm việc mở máy tính của cô ra kiểm tra một lượt. Bên trong thư mục gần đây của cô điều là những tài liệu nghiên cứu liên quan đến điểm G. Một cô gái chưa kết hôn không có kinh nghiệm thực tiễn về chuyện đó, lại nghiên cứu những thứ dùng trong thương mại, là vì sao?

“Anh Mạnh à, vừa nhìn là biết chị Tổng là người dày dặn kinh nghiệm, là ứng cử viên sáng giá. Anh suy nghĩ lại thử xem?” Cô cảm thấy trong ánh mắt của anh lóe lên một ánh sáng kỳ lạ, nên cô vội nhắc nhở anh. Không thể bởi những lời nói thành thật lúc này của mình mà tự rước họa vào thân.

Mạnh Phi Phàm im lặng một lúc, rồi gật đầu hừ theo, khen ngợi phương án của cô. “Cách chữa trị này cô làm rất tốt. Làm phiền cô nói lại cách chữa trị này với Tổng Hồng. Nếu cô ấy đồng ý, tôi cũng không ý kiến.”

“Làm càng sớm càng tốt phải không ạ.” Cô tranh thủ thời cơ.

“Về vấn đề thời gian, có thể quyết định vào ngày mai. Nếu cô không còn việc gì nữa, thì về phòng nghỉ ngơi đi. Tôi vẫn còn rất nhiều việc phải giải quyết.” Anh tiện tay là một hành động tiễn khách. Nhìn vẻ mặt gấp gáp của cô gái kia càng làm anh nghi ngờ hơn, cho nên anh làm theo đề nghị của cô, để xem cô muốn giờ trò gì.

Diệp Giai Ngưng vốn muốn nghe anh tức giận lớn tiếng gào thét với cô rằng: “Diệp Giai Ngưng, cô dựa vào đâu bắt tôi phải điều trị cùng với Tổng Hồng?”

Nhưng cô không ngờ anh lại đồng ý. Không chỉ có thế, còn muốn cô tự đi tìm Tổng Hồng để làm công tác tư tưởng. Trong lòng cô chợt có một cảm giác chua xót dai dẳng nói không nên lời.

Vào giây phút cô đứng dậy, đôi mắt long lanh sáng ngời chợt âm ảm trong giây lát. Tuy chỉ cảm xúc chỉ thay đổi trong thoáng chốc, nhưng Mạnh Phi Phàm vẫn chớp được. Ngoài mặt anh vẫn tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng lại có cảm giác kích thích lạ thường.

Lúc cô quay người định đi vào phòng làm việc nhỏ, thì anh đột nhiên hô lên, nói thêm một câu: “Đúng rồi, cô nói một tiếng với Tổng Hồng, tôi rất thích mùi nước hoa trên người cô ấy, còn có hình xăm con bướm nữa.” Em gái nhỏ bé, lời nói bóng gió của tôi vẫn còn chưa đủ rõ ràng sao??

Nhưng Diệp Giai Ngưng vẫn không hiểu ra ý nghĩa bên trong lời nói của anh, cũng không muốn nghĩ đến. Giây phút đó, trong lòng cô đều ngập tràn tức giận. Gì chứ! Những lời nói tình tứ đó còn bắt bà đây nhấn chìm anh ta sao?

Cô không quay người lại, chỉ dừng bước một lúc, đáp một câu “được”, rồi nhảy vào trong phòng làm việc nhỏ, kéo cửa lại. Nhưng không biết có phải cô bị ảo giác hay hoang tưởng không, cô luôn cảm thấy dường như ở sau lưng có một ánh mắt đang nhìn mình.

Tâm trạng của cô tụt dốc. Nhưng cách chữa trị không phải do chính cô đề ra sao? Không phải cô hy vọng anh ta có thể mau chóng chữa khỏi bệnh sao? Không phải cô hy vọng anh ta quán lấy Tổng Hồng sao, để cô có cơ hội trộm hợp đồng chuyển nhượng “Đông Phương Vận” sao?

Khi vừa nghĩ đến mẹ chịu trăm cay ngàn đắng muốn đòi lại “Đông Phương Vận”, cô mới dè nén những cảm xúc phức tạp trong lòng, thở một hơi thật dài, mở máy vi tính lên, in thêm một quyển cách chữa trị. Lúc cô bước ra khỏi phòng, thì bên ngoài chẳng còn ai.

Cô đi xuống lầu tìm Tổng Hồng. Cô ta không có trong phòng, cô lại chạy đến phòng khách.

Điện thoại bên trong phòng khách đổ chuông, cô định nhận điện thoại, thì Tổng Hồng đã nhanh tay giật lấy nghe.

“Xin chào, đây là nhà riêng của Mạnh Phi Phàm, xin hỏi muốn tìm ai ạ?” Tổng Hồng nhận điện thoại, cất giọng ngọt ngào.

Người ở đầu dây bên kia vô cùng sùng sốt, lập tức cười khê, nói bằng giọng trêu ghẹo: “Ừa! Hôm nay đôi người giúp việc rồi sao?”

Tổng Hồng nghe thấy ba chữ “người giúp việc”, thì trong lòng cảm thấy không vui, nhưng vẫn nhẫn nhịn, hỏi lại lần nữa: “Xin chào, xin hỏi tìm ai ạ?”

Lúc bấy giờ người ở đầu dây bên kia cảm thấy kìa lạ, nhẫn nhịn nói thêm một câu: “Tôi tìm Phi Phàm. Tôi tìm rất lâu rồi nha. Nhưng Phi Phàm cứ mặc kệ tôi. Ôi chao, lần trước cô giúp việc kia không nhắc với Phi Phàm là tôi gọi điện đến tìm à.”

Bây giờ Tống Hồng nổi con giận, nghe đầu dây bên kia là giọng nữ, tiếng nói còn dịu dàng, quyen rũ, nghe thật chói tai.

Vì thế, giọng nói của cô ta liền trở nên lạnh lùng. “Xin chào cô. Giám đốc Mạnh bận trăm công nghìn việc, làm gì có thời gian để nghe điện thoại với người này người nọ. Nếu cô không có việc gì quan trọng, cũng không cần phải nói cho tôi biết cô là ai, tôi phải cúp điện thoại đây.”

Lúc này đầu dây người ở đầu dây bên kia sững người, người đó hồi tưởng lại giọng nói kia trong chốc lát, lúc này mới nhận ra giọng nói của người nhận điện thoại lần này không giống lần trước. Giọng nói ngày hôm nay hờ hững một tí là sắc mùi thuốc súng, giọng nói lần trước nghe rất êm tai. Quả nhiên không cùng một người, nhưng người nhận điện thoại ngày hôm nay là ai nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Vợ trước trở về sao?

Ở đầu dây bên kia, đối phương đột nhiên cúp ngang điện thoại của Mạnh Thực Viên, trong ống nghe chỉ còn tiếng tút tút dài đơn điệu. Từ trước đến nay bà luôn là người cúp điện thoại của người khác, từ lúc nào lại để cho người khác tùy tiện cúp ngang điện thoại của bà. Bà tức anh ách gọi điện thoại ngay cho đứa con trai yêu quý của mình.

“Con trai, con phải nói cho má mi biết, gần đây Louis đang bận rộn chuyện gì? Chẳng lẽ những tin lá cải gần đây trên báo chí đều là thật sao?”

Phương Trâm Hoành đang ôm ấp người đẹp, vừa nghe mẹ nói như vậy, liền vội vã đẩy người đẹp ra, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nói bằng giọng tăng hăng.

“Má mi ơi, sao hôm nay mẹ lại tức giận như vậy chứ? Đứa nào ăn gan hùm hổ bá rồi chọc giận má mi thân yêu của con vậy? Mẹ nói cho con biết đứa đó là ai, con lập tức tính sổ nó thay mẹ. E hèm, mẹ hỏi chuyện của Louis à. Ừm. Dạo này công việc của anh ấy có chút rắc rối, những tin lá cải trên báo đều là vui đùa thôi mà mẹ, mẹ đừng có tin nha.”

“Cho dù là vui đùa đi nữa, thì cũng phải tìm đứa con gái nào tốt một chút. Lúc này mẹ gọi điện thoại sang nhà Louis, đứa con gái đó đúng là chẳng lẽ phép chút nào cả.” Mạnh Thực Viên nhớ lại người kia dám mắng bà là con chó con mèo thì cô hòng ghen lại, khó chịu như bị mắc xương.

“Không phải chứ, má mi, mẹ có nghe nhầm không vậy? Bác sĩ Diệp là một người rất lễ phép mà.” Phương Trâm Hoàn biết từ sau khi đi Lưu đi, điện thoại trong nhà họ Mạnh đều do Diệp Giai Ngưng nhận.

“Bác sĩ Diệp sao? Con nói cô gái kia là bác sĩ à? Anh họ của con bị bệnh hả? Không phải anh họ con luôn mời bác sĩ Phó sao? Sao giờ bác sĩ lại đổi thành họ Diệp rồi?”

Lúc này Phương Trâm Hoành mới biết mình hơi miệng rồi, vội nói với bà: “Mẹ à, anh họ đã lớn như vậy rồi, anh ấy thích mời bác sĩ nào thì bác sĩ đó. Bác sĩ Phó chuyên về nội khoa, còn bác sĩ Diệp đó, là chuyên về ngoại khoa mà.”

Mạnh Thực Viên cúp điện thoại, trong lòng đầy nghi ngờ. Không cần biết là ai, một khi đã xúc phạm đến uy phong của bà, bà nhất định phải nhúng tay là giải quyết chuyện này. Hơn nữa, đứa cháu trai luôn làm người khác lo lắng này, lần trước chẳng thèm tham gia buổi tiệc giao lưu. Sau này, bà gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho nó, mà nó chẳng thèm nhận lấy cuộc nào.

Tống Hồng cúp điện thoại, bĩu môi trút giận với không khí. Từ lúc nào cô ta lại trở nên nhanh như vậy chứ, từ danh hiệu “bà Mạnh” được báo chí viết rót thành “người giúp việc” rồi.

Diệp Giai Ngưng thấy cô ta cúp điện thoại, rồi mới đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa đối diện cô ta, nói: “Cuộc điện thoại lúc này cô nhận có phải là một giọng nói rất dễ nghe của một người phụ nữ không?”

“Cô cũng từng nhận được sao?” Tống Hồng vừa cầm gương dặm lại lớp trang điểm, vừa rầu rĩ hỏi cô.

“Đúng vậy đó. Lúc tôi vừa chuyển đến đây chưa lâu, có một người phụ nữ gọi điện đến tìm Mạnh Phi Phàm, nói là đã gọi cho anh ta rất nhiều lần, nhưng anh ta cứ mặc kệ.”

“Đúng đúng đúng, lúc này cô ta cũng nói với tôi như vậy. Sau đó thì sao?” Tống Hồng vội vã bỏ cái gương xuống, nhìn chăm chăm cô với vẻ tò mò.

“Sau đó thì, cô ta còn gọi tôi là người giúp việc.” Diệp Giai Ngưng mở hai tay ra, mỉm cười.

“Ồ, thì ra người giúp việc mà cô ta nói là cô à. Vậy tôi yên tâm rồi.” Tống Hồng nhìn mái tóc hất về phía sau, cột thành đuôi ngựa, và cách ăn mặc giản dị của Diệp Giai Ngưng, càng nhìn càng thấy giống người giúp việc, liền bật cười “xì” một tiếng.

“Sao vậy?” Cô ta cười như vậy, làm cho Diệp Giai Ngưng cảm thấy kỳ lạ, nhưng Tống Hồng cứ tiếp tục công việc cầm gương dặm lại lớp trang điểm của mình.

“Đúng rồi, Tổng Hồng này, lúc này tôi đã tốn rất nhiều công sức để khuyên chú Mạnh rồi. Anh ta cũng đồng ý cách chữa trị của tôi rồi. Này, bản này là của cô, cô nghiên cứu cho kỹ đi, rồi chuẩn bị.”

Tổng Hồng vừa nghe cô nói Mạnh Phi Phàm đã đồng ý rồi, cô ta liền vui vẻ bỏ cái gương xuống, giật lấy quyền in cách chữa trị, mừng ra mặt lật xem, giọng nói đầy khoe khoang: “Ồ! Không ngờ cô cũng chuyên nghiệp như vậy.” Cô ta lật xem cách chữa trị PPT, có hình ảnh minh họa, đọc cũng dễ hiểu. “Anh ấy có nói khi nào bắt đầu chữa trị không?”

“Tổng Hồng à, cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý. Anh ta vẫn còn tình cảm sâu nặng với người vợ trước đó.” Diệp Giai Ngưng có lòng nhắc nhở cô ta.

“Bác sĩ Diệp, tôi hỏi khi nào thì bắt đầu chữa trị?” Tổng Hồng đặt quyền in cách chữa trị trong tay xuống, bĩu môi, rồi nói một câu: “Lúc trước anh ấy yêu ai, mắc mớ gì đến tôi. Tôi chỉ biết bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ cố gắng bắt lấy trái tim của anh ấy. Có người đàn ông nào mà không có quá khứ? Chỉ cần bây giờ trong lòng anh ấy chỉ nghĩ đến mình là được rồi.”

“Anh ta nói có thể bắt đầu từ ngày mai.” Diệp Giai Ngưng trả lời. Thứ tư tưởng “mặc kệ quá khứ” của Tổng Hồng, sao chính cô lại không làm được nhỉ? Lần trước gặp Nam Hạo, cô vẫn không thể rũ bỏ lòng tự trọng nhỏ bé kia, còn tỏ ra lúng túng trước mặt anh. Còn nữa, lúc mình gặp Mạnh Phi Phàm, cảm xúc trong lòng dường như trở nên có chút phức tạp là sao nhỉ?

Tổng Hồng nghe cô nói đến vợ trước gì đó, trong lòng tự dưng thấy khó chịu, nhưng khi nghe cô nói ngày mai bắt đầu chữa trị, thì tâm trạng lại tốt hẳn lên.

“Ồi trời, sao lại gấp như vậy chứ. Người ta còn chưa chuẩn bị kỹ càng mà.” Cô ta mừng ra mặt. Xem ra Mạnh Phi Phàm cũng có ý gì đó với cô ta nha. Nếu không tại sao Diệp Giai Ngưng vừa đề ra ý kiến, anh ấy lại đồng ý ngay chứ. Không những là đồng ý, mà còn nói phải bắt đầu từ ngày mai.

“Đúng rồi, cô là bác sĩ tâm lý của anh ấy, cô có biết sở thích của anh ấy không?”

“Sở thích của anh ta à, cái đó, đúng rồi, anh ta khen nước hoa của cô rất thơm, hình xăm con bướm cũng rất đẹp đó.” Cô vừa nói lời đó ra khỏi miệng, đầu lưỡi chua xót đến nỗi sắp lú lại.

Tổng Hồng mở cờ trong bụng. Cuối cùng mùa xuân tiền của cũng đến rồi. Người đàn ông tiền tệ đẹp trai, anh chờ em nhá.

Diệp Giai Ngưng đứng trên ban công lầu hai, nhìn về phía biển, cảm xúc cuộn trào. Ở phía xa xa, mặt biển trong màn đêm mất đi vẻ tĩnh lặng yên bình của ban ngày, tối nay nước biển dậy sóng, những bọt sóng cuốn trôi những cánh hoa, đánh mạnh vào trong những tảng đá.

Cô quay người lại, nghiêng đầu một góc bốn mươi lăm độ, nhìn về phía căn phòng chính trên lầu ba ở hướng đông nam. Không biết từ lúc nào, ánh đèn sáng rực rỡ bên trong căn phòng đã được thay bằng ánh đèn dịu nhẹ, trong lòng nghĩ rằng chắc bọn họ đang tiến hành rất thuận lợi nhỉ. Trong giây phút cô cúi đầu, làn gió biển thổi qua cuốn đi giọt nước mắt đang chảy xuống của cô.

Trời ạ! Rốt cuộc chuyện này là sao đây? Cô cố gắng hít thở thật sâu. Anh ta cuối cùng cũng bắt đầu đợt chữa trị đầu tiên như cô mong muốn rồi, cô chờ thêm một chút nữa là có thể đi đến phòng làm việc của anh ta tìm hợp đồng chuyển nhượng “Đông Phương Vận”. Nhưng mà, cô chợt nhận ra cảm xúc tồi tệ của chính mình có gì đó kỳ lạ.

Năm đó, Tổng Diễm cướp đi Nam Hạo từ cô. Bây giờ, Tổng Hồng lại có lý do chính đáng ở bên cạnh Mạnh Phi Phàm. Tại sao những người đàn ông cô yêu thích, lại gặp phải hai chị em họ chứ?

Cô yêu thích Mạnh Phi Phàm sao? Cô lại còn dùng hai chữ “yêu thích” nữa chứ! Cô quay người lại trong cảm xúc rối bời, nhìn về phía biển. Gió biển thổi tạt vào mặt, mang theo mùi vị mặn chát. Cô có một phát hiện đầy kinh ngạc về chính mình của đêm nay. Bắt đầu từ khi nào, cô đã để Mạnh biến thái đi vào trái tim của cô rồi?

Đáng tiếc, khi cô vừa nhận ra điều này, anh lại đang ở bên người con gái khác rồi. Mà người đẩy anh cho người con gái khác lại chính là mình! Chẳng lẽ đây là số phận sao?

Cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, nhìn giờ.

Đã hơn nửa tiếng trôi qua rồi, nếu không nắm bắt cơ hội đến phòng làm việc tìm hợp đồng chuyển nhượng “Đông Phương Vận”, sợ rằng sau này sẽ khó có được cơ hội giống như vậy.

Không thể chậm trễ nữa! Lúc cô quay người lại vô tình nhìn thấy ánh sáng ở trong căn phòng trên lầu ba vẫn dịu nhẹ như thế.

Cô quay trở về phòng, ngồi im một lát, cho đến khi ổn định lại cảm xúc của mình, mới đi ra khỏi phòng. Cô lúc đắn đo nên đi bằng thang máy hay thang bộ, thì hai chân đã tự động bước lên thang bộ đi đến lầu ba.

Chưa đến lầu ba, thì cô nghe thấy có tiếng người đang trách móc. Giọng nói này nghe rất quen.

Sắp mười giờ rồi, ai vậy nhỉ?

Cô rón rén đi lên lầu ba, vừa thò đầu ra thì thấy dì Lư đi với một người phụ nữ tóc ngắn ăn mặc thời thượng đang đứng trước cửa phòng của Mạnh Phi Phàm.

Ánh đèn từ phòng ngủ hắt ra chiếu thẳng vào người phụ nữ tóc ngắn kia. Nhìn từ phía đằng xa, chỉ nhìn thấy trên người phụ nữ đó mặc một bộ váy dài đến đầu gối, tay còn cầm một cái ví màu nâu nhạt. Nhìn nghiêng một bên mặt có thể đoán ra, người phụ nữ đó chắc phải hơn ba mươi mấy tuổi. Chẳng lẽ, vợ trước của anh ta trở về à!

Trên thế giới này chắc không có chuyện trùng hợp đến vậy nhỉ! Hôm qua anh ta nói, ngày sinh nhật hôm đó anh ta đã vứt hết mọi nhớ nhung chờ đợi suốt bốn năm với người vợ trước rồi. Chẳng lẽ, vợ trước của anh ta nghe thấy lời cầu xin nên quay về sao?

Những dòng suy nghĩ hỗn độn trong Diệp Giai Ngưng cứ trôi lên ụp xuống, cô ngạc nhiên nhìn chằm chằm người phụ nữ đó. Vừa đúng lúc, dì Lư quay đầu nhìn thấy cô. Dì Lư nhìn cô bằng vẻ mặt lo lắng mấp máy môi, ý bảo cô xuống dưới đi.

Nhưng Diệp Giai Ngưng lại không hiểu ý của bà, ngược lại còn tò mò đi về phía bà, nhỏ tiếng gọi bà một tiếng: “Dì Lư về rồi à.”

Ngay lập tức dì Lư nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc ngăn cô không mở miệng nói tiếp. Diệp Giai Ngưng à, cháu có biết không hả, người phụ nữ đứng trước mặt chỉ đích danh tìm cháu đó! Nhưng mà, bà không dám nói ra, sợ người phụ nữ đứng trước mặt nghe thấy.

Diệp Giai Ngưng vừa chào hỏi dì Lư xong, thì nghe thấy tiếng nói tao nhã của người phụ nữ đứng trước mặt, nhưng lại lớn tiếng nói bằng một giọng giả trưởng uy nghiêm ỏi người ở trong phòng ngủ: “Cô là ai hả? Quan hệ của tôi với Phi Phàm còn thân thiết hơn cô nữa đó.”

Cô nhìn vào trong phòng ngủ, chỉ thấy một góc giường, nhưng nó đủ để cô phải đỏ mặt tía tai rồi. Ở bên chiếc giường lớn, quần áo rơi rải trên đất.

Mí mắt cô giật vài cái, trong lòng chua xót, ngẩng đầu lên nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy Tống Hồng chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh màu hồng nhạt, hai cánh tay của cô ta đang ôm chặt lấy cổ của Mạnh Phi Phàm, nói với người phụ nữ đứng trước cửa bằng giọng khiêu khích: “Chị không tự nhìn lại mình đi, nhan sắc đã tàn tạ héo ú rồi, còn không biết xấu hổ mà cướp Phi Phàm của tôi hả?”

Người phụ nữ kia chỉ hừ một tiếng rồi cười, nói với Mạnh Phi Phàm đang ngồi im lặng kia: “Mắt anh có vấn đề à? Người phụ nữ kiêu căng như vậy anh cũng thích hả? Frank nói cô ta là bác sĩ, tôi thấy cô ta chỉ là thứ gái đứng đường mà thôi.”

“Bà nói ai là gái đứng đường hả? Cả nhà bà mới đứng đường đó.” Tống Hồng ghét nhất người khác nói cô ta như vậy, trong phút chốc cô ta lỗ miệng, nói toạc ra, không thêm đề ý đến hình tượng của mình.

“Câm miệng, sao cô có thể thiếu tôn trọng cô của tôi đến vậy chứ.” Cuối cùng Mạnh Phi Phàm cũng mở miệng quát một tiếng.

Cô ư? Người phụ nữ trông trẻ tuổi như vậy, thế mà lại là cô của anh ư? Tống Hồng há hốc mồm nhìn Mạnh Thực Viên vài lần, rồi lại không thể tin được quay đầu, chuyển tầm mắt nhìn chằm chằm Mạnh Phi Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thăng thấn bày tỏ

Mạnh Thực Viên bước vào phòng với vẻ bẽ bàng, sau khi ngồi xuống ghế sofa rồi thì hắt cằm lên, nhìn về mặt lúc trắng lúc xanh của Tống Hồng, “hừ” một tiếng, nói: “Tôi nghĩ chắc cô đây nghĩ tôi là vợ trước của giám đốc Mạnh chứ gì?”

Mạnh Phi Phàm thấy được mục đích tối hôm nay của mình đã gần như đạt được, nên vẫn thờ ơ đứng nhìn. Nhưng khi cô anh đột ngột nhắc đến Trác Nhu, gương mặt điển trai của anh tối sầm lại, hơi dùng sức, hất cánh tay đang bám đùi của Tống Hồng ra.

Tống Hồng nhìn thấy dáng vẻ tức giận của anh, trong lòng trùng xuống. Cô ta từng nghe Diệp Giai Ngưng nói, người vợ trước của anh có một vị trí rất đặc biệt trong lòng anh. Dù sao cô ta đã từng lăn lộn trong cái xã hội hỗn độn này thành người phụ nữ xảo quyệt như giờ, cho nên sự hoảng hốt và lúng túng chỉ kéo dài trong vài giây ngắn ngủi, ngay tức khắc trên miệng liền thay bằng một nụ cười, nở nụ cười cực kỳ quyến rũ và dịu dàng.

“Cô à, chuyện khi này, cháu xin lỗi cô, cô là người rộng lượng, cháu, cháu, trời ạ, Phi Phàm chẳng nói cho cháu biết, trông cô lại trẻ đẹp như vậy, cho nên cháu mới không nghĩ đến, chuyện này cũng bình thường thôi mà cô. Cô nói có phải không?”

Một câu “trẻ đẹp” đã đánh trúng tư tưởng cực kỳ đề ý về bề ngoài của Mạnh Thực Viên, về mặt của bà ấy có hơi dịu xuống, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Còn Mạnh Phi Phàm vẫn trưng cái bản mặt lạnh nhạt kia.

Tống Hồng sốt ruột, nếu làm phật lòng bà cô này và Mạnh Phi Phàm, vậy thì cơ hội ngàn năm một thuở của cô ta sẽ bay mất.

Cô ta khề cấn răng, nhìn trái nhìn phải với vẻ mặt xấu hổ, vừa hay nhìn thấy Diệp Giai Ngưng đang đứng sau lưng dì Lư. Cô ta giống như người sắp chết đuối vớ được cọc, ba chân bốn cẳng chạy đến kéo cô vào trong phòng.

Diệp Giai Ngưng vẫn còn lớ ngớ không hiểu gì, Tống Hồng đã kéo cô vào trong phòng. Bên dưới ánh đèn thủy tinh sáng như ngọc, cô chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

“Cô à, cháu không giấu gì cô, cháu được bác sĩ Diệp đây mời đến tham gia chữa bệnh cùng Phi Phàm. Cô đừng giận cháu nữa. Hạnh phúc đời này của Phi Phàm đều nằm hết trên người cháu đó.” Tống Hồng kéo tay Diệp Giai Ngưng, vội vàng giải thích với Mạnh Thực Viên.

Ánh mắt của Mạnh Thực Viên nhìn lướt qua bộ quần áo không đàng hoàng của Tống Hồng, rồi dừng lại trên người Diệp Giai Ngưng.

Trên người cô mặc một chiếc váy túm eo màu xanh lá, chiếc váy ngắn màu xanh nhạt làm tô điểm thêm làn da trắng hồng. Cô cột tóc đuôi ngựa ở phía sau đầu, hai đôi đen láy mở to, sự hoảng hốt và căng thẳng lướt ngang qua trong ánh mắt, còn có một chút thoải mái khi vừa trút hết gánh nặng. Đúng là một ánh mắt đầy phức tạp!

“Cô gái này là?” Mạnh Thực Viên nhìn Mạnh Phi Phàm một lượt, rồi hỏi.

“Cô ba, cô này là bác sĩ Diệp.” Di Lư theo Diệp Giai Ngưng vào phòng, vội vàng trả lời.

Trong ánh mắt của Di Lư loé lên vẻ lo lắng. Trên đường cùng Mạnh Thực Viên từ Cảng Thành đến thành phố G vào buổi chiều, suốt cả chuyến đi Mạnh Thực Viên luôn tức giận trách cứ cô bác sĩ họ Diệp, lúc này nhìn thấy Diệp Giai Ngưng chạy lên lầu ba, bà liền vội vã nháy mắt với cô, ý bảo cô tránh đi. Nhưng cô nhóc này lại không hiểu được nỗi lòng của bà.

“Ồ? Thì ra cô đây mới chính là bác sĩ Diệp à.” Hai đôi mắt của Mạnh Thực Viên mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, âm thầm đánh giá cô gái đang đứng trước mặt. Nhìn dáng người rất trong sáng dễ thương, tại sao khi mở miệng nói chuyện, lại ngang ngược như vậy chứ? Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nha! Hơn nữa, nhìn cô này trẻ như vậy, chắc cũng chỉ hơn hai mươi mấy tuổi thôi, trẻ như vậy mà đã được cấp phép hành nghề chữa bệnh rồi sao?

“Cô Mạnh à, chắc hẳn cô cảm thấy cháu rất giống người giúp việc nhỉ.” Diệp Giai Ngưng giữ bình tĩnh, mỉm cười với bà ấy.

Bà ấy nghe thấy giọng nói trong trẻo nói một câu nói đùa, giống như một làn gió xuân, thổi tan sự nghi ngờ khó chịu của Mạnh Thực Viên với cô. Thì ra người giúp việc chính là cô gái nhỏ nhắn này.

“Ồ? Thì ra người đầu tiên nhận điện thoại chính là cô à. Ừm, nhìn cách ăn mặc của cô như vậy, đúng là tôi nhận không ra cô là bác sĩ. Nhưng mà, Louis dám mời cô về, tôi nghĩ chắc cô cũng không phải là loại người qua loa. Lúc này, tôi nhận nhầm cô gái này là bác sĩ Diệp. Nhưng mà, nhìn phong cách của cô ta cũng chẳng giống. Đúng rồi, Louis bị thương ở chỗ nào hả?”

E hèm, bệnh tình của Mạnh Phi Phàm làm sao có thể nói ở trước mặt nhiều người như vậy chứ? Diệp Giai Ngưng lén nhìn Mạnh Phi Phàm, hy vọng anh tự đứng ra giải thích. Nhưng anh lại nháy mắt, nhếch môi lên, không hề có ý muốn mở miệng.

Diệp Giai Ngưng hết cách, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh vài cái, ý muốn nói: Nếu anh không nói, thì tôi nói. Nhưng Mạnh Phi Phàm vẫn không nói gì.

“Cô Mạnh à, bệnh của anh Mạnh à.....”

“Cô ơi, cô lặn lội xa xôi đến thành phố G, chắc cũng mệt rồi nhỉ. Cô hãy đi nghỉ trước đi.” Đuôi mắt của Mạnh Phi Phàm giật giật, nhìn thấy cô sắp khai hết, anh mới lên tiếng cắt ngang lời cô nói, rồi nhìn về phía Di Lư ra dấu.

Cô nhóc này hề gặp người nào uy nghiêm, là cứ HOLE không nói. Lúc này anh mân mê môi, nháy mắt với cô, ý bảo cô ngậm miệng lại! Nhưng cô quá ngu ngốc đến nỗi không hiểu ý anh!

Di Lư đứng kế bên cũng vội giải vây, nói: “Cô ba à, cô vừa ngồi máy bay vừa ngồi xe hơi, cũng mệt mỏi cả một ngày rồi. Hay tôi dẫn cô đến phòng khách nghỉ ngơi nhé.”

Mạnh Thực Viên nhìn Mạnh Phi Phàm và Diệp Giai Ngưng, trong lòng chợt hiểu ra điều gì đó, lắc đầu thật nhẹ. Cô gái này nhìn có vẻ non nớt, nhưng trẻ tuổi như vậy đã làm bác sĩ, nghĩ lại thì tuổi cũng đâu có nhỏ. Bà vừa nghĩ đến đây, càng cảm thấy hai người này nhìn rất xứng đôi.

Bà nghĩ đến đó, chợt cảm thấy Tống Hồng đứng ở đây rất chướng mắt, vì thấy quay đầu nhìn về phía Tống Hồng đang đứng ngơ ngác bên kia, nói: “Này cô gái, trời cũng tối rồi, để tôi bảo tài xế đưa cô về.”

Tống Hồng ngược mắt, vừa chạm đến đôi mắt sắc bén kia của bà, trong lòng hiểu rõ tối nay mình không có cách nào tiếp tục ở lại nơi này rồi. Cô ta nghiêng răng mỉm cười, cất tiếng nói vừa dịu dàng lại vừa than vãn: “Vây Tống Hồng phải cảm ơn cô rồi!”

Mạnh Thực Viên nghe tiếng gọi “cô” mà dựng cảm tóc gáy. “Chị Lư, chị tiễn cô Tống về đi!”

“Vâng, cô ba.” Di Lư quay người nói với Tống Hồng: “Cô Tống, mời theo tôi.” Giọng điệu xa cách đầy khách sáo.

Tống Hồng nhìn Mạnh Phi Phàm, nhưng ánh mắt anh vẫn lạnh nhạt, gật đầu với cô ta. “Em về trước đi! Bữa khác anh lại đến thăm em.”

Tống Hồng nghe vậy mới thấy an tâm, lại nói với Mạnh Thực Viên: “Cô à, cháu đi trước ạ, lần sau cháu lại đến thăm cô.”

Mạnh Thực Viên gật đầu nhẹ với cô ta, không nói gì thêm.

Sau khi Tổng Hồng đi, Mạnh Thực Viên nhìn Mạnh Phi Phàm và Diệp Giai Ngung, biểu cảm trên mặt hai người đều không được tự nhiên, trong lòng bà hiểu rõ cho nên lên tiếng nói giúp: “Ôi trời! Chịu khổ đến nửa đêm, cô mệt rồi, cô phải đi nghỉ đây.” Không đợi Mạnh Phi Phàm nói gì, bà liền đứng dậy đi ra ngoài.

Câu nói này của Mạnh Thực Viên đã phá vỡ bầu không khí giữa Mạnh Phi Phàm và Diệp Giai Ngung. Diệp Giai Ngung đỏ mặt, quay mặt định chào tạm biệt bà, thì bà đã lảng lạng rời khỏi rồi.

“Anh Mạnh này, tôi cũng quay về đây.” Cô chột dạ nhìn Mạnh Phi Phàm, ánh mắt nhìn về phía cửa, định bỏ chạy thật nhanh.

“Cô không định hỏi thăm một chút tình hình chữa trị tối nay à, bác sĩ Diệp?” Mạnh Phi Phàm nhìn cô chăm chăm, khoé miệng nhếch lên một nụ cười thích thú khó đoán, trong ánh mắt đầy vẻ mập mờ.

“Ở đây sao?” Ánh mắt mất tự nhiên của Diệp Giai Ngung nhìn lướt qua chiếc giường lớn bừa bộn.

“Vậy cô tính đi đâu hả?” Mạnh Phi Phàm đi đến cửa, đóng cánh cửa đang khép hờ lại. “Bác sĩ Diệp, tôi muốn hỏi cô một câu hỏi. Đêm giáng sinh vào ba năm trước, cô ở đâu vậy?”

Đêm giáng sinh vào ba năm trước hả? Diệp Giai Ngung ngó người ngay.

Kỷ ức về đêm đó, cô nhớ rõ như nó vừa xảy ra vậy. Nhưng, người đàn ông đứng trước mặt này tại sao lại đột ngột hỏi cô như vậy? Chẳng lẽ, ngày đó anh cũng ở trong quán bar KING STONE tại Manhattan sao? Không lẽ anh nhìn thấy chuyện gì sao?

Diệp Giai Ngung nhìn anh bằng vẻ mặt đầy cảnh giác, giống y như một con nhím xù lông, cả người đầy gai nhọn.

Một con nhím cổ đâm gai nhọn vào người khác, thật không ngờ da bụng của con nhím lại là nơi mềm mại nhất. Anh định trêu đùa cô, để cô làm lộ ra lớp da bụng mềm mại kia. Nhưng, lần trước anh cũng đã chạm đến lớp da bụng mềm mại nhất của cô rồi, chỉ đáng tiếc, còn thiếu mất một bước.

Mạnh Phi Phàm nheo mắt lại, giống như đang hồi tưởng lại, nói: “Đêm giáng sinh vào ba năm trước, đúng lúc tôi vừa đến Mỹ. Vốn dĩ tôi đã hẹn bạn bè đến uống rượu ở quán bar KING STONE. Đáng tiếc, bạn bè tôi lúc đó có việc không đến.”

Nói xong câu đó, ánh mắt của anh nhìn về phía cô. Chỉ thấy, sự cảnh giác trong ánh mắt của cô tan rã, đôi mắt loé lên ánh sáng lấp lánh.

“Rốt cuộc anh là ai?” Diệp Giai Ngung hít cái mũi, giọng nói run rẩy, trong lòng chợt có một cảm giác sợ hãi khó tả.

“Bác sĩ Diệp à, người năm đó khiến tôi mắc phải căn bệnh tâm lý này, chính là, cô.” Mạnh Phi Phàm nói xong câu đó, liền theo dõi sát sao thái độ của cô.

Anh định tối nay ngả bài với cô, để cô khỏi phải tự ý quyết định tìm người bậy bạ đến chữa trị cho anh. Tối hôm nay, nếu không phải Mạnh Thực Viên có mặt tại nhà họ Mạnh như mong muốn của anh, nếu không anh còn không biết phải ứng phó với Tổng Hồng như thế nào.

Diệp Giai Ngung ngó người vài giây, rồi chợt bật cười thật to, càng cười càng lớn, cười đến đau cả bụng, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Anh Mạnh à, có phải đột điều trị tối hôm nay của anh gặp khó khăn, cho nên anh mới mắc chứng hoang tưởng?”

“Những lời tôi nói đầu là sự thật bác sĩ Diệp à. Tôi cũng không ngờ rằng, còn có thể gặp lại cô. Cô nói thử xem, cô làm sao bù đắp lại những tổn thất mà tối hôm đó cô gây cho tôi? Tôi không cần cô phải bù đắp, chỉ hy vọng cô tham gia điều trị với tôi.” Mạnh Phi Phàm hết hứng chơi trò mèo vờn chuột với cô. Ứng phó với cô, vẫn nên dùng cách đi thẳng vào vấn đề.

“Ngại quá đi mất, anh Mạnh này, tôi chỉ có trách nhiệm chữa bệnh tâm lý, không có trách nhiệm chữa bệnh sinh lý đâu.” Lúc Diệp Giai Ngung ngẩng đầu, khí thế uy nghiêm của anh đàn áp đến, cô đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh, đầu óc trong phút chốc trở nên ngây dại.

“Nhưng người làm cho tôi mắc căn bệnh này chính là cô, cô không chịu trách nhiệm hả?” Anh tiếp tục đến gần, hơi thở nặng nề phả vào làn tóc của cô.

“Không thể được. Anh à, tôi chỉ mới biết anh chưa bao lâu. Anh làm sao có thể chắc chắn tôi là người khiến anh mắc căn bệnh này chứ?” Cô thấy người đàn ông ở trước mắt càng ngày càng sát đến gần, trong lòng hoảng hốt, lùi về sau vài bước.

Mạnh Phi Phàm tặc lưỡi, cúi đầu nhìn cô từ trên xuống, nhàn nhã nhìn Diệp Giai Ngung thấp hơn mình nửa cái đầu, nói: “Nhận nhầm ư? Vậy thì nhầm thêm lần nữa vậy. Dù sao tôi vẫn Erectile Dysfunction.”

Erectile Dysfunction (ED): liệt dương

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: “Đèn đỏ” kéo đến ô ạt

Dịch: Thanh Dạ

Diệp Giai Ngưng lùi về sau hai bước, đầu óc trống rỗng, phải chờ một hồi lâu, cô mới bình tĩnh nhìn rõ người đàn ông đang đứng trước mặt.

Bên dưới ánh đèn dịu dàng trong phòng ngủ, anh có gương mặt chừng chắc với những đường nét cứng cỏi, mi mắt khép hờ, khoé miệng nhếch lên thành một nụ cười mờ nhạt. Đúng vậy, người đàn ông này đúng là rất điển trai. Nhưng hình như, tựa như, cô không quen anh mà!

Cô dò tìm mắt xuống phía dưới, chiếc áo ngủ của anh mở phanh phần ngực, để lộ ra những vết son môi màu hoa hồng mờ nhạt ở phần xương quai xanh, làm nổi bật lên nét quyến rũ nào đó không thể diễn tả toát ra trong anh.

Cô bắt đầu thấy đau đầu, quả thật nghĩ không ra đã từng gặp anh ở nơi nào!

Nhưng đôi mắt mang theo sự hài hước, cùng với giọng điệu biếng nhác quen thuộc đó của anh, rõ ràng đó là thái độ cử xử với một người bạn cũ mà.

Chẳng lẽ mình bị mất trí nhớ sao? Nghĩ đến đây, cô tự dưng căng thẳng, phần bụng dưới chợt có một cơn đau âm ỉ kéo đến, lông mày vô thức nhíu lại.

Mạnh Phi Phàm thấy cô nhíu mày lại, như đang tỏ ra chán ghét, làm cho anh cảm thấy như lòng tự trọng của mình bị sỉ nhục. Ngày xưa toàn là phụ nữ đua nhau chạy đến nịnh bợ anh, lấy lòng anh, chưa từng có người phụ nữ nào đối xử với anh bằng ánh mắt chán ghét như thế.

Anh nghĩ như thế, gương mặt điển trai của anh bỗng nhiên cau có lại, duỗi cánh tay ra, kéo người đang đứng ngơ ngác kia vào trong lòng mình.

Diệp Giai Ngưng được anh đột ngột ôm vào trong lòng như vậy, ngay lập tức muốn giãy khỏi cái ôm đó của anh theo bản năng của mình. Nhưng không ngờ rằng, khi cô vừa ngẩng đầu lên, liền đập mạnh vào cằm của người nào đó, khiến đỉnh đầu đau đến nỗi người.

Nghe thấy tiếng kêu “à” đau đớn của cô, tay của anh tự động buông lỏng ra.

Cô dồn sức lùi về phía sau theo quán tính, té ngã xuống đất, một tiếng “ầm vang lên, đụng vào tủ rượu ở sau lưng, chỉ có một chai rượu vang ở trên tủ phát ra tiếng ngổ ỉn rớt xuống.

Một dòng rượu màu đỏ tím, men theo làn tóc của cô, chảy xuôi xuống gương mặt của cô, rồi nhỏ từng giọt xuống chiếc áo sơ mi màu trắng.

“À”. Cô kêu lên một tiếng, đưa tay lau bừa dung dịch rượu từ đầu tóc xuống dưới. Một giây sau, giữa hai chân, có một dòng chất lỏng ấm nóng chảy ra. “Đèn đỏ” đáng chết, sao cứ phải đến vào lúc này chứ!!

Trán của cô đỏ đầy mồ hôi, phần bụng dưới đau quằn quại. Mỗi lần người bạn thân “đèn đỏ” đến đều làm cho cô sống không bằng chết!

Mặc dù bụng đau quằn quại, nhưng nhìn thấy người đang đứng đối diện nào đó định vươn tay đến, cô liền cắn răng, không thèm nhìn bàn tay thon dài kia.

Không được tin bất kỳ lòng tốt nào của những kẻ có tâm lý biến thái! Bọn họ đều có lối suy nghĩ mà người bình thường không cách nào hiểu nổi!

Sao cô lại có thể có tình cảm với người đàn ông như vậy nhỉ, chuyện này thật kỳ lạ, cũng khó mà tha thứ được.

Mạnh Phi Phàm nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô, liền cảm thấy thương xót, muốn kéo cô đứng dậy, nhưng cô lại nhìn anh bằng ánh mắt chán ghét đó hết lần này đến lần khác, xem nhẹ ý tốt của anh. Anh chờ dài một tiếng, lấy một chiếc khăn ăn ở trên tủ rượu đưa cho cô.

Cô nhận lấy khăn, lau qua loa dung dịch rượu ở trên tóc và mặt. Không bao lâu sau, một gương mặt trong sáng mọc lại biến thành mặt mèo! Cô ôm lấy bụng mình bằng một tay, gương mặt càng xanh xao hơn.

Mạnh Phi Phàm nhìn thấy gương mặt nhếch nhác của cô, trong đầu vang lên một tiếng ầm, anh đưa tay ra theo bản năng, dùng sức kéo cô đứng dậy.

Ở dưới chân cô, trên tấm thảm lông dê trắng nõn, dính một vệt máu đỏ tươi, nhìn thấy nó mà rợn người!

Diệp Giai Ngưng men theo ánh mắt ngạc nhiên của anh nhìn về phía đó. Ngay lúc đó, lòng cô vô cùng ngổn ngang! Ở bên dưới chiếc váy màu xanh lá, men theo hai đôi chân thon dài nõn nà, có một dòng máu đỏ sậm đang chảy xuống.

Chẳng lẽ cô sống thiếu đạo đức sao? Tại sao những cảnh tượng tựa cơn ác mộng này cứ luôn xảy ra vậy chứ! Mà lần nào cũng xảy ra ngay lúc cô nhếch nhác nhất, đã vậy còn ở trước mặt một người đàn ông không quen! Ngay lúc này cô chỉ muốn đập đầu vào gối chết cho xong!

Mạnh phi Phàm cũng đứng ngẩn ngơ ở đó!

Nhưng nơi nào đó của anh lại âm thầm ngóc đầu dậy!

Gi chứ! Chẳng lẽ chuyện này giống như mấy tên bác sĩ tâm lý mất nết kia nói, phải chứng kiến cảnh tượng đó lần nữa mới chữa khỏi bệnh sao? Ừm, gọi là gì nhỉ, à đó là liệu pháp giải trừ mẫn cảm có hệ thống! Có thể giải trừ như thế không đây!

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, giữa hai người như có một dòng điện đang dịch chuyển qua lại, va chạm mạnh trong không khí!

Mạnh Phi Phàm là người hành động trước, vươn cánh tay dài ra, ngồi thẳng xuống bệ cô lên trong khi cô đang cất tiếng hét chói tai, bước nhanh về phía giường, đặt cô lên giường. Chẳng lẽ cô không biết, nếu cứ đứng như vậy, máu sẽ chảy thành sông sao?

“Anh, anh muốn làm gì hả?” Diệp Giai Ngưng không biết những suy nghĩ trong lòng anh cho nên mới sợ hãi ra sức đánh vào lưng anh bằng đôi tay trắng nõn nà.

Chẳng phải cô đã nói cô không biết anh sao? Trong lúc người bạn “đen đỏ” ở ạt kéo đến như thế này, chẳng lẽ anh còn muốn ngang ngược cưỡng bức cô sao? Mạnh biến thái, chẳng lẽ anh biến thái tới mức này sao? Nhưng những lời nói này cô chỉ có thể nói thầm ở trong lòng, không dám thét ra. Lỡ như lời nói gì đó làm tổn thương lòng tự trọng của Mạnh biến thái, chắc chuyện gì anh ta cũng dám làm quá....

Quả thật, sau khi Mạnh Phi Phàm đặt cô lên giường rồi, cúi người nhìn cô vùng vẫy, mới gào lên một câu: “Nếu em còn lộn xộn, coi chừng tôi muốn em ngay bây giờ đó.”

Cô vô cùng sợ hãi ngược mắt lên, trong đôi mắt đen kịt như mực chứa đầy sự sợ hãi và kinh ngạc. Người đàn ông có tâm lý biến thái, người đàn ông yếu sinh lý, quả nhiên có lối suy nghĩ cũng khác người bình thường. Anh ta thậm chí còn có ham muốn với một cô gái đang trong thời kỳ “đen đỏ” hả trời.

Cô nhìn thấy được bên trong đôi mắt của anh, đang có những ngọn lửa bốc lên, cô liền nhắm mắt lại nằm im ngay lập tức. Trong những trường hợp như thế này, cô nhất quyết không dám khiêu chiến với tên đàn ông có tâm lý biến thái.

Mạnh Phi Phàm cúi đầu nhìn kỹ khuôn mặt của cô. Giờ phút này, cô nhắm chặt hai mắt lại, cau mày, hai má đỏ ửng, quần áo lộn xộn, nhìn như thế nào cũng đều cảm thấy vô cùng quyến rũ. Vừa nghĩ đến đây, cả người anh liền cứng đờ, có cảm giác đã mất từ lâu nào đó đang “rục rịch” trỗi dậy.

Trong thoáng chốc anh không thể kiểm soát được cảm giác mãnh liệt đó, cúi người cúi đầu hôn lên cánh môi của cô.

Môi của cô vừa ngọt ngào vừa mềm mại, mang theo mùi thơm nhàn nhạt của bạc hà. Một mùi hương trong trẻo, tinh khiết, nhàn nhạt tản ra từ cánh môi của cô, hôn cô anh cứ luôn cảm thấy không bao giờ đủ. Đường như đêm hôm đó khi chìm đắm vào trong mùi hương đó anh cũng đã mất đi kiểm soát như thế này.

Diệp Giai Ngưng không hề đề phòng, khi bị anh đột ngột tập kích, liền hốt hoảng lo sợ. Nhưng, phản búng dưới của cô càng ngày càng đau, cô chỉ có thể ôm chặt lấy anh, dường như cứ ôm anh như vậy, mới có thể quên đi đau đớn.

Anh tận hưởng cảm giác được cô ôm chặt. Anh cạy môi cô ra, thông thả di chuyển xuống dưới, vuốt ve lỗ tai của cô, cắn nhẹ ở cổ. Ở nơi đó tản ra mùi hương bạc hà nhàn nhạt, anh bị mất khống chế trước sự cảm dỗ liền cắn nhẹ một cái.

Có cái thứ nhất, thì sẽ có cái thứ hai. Anh gặm nhắm ở nơi vành tai mượt mà và ở vùng cổ mịn màng của cô. Cắn thật nhẹ, gặm thật nhẹ. Miệng nói thầm ở bên tai cô: “Barbara, Barbara, cuối cùng anh cũng tìm được em.”

Trong đầu Diệp Giai Ngưng loát lên một luồng ánh sáng, tiếng gọi “Barbara” này đã gọi lại ký ức mà cô không muốn nói đến. Những cảnh tượng mờ nhạt trong giấc mơ dần trở nên rõ rệt.

Cô, cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

Đêm hôm đó, lúc đầu óc cô đang mơ màng đắm chìm với một người đàn ông, thì bạn thân “đen đỏ” ở ạt kéo đến. Đêm hôm đó, cô nhớ rõ mình với người đàn ông kia chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng lại làm cho Nam Hạo hiểu lầm, rồi hai người chia tay.

Cô nhớ ra rồi, nhớ hết mọi chuyện rồi.

Nhưng mà, lúc đó cô hoàn toàn không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông kia. Cô chỉ nhớ là mái tóc của anh ta dài ngang vai, còn che khuất nửa khuôn mặt, hai bên má râu con mọc lởm chởm, giống như vừa đâm chồi nảy lộc trong ba ngày ba đêm. A! Cô nhớ ra rồi, chính là ánh mắt khiếp sợ và hư hỏng này.

Chẳng lẽ, khi đó anh vì chuyện người bạn “đen đỏ” của cô ở ạt kéo đến mà để lại hậu di chứng nào đó sao?

Sự kinh ngạc chỉ lướt qua trong mắt cô, nhưng mọi cử chỉ nhỏ nhất của cô Mạnh Phi Phàm đều nhìn thấy hết.

Anh ôm cô, nói nhỏ ở bên tai cô: “Giai Giai à, em nhớ ra chưa? Em nhớ hết mọi chuyện chưa vậy? Sau đêm giáng sinh của ba năm trước, anh, anh đã không, đã không thể làm được nữa.” Trong giọng nói đầy bối rối khó nói nên lời.

“Tôi là nguyên nhân sao? Là do tôi mà ra sao? Nhưng tôi không biết tại sao lại như vậy.” Trong đầu cô lại hiện lên ánh mắt đầy khiếp sợ và hư hỏng của anh khi đó.

“Không sao cả, cục cưng à. Bây giờ em ở đây rồi, em giúp anh chữa trị cho nó, được không?” Anh lại lần nữa cắn nhẹ vành tai của cô, cảm xúc tê dại làm cho cả người cô run rẩy.

Cô ngẩng đầu lên theo bản năng, tỉnh táo trở lại ngay, nói tiếng từ chối. “Tôi, tôi chỉ biết chữa bệnh tâm lý thôi, không biết chữa bệnh sinh lý đâu.”

“Cục cụng à, chẳng sao cả. Chẳng phải em đã viết một phương án chữa trị rất đầy đủ à. Chúng ta cứ dựa theo đó mà tiến hành từng bước là được.” Anh ôm lấy cơ thể run rẩy của cô, nơi nào đó của anh giống như nắng hạn gặp mưa rào, rục rịch vài lần.

Cô liền bùng tỉnh như vừa tỉnh lại sau khi chìm đắm trong ký ức xa xôi nào đó, đẩy anh ra ngay. “Không, không, tôi không biết phải giúp anh chữa trị như thế nào cả. Tôi, tôi chỉ có thể viết ra cách chữa bệnh, còn những chuyện khác, tôi không biết gì đâu.”

Lúc này cô mới nhớ ra, lúc viết cách chữa trị này, cô muốn Tổng Hồng cố gắng hết sức kéo dài thời gian, cho nên trong cách chữa trị cô đã chèn thêm không ít nội dung khác. Cô nhất quyết không thể làm theo cách chữa trị mình đã viết để chữa trị cùng anh. Những nội dung đó, bất một cô gái đang hoang như cô làm, là chuyện không thể nào chấp nhận được!

Mạnh Phi Phàm không biết tại sao cô lại đột nhiên đổi ý, nhưng nơi đó nào đó đã rục rịch ngóc đầu dậy mà không thể trút ra được, cho nên anh nắm lấy tay cô để lên trên đó. “Giai Giai, chỉ một lát thôi, được không?”

Tiếng nói của anh đầy van nài khổ sở vì ham muốn, cảm giác đã biến mất từ lâu này làm cho anh không thể thích ứng ngay được. Giờ chỉ hy vọng mượn bàn tay của cô an ủi nó trong chốc lát.

Bàn tay của Diệp Giai Ngưng bị kéo đến đặt trên nơi vừa nóng vừa bỏng và cứng kia, cả người cô run rẩy trong chốc lát, muốn hất tay của anh ra, nhưng anh lại dùng sức che đẩy nơi nóng bỏng kia, cô không thể nhúc nhích được chút nào.

Trong đời này, đây là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện thiếu đạo đức đến như vậy, làm cô vừa xấu hổ vừa thẹn thùng. Chuyện năm đó, chính anh cũng có trách nhiệm, không phải sao? Khi đó cô suýt chút nữa là trở thành người bị hại rồi, vậy mà bây giờ lại đổi ngược lại, anh thành người bị hại! A A A~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đắm chìm trong sự dịu dàng

Dịch: Thanh Dạ

Lần này, không ngờ lại có thể kéo dài đến hai ba phút. Kỳ tích đã xuất hiện thật rồi!

Bất ngờ có kết quả như vậy làm cho Mạnh Phi Phàm vui mừng khôn xiết.

Phải biết rằng, với một người đàn ông mà nói, nếu đánh mất khả năng nào đó, sẽ không còn là một người đàn ông đích thực, sẽ mất đi niềm vui trong cuộc sống. Cho dù sự nghiệp của anh ta có rục rở đến thế nào, cho dù cuộc sống bên ngoài có sôi nổi như thế nào, thì trong tận đáy lòng của anh luôn có cảm giác vô cùng lạc lõng.

Nhất là khi cô anh cứ thúc giục anh đi xem mắt, thúc giục anh kết hôn, anh lại không có lý do chính đáng nào để giải thích cho cô hiểu. Nếu để cô biết bệnh tình của anh, xui hơn nữa là để hai mẹ con tu hú chiếm tổ chim khách kia biết được, chỉ sợ cả thế giới này sẽ trở nên hỗn loạn mất.

Trong lúc kích động anh nắm chặt lấy bàn tay của Diệp Giai Ngưng, cúi đầu hôn lên vàng trán tròn bóng của cô. Anh nhận ra gương mặt lúc này còn đỏ ửng, thì giờ lại trở nên nhợt nhạt. Anh tự trách mình trong lòng, chỉ biết nghĩ đến niềm vui của mình, mà quên rằng cô đang trải qua nỗi đau đớn giày vò nhất của người phụ nữ.

“Giai Giai à, em, còn đau lắm hả?” Cuối cùng anh cũng suy nghĩ bình thường trở lại, hỏi bằng giọng thân thiết.

“Anh thử trải qua nỗi đau sống không bằng chết một lần đi, xem anh có đau không!” Cô gắng gượng mở trừng hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói với anh. Đàn ông quả nhiên đều là cảm thú cả, chỉ biết nghĩ sao để thoả mãn niềm vui của riêng mình thôi.

Anh nhìn điệu bộ xù lông nhím này của cô, lại thấy yên tâm.

Cô còn có sức cãi nhau với anh, chứng tỏ cô không có chuyện đáng lo. Lúc này cô vẫn luôn chiều theo ý anh, điều này chứng tỏ cô không có ý kiến gì với lời đề nghị cùng phối hợp điều trị của anh.

“Giai Giai à, trước hết em nằm xuống đi, anh đi làm nước đường đồ cho em.” Anh đắp chăn cho cô xong, thì điều chỉnh ánh sáng của ngọn đèn ở đầu giường, rồi quay người vội vàng đi xuống lầu.

Lúc Diệp Giai Ngưng gần như không thể nào gượng nổi trước sự giày vò của người bạn “đèn đỏ”, đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói dịu dàng: “Giai Giai, mau dậy uống nước đường đi em.”

Cô đau đến nỗi mồ hôi đầm đìa, lúc đó cả người chẳng còn sức lực, muốn đáp trả anh một tiếng cũng không thể.

Có một nỗi thương xót loé lên trong mắt anh, hai cánh tay to lớn của anh đỡ cô dậy, cẩn thận đặt một cái gối lót ở sau lưng cô.

Còn mình thì ngồi bên giường, cầm một cái muỗng múc nước đường, cẩn thận thổi nguội, rồi đưa đến môi cô.

“Giai Giai à, nào, nhân lúc còn nóng em uống đi.”

Diệp Giai Ngưng chưa từng nhìn thấy nét mặt dịu dàng ngọt ngào này của anh, không kim nén được mà ngo ngác nhìn anh. Bên dưới ánh đèn dịu dàng toả ra từ ngọn đèn ở đầu giường, trong ánh mắt của anh chứa đựng đều là sự quan tâm. Đây là giấc mơ phải không? Nhưng một giây tiếp theo, cơn đau do “đèn đỏ” lại kéo đến.

Nhìn thấy lông mày của cô lại nhíu lại, trên trán mồ hôi đầm đìa, anh vội vàng để cái muỗng đến gần môi cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Giai Giai ngoan, cái này không phải thuốc đắng, chỉ là nước đường đỏ nấu với com rượu thôi. Đây là bài thuốc gia truyền đó nha, vừa giúp lưu thông máu, còn chữa chứng đau bụng kinh rất hiệu quả nha,

Bình thường cô không thích ăn ngọt, vừa nghe giúp lưu thông máu, chữa đau bụng kinh, liền vội vàng hé miệng, một mùi vị ngọt ngào mang theo mùi cay nồng của rượu ngấm vào trong cuốn họng.

Do không quen được anh dứt cho từng muỗng như vậy, cho nên cô mới giật lấy cái chén màu trắng ở trong tay anh, uống ực một hơi. Nước đường đỏ nấu chung với com rượu rất ấm, rất ngọt, cũng rất ngon.

Nước đường đỏ ấm nóng đi xuống bụng, làm cho cơ thể dần ấm lên. Không biết là do tâm lý, hay là do tác dụng thần kỳ của nước đường. Cơn đau buốt ở phần bụng dưới dường như đã đỡ hơn rất nhiều.

Mạnh Phi Phàm nhìn cô uống một hơi hết cả chén, gương mặt nhợt nhạt dần trở nên hồng hào, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn. Nhưng, cảnh tượng này, tại sao lại quen thuộc đến vậy chứ? A! Anh nhớ ra rồi. Năm đó, Trác Nhu cũng từng chịu giày vò bởi chứng đau bụng kinh. Bởi vậy anh mới bỏ công ra học các món ăn chữa trị căn bệnh này.

“Nước đường đỏ này là do anh làm à?” Sau khi cô uống xong chén nước đường, mới đặt cái chén ở đầu giường, cả người rũ rượi dựa vào chiếc gối to, tò mò nhìn anh rồi hỏi.

“Nước đường này là do, anh, anh nhờ dì Lưu nấu giúp.” Hiển nhiên anh sẽ không nói cho cô biết, năm đó anh học nấu nó, chỉ vì Trác Nhu.

Anh không phải là người đàn ông thừa nước đục thả câu, nếu đã quyết định từ bỏ việc tìm kiếm Trác Nhu, muốn giữ lấy cô gái Diệp Giai Ngưng ở trước mắt này, vậy thì, anh phải một lòng một dạ đối xử cô thật tốt. Hơn nữa, bây giờ cô lại yếu tố quan trọng trong việc điều trị căn bệnh đó của anh, anh nhất quyết không để cô chạy mất bởi vì mất kỳ nguyên nhân nào.

“Bây giờ cũng muộn rồi, tối nay em ngủ ở đây đi. Anh đến phòng làm việc ngủ.” Anh nhìn đồng hồ ở đầu giường, đã hơn mười hai giờ rồi. Mà cô nhóc này chịu giày vò tới mức chẳng có chút sức lực nào nữa.

“Tôi, tôi vẫn nên quay về phòng mình thì hơn.” Cô cứ cố chấp muốn đứng dậy. Tối nay mà ngủ ở chỗ này, sáng mai lỡ để cô Mạnh, dì Lưu và những người khác biết được. Mất hết hình tượng rồi còn gì!

Dường như anh đọc được suy nghĩ của cô, mỉm cười: “Mặc dù công dụng của nước đường đỏ rất tuyệt, nhưng anh bây giờ em chẳng còn sức để bò xuống lầu hai đâu. Nếu như, để anh ôm em xuống đó, có phải sẽ gây sự chú ý của mọi người không nhỉ?”

Đúng nha! Mặc dù bây giờ phần bụng dưới của cô không còn đau đớn như lúc này, nhưng vẫn còn đau âm ỉ. Từ phòng ngủ của Mạnh Phi Phàm đến phòng dành cho khách, ít nhất cũng phải đi hết một cái hành lang dài của lầu ba, rồi còn phải đi hết hành lang ở lầu hai. Khi khoẻ mạnh, cũng phải đi hết bảy, tám phút, bây giờ cô không dám chắc mình có sức để đi về hay không.

“Thôi được rồi. Vậy tôi ngủ phòng anh một đêm vậy. Nhưng, nếu tôi khoẻ hơn, tôi sẽ tự mình về phòng.” Cô cắn môi trả lời.

“Ok, không sao cả. Em nghỉ ngơi đi.” Mạnh Phi Phàm nhìn thấy trên gương mặt của cô có chút rối rắm, anh cũng hết cách, lấy cái chén đặt ở đầu giường, rồi quay người đi ra ngoài.

Anh ra khỏi phòng, mới nhận ra ở ngoài không biết đã đổ mưa từ lúc nào. Anh đi một mạch về phòng làm việc, khi đi ngang qua cửa phòng khách nhỏ ở chỗ rẽ của hành lang trên lầu ba, bất thành linh nghe thấy tiếng Mạnh Thực Viên gọi: “Louis à, nếu cháu không bận gì, thì đến trò chuyện với cô.”

Mạnh Phi Phàm nhíu mày một lát, người cô này chẳng lẽ còn muốn dẫn binh hời tộ vào lúc nửa đêm sao? Mặc dù anh nghĩ như vậy, nhưng người đã đi đến trước mặt cô Mạnh rồi ngồi xuống.

“Louis này, có vài lời, cô phải mở lời nói với cháu. Nếu có điều nào khó nghe, thì mong cháu đừng để bụng.” Mạnh Thực Viên nói chuyện với gương mặt nghiêm túc.

Anh gật đầu, không nói gì thêm.

“Cháu, tối hôm qua cô cố ý gọi một cuộc điện thoại, chính cháu lợi dụng cô diễn kịch cùng cháu phải không?”

“Phải, mà cũng không phải.”

Mạnh Thực Viên không hiểu, nhìn anh nói: “Ý cháu là sao?”

“Frank nói với cháu, cô gọi điện cho cháu rất nhiều lần, muốn đến đây từ lâu rồi. Nhưng lúc trước cháu quá bận, không kịp gọi chào hỏi cô.”

“Hừ, cháu lớn rồi, đủ lòng đủ cánh rồi chứ gì. Cô mà cháu còn phải chào hỏi sao? Nhưng, cô cũng thật không hiểu. Cô thấy cháu rõ ràng thích cô bé kia như vậy, tại sao còn phải gây chuyện với cái cô họ Tống kia hả? Cháu tính đem cái cô họ Tống kia ra thử cô nhóc kia sao?”

“Cô à, đúng là gừng càng già càng cay mà. Cô thấy Diệp Giai Ngưng như thế nào?” Anh chuyển đề tài.

“Những mặt khác đều tốt, có điều hơi nhỏ. Cháu cũng từng tuổi này rồi.” Mạnh Thực Viên liếc anh, miệng còn nói lời độc địa. Ai kêu nó dám không nhận điện thoại của người cô này.

“Cô à, gì mà đã từng tuổi này chứ. Nhìn cô người ta tưởng là phụ nữ ba mươi mấy thôi, thì cháu già ở chỗ nào chứ.” Anh nhún chặt lông mày, tiện thể nịnh hót người cô này. Dù sao sau này còn nhiều việc phải nhờ đến cô.

Mạnh Thực Viên rất biết hưởng thụ lời nịnh hót này của anh, nói tiếng trách móc: “Nếu cháu thích cô bé kia như vậy, cô cũng thấy rất được. Bên ba cháu cô sẽ nói giúp. Nhưng, cô có điều kiện. Cô chỉ có một đứa con trai là Frank, mà tên nhóc đó suốt ngày cứ cặp kè với bọn phụ nữ không đảng hoàng, chẳng thèm quan tâm đến chuyện kết hôn. Nó làm cô tức chết đi được. Cháu phải khuyên Frank mau chóng kết hôn mới được.”

“Frank ư, phụ nữ muốn gả cho nó nhiều không đếm xuể.” Anh cất tiếng châm chọc.

“Nhưng cô không thêm mấy người phụ nữ không đảng hoàng kia làm dâu nhà họ Phương đâu. Cô cảm thấy, người con gái giống bác sĩ Diệp là tốt nhất. Nếu cháu tìm được người nào phù hợp, thì giới thiệu cho Frank đi.”

Mạnh Phi Phàm đành gạt đầu. Năm đó chính anh cũng là người ham vui, nếu chính mình không muốn, thì cho dù người khác cho khuyên thế nào, cũng chẳng ích lợi gì.

“Đúng rồi, cái cô họ Tống kia, cô thấy cô ta không đơn giản đâu nha. Nếu cháu không có ý gì với cô ta, vậy thừa lúc còn sớm nên cắt đứt cho sạch sẽ đi, không nên qua lại là tốt nhất.” Trước khi Mạnh Viên rời khỏi, đột nhiên nghĩ đến những điều này, quay đầu căn dặn anh.

“Vâng, cháu biết rồi.” Mạnh Phi Phàm gật đầu đồng ý. Chỉ là một người mẫu nhỏ bé, cô ta thể làm được gì chứ.

Đêm hôm mưa gió Tống Hồng được tài xế chở về nhà, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Chỉ có thiếu một chút nữa thôi, đã thành công bám dính vào Mạnh Phi Phàm rồi, nhưng mà, tại sao nửa đường lại xuất hiện một Mạnh Thực Viên chứ. Cô ta nằm trên giường trần trọc không thể ngủ được, luôn cảm thấy những chuyện xảy ra ngày hôm nay có gì đó kỳ lạ.

Nhưng mà, cho dù như thế nào, nếu để Diệp Giai Ngưng tiếp tục ở trong nhà họ Mạnh, sẽ trở thành mối họa rất lớn. Trước khi rời khỏi, cô ta nhìn thấy trong mắt Mạnh Phi Phàm có một thứ tình cảm nào đó.

Ngày thứ hai khi trời vừa sáng, Tống Hồng liền bắt xe đến tập đoàn Hạo Hân ở thành phố D tìm Nam Hạo.

Ba năm trước, cô ta từng cùng em gái đến tập đoàn Hạo Hân một lần. Cô ta còn nhớ, tập đoàn Hạo Hân khi đó chỉ là một công ty nhỏ nằm trong xóm đó trong khu công nghiệp mới ở thành phố D. Thậm chí cô ta còn nhớ rõ mùi gay gắt sộc vào mũi của sơn mới quét.

Hôm nay bước vào khu công nghiệp mới lần nữa, cô ta nhận ra rằng tập đoàn Hạo Hân giờ đây đã lớn mạnh, chiếm toàn bộ phía đông nam và một phần năm diện tích khu công nghiệp. Trở thành tập đoàn lớn nhất trong khu công nghiệp mới.

Đại sảnh ở bên dưới toà cao ốc Hạo Hân đâu đâu cũng đầy vẻ sang trọng. Sàn lót đá cẩm thạch màu đen, ở bàn lễ tân được trang trí giống như khách sạn năm sao, ít nhất phải đến hơn hai mươi mấy cái cửa sổ. Nhân viên lễ tân bận rộn tiếp đón ghi chép tư vấn cung cấp thông tin cho khách hàng.

Tống Hồng đến máy tự động lấy số chờ, ngồi ở khu chờ. Thừa lúc rảnh rỗi, nhìn ngó xung quanh.

Mặc dù cô ta đã nghe được từ lâu về tốc độ phát triển nhanh chóng trong ba năm trở lại đây của tập đoàn Hạo Hân, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến tất cả mọi thứ, làm cho cô ta rất đỗi ngạc nhiên. Trong lòng cô, tiếc thay cho em gái mình. Nếu em gái gả cho Nam Hạo, sẽ được hưởng sự giàu sang vô tận rồi, chỉ đáng tiếc....

Trên màn hình hiện lên số chờ của cô, cô ta đi đến bàn lễ tân số năm. Nhân viên lễ tân hỏi cô ta muốn tìm ai, cô ta chỉ nói: Nam Hạo. Nhân viên lễ tân lại hỏi: Cô có hẹn trước không? Cô ta chỉ mỉm cười lắc đầu.

Nhân viên lễ tân cất tiếng nói dịu dàng đề nghị cô ta lần sau hẹn trước rồi hãy đến gặp Tổng Giám Đốc.

Câu trả lời của cô ta làm cho nhân viên lễ tân mở rộng tầm mắt: Phiền cô nói cho anh ta biết, có người tên Tống Hồng tìm anh ta. Tôi chỉ cho anh ba phút thôi, nếu anh ta không nhanh chân xuống đây, tôi sẽ đi ngay lập tức.

Chương 34: Mất mặt quá đi!

Dịch: Thanh Dạ

Nhân viên lễ tân vội vàng gọi điện thoại cho thư ký tổng giám đốc trong tình trạng bàng hoàng và nghi ngờ. Chưa đến hai phút, thư ký Linda thở hồng hộc chạy thẳng đến lễ tân, lễ phép chào hỏi Tổng Hồng, sau đó dẫn cô ta đi lên.

Nhân viên lễ tân vô cùng sửng sốt. Không ngờ tổng giám đốc lại để thư ký Linda gọi nhất phòng xuống tiếp đón cô gái đó! Không những làm cho nhân viên lễ tân ngạc nhiên, mà những người khác cũng đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có một dấu chấm hỏi thật lớn: Cô gái kia là ai vậy?

Bên trong phòng làm việc rộng lớn của tổng giám đốc ở trên tầng cao nhất của toà nhà, Tổng Hồng vừa ngồi thưởng thức trà Đại Hồng Bào, vừa nhìn bao quát hết khu công nghệ cao qua cửa sổ bằng thủy tinh. Cuối cùng cô ta cũng hiểu ra, tại sao lại có nhiều phòng làm việc của tổng giám đốc đặt ở tầng cao nhất của toà nhà. Bởi vì chỉ có đứng ở nơi cao nhất mới có thể cảm nhận được cảm giác vượt trội bản thân khi cúi xuống nhìn người khác!

“Cô, hôm nay đến đây, không phải chỉ để uống trà ngắm cảnh chứ.” Nam Hạo nhìn cô ta bằng ánh mắt trĩu nặng, trong ánh mắt đó chứa đầy những cảm xúc phức tạp. Lúc trước anh tôn công sức tìm kiếm hai chị em họ, vậy mà cô ta lại tránh anh thật xa như tránh ôn dịch vậy. Hôm nay, đột nhiên không mời mà đến, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì đây?

Tổng Hồng quay đầu lại, đặt tách trà tinh xảo trong tay xuống, nhìn Nam Hạo vài giây, mỉm cười nói: “Anh Nam đây, quả nhiên có sự khôn khéo của một người làm ăn. Hôm nay tôi đến đây định bàn chuyện hợp tác với anh.”

“Cô cho rằng giữa hai chúng ta có chuyện gì đáng để hợp tác đây?” Ngón tay của Nam Hạo nhip nhẹ trên chiếc bàn làm việc lớn chắc chắn được làm bằng gỗ đỏ, trong ánh mắt chứa đầy sự khinh miệt.

“Anh Nam à, nói chuyện không thể quá kiêu ngạo như vậy.” Cô ta thấy được sự khinh miệt trong mắt anh, cố đè nén bức tức ở trong lòng, nói tiếp: “Nếu như tôi nói, mục đích của việc hợp tác này là vì Diệp Giai Ngưng thì sao ta.” Nói xong, cô ta giả vờ không quan tâm bung tách trà lên uống tiếp, nhưng ánh mắt lại cứ tập trung quan sát mặt mày của Nam Hạo.

Quả nhiên, ngón tay đang nhip nhẹ trên bàn làm việc của Nam Hạo đột ngột dừng lại, trên gương mặt đầy những cảm xúc phức tạp.

Nghe đến ba chữ “Diệp Giai Ngưng”, trong đầu anh bắt đầu có phản ứng dây chuyền.

Ngày đó trước khi Diệp Giai Ngưng quay người bỏ đi đã nói câu “chúc hai người hạnh phúc” đó, nó vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh không thể nào gạt bỏ được.

Anh bắt thóp được ngay lúc cô nói câu đó, khi đó đầu lưỡi của cô lưu lại một cách rõ rệt. Anh càng để ý hơn khi cô nói quay câu đó rồi quay người đi, dường như có một dòng nước chảy ra từ khe mắt của cô.

Anh hiểu rõ, năm đó mình đã hiểu lầm cô, để cô chịu nhiều tổn thương. Sau này, mà xui quýt khiến sao để anh dính với Tổng Diễm, điều này càng khiến cô đau khổ hơn. Nhưng, bao nhiêu năm đã trôi qua, trong lòng anh vẫn yêu mãi mình cô.

Anh vẫn còn đang lưỡng lự, vẫn còn đang do dự, vẫn còn đang chần chừ. Nhưng ngày gặp được Diệp Giai Ngưng ở nhà họ Mạnh, anh nhìn thấy trong ánh mắt của người đàn ông kia có ý gì đó với cô! Lúc đó anh bắt đầu cảm thấy khủng hoảng!

Ngày hôm đó sau khi về nhà, anh lập tức viết một câu ở trên Weibo: “Ai bước vào cuộc đời của ai, là do số phận an bài; ai dừng lại trong cuộc đời ai, là do chính bản thân bạn quyết định.”

Anh biết, cô có thêm bạn anh trên Weibo! Người thông minh như cô, không thể nào đọc không hiểu ý nghĩa trong câu nói anh đã viết, sau khi đăng câu nói đó trên Weibo, thì cô lại biệt tăm biệt tích. Do đó, lòng anh càng sốt ruột hơn. Bởi vì cô vẫn đang ở trong nhà họ Mạnh!

Tất cả mọi ý nghĩ lướt nhanh qua đầu anh, ánh mắt anh sáng lên vài giây, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: “Hợp tác như thế nào đây?”

Tổng Hồng mỉm cười, cúi đầu đặt tách trà xuống, trong ánh mắt lộ lên sự ghen ghét. Diệp Giai Ngưng, đáng để các người coi trọng như vậy sao?

Lúc cô ta ngẩng đầu lên, ánh mắt lại giả vờ tỏ ra thành thật: “Tổng Diễm nói cho tôi biết, Diệp Giai Ngưng là mối tình đầu của anh.” Cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “Tổng Diễm”. Cô ta vẫn chưa từ bỏ, muốn nhìn xem người này dành cho em gái thứ tình cảm gì.

“Tổng Diễm không nói cho cô biết, năm đó tôi chia tay Diệp Giai Ngưng, đều là do một tay cô ta làm ra à.” Anh cũng chẳng phải người hiền lành, nếu lúc này cô ta đột nhiên nhắc đến Tổng Diễm, vậy anh đành phải vạch trần sự thật vậy.

Trong lòng anh chỉ có cảm giác áy náy với Tổng Diễm, chứ không hề có tình cảm trai gái. Hai năm qua, anh tốn công sức đi tìm cô ta, chỉ vì sự áy náy trong lòng mà thôi. Anh hy vọng cô ta có thể khỏi bệnh, không ai nợ ai nữa. Trong nguyên tắc làm người của anh, trên thương trường có thể xáo trá, có thể mưu mẹo. Nhưng, anh không muốn thiếu nợ phụ nữ.

Anh nói xong câu đó, rồi nhìn Tổng Hồng bằng ánh mắt trĩu nặng. Tổng Hồng nhìn thấy vẻ mặt khó khăn của anh, trong lòng cô ta thấy căng thẳng, cô ta giẫm phải bãi mìn của anh rồi.

Cô ta cười ngượng vài tiếng, che giấu sự lúng túng, nói tiếp: “Mục đích của tôi ngày hôm nay rất đơn giản. Anh thích Diệp Giai Ngưng, tôi thích Mạnh Phi Phàm, chúng ta có thể hợp tác giúp đỡ lẫn nhau, cùng đạt được thứ mình muốn.”

“Ồ? Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Người phụ nữ của anh, anh sẽ tự mình giành lấy, không cần phải hợp tác với bất cứ kẻ nào.

“Vậy nếu tôi nói, anh không sớm ra tay, chỉ sợ Mạnh Phi Phàm ‘gần quan được ban lộc’ thôi. Mạnh Phi Phàm mưu mô như thế nào, tôi nghĩ chắc anh sẽ hiểu rõ hơn tôi nhiều, để đạt được mục đích mà mình muốn, anh ta sẽ không từ bất cứ giá nào đâu, điều kiện anh ta lại tốt như vậy, đã vậy còn điển trai nữa, làm gì có cô gái nào không chịu thua trước sự công kích của anh ta chứ.”

Lời nói này của cô ta đã đánh trúng sự tự tin trong anh, về mặt anh thay đổi, trong lòng cứ buồn bực không yên.

Tổng Hồng nhìn thấy mặt mày của anh hơi đổi sắc, lập tức nói thêm: “Tôi sẽ thêm một điều kiện nữa, tôi hứa với anh tôi sẽ đưa Tổng Diễm sang Mỹ điều trị. Chỉ cần chữa khỏi bệnh tâm thần của nó, sau này hai người sẽ không dính líu gì đến nhau nữa, ai có cuộc của người nấy. Anh Nam à, điều kiện này với anh mà nói, rất đáng giá nhỉ.”

Trên đường đến đây, cô ta đã nghĩ hết mọi cách có thể đem ra đối phó. Lúc này cô ta đã dò xét rồi, biết rõ Nam Hạo không có chút tình cảm nào với em gái mình. Nếu đã như vậy, nên nói thẳng với Nam Hạo, để sau này khỏi phiền phức. Dù sao, em gái cũng thương đứa nhỏ kia như vậy.

“Đồng ý.” Nam Hạo chậm rãi nói ra hai từ đó từ miệng mình. Chỉ cần giải quyết được vấn đề của Tổng Diễm, về sau anh chẳng cần phải buồn phiền nữa.

Sau khi Tổng Hồng đi, anh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, neho mắt lại, nhìn cảnh vật ở ngoài cửa sổ, những rối rắm cũng như vương mắt trong tình cảm cứ lướt qua trong lòng anh.

Năm đó, trong cơn tức giận cùng cực, anh đã bỏ đi mà không nghe lời giải thích của Diệp Giai Ngưng. Cho đến nửa năm sau, vào hôm sinh nhật, trong lúc uống say Tổng Diễm đã lỡ miệng nói ra, nói hết mọi chuyện xảy ra với Diệp Giai Ngưng trong đêm giáng sinh đó. Mặc dù lời nói của Tổng Diễm lộn xộn không đầu đuôi, nhưng khi anh nghe xong lại vô cùng kinh hoàng.

Sau khi tỉnh rượu Tổng Diễm đã khỏ sở cầu xin anh, cô ta quá yêu anh, nên mới làm vậy. Hơn nữa, đêm đó Diệp Giai Ngưng cũng đã vào khách sạn với người đàn ông khác rồi. Anh lại lạnh lùng trách cứ cô ta, tại sao khi đó không nói với anh Diệp Giai Ngưng có nỗi khổ chứ. Anh dứt khoát nói chia tay, kết thúc mối tình nửa năm.

Một năm sau, Tổng Diễm đột nhiên đến tìm anh. Anh gặp cô ta, lại nhận ra cô ta không biết tại sao lại mắc chứng bệnh trầm cảm. Vì thế anh cảm thấy tự trách, sau này liên lạc với cô ta vài lần, anh muốn đưa cô ta sang Mỹ tìm bác sĩ tâm lý giỏi nhất để trị khỏi bệnh cho cô. Nhưng mà, có một lần Tổng Hồng nhận điện thoại, nói cho anh biết, anh gặp em gái một lần, thì bệnh của em gái lại nặng thêm một lần. Nếu không yêu thì không nên gọi điện đến quấy rầy em gái nữa.

Sau đó, Tổng Hồng dẫn Tổng Diễm trốn đi biệt tích. Cho dù anh tìm kiếm như thế nào, cũng tìm không thấy. Mãi đến sau này, anh tìm thấy Tổng Hồng, nhưng cô ta trốn tránh không chịu gặp anh. Nhưng anh không ngờ rằng, hôm nay Tổng Hồng lại chủ động tìm đến đây, còn muốn hợp tác như vậy. Chuyện hợp tác này với anh mà nói, chỉ có trăm lợi mà không có chút tổn thất nào.

Nếu đã không còn chuyện buồn phiền nữa, vậy thì, Diệp Giai Ngưng, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức theo đuổi em.

Anh trước giờ luôn là người thích chủ động, nghĩ đến đây, lập tức gọi điện thoại cho Diệp Giai Ngưng, hẹn cô chiều nay gặp mặt.

Diệp Giai Ngưng vừa mới tỉnh ngủ, ngơ ngác cầm điện thoại, ngồi ngẩn ngơ rất lâu cũng không bấm nút nhận. Sao tự nhiên Nam Hạo lại đột ngột gọi điện cho cô chứ? Tại sao nhỉ?

Trong lúc cô đang rối rắm không thể nào hiểu được, thì một chiếc điện thoại khác lại đổ chuông, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Có một tin nhắn mới gửi đến, là của Mạnh Phi Phàm

Giai Giai ngoan, hôm nay em phải tiếp tục uống nước đường đỏ. Anh đã đổ vào bình giữ nhiệt đặt ở đầu giường đó.

Trong lòng Diệp Giai Ngưng cảm thấy ấm áp. Không thể phủ nhận, nước đường đỏ này có hiệu quả rõ rệt. Sau khi ngủ một giấc rồi tỉnh lại, phản bưng dưới thành thoáng còn đau âm âm, thì không còn đau suốt hai ba ngày như lúc trước.

Cô thức dậy đi xuống lầu, lại chợt nhìn thấy Mạnh Thực Viên đang ngồi ở trong phòng khách ở lầu một. Chẳng lẽ bà ấy đang đợi cô sao?

“Giai Ngưng, cô gọi cháu như thế nhé. Một lát nữa cô phải về Cảng Thành rồi, cháu đến đây nói chuyện với cô đi.” Mạnh Thực Viên vẫy tay với cô.

Diệp Giai Ngưng gọi một tiếng: “Chào buổi sáng cô mạnh.” Ngồi xuống một chiếc ghế sofa đơn ở trước mặt cô Mạnh.

Mạnh Thực Viên đánh giá con người cô một lát, mới thông thả nói: “Giai Ngưng à, Louis là một người đàn ông rất tốt. Mặc dù nó đã từng ly hôn, nhưng vẫn chưa có con cái. Hơn nữa, nó là một người rất tận tụy với công việc, mấy năm qua nó chỉ một lòng làm việc mà không tái hôn.”

Khoé miệng Diệp Giai Ngưng giật giật. Những lời nói này cô nghe thấy kỳ lạ sao sao đó. Cô chỉ nói giúp anh chữa trị thôi mà, chuyện riêng tư của anh hình như cô không có quyền can thiệp nha.

Mạnh Thực Viên nhìn về mặt lưng tưng của cô, quay đầu nói với di Lư: “Tôi bây giờ gặp phải chuyện đau đầu rồi đi ời. Louis cứ đòi ở thành phố G, không chịu quay về Cảng Thành, hai người nghĩ cách khuyên nó đi.” Bà ấy nói hai người, hiển nhiên có cả Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng gật đầu theo di Lư, nhưng sự khó hiểu cứ lớn dần ở trong lòng.

Mạnh Thực Viên nhìn thấy cô gật đầu, lúc này mới hài lòng rồi khỏi.

Di Lư tiễn Mạnh Thực Viên, quay trở về phòng khách, nhìn thấy Diệp Giai Ngưng vẫn còn ngơ ngác ngồi đó, mỉm cười nói với cô: “Bác sĩ Diệp à, Phi Phàm nói hai ngày này người cô không khoẻ, cần phải ăn gì đó thanh đạm. Cậu ấy sợ tôi làm món ăn quá nặng mùi, cho nên trước khi đến công ty, cậu ấy đã tự xuống bếp làm bữa sáng cho cô đó.”

Lần này bà từ Cảng Thành về, nhìn thấy Mạnh Phi Phàm cười nhiều hơn trước, sắc mặt cũng tốt hơn. Trong lòng bà thầm vui mừng, cách chữa trị của bác sĩ Diệp có hiệu quả thật nhanh chóng.

Sau đó, đêm hôm khuya khoắt Mạnh Phi Phàm còn kéo bà xuống bếp, hỏi bà cách làm nước đường đó. Điều này làm cho bà vô cùng ngạc nhiên.

Buổi sáng hôm nay càng làm bà ngạc nhiên hơn, trời vừa sáng cậu ấy đã tự mình xuống bếp, không những làm nước đường đó, mà còn vui vẻ làm bữa sáng!

Từ sau khi Trác Nhu mất tích, không phải cậu ấy không xuống bếp nữa sao?

Nghĩ đến chuyện này, trong ánh mắt di Lư nhìn Diệp Giai Ngưng hiện rõ ràng nét cười từ trong tận đáy lòng. Xem ra, bác sĩ Diệp mới chính là liều thuốc tốt nhất.

Diệp Giai Ngưng đột nhiên nhìn thấy nụ cười khó hiểu đó trong mắt bà, trong lòng cô vang lên một tiếng “lộp độp”. Lại nghĩ đến những lời nói đầy ẩn ý của Mạnh Thực Viên nói lúc này. Mất mặt quá đi! A a a~~~

Chẳng lẽ cô Mạnh và di Lư đã biết chuyện tối hôm qua cô ngủ ở phòng Mạnh Phi Phàm rồi! Nhưng lúc hai giờ sáng cô đã cố chịu cơn đau của bạn “đèn đỏ” để chạy về phòng mình rồi mà....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Anh rất tức giận

Dịch: Thanh Dạ

Cuối thu, thời tiết vào buổi chiều có hơi se lạnh, tại “Câu lạc bộ trà đạo” ngoại ô thành phố G.

Một làn gió tươi mát thổi ngang qua rừng trúc xanh biếc, tạo nên những tiếng xào xạc. Làn gió nhẹ lại chui vào trong cửa sổ hình vuông bằng gỗ, mang theo mùi thơm phảng phất của cỏ cây, xuyên qua căn phòng tràn ngập mùi thơm mát của trà.

Diệp Giai Ngưng hít một hơi thật sâu mùi thơm vào mũi, những căng thẳng trong lòng mới nguôi ngoai được đôi chút.

Cô không định đến buổi hẹn này. Nhưng, Nam Hạo gọi điện thoại cho cô, nói nếu cô không đến, anh sẽ đến nhà họ Mạnh đón cô. Cô vội vàng từ chối. Cô biết Mạnh Phi Phàm và Nam Hạo đang cạnh tranh khốc liệt trên thương trường, nếu cô đi với anh trước bao nhiêu con mắt của những người trong nhà họ Mạnh, e rằng người ta sẽ có chuyện để bàn tán xôn xao.

Cho nên, cô đồng ý để anh đợi cô ở công viên bên bờ hồ.

Ăn xong bữa trưa, cô nói với di Lư, trong nhà xảy ra chút chuyện, cô phải chạy về nhà một chuyến. Di Lư lập tức gọi tài xế chở cô về nhà. Cô xuống xe ở trước cổng chung cư, đi vòng ra cổng sau, chạy thẳng đến công viên.

Nam Hạo đã đứng đợi cô từ lâu, nhìn thấy cô đến, liền dẫn cô đến thẳng “Câu lạc bộ trà đạo” này.

Cô ngồi xếp bằng bên cái bàn thấp chân làm bằng gỗ hồ đào, âm thầm nhìn chăm chú Nam Hạo ngồi trước mặt.

Bên dưới ánh đèn dịu dàng bên trong phòng, bàn tay thon dài của anh sử dụng thành thạo các dụng cụ pha trà. Trên gương mặt anh tuấn, vẻ mặt tỏ ra rất cẩn thận và nghiêm túc, dường như sử dụng những vật dụng quý giá vậy.

Sau vài giây, lá trà Bích Loa Xuân màu trắng bạc ửng xanh, cuộn thành hình xoắn ốc từ từ cũng nở ra, nổi trên màu nước xanh biếc.

“Giai Ngung à, đây là trà Bích Loa Xuân vừa được sản xuất ở Động Đình Hồ, em nếm thử xem mùi vị như thế nào?” Anh cẩn thận cảm chun trà sứ trắng nho nhỏ bằng ngón tay cái và ngón trỏ, nhẹ nhàng đặt trước mặt cô, căn dặn bằng giọng dịu dàng: “Cẩn thận kéo bông nhé.”

Tiếng nói dịu dàng của anh, gọi lại hồi ức đã chôn sâu trong lòng cô.

Ngày sinh nhật năm hai mươi tuổi đó, anh dẫn cô đi đến một quán trà được trang trí theo kiểu Trung Quốc ở phố người Hoa. Anh giống như nhà ảo thuật vậy, pha cho cô một cốc trà Bích Loa Xuân tươi mát dịu ngọt, lúc cẩn thận đưa trà cho cô, cũng căn dặn cô dịu dàng như vậy, “Cẩn thận kéo bông nhé.”

Lúc đó, cô giả vờ giận dữ, một chung trà Bích Loa Xuân, đồ bạn mất hết bao nhiêu đô? Lúc đó cô cho rằng anh đã tốn hết một tháng tiền sinh hoạt phí mà anh đã chất chịu để dành, để xài xa xỉ một bữa với cô.

Anh lại lắc đầu, chỉ nói: Muốn có được một nụ cười của người đẹp, dù có quý cho bao nhiêu anh cũng bằng lòng trả.

Cô khi đó, tâm hồn ngây thơ trong sáng, nghĩ thấy mùi trà tràn ngập căn phòng, còn có sự yêu thương của anh, cho rằng mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian.

Thời gian trôi qua, mọi chuyện cũng đã thay đổi, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy đó là một khoảng thời gian lãng mạn mà chưa xót.

“Em sao thế? Không thích sao?” Giọng nói chất chứa vẻ căng thẳng của anh đã kéo cô ra khỏi hồi ức xa xôi đó.

Cô lắc đầu mỉm cười, bung chung trà lên, để ở trước mũi, hít sâu một hơi, mùi trà ngào ngạt! Uống một ngụm nhỏ, tươi mát dịu ngọt, mùi thơm ngát chạy thẳng vào lòng, không nên được cất một tiếng khen ngợi: “Tài pha trà của anh vẫn tuyệt như vậy.”

“Bao nhiêu năm đã trôi qua, em vẫn còn nhớ rõ tài pha trà của anh sao?” Anh ngẩng đầu, vẻ mừng thầm đang nhảy nhót trong đôi mắt trĩu nặng của anh.

Cô “ùm” nhẹ một tiếng, ánh mắt dừng lại ở nước trà màu xanh biếc bên trong chung trà sứ trắng, hàng mi dài rung nhẹ. Nhớ rõ thì sao chứ? Chuyện xưa đã theo gió thổi đi từ lâu rồi, không phải sao?

“Giai Ngung, anh biết, em thích trà Bích Loa Xuân nhất. Cho nên, anh mới gọi điện thoại trước, mời quán trà này từ thành phố D sang đây. Đây chính là chi nhánh mới mở của Bích Loa Xuân Động Đình.”

Tiếng nói của anh khẽ run, trong giọng nói vô thức mang theo sự yêu thương, điều này làm cô hoảng hốt một phen. Tim của cô đập “thình thịch thình thịch”, giống như chú nai con đang lo lắng sợ hãi, hai má và lỗ tai bắt đầu nóng lên.

Phản ứng này làm cho cô hoảng sợ, trong lúc ngượng ngùng, cầm chung trà lên, uống một ngụm nhỏ, cố che giấu rồi nói: “Em đã không uống trà Bích Loa Xuân rất nhiều năm rồi.”

Mí mắt cô rù xuống, đột nhiên nhìn vào bên trong túi xách thấy di động đang rung mạnh. Đây là điện thoại di Lư cho cô. Không biết di Lư hay anh ấy gọi đến nữa.

Khi cô vừa nghĩ đến anh ấy, tim liền đập mạnh, cô vội đặt chung trà xuống, nói khẽ: “Trà em cũng uống rồi, lời bình cũng cho rồi. Bây giờ em đang có việc gấp, em phải đi trước đây.”

Bàn tay đang pha trà cho cô của Nam Hạo hơi dừng lại, niềm vui trong đôi mắt nhanh chóng biến thành vẻ cứng đờ. Cô, ngay cả một giây cũng không bằng lòng ở bên anh sao?

Cô thấy anh không trả lời, điện thoại trong túi xách vẫn tiếp tục rung. Cô biết, cuộc điện thoại này, chắc chắn không phải của di Lư. Phong cách cứ bám đuôi quấy nhiễu này, chắc chắn là Mạnh biến thái!

Khi cô định đứng dậy, bàn tay đang để trên chiếc bàn gỗ hồ đào bị Nam Hạo nắm lại. Trong ánh mắt của anh hiện lên vẻ căng thẳng và bối rối. “Cho dù có việc gấp gì đi nữa, em cũng không nên nóng vội như thế. Khó khăn lắm mới đến được đây, uống xong chung trà đi cũng chưa muộn mà.”

Cô sức yếu, muốn giẫy tay ra khỏi bàn tay to lớn của anh, nhưng anh vẫn nắm chặt không buông. Mặt cô đỏ bừng, cam chịu nhìn anh một cái rồi ngồi xuống, né tránh ánh mắt nặng trĩu của anh đang nhìn cô chăm chú, cúi đầu không nói gì.

Hai mắt Nam Hạo nheo lại, chăm chú nhìn người con gái ngồi bên dưới ánh đèn dịu dàng. Cô cúi đầu, hai má trắng noãn, ở trên lỗ tai, trên cổ có một màu hồng phấn vô cùng quyến rũ. Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn dễ đổ mặt đến vậy!

“Em, em có khỏe không.” Anh vẫn nắm chặt lấy tay cô không chịu buông, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Cô chỉ cúi thấp đầu, không trả lời anh.

Trong lòng anh vùng vẫy tranh đấu một phen, nghĩ đến những lời Tống Hồng đề cập đến lúc sáng, bèn thẳng thắn bộc lộ với cô: “Giai Ngưng à, ai đi vào cuộc đời mình, là do vận mệnh quyết định. Nhưng, ai dừng lại trong cuộc đời mình, lại do chính mình quyết định. Cho nên, anh muốn cầu xin em hãy dừng lại trong cuộc đời anh, có được không em?”

Cô ngơ ngàng khi nghe anh nói lời bộc bạch đó, ngẩng đầu lên, nhìn anh với vẻ sùng sốt.

“Giai Ngưng, năm đó anh đã đánh mất em, anh ân hận đến tận bây giờ. Cho nên, anh muốn cầu xin em, tha thứ cho anh năm đó không làm rõ trắng đen đã oán trách em. Giai Ngưng à, anh xin lỗi em.” Bên trong mắt anh đầy vẻ chân thành, thành khẩn.

Khoé mắt của cô chợt cảm thấy cay xè, cô gắng đè nén để nước mắt không chảy xuống. Thừa dịp cô rút tay đang bị anh nắm chặt, bụng chung trà ở trước mặt uống hết, uống một hơi, lại bị sặc, ho liên tục vài tiếng.

“Em uống từ từ thôi.” Ở bên đầu bên kia của chiếc bàn gỗ hồ đào, anh vội vàng đứng dậy, tiện thể ngồi ở bên cạnh cô, một tay cầm lấy chung trà trong tay cô, tay còn lại vỗ nhẹ vào lưng cô, nói: “Bây giờ em cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Cuối cùng cô cũng dừng ho, cũng vì cơn ho mà nước mắt cô chảy xuống.

Biết bao nhiêu năm đã trôi qua, cuối cùng cô cũng nghe được lời xin lỗi từ anh, cứ như đã trôi qua mấy kiếp vậy! Anh năm đó, nếu có thể nghe cô giải thích dù chỉ một giây thôi, có lẽ có rất nhiều chuyện của ngày hôm nay đã không như vậy rồi, không phải sao?

Cô ngược đời mắt rưng rưng nước mắt, nhìn vào gương mặt đầy vẻ lo lắng của anh, khoé miệng nhếch lên, nở một nụ cười tự giễu: “Thực ra, em cũng có lỗi. Năm đó, nếu như em tìm anh thương lượng, có lẽ sẽ không xảy ra hiểu lầm như vậy. Em xin lỗi!”

Một nụ cười lúm đũng tiền tựa như đoá hoa lê, trong chớp mắt đã mở ra tình cảm dịu dàng trong lòng Nam Hạo. Anh nắm lấy tay cô, nói với vẻ xúc động: “Giai Ngưng à, anh biết, em vẫn còn yêu anh, đúng không? Chúng ta bắt đầu lại, có được không em?”

Trong lúc cô không biết phải trả lời như thế nào, trong đầu đột nhiên hiện lên ánh mắt ai oán của Tống Diễm. Cô dùng sức giãy tay ra khỏi tay anh, liên tục lắc đầu nói: “Không được, không được, Tống Diễm, Tống Diễm phải làm sao?”

“Ngốc à, anh và Tống Diễm không còn bên nhau nữa. Bọn anh đã chia tay từ lâu rồi.”

“Nhưng, lần trước em nghe được, cuộc đối thoại giữa anh và Tống Hồng. Xin lỗi, không phải em muốn nghe lén, em chỉ tình cờ nghe được thôi. Tống Hồng nói, thần kinh của Tống Diễm bây giờ không được bình thường.”

Trong ánh mắt của Nam Hạo có một vẻ lạnh lùng nghiêm nghị lướt qua không dễ gì phát hiện được, nhưng trên gương mặt vẫn tỏ ra dịu dàng: “Em ngốc thật, em biết tại sao thần kinh của Tống Diễm lại có vấn đề như vậy không? Bởi vì cô ta biết cô ta đã hãm hại em, cô ta chịu không được sự giằng vò của lương tâm.”

“Anh nói thật chứ?” Cô ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, trong ánh mắt của anh đều là vẻ bình thản.

“Em biết tại sao lúc đó anh lại có mặt tại khách sạn KING’S ROSE không? Lúc đó anh gọi điện thoại cho em nhưng em không nhận. Anh lại gọi điện thoại cho Tống Diễm, cô ta nói chuyện cứ ấp áp mờ mờ, mới làm cho anh nghi ngờ. Sau đó, anh theo cô ta đến khách sạn, mới thấy cảnh đó. Khi đó, em bảo cô ta nói sự thật, cô ta lại không nói. Trong lúc anh tức giận, mới đẩy cửa bỏ đi.”

Lời giải thích của anh giống như những gì cô đã nghĩ, cô gạt đầu, trong lòng có một cảm giác thanh thản như được giải oan.

Nam Hạo thừa dịp đưa tay ra, kéo vai cô, ôm vào trong lòng.

Anh ôm cô vào lòng, cô nhắm mắt lại, trong lòng hoảng loạn. Nhưng cô cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong lòng hiện lên vẻ mặt dữ tợn của Mạnh biết thái, cô hoảng hốt mở hai mắt ra, đẩy Nam Hạo ra.

Nam Hạo không hiểu tại sao mặt cô đột nhiên trở nên trắng bệch, liền hỏi cô bằng vẻ quan tâm: “Giai Ngưng, em sao vậy?”

“Xin lỗi, Nam Hạo, em không thể ở bên anh được. Em, em...”

“Giai Ngưng, tại sao vậy?” Anh nhìn cô không chớp mắt.

“Em, em...” Cô nhất thời nói không nên lời.

“Có phải vì Mạnh Phi Phàm không?” Mặt mày anh đen thui, cuối cùng hỏi câu đó.

“Cũng không hoàn toàn là phải.” Cô cúi đầu, không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào. Cô làm sao có thể nói cho anh biết, cô đang giúp Mạnh biết thái chữa trị chứng bệnh kia chứ. Mặc dù không liên quan việc xảy ra quan hệ, nhưng trong quá trình chữa trị, chuyện thân mật giữa hai người có thể hơn cả người yêu.

“Không hoàn toàn là phải, vậy có phải em còn có nguyên nhân khác, đúng không?” Anh cố nén giận rồi găm lên một câu.

“Không liên quan đến anh ấy, mà nguyên nhân ở em. Dù sao chúng ta cũng đã chia tay nhiều năm rồi, sau khi chia tay, cuộc sống của mỗi chúng ta đều thay đổi. Bây giờ anh là CEO của tập đoàn lớn, còn em không là gì cả. Gia đình anh vinh quang hiển hách, mà em chỉ sống trong một gia đình bình thường. Giữa hai chúng ta chênh lệch nhau quá xa rồi.” Trong lúc hoảng loạn, cô cuối cùng cũng tìm ra được lý do thích hợp để từ chối.

“Giai Ngưng, điều này không phải lý do. Nếu như em cảm thấy đây là lý do, thì gia đình ông già Mạnh Phi Phàm kia sẽ chấp nhận em sao? Hơn nữa, Mạnh Phi Phàm một tên cầm thú trắng hoa. Khoảng thời gian trước không phải ngày nào cũng có chuyện tai tiếng của anh ta với mấy cô người mẫu sao? Em là một cô gái bình thường, em có thể chấp nhận một tên trắng hoa như vậy sao?”

“Em và Mạnh Phi Phàm không giống như những gì anh nghĩ đâu.” Cô hít mũi một hơi, trong lòng đầy rối rắm. Cô luôn nhắc nhở mình, bây giờ cô lấy danh nghĩa là bác sĩ tâm lý để tiếp xúc với Mạnh Phi Phàm. Nếu khả năng nào đó của anh ta chữa trị được rồi, anh ta sẽ không cần cô nữa.

“Bé ngốc à, anh là đàn ông, anh làm không hiểu được cách nghĩ của những người đàn ông khác. Anh đã để mất em một lần, bao năm qua, không lúc nào anh không nhớ đến em. Anh từng thề với trời, nếu trời cao cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ không để mất em lần nữa.”

Trước lời nói chân thành chứa đầy tình cảm của Nam Hạo, trước lời bộc bạch đầy chung tình của anh, Diệp Giai Ngưng nhớ đến những ngày tháng mình mỗi ngày đều chờ Weibo của anh, ngồi đoán xem trong lòng anh đang nghĩ gì. Nhưng giờ phút này khi anh đã bộc bạch hết nỗi lòng mình, chẳng phải đó là những gì cô ngày ngày mơ tưởng đến sao?

Nếu mình vẫn luôn chờ mong được ở bên anh, tại sao phải quay lưng với trái tim của mình, từ chối lời đề nghị của anh? Trái tim cô trôi dạt quá lâu rồi, quá mệt mỏi. Nếu anh hỏi tâm chuyên ý, tại sao không thể cho anh, cũng như cho chính mình thêm một cơ hội?

Cô nghĩ kỹ điều này, tính gật đầu, thì nghe thấy có tiếng người xông mạnh vào cửa của phòng trà, một tiếng gào thét tên mình ở cửa vang lên: “Giai Giai, quả nhiên em ở đây.”

Trong lúc hoảng hốt cô lại nghe thấy có ai đó gọi nhũ danh của cô, tiếng nói này sao quen thuộc vậy nhỉ?

Cô nhìn về cánh cửa theo bản năng, chỉ nhìn một cái, cô sửng sốt cả người.

Mạnh Phi Phàm đang đứng ở cửa, lông mày nhíu lại, đôi mắt hung dữ nhìn chằm chằm Nam Hạo, trong ánh mắt đầy tức giận, giọng điệu vô cùng bá đạo: “Tôi không ngờ rằng, cậu dám dòm ngó người phụ nữ của tôi. Gan cậu cũng không nhỏ đâu nhỉ, chàng trai trẻ.”

Còn chưa dứt câu, anh đã bước vào, tự tiện đi đến bên người Diệp Giai Ngưng, nở nụ cười quyến rũ chết người: “Cục cưng à, anh đến đón em về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lần chữa trị đầu tiên

Dịch: Thanh Dạ

Về nhà hả? Diệp Giai Ngưng sợ hết hồn, ông Mạnh xấu xa nóng tính này từ lúc nào lại nở nụ cười dịu dàng thân thiết như thế nhỉ?

Còn Nam Hạo lại đứng bên cạnh cô, cất tiếng nói ngờ vực: “Anh Mạnh vẫn khỏe chứ. Sao anh không ở nhà với người đẹp Tống Hồng, đến đây quấy phá gì đây?” Nói xong, anh ta nhướn mày nhìn thẳng Mạnh Phi Phàm, trong ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Ai ngờ Mạnh Phi Phàm chẳng nhìn nhìn ta, ánh mắt đi ngang qua người anh ta, nhìn Diệp Giai Ngưng đang ngồi ở phía sau: “Giai Giai ngoan, bạn “đèn đỏ” của em đang đến, tại sao không ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi?” Trong giọng nói của anh có trách móc, có đau lòng, còn có sự dịu dàng chết người.

A~~ Giọng điệu gì đây? Diệp Giai Ngưng HOLE không nổi rồi. Anh ta đến đây lúc này, chỉ để nói câu đó thôi sao?

Mặt của Nam Hạo càng đen lại, bạn “đèn đỏ” đến anh ta cũng biết? Quan hệ của hai người đó rốt cuộc đã tiến triển đến mức nào rồi? Ngon lửa ghen tuông đang cháy hừng hực trong lòng anh ta, ánh mắt nhìn Mạnh Phi Phàm như muốn đốt cháy Mạnh Phi Phàm vậy.

Trong lúc Diệp Giai Ngưng ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy ngọn lửa hừng hực đó trong mắt Nam Hạo. Trời ơi! Hai người đàn ông này đừng có đánh nhau ở chỗ này nha. Trong lúc hoảng hốt, cô vội vàng đứng dậy, đi ngang qua người Nam Hạo, đi đến trước mặt Mạnh Phi Phàm. Hôm nay chắc chắn anh ta lại phát bệnh rồi, nếu không tại sao lại nói nhảm như vậy chứ!

Cô đưa tay ra, nhón chân lên, sờ trán của Mạnh Phi Phàm, cau mày nói: “Anh Mạnh này, trán của anh hơi nóng rồi đó, anh nên về nhà uống thuốc đi.”

Mạnh Phi Phàm tiện thể nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, đặt trong lòng bàn tay của mình, làm nũng: “Giai Giai ơi, em đi mua thuốc cho anh đi.”

Đôi lông mày tuấn tú của Nam Hạo nhíu chặt lại, một người đàn ông hơn ba bốn chục tuổi, mà còn giờ giọng làm nũng như trẻ con, nhìn là biết làm bộ

làm tịch rồi! Cũng chỉ có người suy nghĩ đơn giản như Diệp Giai Ngưng mới tin thôi!

Anh ta đang đứng ở đây cảm tức nghĩ thế, nhưng khi vừa quay đầu, liền nhìn thấy ông chú già nào đó đã kéo tay cô gái ngồi kia ra khỏi phòng trà. Anh ta nện một đấm xuống chiếc bàn làm bằng gỗ hồ đào, ngồi tại chỗ với gương mặt hậm hực.

Được lắm! Mạnh Phi Phàm, anh dám cướp người phụ nữ của tôi ngay trước mắt tôi như vậy, chúng ta cứ chờ xem!

Mạnh Phi Phàm ngang ngược kéo Diệp Giai Ngưng đi một mạch đến chiếc Maybach, sau khi đóng cửa xe, cô mờ to hai mắt, không dám nổi giận với anh, chỉ hậm hực ngồi đó. “Anh Mạnh à, tôi chỉ đồng ý cùng chữa trị với anh thôi. Nhưng anh lại can thiệp vào chuyện riêng của tôi, anh lo hơi bị nhiều rồi đó?”

Còn Mạnh Phi Phàm chẳng hề tức giận, chỉ nhìn cô mỉm cười: “Bác sĩ Diệp à, bác sĩ không cảm thấy lúc này tôi đã đến giải cứu cô kịp thời à? Vì cô, mặt mũi của tôi đều mất sạch hết rồi. Haizz, giả vờ đáng yêu, đúng là không phải sở trường của tôi mà.”

Cô chợt nghĩ đến vẻ mặt nhìn thế nào cũng thấy kỳ cục, nhưng vẫn cố gắng diễn của người nào đó, liền bật một tiếng cười “khì khì”.

“Mà sao anh biết tôi ở đây hả? Sao anh biết tôi đang đi với anh ấy hả?” Cô tò mò hỏi anh.

“Chẳng phải dì Lưu đưa cho cô một chiếc điện thoại có định vị GPS à.” Anh bữu môi nhìn túi xách của cô.

Cô lấy một chiếc điện thoại xinh xắn lung linh từ trong túi ra, trên đó hiện lên N cuộc gọi nhớ. Lướt màn hình, điện thoại nào cũng có mặt khẩu, mà Mạnh biến thái lại thích nhất số: 888.

Chẳng lẽ chiếc điện thoại này bán đứng cô sao?

Cô hậm hực nắm chiếc điện thoại, giả vờ cười hỏi: “Vậy sao anh biết tôi đang đi với anh ấy hả?”

“Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận tối nay sẽ bắt đầu áp dụng kế hoạch chữa trị à. Tôi về sớm, lại không thấy cô. Mà cô trước giờ không bao giờ ra ngoài một mình, tôi lo lắng cho cô thôi. Nhưng mà, hôm nay cậu ta tìm cô có chuyện gì vậy?” Anh cố ý nói một đằng hỏi một nẻo. Anh mới không nói cho cô biết, anh dùng mỹ nam kế, mới lấy được số ghế mà cô đang ngồi từ lễ tân trong quán trà xinh xắn đó.

Diệp Giai Ngưng do dự một hồi, cô biết rõ anh đã bắt gặp cảnh khi nãy, nếu trả lời qua loa cho có lệ thì có vẻ không hay lắm, cho nên đành nói thẳng: “Nam Hạo là bạn trai trước của tôi, hôm nay anh ấy đến tìm tôi đề nghị nối lại tình xưa.”

“Vậy cô trả lời như thế nào?” Đuôi lông mày của anh nhếch lên, trừng mắt nhìn cô, hơi lên giọng. Trong giọng nói đầy bá đạo, nhưng ẩn trong đó có chút căng thẳng. Chắc! Đây coi như lần đầu tiên trải qua chuyện này, được chưa! Lông mày của anh hơi nhíu lại.

“Tôi, tôi cảm thấy có chút bối rối, không biết nên trả lời anh ấy như thế nào.” Cô cúi đầu, nói thật lòng mình.

“Không cho phép em đồng ý.” Anh không nghĩ ngợi gì, nói ngay, trong giọng nói lại có chút ghen tuông. Vừa dứt lời, bầu không khí trong xe đột ngột thay đổi, anh đạp mạnh vào chân ga chạy thẳng ra ngoài.

Chiếc Maybach chạy nhanh như chớp xuyên qua màn đêm, chạy thẳng một mạch lên núi Thanh Khê. Đi vào đường lớn trên núi Thanh Khê, tốc độ của xe lại tăng lên, cảnh vật bên ngoài thật lù lục cực nhanh. Diệp Giai Ngưng lúc đầu rất sợ, sau đó quyết định nhắm mắt lại, cảm giác chạy nhanh như chớp cũng rất tuyệt.

Tiếng thẳng xe chói tai phá vỡ sự yên tĩnh trên đỉnh núi, xe cuối cùng cũng dừng lại ở biệt thự trên đỉnh núi. Mạnh Phi Phàm xuống xe, mở cửa ghế phụ của chiếc Maybach, ôm Diệp Giai Ngưng xuống đi thẳng lên phòng ngủ ở lầu ba.

Diệp Giai Ngưng hoảng hốt kêu lớn, trong lúc hấp tấp vội vã hút một hơi, cả người rơi vào một cái ôm cường tráng và nóng bỏng, hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông phả đến.

Một tiếng “ầm”, đóng cửa phòng ngủ thật mạnh. Cô còn chưa kịp mở miệng, thì Mạnh Phi Phàm đã đặt cô trên chiếc giường lớn mềm mại, bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp từ tính còn có một chút mập mờ trong đó: “Giai Giai à, anh đợi không nổi nữa rồi, chúng ta bắt đầu chữa trị nhé.”

Diệp Giai Ngưng ngồi ngơ ngác một giây, không ngờ anh lại gấp gấp đưa ra yêu cầu trị liệu như vậy. Trái tim nhỏ bé của cô đập thình thịch, còn cái miệng thì đang bị anh cắn, động tác có chút hung ác có chút mạnh bạo cũng có chút nóng vội, giống như ham muốn đã dồn nén nhiều năm muốn giải phóng ngay.

Cả người cô hơi run lên. Mạnh Phi Phàm mặc kệ phản ứng của cô, đưa tay nâng nhẹ gương mặt của cô lên, buộc cô phải mở cánh môi hồng quyến rũ kia ra, đánh thẳng vào căn quét những ngọt ngào của cô.

Cô không thể nào đón nhận được đợt tấn công như gió bão của anh, tim đập loạn nhịp, một trái tim nóng bỏng đang đập mạnh, cô nâng hai tay lên theo bản năng ôm lấy eo của Mạnh Phi Phàm, ham muốn nào đó đang ẩn nấp trong trái tim nhỏ bé cũng được anh nhóm lửa, nhanh chóng bốc cháy, cháy đến hai má cô đỏ ửng, hai mắt mờ màng.

“Anh Mạnh à...” Cô vừa mở miệng, thì tiếng nói bá đạo của anh lập tức chặn lại: “Gọi anh là chú.” Sống lưng cô cứng đờ, đỏ mồ hôi hột. Anh nói tiếng chú còn mang theo ham muốn, âm cuối trùng xuống, còn hơi lên giọng, vô cùng quyến rũ.

“Mau gọi đi, cục cưng, anh hơi có cảm giác rồi đó.” Anh gấp gấp nói thế, cúi đầu nhìn chằm chằm đôi mắt của cô. Trong ánh mắt của anh đang có lửa cháy hừng hực, cứ như phải ăn sạch cô mới được.

Diệp Giai Ngưng bật cười, vấn đề sinh lý của anh, cô thừa nhận cô có một phần trách nhiệm. Nếu cô đã đồng ý sử dụng mọi cách mà anh yêu cầu để phối hợp chữa trị cho anh, vậy thì đành phải nhắm mắt lại nghe theo vậy, ở bên tai cất một tiếng gọi nhỏ: “Chú~”

Tiếng nói dịu dàng, giòn giã, tiếng gọi làm cho xương cốt của Mạnh Phi Phàm muốn rã ra. Hô hấp dồn dập, chỉ cảm thấy máu cả người đang sôi sục. Anh ôm cô, níu non: “Đừng rồi, cưng à, gọi như vậy, anh rất thích.”

“Anh có cảm giác chưa vậy?” Hai tay cô ôm eo anh, vỗ nhẹ vào lưng anh, hỏi khẽ.

“Có một chút rồi. Em gọi “chú” thêm vài lần đi, được không?” Anh hôn lên cái cổ đẹp đẽ của cô, rồi gặm nhấm sau gáy. Trong lúc mơ màng, anh chỉ biết mình thích cảm giác gặm nhẹ này, như vậy anh mới cảm thấy dễ chịu.

Diệp Giai Ngưng đành phải làm theo yêu cầu của anh, ở bên tai của anh, gọi khẽ bằng giọng dịu dàng: “Chú~”

Mạnh Phi Phàm một lần nữa cảm thấy chỗ nào đó đang truyền đến từng đợt co giật do phấn khích. Anh nắm chặt lấy tay cô, để lên nơi nóng bỏng nào đó: “Cung à, anh rất cần em, vô cùng cần em”

Trong phòng ngủ tối đen như mực, anh trùng giọng xuống, tiếng nói thâm thì vang vọng khắp phòng. Diệp Giai Ngưng cảm thấy mình sắp sửa chìm vào tiếng nói mê hoặc đó của anh.

Bất chợt, ngón tay của cô chạm vào nơi nóng bỏng nào đó, sau đó lòng bàn tay đặt trên đó, bàn tay trắng nõn bao bọc núi lửa nóng bỏng kia. Ngón tay, bàn tay cảm thấy từng đợt run rẩy, sau đó là một loạt xao động truyền đến bàn tay, cổ tay, rồi thẳng đến cánh tay, sau đó đánh thẳng vào trái tim nhỏ bé của cô làm cho nó run theo.

Tự nhủ mình đã đồng ý phối hợp chữa trị cùng anh, đạo đức gì đó đều vứt sạch rồi. Cô lớn như vậy rồi, chỉ học một số kiến thức phổ cập ở trường đại học và khoa tâm lý thôi.

Chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày, cô phải đối mặt trị liệu nó như thế này. Đột nhiên, anh túm lấy tay cô, gia tăng thêm sức lực. Cô cảm thấy lòng bàn tay đang truyền đến một nhiệt độ nóng hừng hực.

“Cung à, nói em không rời xa anh đi. Anh rất cần có em” Hô hấp của anh càng nặng nề hơn, môi lưỡi nóng bỏng của anh để gần môi và răng cô, rồi cắn mạnh vào đầu lưỡi của cô. Ngay sau đó, anh lại tăng thêm sức, cất một tiếng rên, ôm chặt lấy cô.

Cùng lúc đó, bàn tay của Diệp Giai Ngưng như bị thứ gì đó đâm vào, ướt nhẹp dính dính! Đầu óc ngơ ngác, cả người cứng đờ, phải mất một lúc thật lâu cô mới hiểu ra chuyện gì vừa xảy ra.

“Giai Giai à, lần trị liệu đầu tiên của ngày hôm nay rất có hiệu quả nha.” Anh đặt một nụ hôn lên hai má nóng bỏng của cô, hai lòng ôm lấy cô. Trong lúc ngẩng đầu, lại thấy cô vẫn còn ngơ ngác, giống như vừa trải qua một chuyện kinh hoàng, hai mắt rung rung nước mắt.

Nhìn thấy cô vẫn không trả lời, anh tựa trán mình vào trán của cô, hôn nhẹ lên đôi lông mày đang khẽ run, bàn tay to xoa nhẹ hai má, nói: “Cục cưng à, cực khổ cho em rồi. Hôm nay “đen đỏ” còn đau không? Anh đi chuẩn bị nước đường đó cho em nữa nha.”

Anh trở mình ngồi dậy, lấy một chiếc khăn mùa hè bằng tơ đắp cho cô, rồi đến nhà vệ sinh lấy một chiếc khăn nhúng nước ấm, lau sạch sẽ tay cô. Trước khi đi, còn thờ nhẹ hôn lên gương mặt đầy nước mắt của cô.

Cô mặc kệ anh, chỉ nhắm mắt lại, mím chặt môi, không hề nói, cũng không trả lời lại. Chỉ nghe thấy tiếng bước chân xa dần, cửa mở rồi đóng, lúc này cô mở to hai mắt, nằm ngửa ngơ ngác nhìn trần nhà.

Cảnh lúc này chạy qua đầu cô tựa như một bộ phim vậy. Cô than thở trong lòng, lúc đầu đồng ý chữa trị với anh, thì phải lường trước sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Nhưng sự thay đổi của Mạnh Phi Phàm quá lớn, cô không cách nào chấp nhận được, anh là một tổng giám đốc luôn tỏ ra đứng đắn, thậm chí một câu nói đùa cũng không có. Thậm chí, lúc anh ở bên Tống Hồng, anh vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Nhưng không biết tại sao, anh đóng cửa lại, ở trước mặt lại trở thành một người hoàn toàn khác vậy. Bệnh thần kinh, vô lại, không biết kiềm chế, những thứ xấu nhất anh đều có đủ.

Còn nữa, lúc Mạnh Phi Phàm vội vã kéo cô đi, Nam Hạo sẽ nghĩ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cầu hôn

Diệp Giai Ngưng vừa nhớ đến Nam Hạo liền ngồi dậy, vội vàng lục túi tìm điện thoại của mình, mở trang bạn bè trên Weibo.

Nam Hạo không những gửi cho cô ngôi sao và mặt trăng, mà còn chúc cô ngủ ngon. Còn ở trên tường Weibo đăng lại bức ảnh nguyệt quang bao hạp giống, bên dưới bức ảnh còn viết chi chít một dòng chữ.

Sau dòng chữ đó, anh còn có ý viết thêm một câu: Dòng chữ trên là do người nào đó đã ngồi nghiêm túc gõ từng chữ một, hy vọng người xem có thể hiểu rõ ý nghĩa của nó!

Phù~~

Câu nói sau cùng muốn chọc mù mắt cô. Anh lấy mấy thứ này ở đâu vậy trời?

Cô nắm chặt lấy điện thoại, xem dòng chữ đó, trong chót mắt liền thấy dở khóc dở cười.

Cô nhớ lại buổi chiều ở “Cầu lạc bộ trà đạo” ngày đó, nhớ về những lời tỏ tình của anh, cô cắn môi, chìm thật sâu vào trong tâm trạng rối rắm.

Nếu như, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, quay về đêm giáng sinh năm đó, nghe anh nói lời tỏ tình nồng nàn chân thành này, cô sẽ cảm động đến rơi nước mắt và cô sẽ không hề do dự mà đáp lại anh.

Nhưng mà, thời thế đã thay đổi, bây giờ giữa cô và Nam Hạo, còn có một Tống Diễm.

Cô không có cách nào có thể rộng lượng không tính toán khoảng thời gian yêu đương mà Nam Hạo và Tống Diễm từng có. Những điều khác không nói, nếu Tống Diễm và Nam Hạo đã chia tay cũng được thôi, nhưng bây giờ thân kinh của cô ấy lại có vấn đề, chắc chắn trong đó còn có lý do nào đó! Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện những tình tiết lâm li bi đát hay chiếu trên phim, vội vàng lắc đầu liên tục.

“Đừng vì một người không xứng đáng nào đó, mà sắp sửa cắn nát môi của mình chứ.” Giọng nói hài hước của Mạnh Phi Phàm cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Cô sùng sờ trong phút chốc, vội vàng thả lỏng hàm răng đang cắn chặt môi mình, còn có mùi máu tanh hoà giữa răng và môi. Cô ngại ngùng mỉm cười với anh, lại không ngờ anh bất thành linh giật lấy điện thoại di động trong tay cô, cô vội vàng đứng dậy, muốn giật lại di động từ tay anh.

Mạnh Phi Phàm nhanh chóng đưa tay lên cao, nhìn lướt qua di động của cô. Khi nhìn thấy bức ảnh và dòng chữ trên bức ảnh kia, khoé môi của anh tự động co giật chốc lát, ngược mắt nhìn gương mặt vẫn chưa kịp che giấu vẻ lo lắng trên mặt cô.

Cô thực sự để ý chiếc điện thoại này, để ý người đàn ông kia vậy sao?

Nghĩ đến đây, lòng mày anh hơi cau lại vì giận, nổi bực dọc lo lắng lại dấy lên trong lòng anh lần nữa.

Anh trả lại điện thoại cho cô, hừ nhẹ hai tiếng trong miệng, cười khẩy: “Đúng là một thằng nhóc hí mũi chưa sạch, còn xài cách này để tán gái sao? Nếu chỉ dựa vào những lời đường mật, ong bướm liền có thể xứng đôi vừa lứa, vậy thì trên đời này sẽ không có nhiều nam nữ si tình như vậy rồi. Theo anh thì, nếu thích một người con gái, thì cứ...”

“Nếu thích một người con gái, vậy thì cứ làm gì? Anh cho rằng đàn ông trên đời này đều ngang ngược giống như anh sao?” Mặt cô đỏ lên vì nhẹn, cảm giác trừng mắt nhìn anh, “anh còn chẳng tôn trọng ý muốn của người khác, thì còn có cô gái nào thích anh hả?”

Anh cười ngượng hai tiếng, ngồi xuống bên giường cô, quay khuôn mặt nhỏ của cô lại, vẻ mặt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc rất nghiêm túc, nói từng chữ từng lời với cô: “Biết làm sao đây, bác sĩ Diệp, bây giờ bạn Mạnh nào đó không thể rời xa em được. Bằng không, em thương xót anh đi, gả cho anh, được không?”

Diệp Giai Ngưng hoàn toàn không ngờ anh sẽ nói những lời như vậy trong tình cảnh như thế này! Anh đang cầu hôn với cô sao? Thời gian không đúng, địa điểm không đúng, tâm trạng càng không đúng!

Cô cúi đầu một lúc, lúc ngược mắt lên nhìn lần nữa, thay đổi bằng giọng điệu trêu đùa: “Anh Mạnh à, tôi đây nếu gả cho anh, chẳng phải so với việc cả đời này sống trong bệnh viện tâm thần đâu có khác gì nhau đâu nhỉ? Cho nên, chuyện này chắc chắn không cần phải bàn cãi gì thêm.” Giọng đầy kiên quyết, không được phép phản bác.

“Bây giờ không bàn, nhưng không có nghĩa sau này không bàn. Anh sẽ khiến em cam tâm tình nguyện gả cho anh. Ừm hừ!” Anh bá đạo ôm lấy cô, để chòm râu măng cọt xát lên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi của cô, tiện thể còn hôn lên cánh môi đỏ của cô một cái.

“Này, anh, tôi..... Ừm ừm.....” Lời phản bác còn chưa nói khỏi miệng, thì cánh môi hồng bị anh chặn tới một cơn gió cũng không lọt vào được, đã vậy còn dây dưa nhau một trận phong ba bão táp!

Tống Hồng ngồi trong vườn hoa nhỏ của viện điều dưỡng, ánh mắt buồn thiu. Bàn tay đang cầm tách trà siết chặt lại, đến nỗi bàn tay trắng bệnh.

Quả giống như những gì cô ta đoán, từ sau khi cô của Mạnh Phi Phàm quay trở về, Mạnh Phi Phàm không còn liên lạc với cô ta. Cô ta chủ động gọi

điện thoại cho anh mấy lần, đều do thư ký Vicky nhận cuộc gọi. Cô ấy nói lời xin lỗi cô ta, tổng giám đốc Mạnh đang họp.

Họp sao? Một cái có thật thiếu thuyết phục mà! Sau khi cô ta kết thúc kỳ nghỉ bệnh, trở về công ty Amy báo cáo, định tìm Phương Trâm Hoàn để tìm hiểu tình hình. Nhưng mà, Phương Trâm Hoàn lại né tránh cô ta. Cô ta bèn cho Tôn Văn chút lợi ích, Tôn Văn mới giúp cô ta nghe ngóng một phen, nói với cô ta gần đây Mạnh Phi Phàm vừa tan ca liền trở về nhà!

Mạnh Phi Phàm là một cơ hội quan trọng mà cô ta quyết phải bắt lấy! Không những có tiền chữa trị căn bệnh đắt đỏ cho Tống Diễm, mà còn chi phí nuôi dưỡng Tiểu Cáp, còn có tiền tài danh vọng của cô ta nữa! Cô ta ngẩng đầu nheo mắt lại nhìn ánh nắng mặt trời đang chiếu vào hai mẹ con đang vui đùa, trong lòng cảm thấy càng phải cố gắng đấu tranh để đạt được mục đích!

Cách đó không xa, trong bóng mát cuối mùa hạ, một cậu bé ba tuổi đang chạy vòng quanh vườn hoa, Tống Diễm đang đuổi theo phía sau, chân của cậu bé không cẩn thận vấp vào cành cây, tè xuống đất, liền oa oa cất tiếng khóc. Tống Diễm vội vàng chạy đến, kéo cậu bé dậy, dùng sức vỗ vào đầu gối cậu bé.

“Mẹ ơi, Tiểu Cáp đau, Tiểu Cáp đau.” Tiểu Cáp vừa khóc thút thít vừa kêu đau. Tống Diễm nghe tiếng non nớt của trẻ con, giống như âm thanh của tự nhiên. Đồng thời, cũng cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Tiểu Cáp, sao con lại chạy nhanh như vậy chứ? Chúng ta không phải đã hứa với nhau là sẽ chạy chậm sao?”

Chỉ có những lúc như thế này, Tống Diễm mới có biểu hiện bình thường nhất thôi. Em ấy sẽ vui đùa với Tiểu Cáp, sẽ chọc Tiểu Cáp cười ha ha, ánh sáng của tình mẹ thôi bay đi những phiền muộn trong lòng của em ấy. Tống Hồng nghĩ như thế.

Lúc đầu, cô ta từ bỏ cơ hội học đại học để sớm bước chân ra lăn lóc ngoài xã hội, chỉ muốn cho em gái mình tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, để cuộc sống được tốt hơn. Ai mà ngờ, người tính không bằng trời tính, một đứa em gái thông minh thanh khiết lại vì tình làm cho khổ sở, còn mắc chứng bệnh trầm cảm nặng. Tên đàn ông đáng chết!

Tiểu Cáp dùng đầu ngón tay to lớn nói một câu: “Mẹ ơi, con nhìn thấy bên kia có một chú, giống y như chú ở trên tấm ảnh đó.”

Cậu bé đang nói câu đó, nói chuyện không rõ ràng, nhưng Tống Diễm quen thuộc với giọng nói cậu bé nên hiểu cậu bé đang nói gì.

“Chú nào chứ? Ở đâu thế?” Án đường của Tống Diễm nhíu lại, ngẩng đầu tìm kiếm.

“Ồ bên kia kia.” Tiểu Cáp đưa đầu ngón tay gầy gầy ra, chỉ người đàn ông đang đeo kính râm đứng ở bên cây to cách đó không xa.

Nhưng mà, lúc Tống Diễm ngẩng đầu lên tìm kiếm, lại hoàn toàn không nhìn thấy người nào.

Ánh mắt sắc bén của Tống Hồng lại nhìn thấy người đàn ông đeo kính râm đó. Thì ra là Nam Hạo! Cậu ta đến đây để làm gì?

Tống Hồng đứng “vèo” dậy, đi đến trước mặt Tống Diễm và Tiểu Cáp, cất tiếng nói nhỏ nhẹ: “Tiểu Cáp à, cháu té đau lắm nhì. Để mẹ cháu dặt cháu về nghỉ ngơi một lát, được không nào?”

Tiểu Cáp vâng lời gật đầu.

Tống Hồng vuốt đầu Tiểu Cáp một lát, sau khi do dự vài giây, quay về phía Tống Diễm, nói: “Diễm à, chị phải ra nước ngoài một thời gian, một mình em chăm sóc Tiểu Cáp được không?”

Trong ánh mắt Tống Diễm hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng gật đầu: “Chị à, một mình em chăm sóc cho Tiểu Cáp không vấn đề gì đâu.”

Từ khi cô đến thành phố G chữa trị, luôn phải ở trong bệnh viện cao cấp. Vì không muốn ảnh hưởng đến việc điều trị, Tống Hồng luôn dẫn Tiểu Cáp đi. Tống Hồng đã mời vú em cho Tiểu Cáp. Nhưng mà, cô làm sao yên tâm giao con cho vú em. Sau này, bệnh tâm thần của cô có chuyển biến tốt, mới đề nghị Tống Hồng cho cô chăm sóc Tiểu Cáp, nhưng Tống Hồng luôn từ chối.

Tống Hồng nhìn vào ánh mắt vui mừng của Tống Diễm, trong lòng đầy buồn bã. Cô ta thúc dục Tống Diễm đưa Tiểu Cáp đi, rồi mới đi đến cái cây to, quả nhiên Nam Hạo còn đứng ở đó.

“Cậu biết chỗ này từ lúc nào?” Giọng nói của Tống Hồng có chút lạnh nhạt, vẫn luôn vì chuyện của gái mà tỏ ra khó chịu.

“Tôi bám theo xe của cô. Xem ra, gần đây Mạnh Phi Phàm gây sức ép cho cô không ít, lo là mất cảnh giác rồi.” Nam Hạo nhếch môi giễu cợt.

“Không phải cậu cũng vậy sao? Nghe nói Diệp Giai Ngưng không đáp lại cậu, mà còn sà vào vòng tay của Mạnh Phi Phàm nữa.” Tống Hồng không cam lòng đã kích lại anh.

“Tiểu Cáp là con trai của tôi sao?” Nam Hạo đột nhiên cất tiếng hỏi. Lúc này anh nhìn thấy Tiểu Cáp từ đằng xa, gần như khiếp sợ. Nhìn hình dáng bên ngoài của thằng bé ba tuổi, từ khuôn mặt, đến ánh mắt, còn sống mũi, giống y như lúc anh còn bé!

“Cậu muốn làm gì hả?” Tống Hồng cảnh giác lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm anh. Cô ta nhất quyết không để anh cướp đi Tiểu Cáp, bằng không, bệnh của Tống Diễm không thể nào chữa khỏi được.

“Tôi chẳng muốn làm gì cả. Chỉ tò mò hỏi vậy thôi. Nhưng mà, bây giờ tôi đã biết được câu trả lời rồi. Đây chính là nguyên nhân tại sao cô không cho tôi gặp Tống Diễm đúng không?” Ánh mắt của anh thay đổi, lông mày nhíu lên.

“Đúng vậy! Sau khi Tống Diễm sinh Tiểu Cáp, thì mắc chứng trầm cảm sau khi sanh. Sau đó, bệnh của nó lúc tốt lúc xấu. Mỗi lần anh gặp nó, thì bệnh của nó lại càng nặng thêm”

“Thì ra là vậy. Được rồi, tôi hứa với cô tôi sẽ không làm ảnh hưởng cuộc sống của hai mẹ con họ. Nhưng mà, hy vọng chuyện hợp tác giữa hai chúng ta vẫn tiếp tục.” Anh cúi đầu, nhìn ánh mắt hiem khi tái mét của Tống Hồng. Dáng vẻ của hai chị em nhà này tương tự nhau. Nhưng mà, bình thường Tống Hồng thích trang điểm thật đậm, còn Tống Diễm chỉ trang thích trang điểm nhạt thôi. Tuy nhiên, hai chị em nhà này mưu mẹo không hề thua kém nhau.

“Ha! Xem ra cậu Nam yêu cô ta thật rồi nhì.” Giọng điệu của Tống Hồng đầy mỉa mai, “chỉ sợ cô ta chưa chắc đã còn tình cảm với cậu.”

“Chưa chắc. Nhưng mà, Mạnh Phi Phàm quan tâm Diệp Giai Ngưng nhiều hơn những gì cô nghĩ đó.”

“Cậu có ý gì?”

Nam Hạo kể lại mọi chuyện xảy ra vào buổi chiều cái ngày Mạnh Phi Phàm đến câu lạc bộ trà đạo, cũng lướt bớt những lời anh nói với Diệp Giai Ngưng. Mặc dù anh không có cách nào thuật lại giọng điệu giống y như đúc, nhưng cũng làm cho Tống Hồng kinh ngạc một phen.

Cô ta ở nhà họ Mạnh một thời gian ngắn, lúc đó cô ta cũng âm thầm quan sát kỹ hai người Mạnh, Diệp, lo lắng giữa hai người xảy ra chuyện gì đó. Nhưng biểu hiện giữa hai người, một người thì lạnh nhạt, một người thì mê công việc. Hơn nữa, Diệp Giai Ngưng còn khuyên Mạnh Phi Phàm để mình phối hợp chữa trị với anh ấy mà. Nếu, giữa hai người thực sự xảy ra chuyện gì đó, thì làm gì có người phụ nữ nào lại đẩy người mình thích cho kẻ khác chứ.

Ngược lại, Mạnh Phi Phàm còn rất nhiệt tình với mình mà, đôi lúc còn khoát tay lên vui mình, thỉnh thoảng còn hôn mình một cái. Không đúng, những lúc anh làm những hành động này, đều ở trước mặt Diệp Giai Ngưng.

Chẳng lẽ, hai người bọn họ đã có tình cảm từ trước rồi sao? Chỉ là lúc đó cả hai đều chưa nhận ra! Cô ta nghĩ đến đây, sự tự tin chắc chắn trong lòng khi nãy chợt trùng xuống. Nếu như cách này không được, vậy thì, có phải mình nên hợp tác với kẻ khác không nhỉ?

“Nếu đã như vậy, chúng ta phải hợp tác với nhau rồi. Một khi đã là con gái, thì chẳng có ai có thể từ chối được việc một người đàn ông có điều kiện tốt như cậu theo đuổi. Em gái tôi không thể gả cho cậu, là do nó bạc phước.” Cô ta thở dài, nói tiếp: “Đúng rồi, nếu như tình thế không được thuận lợi, có thể sẽ có thêm một người tham gia vào việc hợp tác giữa hai chúng ta.”

“Ai?” Nam Hạo cau mày hỏi.

Tống Hồng ghé vào tai Nam Hạo nói nhỏ, hai mắt Nam Hạo mở to nhìn cô ta. Người đàn bà trước mặt này đúng là không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bất ngờ

Dịch: Thanh Dạ

Việc chữa trị cho Mạnh Phi Phàm đã bắt đầu có tiến triển tốt hơn, Diệp Giai Ngưng đúng lúc phải quay về Bestter báo cáo công việc.

July tập trung nghe Diệp Giai Ngưng báo cáo công việc, ánh mắt đi từ khó có thể tin đến ngạc nhiên.

Chỉ trong vòng hai tuần ngắn ngủi, một bác sĩ mới vào nghề như cô gái này lại đạt được bước đầu thành công đến như vậy! Cô gái này còn giải quyết được CASE mà ngay cả phòng khám tâm lý Stevenson tại Mỹ cũng phải chịu bó tay sao?! Sao cô ấy có thể làm được chứ?

Diệp Giai Ngưng báo cáo xong công việc, nhìn thấy July không hỏi thêm gì nữa, liền vội vã chuồn ra khỏi phòng làm việc của cô ấy.

July có trăm ngàn câu hỏi không có lời đáp, cuối cùng quyết định tự mình gọi điện thoại cho Mạnh Phi Phàm.

Trong cuộc điện thoại, Mạnh Phi Phàm lịch sự bày tỏ lòng cảm ơn. Còn hết sức tán dương Diệp Giai Ngưng làm việc rất chuyên nghiệp, hai người làm việc với nhau rất ăn ý.

Một tràng khen ngợi rất khách sáo rất theo phong cách chính phủ, thế nhưng lại để cho một người khôn khéo như July giật mình. Cô ấy lập tức nghĩ thấy mùi bất thường, trong giọng nói vô thức mang theo sự khác thường nào đó.

Nếu là người bình thường thì còn có thể không nghe ra được sự khác thường trong lời nói của anh, nhưng người nhận điện thoại lại chính là một July đã

có độ nhạy cảm rất cao và chuyên nghiệp, đã từng tiếp xúc rất nhiều bệnh án tâm lý khác nhau nha!

Cô ấy đặt điện thoại đi động xuống, nhấn cuộc gọi nội tuyến, gọi Diệp Giai Ngưng vào phòng làm việc một lần nữa.

Cô ấy bàn giao hết mọi công việc sắp tới xong, đột nhiên thở dài, giọng nói đầy nghiêm túc và sâu xa.

“Anna à, em là một người bác sĩ tâm lý, em phải dung hoà được mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân. Người mắc bệnh tâm lý tự nhiên sẽ có cảm giác ỷ lại vào bác sĩ tâm lý. Nếu thời gian ỷ lại kéo dài, người bệnh thường sẽ ‘nảy sinh tình cảm’ với bác sĩ tâm lý.”

Cô ấy dừng lại một lúc, rồi nói tiếp.

“Mặc dù ‘nảy sinh tình cảm’ trong chữa trị bệnh tâm lý có một tác dụng khá quan trọng, nhưng phải cẩn thận ứng phó mới được. Nói chung, bệnh nhân khác giới, hơn nữa tuổi tác không chênh lệch nhau, thường rất có một tình cảm đặc thù nhất định, thậm chí còn mang sắc thái khác giới vô cùng mãnh liệt. Mà rất nhiều người bệnh có vấn đề về tâm lý nghiêm trọng, do nhân cách hoặc do lối suy nghĩ, cách hành xử lệch lạc, một khi đã sa vào nào, rất khó thoát khỏi.”

Cô làm bác sĩ đã hơn hai mươi năm, từng chứng kiến rất nhiều bệnh nhân có tình cảm với bác sĩ tâm lý. Năm đó cũng có một người giàu có nảy sinh tình cảm với cô. Sau khi vợ của người giàu có kia đó biết chuyện, suýt chút nữa là gây ra án mạng. Sau này, cô dứt khoát chặt đứt mối tình này, nhưng, từ đó về sau, không những trái tim của mình chịu đau khổ, mà cả cuộc đời còn lại cũng không muốn yêu lần nữa.

“Chị July à, cảm ơn những lời chỉ bảo của chị. Chị yên tâm đi, em nhất định sẽ cẩn thận hơn trong mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân.” Diệp Giai Ngưng cảm động muốn rơi nước mắt mà bày tỏ lòng cảm ơn. Lúc trước, cô vẫn luôn cho rằng July là một người làm việc điên cuồng nên chẳng biết gì về đạo lý đối nhân xử thế. Máu lạnh, không có tình cảm giống như ma nữ yêu hàng hiệu vậy, thế nhưng cô không ngờ rằng cô ấy cũng là người có tình cảm đến vậy!

“Em không cần phải cảm ơn chị. Em là nhân viên của Bestter, bây giờ còn đi công tác bên ngoài, chị phải có trách nhiệm với em.” Vẻ mặt của July vẫn lạnh nhạt trước sau như một, cô ấy không quen với bầu không khí ấm áp tình cảm như thế này.

Diệp Giai Ngưng cảm ơn July lần nữa, lúc đi dậy rời khỏi, July đột nhiên nhớ đến điều gì đó, gọi cô lần nữa: “Đúng rồi, gần đây có một khách hàng mới, anh ta chỉ đích danh Bestter phải cử em đi.”

“Hó? ai vậy chị?” Diệp Giai Ngưng sùng sốt. Cô là bác sĩ mới vào nghề, chỉ mới tiếp xúc với một người khách đầu tiên, sau lại có người chỉ đích danh tìm đến cô nhi.

“Nam Hạo của tập đoàn Hạo Hân. Anh ta nói anh ta có người bạn mắc chứng trầm cảm sau khi gặp tai nạn. Anh ta nói anh ta là bạn cũ của em.” Trong ánh mắt của July mang theo vẻ tìm tòi, nhìn Diệp Giai Ngưng đang đứng ở trước mặt. Khi July nhận được điện thoại của Nam Hạo vào mấy ngày trước, cảm thấy thật kỳ diệu, rõ ràng Diệp Giai Ngưng chỉ là một bác sĩ tâm lý mới vào nghề, gần đây sau lại nổi trội đến vậy chứ.

Diệp Giai Ngưng vừa nghe đến tên Nam Hạo, rồi còn nghe thấy chứng trầm cảm, lòng của cô trùng xuống. Anh đến đây tìm cô chữa trị cho Tống Diễm sao?

Trong chốc lát, trăm ngàn cảm xúc đánh úp trong lòng, cô cau mày, nói lời từ chối: “Chị July à, CASE bên ngài Mạnh vẫn còn chưa kết thúc, làm phiền chị cử người khác đi giúp em.”

“OK, chị cũng tính làm như vậy. Chỉ là bên ngài Nam nhấn mạnh rằng anh ta là bạn của em, cho nên chị mới nói với em.” Mặc dù July không hiểu rõ tại sao Nam Hạo lại chỉ đích danh tìm Diệp Giai Ngưng. Nhưng, bây giờ nhìn thấy phản ứng của cô như vậy, cô chợt hiểu được lẽ mờ chút ít.

Sau khi Diệp Giai Ngưng cảm ơn July lần nữa, lúc này mới quay về bàn làm việc của mình. Sau khi viết xong bản báo cáo công việc, cô chào tạm biệt các đồng nghiệp rồi rời khỏi.

Các đồng nghiệp trong Bestter đợi cô rời khỏi rồi, mới nhao nhao thò đầu từ cửa sổ phòng làm việc nhìn ra cửa toà nhà.

Nhìn thấy cô đi về hướng chiếc Roll-Royce cao cấp sang trọng đều nhào nhào hít một hơi.

Cô nàng tân binh dạo này không biết đập phải vận may gì? Không những khách hàng khó tính ưu tú nhất cũng giải quyết được, còn được đưa đón bằng xe hơi riêng cao cấp nữa chứ? Chẳng lẽ, còn có JQ (gian tình) hay sao?

Diệp Giai Ngưng đi đến bên xe, đầu tóc, trên người đều dính làn mưa bụi, trời chỉ mới vào cuối thu, sao tự dưng lại cảm thấy cả người ớn lạnh nhĩ. Cô ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời âm u, dường như sắp có mưa to gió lớn ập đến.

Một giây sau, cô chuyển tầm mắt, dừng lại ở cửa sổ lầu tám của phòng làm việc tại Bestter.

Gì chứ! Nhiều cái đầu chen chúc ở đó nhìn gì nhĩ? Cô lúng túng trong giây lát.

Những đồng nghiệp đang chồm ra ngoài cửa sổ hóng chuyện không ngờ rằng cô đột ngột ngẩng đầu lên, có người chuẩn bị, nhanh chóng rút đầu vào trong. Có người thì phản ứng chậm, liếc cô vài cái, rồi phẩy tay, giả vờ như đang ngắm cảnh.

Diệp Giai Ngưng không nhìn bọn họ nữa, chợt có cảm giác khóc không ra nước mắt. Nơi nào có người, thì nơi đó sẽ có chuyện ồn ào. Thôi được rồi,

phải chấp nhận sự thật mình đang bị người khác bàn tán thôi.

Trong lúc buồn bực, trên đầu tự nhiên có thêm một chiếc ô lớn màu xanh thẫm, bên tai vang lên một tiếng nói trầm thấp biếng nhác: “Sao lại không muốn lên xe vậy?” Trong giọng nói biếng nhác ấy còn mang theo một giọng điệu hài hước.

Một chiếc dù lớn đã che khuất N tầm nhìn của những cái đầu đang nhô ra, Diệp Giai Ngưng càng đau khổ hơn, bực bội cất tiếng nói: “Sao anh lại đến đây hả? Chẳng phải anh kêu người khác đến đón tôi rồi sao?”

“Em bây giờ là nhân vật theo chốt trong việc chữa trị bệnh của anh, anh có trách nhiệm xem chừng em mọi lúc. Lỡ như em chạy mất, anh biết tìm ai đây?” Mạnh Phi Phàm nửa cười đùa nói với cô.

Nhưng anh không nói cho cô biết, buổi sáng anh vội vàng kết thúc một cuộc họp quan trọng, liền chạy đến nơi làm việc của cô. Không biết tại sao, không có cô ở bên cạnh, trong lòng anh luôn cảm thấy hoảng hốt, trái tim có cảm giác như bị khoét rỗng vậy. Điều này, anh chỉ có một câu trả lời duy nhất, bản thân mình đang rất cần được điều trị!

Anh đích thân mở cửa xe cho cô, sau khi hai người ngồi vào xe, anh hỏi cô: “Em có muốn thuận đường về nhà một chuyến không?”

Cô không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay: “Hôm nay không về, hôm khác đi. Không phải anh nói muốn dẫn tôi đến chỗ nào đó sao?” Nếu còn để cho Mạnh Phi Phàm lái chiếc xe sang trọng này chạy một vòng đến khu chung cư tồi tàn nhà cô, nhất định sẽ gây thêm biết bao nhiêu xôn xao nữa.

“Được rồi. Cậu Triệu, cậu chờ chúng tôi đến thôn Ninh đi.” Sau khi anh dặn dò tài xế xong, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô chỉ trả lời lại anh một câu: “Đến nơi gọi tôi.” Nhắm mắt lại ngay, rầu rĩ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên ngoài xe, gió giật mưa rào, bên trong xe lại vô cùng yên tĩnh. Cô thả lỏng đầu óc, mơ màng chớp mắt một cái.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Mạnh Phi Phàm gọi cô dậy. Anh kéo tay cô xuống xe, cảnh đẹp trước mắt làm lay động lòng cô.

Sau cơn mưa trời quang mây tạnh, phía bên kia chân trời còn có một dãy cầu vồng bảy sắc nhân nhật. Ở đằng xa núi xanh thẫm, gần đó còn có rừng cây xanh rợp bóng. Dòng suối chảy qua thôn, làn nước xanh dợn sóng, cảnh vật giống y như chốn thần tiên!

“Oaaa! Đẹp quá đi! Đây là đâu vậy?” Sau khi cảm thán về cảnh đẹp, cô nghiêng đầu khó hiểu hỏi anh.

“Nơi này gọi là thôn Ninh, vùng ngoại ô nằm giữa thành phố G và D.” Anh không trả lời câu hỏi của cô, đưa tay chỉ về ngọn núi xanh thẫm ở đằng xa, làn nước xanh biếc cất tiếng nói nhẹ nhàng: “Nếu nơi này được quy hoạch, trong nước lại mất đi một nơi non xanh nước biếc rồi.”

Cô chợt nghĩ đến điều gì đó, buột miệng nói ra: “Nơi này chính là miếng đất anh và Nam Hạo đang giành nhau sao?” Cô vừa nói dứt lời, liền có chút hối hận. Cô cũng không có ý nghe lén những lời ngày đó anh nói với Phương Trầm Hoành trong phòng làm việc.

Anh không lấy làm bất ngờ, nắm chặt kéo tay cô, nói: “Giai Giai à, hôm nay anh dẫn em đến đây, chính là muốn nói với em, mặc dù người bên ngoài luôn nói Mạnh Phi Phàm anh là một kẻ đầy mưu mẹo không từ thủ đoạn nào. Nhưng mà, điều anh muốn nói cho em biết chính là, anh không hề nghĩ sẽ lấy miếng đất này để kinh doanh. Anh định xây dựng một cô nhi viện lớn nhất nước ở đây.”

Anh biết rõ ngày đó cô đứng ở góc tường nghe lén. Nếu là ngày trước, anh sẽ mặc kệ cách nhìn của người khác với anh. Nhưng mà, đối với người mà anh quan tâm, anh càng hy vọng sẽ để lại ấn tượng đẹp nhất trong cô.

“Anh nói, anh muốn xây dựng một cô nhi viện ở đây sao?” Cô mở to mắt, lấy làm khó hiểu.

“Đúng vậy. Đây là cách tốt nhất để anh gỡ từ quá khứ. Không phải em rất hiếu kỳ về Trác Nhu sao? Thực ra cô ấy là một người con gái rất trong sáng. Cô ấy là một cô nhi, từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện. Ước mơ lớn nhất của cô ấy là xây một cô nhi viện, đón nhận những đứa trẻ bị ba mẹ bỏ rơi.”

“Cho nên, anh muốn mượn danh nghĩa của cô ấy để xây một cô nhi viện, đúng không?” Cô hỏi khẽ. Mạnh Phi Phàm lấy miếng đất mình tranh giành giờ sống dở chết với Nam Hạo để xây một cô nhi viện! Điều này nằm ngoài dự liệu của cô!

Chợt, cô cảm thấy hình tượng của anh “vĩ đại” hơn. Cô cảm thấy xấu hổ khi mình đã từng “lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Giai Ngưng, hôm nay anh đưa em đến đây, còn có một quyết định cực kỳ quan trọng.” Ánh mắt anh trong chốc lát trở nên nghiêm túc lại chân thành nhìn cô, sau đó, anh đưa tay vào túi quần tay, từ từ lấy ra một chiếc hộp màu đỏ thẫm, mở nó ra.

Bên dưới ánh mặt trời, ánh sáng lấp lánh trong chiếc hộp làm cho loá mắt! Đó là một chiếc nhẫn kim cương! Ngay lúc đó, cô sững người!

“Giai Giai à, hôm nay anh đứng ở đây chính thức cầu hôn với em. Lúc anh có thể thân nhiên đối mặt với quá khứ, anh mới có thể chính thức đối mặt với tương lai của anh.”

“.....” Diệp Giai Ngưng lúng túng. Kịch bản thần kinh gì đây! Chính thức cầu hôn sao?!

Mạnh Phi Phàm thấy cô không nói lời nào, cúi đầu nâng cằm cô lên, chỉ nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, cho rằng mình đã làm cô sợ, mới vội vàng nói tiếp.

“Xin lỗi em, hôm nay anh quá nóng lòng, làm em sợ rồi phải không. Anh chỉ cảm thấy, so về tuổi tác anh không thắng nổi. Gần đây cái tên thanh niên xác xược trẻ tuổi kia cứ tỏ tình với em, trái tim người chú già anh đây chịu không nổi.”

Từ sau khi ở “Câu lạc bộ trà đạo” về, cả người anh đều thấy khó chịu. Anh rút kinh nghiệm xương máu, anh đành phải sử dụng biện pháp “ra tay trước”. Con thỏ nhỏ sắp sửa đưa đến miệng rồi, làm sao có thể để cho con sói khác chạy đến nuốt mất chứ?

Diệp Giai Ngưng tỏ ra sững sốt trước lời cầu hôn bất thành linh của anh. Giờ phút này cô không thể tả được cảm giác rối như tơ vò này. Lời tỏ tình chan chứa tình cảm sâu nặng của Nam Hạo cô vẫn chưa thể đáp lại được, bên này còn lọt thêm vào lời cầu hôn của Mạnh Phi Phàm. Đầu óc thực sự không thể nào tiếp nhận nổi mà.

Cô cắn môi, đôi mắt sáng xoay tròn, hỏi: “Anh Mạnh à, anh có thể cho tôi thời gian để suy nghĩ không?”

“Mất bao lâu?”

“Một tháng, được không? Kết hôn không phải trò đùa, tôi phải suy nghĩ chuyện này thật rõ ràng mới được.”

“Một tháng quá dài rồi! Anh đợi không nổi đâu. Nửa tháng thôi, em đừng có mặc cả với anh, được không?” Giọng điệu của anh lúc đầu đầy cố chấp, lúc sau đột nhiên trở nên dịu dàng đến đáng sợ.

“Bốn năm anh còn đợi được, chỉ có ba mươi ngày thôi anh đợi không nổi sao?” Cô liếc mắt, nói ra những lời này.

“Giai Giai ngoan, em nể tình chú Mạnh này càng ngày càng lớn tuổi rồi, thêm một ngày là ít thêm một ngày, em mau nhận lời anh đi!” Anh thừa cơ hội kéo cô vào trong lòng, cầm đặt trên mái tóc của cô, vuốt ve nó, nói: “Đừng rồi, anh còn tặng cho em một món quà lớn.”

“Quà gì vậy?” Cô tò mò hỏi anh.

“Đồng, Phương, Vận.” Anh nói ra từng chữ, mỗi chữ đều rõ ràng, còn mang theo giọng điệu dịu dàng nói không nên lời.

Mạnh Phi Phàm lấy “Đồng Phương Vận” ra để quyến rũ cô!

Khoé môi của Diệp Giai Ngưng tự động co giật. Món quà này quả nhiên là rất có sức hấp dẫn nha, sau khi nội tâm tranh đấu một hồi kịch liệt, cô giả vờ bình tĩnh cất tiếng nói: “Cho tôi mười ngày để tôi suy nghĩ thật kỹ đi.”

Mạnh Phi Phàm nghe nói thời gian được rút ngắn thêm năm ngày nữa, vô cùng vui mừng, lập tức ôm cô vào lòng, hôn vào cánh môi cô như đang ở chốn không người, còn hít hít cắn cắn... .

Ngay lúc Diệp Giai Ngưng cảm thấy mình sắp nghẹt thở, một tiếng nói trêu chọc làm Mạnh Phi Phàm buông cô ra.

“Ka ka ka, trùng hợp thật, trùng hợp thật nha. Hai người cứ tiếp tục đi, hai người cứ tiếp tục đi nha, em không nhìn thấy gì đâu nha.”

Tiếng nói quen thuộc như vậy, không phải của kẻ độc mồm độc miệng Phương Trạm Hoành thì còn ai vào đây? Trong lòng Diệp Giai Ngưng lộp độp một tiếng, vận vẹo người muốn thoát khỏi cánh tay rắn chắc của Mạnh phi Phàm, nhưng anh hoàn toàn không thả lỏng tay ra.

Mạnh Phi Phàm thả lỏng cánh tay đang giữ chặt lấy bả vai của cô, nhưng vẫn kéo tay cô. Anh quay đầu nhìn Phương Trạm Hoành, vẻ mặt đầy ngờ vực hỏi: “Chú đến đây làm gì hả?”

Hai đôi mắt của Phương Trạm Hoành liếc nhìn hai má đỏ đung của Diệp Giai Ngưng đang ở trong lòng anh, mở miệng bằng giọng điệu đầy khoe khoang nói rằng: “Anh Louis à, anh già rồi nhỉ, Không lẽ anh quên rằng, mấy ngày trước anh dặn em, hôm nay là ngày tốt, kêu em dẫn thầy phong thủy đến xem phong thủy. Hi hi hi, bây giờ ôm người đẹp trong lòng, ngay cả chuyện quan trọng anh cũng quên à.”

Phương Trạm Hoành nhận ra dạo này Mạnh Phi Phàm có những hành động kỳ lạ. Ngày trước Mạnh Phi Phàm luôn kiên trì đến công ty sớm hơn nửa tiếng. Nhưng bây giờ không những đến trễ, đã vậy ban ngày còn không ở công ty nữa chứ.

Buổi sáng hôm nay có một cuộc họp hội đồng quản trị quan trọng, Mạnh Phi Phàm ngồi họp trong tâm trạng hỗn vĩa lên mây, vội vã kết thúc cuộc họp, lập tức chạy mất bóng. Anh vốn dĩ định hỏi anh ấy xem miếng đất ở ngoại ô còn chưa có quyết định cuối cùng, có cần phải mời thầy phong thủy về xem phong thủy không. Nhưng vừa nghĩ đến, chuyện anh ấy đã giao cho làm, không thể qua loa được, Cho nên, hôm nay mới dắt thầy phong thủy đến chỗ này. Lại không nghĩ đến, sẽ được chứng kiến cảnh tượng như thế này nha.

“Chậc! Giai Giai à, em xem, ngay cả Frank cũng chê anh già kìa. Haiz! Con người mà, không thừa nhận mình già cũng không được rồi, Bằng không, hôm nay em đồng ý với anh luôn đi.” Anh chẳng thèm quan tâm đến Phương Trạm Hoành, lại quay mặt đi, cúi đầu nhìn Diệp Giai Ngưng, nói với về mặt bầm rết không tha.

“Mười ngày là giá thấp nhất rồi.” Diệp Giai Ngưng buồn bực nói.

“Ừa. Hai người đang bạc bẽo với nhau bằng ám hiệu gì sao?” Phương Trạm Hoành đưa mắt đến gần, tò mò hỏi.

“Anh đang hỏi cưới chị dâu tương lai của chú, hỏi xem khi nào cô ấy chịu lấy anh.” Mạnh Phi Phàm nói rất tự nhiên. Trong mắt anh, chỉ cần chuẩn bị một

việc nữa thôi, chẳng có gì phải ngại khi nói cho người khác biết.

Nhưng mà~~~~

Haiz! Chị dâu tương lai! Phương Trăm Hoành và Diệp Giai Ngưng cùng liếc mắt.

Mặt Diệp Giai Ngưng đỏ ửng, nói nguyên một câu trơn tru như vậy, anh lại còn nói ở trước mặt người khác, mặt không đỏ, tim không loạn, dường như chuyện này cứ quyết định như thế.

Mạnh Phi Phàm rất tự nhiên kéo cô vào lòng lần nữa, nhìn về phía Phương Trăm Hoành, nói: “Đúng lúc bọn anh cũng muốn đi về, chú về cùng bọn anh đi. Buổi tối cùng nhau ăn cơm, vừa hay cô Phương cũng sẽ quay về vào tối nay.”

“Không, không, không đâu. Cái thứ bà già nam tính đó, em chẳng có chút hứng thú nào cả. Em đưa thầy phong thủ về khách sạn trước đây.” Phương Trăm Hoành lúc đầu còn muốn chạy theo xem trò hay, nhưng không ngờ bị anh ấy nhìn ra được, liền lấy bà già nam tính kia ra làm cớ, anh vội vã lác đầu, liệu chết cũng không theo.

Nói xong, Phương Trăm Hoành vội vã nhảy lên chiếc Porsche màu đen, giẫm ga, chạy như gió, đuôi xe thổi cát bay mù mịt.

Mạnh Phi Phàm nhìn Phương Trăm Hoành hốt hoảng bỏ chạy, chợt nghĩ đến chuyện cô nhờ vả anh mấy ngày trước.

“Giai Giai à, cô Phương có bạn trai chưa vậy?”

“Anh nói Phương Phương à? Cậu ấy từ nhỏ đến lớn chưa từng yêu đương với ai cả, cậu ấy là một cô gái trong sáng nha. Anh, anh muốn ghép cậu ấy với Frank sao?” Nói đến đây, cô mở to mắt, nhìn Mạnh Phi Phàm cười meo meo nhìn mình.

Mạnh Phi Phàm chỉ cười không nói gì, kéo cô lên xe, dặn dò tài xế lái xe đến “Nhà bếp riêng tư” ở thành phố G.

Lúc Diệp Giai Ngưng đang cảm thấy có một bầu không khí bao phủ giữa hai người, thì điện thoại của Mạnh Phi Phàm đổ chuông, anh nhận điện thoại, nói chuyện hai câu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, câu nói cuối cùng, “tôi sẽ đến ngay.”

Cúp điện thoại, anh nghiêng đầu nhìn Diệp Giai Ngưng đang nhìn cảnh đẹp ở ngoài cửa xe, nói: “Đúng lúc có một người bạn ở Mỹ về, tối nay không thể dùng cơm với em rồi.”

Lời nói này của anh đúng ý Diệp Giai Ngưng, cô “ừ” một tiếng, nói: “Nếu anh có việc, em về trước đây.”

“Phòng ăn anh đặt rồi, em và Phương Phương đến ăn đi.” Món ăn ở ‘Nhà bếp riêng tư’ ngon lắm đó. Bên anh xong việc, anh sẽ đón em về. Giai Giai ngoan!”

Diệp Giai Ngưng đành chịu, chỉ có thể theo ý anh, xe dừng lại ở ‘Nhà bếp riêng tư’, đi vào phòng ăn, cô liền gọi điện thoại cho Phương Phương, Phương Phương nhận cuộc gọi ngay. Cô ấy vừa vào phòng, lời nói thẳng thắn đầu nghĩ sao miệng nói vậy một tràng.

“Giai Giai này, Mạnh Phi Phàm không tồi nha. Anh ta vừa gọi điện thoại cho mình, nói buổi tối anh ta có việc, không thể tiếp mình. Nhưng mình không ngờ rằng, anh ta lại chọn nhà hàng cao cấp đến thế.”

“Cậu có cần ngạc nhiên đến mức đó không?” Diệp Giai Ngưng liếc cô ấy một cái.

“Trời ạ! Giai Giai, cậu phải biết rằng, ‘Nhà bếp riêng tư’ là nhà hàng không phải có tiền là đến được đâu nha. Nghe nói khách hàng ở đây đều giàu có. Giá cả món ăn ở đây không thường đâu.”

Cô ấy ngồi trước mặt Diệp Giai Ngưng, cầm bộ đồ dùng tinh xảo ở trước mặt, tiếp tục cảm thán: “Cậu nhìn xem, nhưng đồ dùng này nghe nói đều được đặt làm, được vận chuyển từ Cảng thành đến đây đó.”

“Phương Phương à, những đồ dùng này không làm no bụng được đâu. Bụng mình đói muốn chết rồi, cậu mau gọi người đến dọn món đi.”

Phương Phương gật đầu giống gà mổ thóc. Diệp Giai Ngưng ấn cái chuông tinh xảo ở trên bàn, trong chốc lát, đủ loại món ăn đầy màu sắc được dọn lên một loạt, bày đầy ở trên bàn.

Hai người trừng mắt há hốc mồm nhìn, không hẹn mà đếm, trời ạ! Tổng cộng mười lăm món ăn! Mười lăm món ăn quý giá, món nào cũng cao cấp và sang trọng nha!

Diệp Giai Ngưng vội vàng gọi người phục vụ, hỏi: “Có phải là lên quá nhiều món rồi hay không?”

Phục vụ trả lời: “Món ăn mà ngài Mạnh đã dặn, tổng cộng có mười sáu món. Còn một món nữa sẽ lên ngay. Xin cô hãy chờ chút.” Cô ấy nói xong, quay người rời khỏi phòng, chưa được bao lâu, lại đẩy một chiếc xe vào, trên xe để một cái bánh kem hình trái tim và một bó hoa bách hợp.

Cô gái phục vụ cẩn thận đặt bánh ngọt trước mặt Diệp Giai Ngưng, rồi đưa hoa cho cô với vẻ cung kính: “Đây là thành ý của ngài Mạnh, xin cô Diệp hãy nhận cho.”

Diệp Giai Ngưng trừng mắt há hốc mồm nhận lấy hoa bách hợp, quay đầu nhìn bánh kem hình trái tim, trên bánh kem còn ghi một dòng chữ.

“Giai Giai, trên bánh kem viết những gì thế?” Phương Phương đưa mặt đến gần, đọc từng chữ một: “Em yêu, gả cho anh đi!”

Đọc xong câu đó, Phương Phương đột nhiên hiểu ra nhìn Diệp Giai Ngưng: “Giai Giai à, Mạnh Phi Phàm đang cầu hôn cậu sao? Trời ạ! Mạnh Phi Phàm cầu hôn với cậu nha!” Về mặt cô ấy từ ngạc nhiên, chuyển sang vui vẻ hớn hở, nói: “Giai Giai này, chuyện này là thật sao? Mạnh Phi Phàm cầu hôn cậu đó, cậu mau đồng ý đi!”

Phương Phương giống như vừa phát hiện ra một châu lục mới, hai mắt sáng rực di chuyển từ bánh kem sang đánh giá Diệp Giai Ngưng từ trên xuống dưới. Mới không gặp nha có một tuần, cô ấy nhận ra mặt của Diệp Giai Ngưng hồng hào hơn, lông mày còn xinh đẹp đầy quyến rũ nữa.

Diệp Giai Ngưng lại cảm thấy đau đầu, đặt bó hoa bách hợp trên bàn, nói: “Buổi chiều hôm nay anh ta cầu hôn mình, mình cho rằng anh ta đang đùa với mình. Không ngờ lại làm thiệt.” Cô ngừng lại một chút, nói thêm vào: “Nhưng mà, mình vẫn chưa muốn kết hôn.”

Diệp Giai Ngưng vừa nói xong câu đó, Phương Phương đang uống nước chanh liền bị sặc, ho liên tục vài tiếng, nói: “Cậu, cậu, cậu có bị ngốc không đó? Cậu lấy anh ta, thì cậu có thể danh chính ngôn thuận lấy lại công ty ‘Đồng Phương Vận’ của mẹ cậu rồi.”

Diệp Giai Ngưng buồn rầu lắc đầu, nói với giọng rầu rĩ: “Mình hứa mười ngày sau sẽ cho anh ta câu trả lời.”

“Cậu làm vậy là đúng đó. Giai Giai à, Mạnh Phi Phàm là một con rùa kim cương tốt như vậy, cậu tuyệt đối không được bỏ qua nha.”

Con người có cái ăn thì miệng sẽ ngán lại, Phương Phương vừa thưởng thức mùi vị tuyệt vời của “Món cua Alaska nắm cục đen mùa hè”, vừa nói những lời tốt đẹp về Mạnh Phi Phàm. Nhưng mà, cô ấy không cho rằng Mạnh Phi Phàm cần cô ấy phải nói những lời tốt đẹp giúp anh ta. Anh ta chính là người đàn ông kim cương được các người đẹp trẻ tuổi ở thành phố G đeo theo như vệt đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Em trai cùng cha khác mẹ

Dịch: Thanh Dạ

Cảng Thành, trong phòng làm việc của nhà họ Mạnh.

Mạnh Vành Thế cau mày lại, vẻ mặt bình tĩnh, nghe Mạnh Thục Viên lái nhai những lời hay ý đẹp về Mạnh Phi Phàm.

Hơn ba năm qua, bà luôn là cầu nối hoà giải giữa ba cha con họ, làm người trung gian giữa hai bên, nhưng hai cha con họ luôn có hiềm khích như “lốp băng dày”, không thể làm hoà với nhau.

“Anh hai à, hôm nay Louis nhờ em nói với anh một tiếng là thằng bé tính tái hôn đó.”

Nói xong, Mạnh Thục Viên nhìn vẻ mặt thâm trầm bỗng cứng đờ. Hiên nhiên ông đã chấn động khi nghe tin này.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuyên qua tấm màn cửa sổ mỏng manh bằng tơ, chiếu loang lổ trên mái tóc cùng với ánh mắt tỏ ra ngạc nhiên của ông. Ông nâng cằm lên theo quán tính, quay đầu nhìn bà, khoé miệng co gập một chút, không kìm nén được, bèn hỏi một câu.

“Hử? Chẳng phải nó vẫn cứ nhớ mãi không quên cô gái kia sao? Sao đột nhiên lại đổi ý muốn tái hôn? Chẳng lẽ nó đang tính kế ‘minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương’ à?(giả vờ làm chuyện này, nhưng thực ra đang làm chuyện khác)

Mạnh Thục Viên nhìn vẻ mặt của anh hai, biện hộ cho Mạnh Phi Phàm: “Anh hai à, đã nhiều năm như vậy rồi, khúc mắt trong lòng hai cha con cũng nên gỡ bỏ rồi. Em nghe Frank nói, Louis không muốn tìm kiếm Trác Nhu nữa rồi. Trôi qua nhiều năm như vậy, thứ cần tìm cũng tìm được rồi. Theo em nghĩ, lần này Louis đã quên cô gái kia thật rồi.”

“Em không cần nói những lời tốt đẹp cho thằng con bất hiếu kia. Năm đó nó không nói tiếng nào liền cưới một cô gái chưa quen biết được lâu. Sau này, anh mới tra ra được gia cảnh nhà cô gái đó lại là như vậy. Cho đến khi chúng nó ly hôn, cô ta còn sống chết đòi Louis phải chia tài sản. Em nói xem, cô ta tốt đẹp ở chỗ nào, khiến nó phải nhớ nhung nhiều năm như vậy...”

Ông vừa nhắc đến cuộc hôn nhân kia của con trai, thì tức giận tột độ, tức tới khó thở, cất tiếng ho khan.

“Anh hai à, chuyện đã qua biết bao nhiêu năm rồi, cũng nên nguôi giận rồi. Nhưng anh à, em không rõ, năm đó anh rốt cuộc đã nói gì với Trác Nhu, khiến con bé dứt khoát ra đi như vậy. Hay là, anh đã làm gì, nên con bé mới bỏ đi?”

Năm đó Louis và Trác Nhu là đôi vợ chồng mới cưới, tình cảm gắn bó keo sơn. Nhưng, hai đứa nó nói ly hôn là ly hôn, còn gây sóng gió đòi chia tài

sản. Lúc ấy, vẻ mặt của Louis khiếp sợ đến tột độ, nhưng vẫn khắc sâu hình ảnh cô gái đó trong lòng.

“Thôi được rồi, đừng nhắc đến cô gái đó nữa. Gia thế của cô ta vốn dĩ không đáng được gả vào nhà họ Mạnh. Còn nữa, em đừng nghi ngờ anh đã từng làm những chuyện gì. Mạnh Vành Thế anh đây, là một người làm việc luôn quang minh lỗi lạc, không thẹn với lương tâm. Anh chỉ phụ một mình Quý Lam mà thôi.” Giọng điệu của ông ấy có chút tang thương.

Những cơn gió nhẹ vào ban đêm thổi bay phất phới bên rèm cửa sổ, sự im lặng bao trùm giữa hai người.

Thời gian trôi qua một lúc, ông chợt thở một hơi thật dài, nói: “Chuyện của Louis, em nên để tâm thêm đi. Nếu bên nhà gái đang hoang, thật lòng với Louis, vậy anh cũng không phản đối nữa. Dù sao, nó cũng từng tuổi này rồi. Hai! Nhà ông Hà cũng sinh đứa cháu thứ ba rồi, nhà họ Mạnh chúng ta lại...”

Nói xong, ông lại thở một hơi thật dài, trong lời nói đầy vẻ hăm dọa. Con người sống trên đời này, có nhiều tiền chắc chắn sẽ hạnh phúc sao? Bây giờ ông không nghĩ như vậy nữa. Đi đến cái tuổi này rồi, niềm vui giữa ông và cháu mới mang lại cảm giác hạnh phúc đích thực.

“Anh hai à, anh cứ yên tâm đi. Louis là cháu ruột của em, em sẽ quan tâm nó nhiều hơn.” Mạnh Thực Viên hứa với ông. Bà biết rõ ông Hà mà anh hai nhắc đến chính là người bạn tri kỷ của ông. Ông Hà chỉ kinh doanh một cửa hàng đồng hồ, tuy cuộc sống bình lặng giản dị, nhưng con cháu đầy đàn, hưởng thụ hết mọi niềm vui trên đời này.

“Hon nữa, cô bé bác sĩ Diệp đó, tính tình hiền lành, lại là người ôn hoà, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng cũng là người tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở Mỹ đó.”

“Hà? Em nói Mạnh Phi Phàm đang quen với một bác sĩ sao?” Mạnh Vành Thế có hơi ngạc nhiên. Không ngờ lần này con trai lại đổi gió. Con mắt chọn người yêu cũng cao hơn rồi.

“Đúng vậy.” Mạnh Thực Viên gật đầu trả lời. Bà biết rõ trong lòng anh hai đang nghĩ gì. Trác Nhu từng làm phục vụ rượu trong khách sạn năm sao. Bởi vì vấn đề nghề nghiệp của con bé, cho nên ông Mạnh nhà ta mới cực kỳ để bụng.

Ông thở dài, đang tính nói tiếp, thì đột nhiên nghe thấy tiếng đồ vật rơi xuống sàn bên ngoài cửa phòng làm việc. Ông hét to một tiếng: “Ai ở ngoài đó?” Nhưng đợi một lúc không có ai trả lời. Xem ra, ông già thật rồi, tai cũng lảng rồi!

Tại nhà hàng Nhật Bản bên cảng Victoria ở Cảng Thành, trong ánh mắt của Tống Hồng có một nét cười rụt rè, nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh ta có một mái tóc xoăn màu nâu tự nhiên, có một đôi mắt đào hoa hẹp dài nhìn ánh mắt đang đánh giá mình từ đầu đến chân.

Ở hàng ghế bên cửa sổ tại lầu hai, ánh nắng mặt trời trên cảng Victoria lấp lánh, nhảy múa trong ánh mắt của anh ta.

Tống Diễm phải khen ngợi, cô ta lặn lội với đàn ông bao nhiêu năm nay, đếm không kể xiết, phải khen ngợi tận đáy lòng ghen nhà họ Mạnh tốt thật.

Mạnh Phi Phàm đẹp trai, anh tuấn. Còn người đàn ông Mạnh Tư Nhung trước mắt này, anh tuấn, quyến rũ, dịu dàng. Có lẽ, nguyên nhân có sự khác biệt này do họ là anh em cùng cha khác mẹ.

Trước khi cô ta đến Cảng Thành, đã cho người điều tra chuyện nội bộ lục đục trong gia đình nhà họ Mạnh tại Cảng Thành. Mặc kệ những chuyện cô ta nghe được là thật hay là giả, nhưng nhìn người đàn ông ngồi trước mặt này, cô liền cảm thấy quyết định này của mình là đúng đắn.

“Cô Tống à, để cô chạy một chuyến đến Cảng Thành qua là vất vả cho cô rồi.” Giọng nói của Mạnh Tư Nhung quyến rũ, giống như làn gió xuân của tháng ba, dịu dàng, nhẹ nhàng, bên trong giọng nói còn lộ ra một làn gió mát làm say lòng người.

“Không phiền gì đâu anh Mạnh, chỉ bằng chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính nhé?” Tống Hồng nở nụ cười trả lời. Cô ta càng lúc càng chần chừ những gì cô ta nghe ngóng đều là sự thật. gương mặt làm điên đảo kẻ khác của anh ta, tiếng nói dịu dàng kia, hẳn là một người đàn ông coi trọng vẻ bề ngoài.

“Tôi không ngờ rằng, cô Tống đây sẽ đồng ý hợp tác với tôi.” Mạnh Tư Nhung bưng một ly rượu kiểu Nhật, nâng chén với cô ta, nở một nụ cười quyến rũ, rồi nhấp một ngụm rượu nhỏ.

“Anh Mạnh à, hy vọng tôi vẫn còn kịp lúc hợp tác với anh.” Cô ta đáp trả một nụ cười mỉm mỉm, nói với giọng thành khẩn.

“Còn kịp, vẫn còn chưa muộn.” Trong ánh mắt của anh ta lộ rõ ẩn hiện sự đè nén cảm xúc nào đó, “mặc dù anh ta không ở Cảng Thành, nhưng ông già lúc nào cũng lo lắng cho anh ta. Anh ta rõ ràng đã có sự nghiệp của mình ở đại lục rồi, nhưng ông già lại không giao Mạnh thị cho tôi.” Nghĩ đến những lời ông già nói kia, anh ta liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh Mạnh à, xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho anh đây?” Tống Hồng nóng lòng muốn biết tại sao anh ta lại chọn một mình cô ta làm đối tượng để hợp tác với anh ta.

“Cô hãy nhìn những tấm ảnh này trước đi.” Mạnh Tư Nhung đưa cho cô ta một túi giấy.

Tổng Hồng tò mò mở túi giấy đó ra, bên trong rơi ra vô số ảnh.

Trong những tấm ảnh đó, Diệp Giai Ngưng trang điểm thật đậm, mặc một bộ sườn xám xê tà cao đầy quyến rũ, đang múa quanh cột. Còn có một tấm ảnh, Diệp Giai Ngưng đang ở trong lòng một người đàn ông ngoại quốc có làn da rám nắng. Tấm hình cuối cùng, Diệp Giai Ngưng đang ở trong lòng Mạnh Phi Phàm, hai tay ôm lấy cổ của anh ấy, về mặt đầy mập mờ.

Bàn tay cầm những tấm ảnh của cô ta run rẩy, ngơ vác nhìn anh ta: “Anh muốn tôi mang những tấm ảnh này đưa cho Mạnh Phi Phàm sao?”

“NO, Mạnh Phi Phàm biết rõ chuyện quá khứ của cô ta. Tôi chỉ cần gửi cho một người theo địa chỉ ghi trong đó, ngăn cản bọn họ kết hôn thôi.” Anh ta lười biếng chỉ vào túi giấy trong tay cô ta.

Tổng Hồng lấy ra một bức thư trong túi giấy, bên trên đã ghi đầy đủ địa chỉ người gửi và người nhận.

Bên trên đó viết rõ người nhận là: Mạnh Vành Thế.

Trong lòng cô ta đầy kinh hãi, đặt túi giấy xuống, trong giọng nói đầy run rẩy. “Ý của anh là muốn tôi gửi những tấm ảnh cho ông cụ nhà các anh sao?”

“Cô thông minh thật đó. Chẳng biết ánh mắt của anh hai tôi như thế nào, lại từ bỏ một người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như cô, cứ khẳng khái thích một con nhỏ tồi tệ kia. Thật đáng tiếc mà.” Anh ta giương mắt lên thương thức Tổng Hồng một phen.

Cứ hễ là phụ nữ, đều thích nghe những lời khen ngợi dối lòng. Nhất là những lời khen ngợi hạ thấp đối thủ cạnh tranh, nâng cao giá trị bản thân như thế này.

Quả nhiên, Mạnh Tư Nhung đã bắn trúng tim đen rồi, trong ánh mắt của Tổng Hồng toát ra sự vui vẻ không kìm chế được.

Cô ta rụt rè nở một nụ cười, hỏi ngược lại: “Anh Mạnh đây nếu đã chuẩn bị mọi thứ rồi, có những tấm ảnh này, tại sao anh lại không tự tay giao cho ông cụ chứ? Tôi không hiểu, tại sao anh lại phải mất công tìm đến tôi?”

“Ông già từ xưa đến nay biết rõ tôi và Mạnh Phi Phàm không hợp. Năm đó, nếu không phải mẹ anh ta đi trước một bước gả cho ông già, mẹ tôi đâu cần phải chịu khổ bao nhiêu năm qua? Mẹ tôi miễn cưỡng phải làm vợ bé, còn bị người ta mắng là kẻ đi phá hoại gia đình người khác, Hơn nữa, tôi vốn dĩ sinh ra là người ngậm chia khoá vàng rồi, không những có được cái họ cao quý, mà còn có thể sống cuộc sống không nghĩ không lo. Nhưng cô có biết không, tôi phải sống trong cuộc sống không thấy ánh sáng suốt hơn hai mươi dài đằng đẳng.”

Tổng Hồng đồng cảm sâu sắc gật đầu, nói: “Tôi có thể hiểu rõ nỗi xót xa trong lòng anh, anh Mạnh à. Anh yên tâm đi, tôi và anh mặc dù mục đích không giống nhau, nhưng kết quả là như nhau. Tôi sẽ làm một người hợp tác ăn ý với anh.”

Mạnh Tư Nhung tán thưởng gật đầu: “Cô Tổng à, chuyện của cô, tôi cũng đã tra rõ ràng rồi, cho nên, tôi biết cô muốn làm gì, cô phải biết rõ cô không được lộ ra điều gì. Nếu không, tôi có thể đưa cô lên, cũng có thể đạp cô xuống.”

Tổng Hồng nghe những lời anh ta nói, trong lòng có một cơn gió lạnh thổi qua. Đàn ông nhà họ Mạnh, quả nhiên kẻ nào cũng đều bụng dạ đen tối đầy thủ đoạn!

Mặc dù trong lòng cô ta hoảng sợ, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười thoải mái. “Anh Mạnh à, anh yên tâm đi. Tôi chẳng muốn điều gì cả, chỉ cần Mạnh Phi Phàm là đủ rồi. Hơn nữa, tôi cũng biết rõ, cho dù tôi và Mạnh Phi Phàm ở bên nhau, ông cụ cũng sẽ không đồng ý để tôi lấy anh ấy. Cho nên, tôi chỉ cần ở bên anh ấy là được rồi.”

“Thức thời mới là trang tuấn kiệt. Cô Tổng mặc dù là phận đàn bà con gái, nhưng lại có khí phách, tốt, rất tốt. Nào, chúng ta cùng cạn ly nào.” Mạnh Tư Nhung lại nở một nụ cười làm điên đảo kẻ khác, bụng ly rượu lên cùng với Tổng Hồng, uống cạn một hơi.

Mạnh Phi Phàm không ngờ rằng, một người có sức khỏe dẻo dai như ông cụ cũng có ngày nhập viện. Cô gọi điện suốt đêm cho anh, rồi lập tức đưa máy bay tư nhân đến đón anh đi.

Ở trong phòng bệnh đặc biệt tại bệnh viện, Mạnh Vành Thế mở đôi mắt khôn khéo ra, nhìn thật kỹ đứa con trai hơn ba năm chưa về. Nó càng ngày càng trưởng thành, càng ngày càng chừng chặc hơn rồi.

“Cuối cùng ba cũng nhìn thấy anh rồi. Nếu không phải ba sắp lên châu trời, chắc anh cũng không quay về nhìn người ba này nhỉ?” Giây phút ông nhìn thấy anh bước vào với ánh mắt nghi ngờ, ông liền tức giận. Nó và Quý Lam giống y như đúc. Năm đó Quý Lam khó sinh, mắc chứng rong huyết, suýt chút nữa mất mạng, cho nên, sau này hai người họ không tính sinh thêm đứa nữa.

“Daddy, nếu ba không có gì đáng ngại, vậy con phải về đại lục đây, sáng ngày mai con còn một cuộc họp quan trọng.” Mạnh Phi Phàm nhìn thấy vẻ mặt khò sặc của ông cụ. Cô gọi điện suốt đêm cho anh nói bệnh tim của ông tái phát. Đến bệnh viện, lại phát hiện, ông chỉ mắc bệnh cảm thông thường.

“Louis, anh không bằng lòng quay trở về nhà vậy à, anh không bằng lòng ở lại đây dù chỉ một giây sao?” Ông cụ thở phì phò trừng mắt.

“Daddy à, ba năm trước con cũng nói với ba rồi, chỉ cần người đàn bà đó bước vào cửa, giữa con và ba chẳng còn gì đáng để nói hết.” Về mặt của Mạnh Phi Phàm cũng trầm xuống.

Ông cụ Mạnh biết rõ “người đàn bà đó” từ miệng con mình chính là Hoa Trần Trần. Nhưng hôm nay ông không muốn cãi nhau với con, vì thế ông đánh trống lảng hỏi: “Đúng vậy, ba già bệnh. Nhưng anh biết tại sao ba phải già bệnh để gọi anh về không?”

Trên đường quay trở về Mạnh Phi Phàm cũng cảm thấy kỳ lạ. Hai cha con chiến tranh lạnh hơn ba năm, ông cụ cũng không bị bệnh, sao lại đột nhiên bị bệnh phải nhập viện chứ?

Ông cụ Mạnh thấy anh im lặng, ho khan vài tiếng, giọng nói nặng nề: “Nhưng mà, ba không nghĩ rằng, ba năm trôi qua, con mất nhìn phụ nữ của anh không tăng mà còn giảm xuống.” Nói đến đây, ông không nói gì nữa, quăng một túi giấy cho anh.

Mạnh Phi Phàm ngờ vực nhận lấy túi giấy, mở ra xem, vài bức ảnh ở trong túi giấy rơi ra. Anh khom lưng nhặt lên, đập vào mắt là Diệp Giai Ngưng!

Anh không giận mà còn cười, nói: “Ông tìm người điều tra tôi sao? Ông tìm người điều tra cô ấy à? Daddy à, tại sao ông lại dùng mảnh khoé này để đối phó với hạnh phúc của tôi chứ? Năm đó, ông quả thực đã chia rẽ tôi và Trác Nhu. Tôi tìm khắp mọi nơi, cũng không tìm được cô ấy. Bây giờ, ông lại muốn sao đây?”

Ánh mắt căm giận của anh nhìn ánh mắt sắc bén của cha, ông cụ thở dài, nói: “Louis à, ba biết rõ, năm đó chuyện của Trác Nhu, ba thẹn với con. Nhưng mà, nếu bây giờ cho ba quyết định lại lần nữa, ba vẫn phản đối hai đứa. Về phần đứa con gái này, ba cũng không đồng ý cho hai đứa qua lại.”

“Gi há?” Mạnh Phi Phàm đè nén sự tức giận trong lòng, gào một câu.

“Nhà họ Mạnh chúng ta, không thể cưới một người vợ không biết an phận như vậy làm con dâu cả được. Nhà họ Mạnh ở Cảng Thành là gia đình có mặt mũi, sự nghiệp to lớn như vậy làm sao có thể giao cho một đứa con gái xem trọng tiền tài của con quản lý chứ.” Giọng nói của Mạnh Vành Thế vang vọng có lực, không dễ dàng từ chối.

“Ha! Năm đó, ông cũng nói những lí do thoái thác như vậy. Ông có thể đổi cách nói khác mới mẽ được không?” Mạnh Phi Phàm không giận mà cười.

Lời nói của ông cụ đã chạm vào vết thương lòng khó lành mới lành lại của anh. Năm đó, ông cụ cũng ở trước mặt Trác Nhu và anh nói những lời như vậy. Sau đó, bọn anh nhận giấy chứng nhận kết hôn, sau khi hưởng tuần trăng mật ở Mỹ về, ông cụ lại càng tẩy não cô ấy hơn.

“Louis, con biết rõ, từ nhỏ đến lớn, ba yêu thương con biết dường nào, chẳng lẽ con không thể nghĩ cho tương lai của mình một chút sao? Ba năm nay đã hơn sáu mươi tuổi rồi, còn có thể quản lý Mạnh thị được bao lâu? Ba biết rõ, con không thích em trai mình, nhưng nó cũng là máu mủ ruột rà, nó chính là em ruột của con. Nhưng mà, nó chịu ảnh hưởng bởi cách giáo dục từ nhỏ, chỉ có tài năng, không thể lãnh đạo.”

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt anh ông cụ nhận xét Mạnh Tư Nhung, hơn nữa còn không phải nhận xét rất cao, hẳn phải nói là so sánh bình thường thôi!

Trong lòng Mạnh Phi Phàm dễ chịu một chút. Nhưng anh vừa có ý nghĩ muốn ở bên Diệp Giai Ngưng, thì ở bên ông cụ liền đưa ra biết bao nhiêu chuyện, trong lòng anh hoài nghi có người đang ở sau lưng giờ trở. “Ông đừng nói cho tôi biết, nhưng tấm ảnh này là do thằng em tầm thường của tôi đưa cho ông!”

“Làm sao có thể. Cho dù tài năng của nó tầm thường cũng không thể làm những chuyện này.” ông cụ Mạnh cau mày nói, chỉ vào bức thư. “Chiều hôm nay ba nhận được thư chuyển phát nhanh, từ thành phố D gửi đến.”

“Daddy à, thứ lỗi chuyện này con không thể đồng ý với ba. Nhưng, nếu ba đã nhắc đến chuyện tiếp quản Mạnh thị, vậy con có thể suy nghĩ. Con chỉ làm theo những gì mẹ dặn trước khi mất thôi.” Mạnh Phi Phàm cầm túi giấy bỏ đi.

Nếu năm đó không có người mẹ Quý Lam của anh ở phía sau hỗ trợ Mạnh Vành Thế, làm gì có thể lớn mạnh như vậy? Giai đoạn đầu nhà họ Mạnh chỉ là một xí nghiệp gia tộc bình thường như trăm ngàn xí nghiệp khác ở Cảng Thành. Sau này, mẹ anh đi du học từ Anh về, gả cho Mạnh Vành Thế, dồn hết sức lực tiếp nhận quản lý kinh doanh Mạnh thị.

Không chỉ như vậy, mẹ anh trời sinh đã có thiên phú kinh doanh, nắm bắt được cơ hội lớn phát triển nhà đất ở Cảng Thành, vung tay mua đất và nhà. Trong những năm tháng tài chính bấp bênh đó, bao nhiêu xí nghiệp lần lượt phá sản, chỉ có Mạnh thị đứng vững, trải qua thời kỳ biến động kinh tế, trở thành tập đoàn nhất nhìn ở Cảng Thành.

Anh đi ra phòng bệnh đặc biệt của ông cụ Mạnh, trong lòng buồn bực.

Sao lại có người chụp được hình năm đó anh ở quán bar KING STONE chứ? Rốt cuộc là kẻ nào đây, hao công tốn sức, trăm phương ngàn kế để phá anh như vậy chứ?

Anh nghĩ không ra, lập tức gọi một cuộc điện thoại cho thám tử Tommy, bảo anh ta điều tra gần đây ông cụ Mạnh hay Mạnh Tư Nhung đã bí mật qua lại với những ai, anh nhất định phải điều tra cho rõ ngọn ngành!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Lòng đầy rối rắm

Dịch: Thanh Dạ

Khi Mạnh Phi Phàm quay trở về Cảng Thành rồi, trong lúc Diệp Giai Ngưng đang nhẹ nhõm thở dài một hơi, thì đột ngột nhận được điện thoại của mẹ.

Trong điện thoại mẹ nói dẫn tất bảo cô lập tức về nhà một chuyến, giọng điệu có vẻ nghiêm trọng hơn ngày thường. Diệp Giai Ngưng hoảng hốt, mắt giật liên tục, nên cô lập tức chạy đi tìm di Lư bảo tài xế chờ cô về.

Lúc gần sắp đến khu chung cư Tùng Bách, cô bảo tài xế dừng ở trạm xe buýt gần cổng lớn khu chung cư. Sau khi xuống xe, cô cảm thấy có một cơn gió lạnh kéo đến. Chiếc áo tay lờ không ngăn được cơn gió lạnh, làm cô run mình một cái.

Một cơn mưa qua, trên nền đất còn ướt sũng. Hệ thống thoát nước ở trước công khu chung cư Tùng Bách đã hư hỏng, một cơn mưa thôi cũng đủ làm những dòng nước đọng gây nên tai họa. Cô nhón chân lên, nhảy lên những hòn đá ở dưới dòng nước đọng để đi qua.

Lúc lơ đãng, cô nghĩ đến cái đêm mưa bão ngày hôm đó, cảnh Mạnh Phi Phàm đưa cô về nhà. Ngọn đèn ảm áp chiếu rọi trên con đường quay trở vào nhà cô.

Mới có nửa ngày không gặp, sao cô lại nhớ anh ta rồi?

Cô lắc đầu, xua đi nỗi nhớ trong đầu kia.

Đi lên lầu ba, mở cửa ra, thì nhìn thấy Khâu Lệ Như đang ngồi nghiêm nghị trên chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng khách. “Mẹ ơi, con về rồi nè? Mẹ làm sao vậy? Sao lại gọi con về gấp như vậy chứ?”

“Cũng không có chuyện gì, mẹ nghe Phương Phương nói hai ngày này con rảnh rồi, cho nên mẹ mới gọi điện thoại bảo con về nhà ăn một bữa cơm với mẹ.” Khâu Lệ Như trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm người con.

Nếu không phải hôm qua Phương Phương đến thăm bà, nói chuyện tốt đẹp gì đó của Giai Giai, bà còn không biết con gái mình lại đang ở chung với người đàn ông Mạnh Phi Phàm đang được bàn tán xôn xao nhất thành phố G. Mặc dù bà chưa từng gặp Mạnh Phi Phàm, nhưng những tin tức lá cả trên báo và truyền thông bà xem rất nhiều. Cho dù anh ta thành đạt như thế nào, nhưng anh ta lại là một kẻ trăng hoa, tuổi tác còn lớn hơn con gái rất nhiều, hiển nhiên bà sẽ ngăn cản chuyện điên rồ này.

Diệp Giai Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt đang tìm tòi của mẹ, ngẩn ngơ trong chốc lát, cô luôn cảm thấy hôm nay mẹ là lạ làm sao đó.

Thay đôi dép lê, quay người đi vào trong phòng, nhìn thấy người đang ngồi trong căn phòng khách nhỏ, cô lại sững sờ.

“Giai Giai, em về rồi à.” Nam Hạo ngẩng đầu lên, mỉm cười với cô.

Sự nghi ngờ trong lòng Diệp Giai Ngưng lại tăng thêm, ánh mắt đi chuyển tới lui từ người mẹ sang Nam Hạo, tại sao Nam Hạo lại có mặt ở đây chứ?

Nam Hạo nhận ra được sự nghi ngờ từ trong đôi mắt của cô, nhưng anh vẫn nở nụ cười tựa như gió xuân, nói: “Anh được mẹ anh nhờ vả, giới thiệu luật sư Trương cho đi Khâu.” Anh dừng lại một lúc, rồi giải thích thêm: “Luật sư Trương vừa mới rời khỏi, đi Khâu bảo anh ở lại dùng cơm với đi.”

Chuyện ra là vậy! Nhưng tại sao mẹ lại gọi cô về nhà chứ?

Cô đang nghĩ đến chuyện này, mẹ mở miệng nói: “Chúng ta ăn cơm trước đi. Đợi lát nữa cơm canh nguội hết giờ.”

Mẹ đứng dậy, đi vào trong bếp bưng cơm canh ra, còn Diệp Giai Ngưng không muốn ngồi một mình với Nam Hạo, cho nên cũng đi theo bà vào trong bếp. Cô nhỏ tiếng hỏi mẹ mình: “Mẹ à, mẹ biết anh ấy sao?”

Mẹ đang xới cơm thì dừng tay lại chốc lát, dò hỏi cô: “Giai Giai à, có thật là con đang đi công tác không?”

Trong lòng Diệp Giai Ngưng đã có tính toán cho cái có đi công tác từ lâu rồi. Ngay lúc này, nhìn thấy mẹ hỏi như vậy, cô lập tức gật đầu trả lời: “Đúng mà mẹ. Nhưng, chỗ con đi công tác không xa nhà mình lắm. Mẹ à, mẹ có thể gọi điện thoại cho bà chủ của con. Nói thật thì, con cũng không muốn đi công tác đâu. Ở nhà có thể ăn cơm mẹ nấu, ngủ giường của mình, thoải mái biết bao.”

Khâu Lệ Như thấy con mình nói vậy, cũng không hỏi thêm điều gì, con gái đang cố gắng che giấu bà, bà cũng không hỏi ra được ngọn ngành gì. Nên bà bảo cô giúp bà bưng cơm canh dọn ra bàn.

“Hạo này, nhà đi ít người, cũng không có gì ngon, con đường khách sạn nhà.” Sau khi Khâu Lệ Như ngồi vào chỗ của mình ở bàn ăn, thì mỉm cười nói xin lỗi với Nam Hạo.

“Di à, sao đi lại nói vậy. Mẹ con nói, đi không những giỏi làm ăn, mà còn là một người giỏi việc bếp núc nữa. Hôm nay coi như con có lộc ăn rồi, được ăn những món do chính tay di nấu.” Nam Hạo ăn một miếng dưa chua, vừa thanh vừa giòn lại còn mềm, quả nhiên rất ngon.

Mặt Khâu Lệ Như lúng túng, nói: “Áy! Thời gian trôi qua nhanh thật! Mới đó mà con đã lớn vậy rồi. Hơn hai mươi năm trước, lúc đi mới thành lập công

ty, may mắn gặp được mẹ con. Bà ấy không những chấp nhận sản phẩm của công ty di, mà còn giới thiệu sản phẩm của di với bạn bè xung quanh. Chỉ đáng tiếc, sau đó nghe nói bà ấy trở về Đài Loan, cho nên chúng ta mới mất liên lạc.”

“Di à, mẹ cháu nói rồi, xin di nãy thứ lỗi cho mẹ cháu muốn như vậy mới biết cảnh ngộ của di. Những năm gần đây mẹ cháu mãi mê với công việc làm ăn của mình, chạy khắp các nước trên thế giới. Hai ngày nữa mẹ cháu mới quay trở về, đến lúc đó mọi người lại được tụ họp với nhau rồi.”

“Tốt, tốt, quá tốt rồi.” Khâu Lệ Như trả lời liên tục.

Diệp Giai Ngưng im lặng ăn cơm, nghe nửa buổi, cũng hiểu rõ tại sao Nam Hạo lại có mặt ở nhà cô.

Cô bỏ đĩa xuống, nói với Khâu Lệ Như: “Mẹ à, vụ kiện này không cần phải kiện nữa. Con có cách lấy ‘Đông Phương Vận’ về rồi.”

Khâu Lệ Như vừa nghe xong đột ngột bỏ đĩa xuống, nhìn chăm chăm con gái, nói: “Nếu không dùng cách không chính đáng lấy về, mẹ thà không có nó.”

Trong lòng Diệp Giai Ngưng vang lên một tiếng “lộp lộp”, chẳng lẽ Nam Hạo đã ở sau lưng nói gì với mẹ sao?

Cô cau mày nhìn Nam Hạo, anh đang mỉm cười an ủi Khâu Lệ Như: “Di ơi, di nghĩ quá nhiều rồi. Giai Giai chỉ lo lắng kiện cáo có hơi rắc rối thôi. Dù sao đối phương cũng là tập đoàn Phi Phàm ở thành phố G mà. Song, di cứ yên tâm đi, luật sư Trương nhất định sẽ đòi lại sự công bằng cho di mà.”

Khâu Lệ Như cảm động nhìn anh một cái, cùng lúc mượn cớ lảng sang việc khác: “Cháu và Giai Giai đều tốt nghiệp ở đại học S, nhưng Giai Giai là một đứa con gái, điều gì cũng không biết. Sau này, vẫn mong cháu hãy chú ý nó nhiều hơn nha.”

Một người từng trải như bà làm sao không nhìn ra Nam Hạo có ý với con gái mình.

Lúc này, khi Giai Giai vừa đẩy cửa bước vào, trong lúc vô tình bà nhìn thấy vẻ mặt đang bình tĩnh của Nam Hạo đột nhiên trở nên căng thẳng.

Ở trên bàn cơm, ánh mắt của chàng trai này lúc có lúc không nhìn con gái bà, bên trong ánh mắt đều tràn đầy sự quan tâm và yêu thương.

Nếu như, Nam phu nhân giúp bà khởi kiện, bên trong lời nói lại chứa đựng đầy hàm ý như vậy, bà cũng vui vẻ mà tác thành.

Hơn nữa, sự xuất hiện của Nam Hạo, với bà mà nói, giống như với được một cọng cỏ cứu mạng. Bà hoàn toàn không biết phải ngăn cản con gái qua lại với Mạnh Phi Phàm như thế nào.

Ăn cơm xong, Khâu Lệ Như mượn cớ vào bếp rửa chén, để hai người trẻ ở trong phòng khách.

“Giai Giai này, buổi chiều em có việc gì bận không? Nếu không, anh muốn dẫn em đi gặp một người.” Nam Hạo hỏi cô.

“Buổi chiều em còn có việc phải làm rồi.” Diệp Giai Ngưng trả lời. Buổi chiều cô không bận gì, nhưng cô không muốn mình có quá nhiều việc rối rắm với anh. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện rồi, cô chỉ muốn ở một mình suy nghĩ mọi chuyện cho thật rõ ràng thôi.

“Anh nghe nói anh ta quay về Cảng Thành rồi, cho nên, em hẳn không bận rộn như vậy.”

“Anh...” Diệp Giai Ngưng ngừng đầu nhìn anh, anh mỉm cười nhìn cô.

Cô rầu rĩ cúi đầu nhìn sàn nhà. Những vết rạn trên hoa văn sàn nhà, những vết rạn lộn xộn, dường như giống như trái tim khó có thể lãnh lặn của cô.

“Anh biết rõ em đang hiểu lầm anh. Anh định chiều nay đưa em đi gặp Tống Diễm. Sau khi nhìn thấy cô ấy, anh nghĩ em sẽ có cái nhìn khác về anh.”

“Em...” Cô còn tính từ chối, thì anh đã lập tức đứng dậy, đi vào nhà bếp, nói với Khâu Lệ Như đang rửa chén ở bên trong: “Di ơi, nếu chiều nay Giai Giai không bận gì, cháu muốn dẫn cô ấy đi gặp một người bạn cũ.”

Khâu Lệ Như liên tục nói tiếng đồng ý: “Nếu con bé không bận gì, chỗ của di cũng không còn chuyện gì nữa.”

Diệp Giai Ngưng hết biết nói gì khi nghe đoạn đối đáp đó. Cô đã biết trong lòng mẹ nghĩ gì rồi.

Nam Hạo quay trở lại với cô, nhìn thấy cô ăn mặc mỏng manh, nói với vẻ quan tâm: “Trời vừa mới mưa, bên ngoài còn lạnh lắm, em mặc thêm áo vào đi. Anh đứng ở cửa đợi em.” Nói xong, anh tự ý rời khỏi.

.....

Diệp Giai Ngưng đứng trước cổng bệnh viện điều dưỡng, cố gắng dần xuống cảm giác phập phồng đang dậy sóng ở trong lòng mình.

Cô từng nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng mình gặp lại Tống Diễm.

Hoặc trong tương lai có một ngày nào đó, đi trên một con đường nào đó, một mình cô, đi ở trên đường bắt gặp Tống Diễm đang hạnh phúc tay trong tay với Nam Hạo, bên cạnh hai người còn có một đứa bé.

Hoặc cũng có thể, một ngày nào đó trong tương lai, cô đang đi trên đường, tình cờ gặp được một mình Tổng Diễm. Hay người cùng nhau ngồi uống một tách trà, nhớ lại thời xa xưa, một nụ cười xưa tan đi mọi hận thù.

Nhưng mà, cô hoàn toàn không ngờ rằng, hai chuyện này cô đều bắt gặp được. Mặc dù cảnh tượng giống nhau, nhưng nội dung lại khác nhau một trời một vực.

Cô vừa theo Nam Hạo bước vào cửa bệnh viện điều dưỡng, thì nhìn thấy Tổng Diễm mặc quần áo bệnh nhân, ngồi ở bên chiếc bàn đá, đang đút thật chậm cho một đứa bé trai ăn.

Đứa bé trai đó có dáng người gầy gò nhỏ bé, nhưng giờ lại là tuổi tình nghịch của cậu bé.

Cậu bé mỉm cười ăn một miếng com, một giây sau, lại lập tức mở miệng nuốt hết com bên bàn, cau đôi mày bé xinh lại, la hét: “Com này khó ăn quá đi. Di hai tại sao lại không làm com cho con ăn. Mẹ ơi, com ở đây khó ăn quá.”

Tổng Diễm nhăn nheo khuyên rằng: “Tiểu Cáp ngoan nào. Di hai đi công tác rồi. Phải mấy hôm nữa di mới quay về. Mẹ cũng luôn ăn com ở bệnh viện mà, mẹ cảm thấy đồ ăn ở đây cũng ngon mà.”

Tiểu Cáp lại không nghe lời, lắc cái mông nhỏ, giống như ở trên chiếc ghế đá có mấy con sâu nhỏ đang cắn vào mông bé vậy. Cậu bé lắc lư người, vừa quay đầu, liền nhìn thấy Nam Hạo, quệt miệng, lớn tiếng thét lớn: “Mẹ ơi, mẹ ơi, cái chú ở trên hình đến rồi kìa.”

Tổng Diễm nghe vậy, trái tim run lên, đặt cái chén đang cầm trong bàn tay run rẩy xuống. Tổng Diễm không tin, nhưng vẫn quay đầu qua nhìn theo ánh mắt của Tiểu Cáp.

Người đàn ông luôn hiện ra không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ, đang mỉm cười rào bước về phía cô.

Niềm vui đang lan toả trong ánh mắt Tổng Diễm.

Nhưng, một giây sau, khi nhìn thấy Diệp Giai Ngưng, ánh mắt của Tổng Diễm mở to, miệng mở thành hình chữ O.

Đây chắc chắn là một con ác mộng xen ngang một giấc mộng đẹp. Tổng Diễm chớp mắt một lát, đột nhiên thay đổi suy nghĩ, đứng dậy đi về phía Diệp Giai Ngưng.

Tổng Diễm nắm lấy cánh tay của Diệp Giai Ngưng, cất tiếng khóc thét: “Giai Ngưng, Giai Ngưng, xin cậu tha thứ cho tớ đi, được không? Năm đó tớ không ráp tâm muốn hãm hại cậu đâu mà.”

Mọi người trong bệnh viện điều dưỡng đều nghe thấy tiếng của Tổng Diễm, ai cũng tò mò quay đầu nhìn về phía ba người.

Diệp Giai Ngưng vội vàng cầm lấy bàn tay gầy gò của Tổng Diễm, nói khẽ: “Tổng Diễm à, chúng ta vào phòng rồi hẳn nói được không?”

Tổng Diễm nghe giọng nói hoà hoãn của cô như vậy, nín khóc bật cười.

Tiểu Cáp đứng ở bên cạnh Tổng Diễm vốn đang sững sờ, lúc này nhìn thấy Diệp Giai Ngưng bèn bật cười, cậu bé vui vẻ trở lại, đưa ngón tay ra chỉ chỗ vài cái vào má của mình, miệng thì cứ hò hét: “Lêu lêu mẹ, lêu lêu mẹ.”

Khi đi vào căn phòng nơi Tổng Diễm đang ở, Diệp Giai Ngưng đánh giá xung quanh. Đây là một căn phòng có hai gian phòng. Được trang trí đơn giản thoải mái. Tổng Diễm bệnh không thể kiểm tiền, những thứ này chắc hẳn do Tổng Hồng chu cấp cho cô ấy.

Tổng Diễm mời hai người ngồi xuống chiếc ghế sofa bên trong gian phòng khách nhỏ, rót trà mời hai người. Sau đó, ngồi vào chiếc ghế sofa đơn bên phải. Còn Tiểu Cáp ngoan ngoãn ngồi dựa vào người cô ta.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò luôn nhìn vào gương mặt Nam Hạo của Tiểu Cáp, Tổng Diễm nói với hai người: “Để tớ dỗ Tiểu Cáp ngủ đã. Hai người ngồi chơi nha.”

Tổng Diễm ôm Tiểu Cáp vào một gian phòng nhỏ, đóng cửa lại. Bên ngoài phòng khách chỉ còn lại Nam Hạo và Diệp Giai Ngưng.

“Giai Ngưng à, anh từng nói với em. Anh và Tổng Diễm từng quen nhau, hơn nữa bọn anh cũng có một đứa con trai. Tuy nhiên, giữa hai người bọn anh có rất nhiều rào cản khó có thể vượt qua được, cho nên bọn anh sẽ không kết hôn. Hôm nay, anh dẫn em đến gặp mẹ con cô ấy, cũng hy vọng em hiểu rõ, anh đối với em là thật lòng, anh không che giấu bất kỳ điều gì cả. Ngoài ra, anh cũng hy vọng em đứng ở góc độ của anh mà xem xét, giúp đỡ cho Tổng Diễm. Song, cô ấy cũng không biết, anh đã biết Tiểu Cáp là con trai anh.”

Diệp Giai Ngưng phải thừa nhận, khi cô vừa nhìn thấy Tổng Diễm và Tiểu Cáp, cô đã sững sờ trong giây phút đó. Nhưng, trước khi đến đây, Nam Hạo đã nói quá khứ của Tổng Diễm, còn nói tình trạng của Tổng Diễm cho cô nghe.

“Nam Hạo à, em hiểu rõ nỗi khổ trong lòng anh. Nhưng, anh hãy cho em thêm thời gian để em suy nghĩ nhé. Hôm nay chúng ta chỉ hẹn nhau đến gặp Tổng Diễm và Tiểu Cáp thôi.”

Chuyện này như châm thêm dầu vào nỗi lòng đang rối rắm của cô. Nhìn thấy ánh mắt nhìn Nam Hạo của Tổng Diễm, cô liền hiểu rằng, bên trong ánh mắt đó là sự chờ đợi. Cô là một bác sĩ tâm lý, cô biết rõ tình cảm của một người phụ nữ sau khi chịu tổn thương, hoặc là “muốn tháo chuông phải tìm

người buộc chuông”, hoặc là tìm một tình yêu mới để quên đi mối tình cũ.

Mà điều hiển nhiên, cả hai điều này Tống Diễm đều không thể làm được. Vậy, bệnh của cô ấy làm sao có thể khỏi hẳn đây?

Cô đang nghĩ đến điều này, Tống Diễm từ trong phòng khẽ khàng bước ra, mỉm cười nói lời xin lỗi với hai người, rồi quay trở lại ngồi xuống chiếc ghế sofa lúc nãy.

“Giai Ngưng này, tớ không nghĩ rằng hôm nay cậu có thể đến gặp tớ. Nam Hạo đã nói tình trạng của tớ cho cậu biết sao?” Tống Diễm nhìn thật nhanh Nam Hạo một cái, rồi lại cúi nhanh đầu xuống.

“Tống Diễm à, tôi biết được chuyện của cậu từ chỗ chị của cậu.” Diệp Giai Ngưng đột nhiên sửa lời, nói khẽ.

“Cậu biết chị của tớ à.” Có thể thấy câu trả lời này làm Tống Diễm rất vui, cô ta ngước mắt lên, nhìn quét qua người Nam Hạo một cái, rồi dừng lại trên người Diệp Giai Ngưng: “Chị tớ đúng là không dễ dàng gì. Tớ bệnh biết bao nhiêu năm nay, không có công việc, đều là do chị ấy nuôi tớ. Ông trời cũng coi như công bằng. Ông ấy để tớ có được thứ này, cũng để tớ mất đi thứ khác.”

“Tống Diễm à, cậu đừng nản lòng chứ. Không phải bây giờ cậu sống rất tốt sao? Ngành cậu học ở đại học là quản trị kinh doanh, đợi đến khi bệnh cậu đỡ hơn, cậu có thể đi làm trở lại rồi.” Diệp Giai Ngưng nói lời an ủi.

Nói chuyện được một lát, tiếng khóc thét của Tiểu Cáp từ trong phòng vọng ra, giọng non nớt của trẻ con thét lớn: “Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ đừng bỏ Tiểu Cáp mà.”

Tìm Tống Diễm nhối lên, xông thẳng vào trong phòng, ôm lấy Tiểu Cáp, vỗ nhẹ vào lưng con, nói khẽ: “Tiểu Cáp ngoan, mẹ ở đây rồi.”

Tiểu Cáp mở đôi mắt long lanh nước mắt, vừa nhìn thấy Tống Diễm liền oà khóc lớn hơn, vừa khóc vừa nói liên hồi: “Mẹ ơi, Tiểu Cáp không đòi ba nữa. Tiểu Cáp không đòi ba nữa đâu.”

Tiếng nói non nớt của trẻ con vọng ra bên ngoài, đi vào trong tai của hai người đang ngồi trong phòng khác. Mắt phải của Diệp Giai Ngưng giật không ngừng, mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn vào trái tim đang chỉ biết nhìn chăm chăm vào ngón chân của mình. (Ý câu này là ánh mắt nhìn chăm chăm xuống ngón chân)

Gương mặt điển trai của Nam Hạo đầy sự nóng nảy. Anh kéo Diệp Giai Ngưng dậy, xông thẳng vào phòng Tống Diễm nói một tiếng: “Tống Diễm, tôi và Giai Ngưng đi trước đây, hôm khác chúng tôi lại đến thăm cô.”

Tống Diễm quay đầu lại, ánh mắt tìm tòi một lần nữa nhìn từ người Nam Hạo sang Diệp Giai Ngưng, nhìn thấy hai người không có bất kỳ hành động thân thiết nào, ánh mắt đề phòng của cô ta mới thả lỏng một chút, nói: “Thật ngại quá, chúng ta chỉ vừa nói chuyện được một chút thôi, còn chưa kịp uống một ly trà nữa.”

Nam Hạo đột nhiên đi vào trong phòng, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Cáp một lát, hôn lên đỉnh đầu cậu bé một cái, nói: “Chúng tôi đi đây, cô hãy chăm sóc Tiểu Cáp thật tốt nhé.”

Trong giây phút Tống Diễm cúi đầu, cô ta chợt nhận ra có một giọt nước mắt rơi xuống tay mình, rất nóng rất nóng.

.....

Diệp Giai Ngưng ngồi vào trong xe, im lặng không nói gì. Cô đã từng tưởng tượng rất nhiều về cảnh tượng gặp lại Tống Diễm, nhưng trước giờ cô chưa từng có cảm giác áp lực như ngày hôm nay.

Tay Nam Hạo nắm vô-lăng, ánh mắt lúc có lúc không nhìn Diệp Giai Ngưng đang cúi đầu ngồi bên cạnh.

Phía trước đèn giao thông chuyển sang đỏ, xe dừng lại, anh cầm lấy bàn tay đang đặt trên túi xách của cô, nắm thật chặt, nói: “Giai Ngưng à, chuyện của Tống Diễm, hy vọng không ảnh hưởng đến quyết định của em.”

“Nam Hạo à, Tống Diễm trong tình trạng như vậy, em đứng từ góc độ của một bác sĩ tâm lý xem xét, nếu muốn cô ấy khỏi bệnh, cần phải có sự giúp đỡ của anh.” Cô rút tay mình ra khỏi bàn tay ướt át của anh, chuyển đề tài.

“Anh sẽ giúp đỡ cô ấy bằng hết sức mình, tìm cho cô ấy một tác sĩ tâm lý giỏi, nhưng anh không thể ở bên cô ấy được. Người trong nhà anh sẽ không đồng ý.” Nam Hạo nhìn thấy đèn giao thông sắp chuyển sang màu xanh, nhấn ga chuẩn bị lái xe đi.

“Nam Hạo à, nhà em cũng chỉ là một gia đình bình thường, sợ rằng cũng không lọt vào mắt của nhà anh đâu.” Diệp Giai Ngưng đáp lại lời của anh.

“Không thể nào. Mấy ngày trước anh đã nói với mẹ. Anh thích một cô gái, cô ấy là bạn học thời đại học cũng là một bác sĩ tâm lý. Gia cảnh mặc dù bình thường, nhưng lại là một người có tấm lòng lương thiện.”

“Mẹ anh nói thế nào?” Cô buột miệng hỏi. Trong lòng cô luôn có chút tò mò cha mẹ anh rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng, anh mỉm cười không nói, chỉ chú ý lái xe.

Cô quay đầu, nhìn hướng xe chạy cảm thấy có chỗ kỳ lạ. Không biết từ lúc nào, xe đã đi vào đường cao tốc, nếu như cô đoán không lầm, nó đang chạy theo hướng thành phố D, “anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Đưa em đi gặp một người.” Sau khi trả lời một câu đơn giản, anh không nói gì nữa, chỉ tập trung chú ý lái xe.

Diệp Giai Ngưng thấy anh không nói gì, cô đành cúi đầu mở điện thoại lên xem.

Hôm nay không thấy anh ta gọi điện thoại, chắc hẳn sau khi về nhà rất bận rộn. Đáng chết! Đầu óc vừa rảnh rồi một chút, lại nghĩ đến anh ta rồi! Lúc cô nhận ra điều này, lòng chợt thấy bối rối, bèn bỏ điện thoại vào trong túi, rồi nhắm mắt ngủ một lát.

Đến lúc cô mơ màng mở mắt ra, xe đã dừng ở trước cửa một ngôi nhà được xây theo kiến trúc cổ xưa, “ngại ghê, em ngủ quên mất.” Cô tò mò nhìn xung quanh, rồi hỏi: “Xin hỏi, đây là đâu vậy?”

Nam Hạo thấy cô tỉnh lại, dập tắt đèn thuốc trong tay, nói khẽ: “Câu lạc bộ trà đạo.”

“Ồ đây có câu lạc bộ trà đạo à!” Diệp Giai Ngưng biết hội sở của câu lạc bộ trà đạo có liên kết với câu lạc bộ trà đạo cao cấp tại Đài Loan, câu lạc bộ lần trước đến ở thành phố G đủ để cô phải há hốc miệng, chỗ này thiết nghĩ là câu lạc bộ trà đạo lớn nhất nước rồi.

“Xuống xe nào.” Nam Hạo giúp cô mở dây khoá an toàn, lúc đầu đụng trúng đầu cô, không kiểm được mà hôn nhẹ vào cổ cô một cái.

Mặt Diệp Giai Ngưng nóng lên, kéo cổ áo che cổ mình lại. Sợ anh nhìn thấy dấu vết ở cổ mà người nào đó để lại. Mạnh Phi Phàm gần đây rất thích bám lấy cô với lý do mỹ miều là trị bệnh, nhưng thực ra anh ta cứ không ngừng hôn cô, cắn cô, có khi còn làm cho cô tức muốn điên máu, nhưng cũng phải cam chịu, chính cô thiếu anh quyền lợi chuyện kia mà.

Sau khi xuống xe, cô đi theo Nam Hạo vào trong. Câu lạc bộ trà đạo này quả nhiên đông đúc nhưng vẫn yên tĩnh. Lúc này khi xe chạy vào, rõ ràng nhìn thấy là một toà cao ốc chọc trời, nhưng vừa quay người một cái, như đi vào một nơi yên tĩnh vắng vẻ vậy.

Cô đi theo anh quẹo trái quẹo phải, đi vào một rừng trúc xanh biếc. Đi xuyên qua rừng trúc, là một gian phòng được làm bằng gỗ, ở trước mỗi phòng đều treo một bảng hiệu bằng gỗ. Cô đi theo Nam Hạo vào trong một gian phòng nhỏ, trên cửa đề là “Thỉnh Tuyền Các”.

Đi vào trong gian phòng, cởi giày ra, đi vào trong từ cửa bên, cả một con đường rộng sáng, bên ngoài cửa sổ sát đất của gian phòng, có một dòng suối cong xanh biếc, đang chảy cuộn cuộn nổi lên cả bọt khí.

“Nơi này đẹp thật!” Diệp Giai Ngưng khen ngợi từ tận đáy lòng. Cô vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám ung dung đi đến, bà ngước mắt lên nhìn về phía họ, Nam Hạo nhìn bà liền cất tiếng nói đầy kính trọng: “Mẹ ơi, con dẫn cô ấy đến gặp mẹ ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Giai đoạn tiến hành khám chữa bệnh

Dịch: Thanh Dạ

Đi ra từ hội sở câu lạc bộ trà đạo ở thành phố D ra thì trời đã tối, mọi nhà đều đèn đuốc sáng trưng, mang đến cho màn đêm tối mịt những chấm nhỏ ấm áp.

Diệp Giai Ngưng ngồi yên trên ghế phụ, nghiêng mặt qua, nhìn cảnh vật đang lùi nhanh ngoài cửa xe. Gương mặt của cô bình lặng như mặt nước, nhưng trong lòng giống như có con sóng lớn ập đến, mãnh liệt và tung trào.

Tối hôm nay lại có nhiều “điều bất ngờ” đến như vậy!

Cô không ngờ rằng, mẹ Nam Hạo lại trẻ trung, đoan trang và xinh đẹp như vậy. Không những như vậy, bà ấy còn gần gũi, thân thiết và ấm áp đến thế.

Thoạt nhìn còn tưởng bà ấy là một bà chủ gia đình giỏi giang. Nhưng cô không ngờ rằng, bà ấy lại là bà chủ đằng sau “Câu lạc bộ Trà Hương”! Bà đã bỏ hết sức vào “Câu lạc bộ Trà Hương” để ngày nay nó có mặt ở tất cả các nước trên thế giới.

Cô không ngờ rằng, mẹ của Nam vừa nhắc đến “Đồng Phương Vận” năm đó, với thái độ vô cùng xúc động, vô cùng cảm thông trước cảnh ngộ của mẹ cô. Không những thế, bà còn tha thiết căn dặn Nam Hạo phải dốc hết sức lấy lại “Đồng Phương Vận” nữa.

Điều khiến cho cô càng không ngờ đến, đó là bà còn biết những hiểu lầm giữa cô và Nam Hạo. Sau khi bà cất tiếng trách cứ Nam Hạo năm đó không chính chắn, rồi lại nói bằng giọng dịu dàng, than thở cho gánh nặng cuộc sống trên vai một cô gái mới chùng ấy tuổi.

Lần đầu tiên gặp người lớn không ngờ lại thuận lợi đến vậy!

Cô đã từng xem qua N cuốn tuổi thơ, N bộ phim tình cảnh lâm li bi đát, những bà mẹ trong gia đình giàu có từ trước đến giờ luôn xem thường người khác, luôn tỏ ra kiêu ngạo, luôn có cái nhìn phiến diện về người khác. Nhưng, mẹ Nam Hạo lại là một ngoại lệ.

Cô liếc nhìn Nam Hạo đang chăm chú lái xe, ánh đèn bên ngoài cửa xe lướt qua gương mặt điển trai của anh.

Đôi lông mày của anh rất đẹp, giống như đôi lông mày dịu dàng mềm mại của mẹ anh. Thoạt đầu nhìn vào trông anh là một người đàn ông điển trai dịu dàng. Nhưng, lúc cô vừa nghĩ đến thái độ của anh với Tống Diễm, lòng cô chợt cảm thấy hoảng sợ.

Xe chạy băng băng đến đỉnh núi Thanh Khê. Diệp Giai Ngưng định mở cửa xe, nhưng Nam Hạo lại chồm người qua, đặt một nụ hôn trên trán cô, cất tiếng nói dịu dàng: “Giai Ngưng à, mẹ anh có ấn tượng rất tốt về em đó. Vì vậy, anh hy vọng em hãy suy nghĩ về việc cầu hôn nhé.”

“Em biết rồi.” Cô trả lời anh một câu như vậy, lúc này mới nhận ra lời nói của mình dường như có gì đó không đúng. Sau đó, ngẩng đầu nở nụ cười thẹn thùng với anh: “Em biết đi là một người rất tốt. Chuyện giữa hai đứa mình, em nghĩ rằng không cần thiết phải suy nghĩ nữa đâu.”

Trên gương mặt điển trai của Nam Hạo, cơ mặt đột nhiên cứng đờ, anh nắm chặt lấy tay cô, giọng nói mang theo sự cầu xin, “Giai Giai à, anh thật lòng rất yêu em, em cho anh thêm một cơ hội nữa, được không em? Anh sẽ bù đắp lại những năm tháng anh đã gây tổn thương em. Còn nữa, anh sẽ cố gắng lấy lại ‘Đông Phương Vạn’ cho mẹ em. Những thứ anh có thể cho em, anh sẽ cho em hết tất cả. Những thứ anh không thể cho em, anh cũng sẽ dành hết cho em.”

Cô vùng vẫy trong lòng anh, cuối cùng thoát khỏi vòng tay của anh. Cô khịt mũi, giọng nói mang theo một nỗi ưu buồn không thể nói nên lời, nói với Nam Hạo: “Nam Hạo à, anh cảm thấy chúng ta còn có thể quay lại như lúc trước sao? Tống Diễm đã có con của anh rồi, cô ấy vì sinh con cho anh mà mắc chứng trầm cảm sau khi sinh. Em là một bác sĩ tâm lý, em biết chứng bệnh trầm cảm đối với một người là như thế nào. Vì thế, em cảm thấy, anh phải đi cầu xin mẹ anh, để mẹ anh chấp nhận Tống Diễm và Tiểu Cáp. Mà không phải ở đây quẩn luyến em.”

“Không, không, Giai Giai. Anh không có bất kỳ tình cảm nào với Tống Diễm cả. Người anh yêu là em. Năm đó, lỗi lầm anh đã phạm phải, anh đã biết anh sai rồi. Nhưng, bây giờ anh chỉ muốn ở bên em thôi. Tại sao em cứ phải đẩy anh ra vậy? Chẳng lẽ, em đã không còn yêu anh rồi sao?” Nam Hạo đưa tay ra bóp cằm của cô, nâng gương mặt cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Nam Hạo à, lúc trước em từng yêu anh. Nhưng, bây giờ em không còn yêu anh nữa. Giữa hai chúng ta có quá nhiều rào cản.” Con đau từ bên dưới cằm, cô muốn thoát khỏi bàn tay to lớn của anh, nhưng không thể thoát khỏi được.

“Giai Giai à, buổi chiều anh đưa em đi gặp Tống Diễm và Tiểu Cáp vì anh muốn dùng hành động để chứng minh rằng anh thật lòng với em, không giấu diếm em chuyện gì cả. Còn về Tống Diễm và Tiểu Cáp, là anh nợ họ một phần tình cảm. Cho nên, những ngày tháng sau này, em sẽ bù đắp cho mẹ con họ về mặt kinh tế. Nhưng anh không thể kết hôn với Tống Diễm được.”

“Nam Hạo, anh có biết không? Bây giờ, giữa hai chúng ta, quả thật có quá nhiều rào cản rồi, anh cảm thấy chúng ta cứ cố chấp ở bên nhau sẽ hạnh phúc sao?” Cô nhin cảm giác nhói đau dưới cằm, trả lời anh.

“Không, không, anh không thể nghĩ nhiều đến vậy. Giai Giai, người anh yêu là em, anh thật lòng rất yêu em.” Anh trùng giọng gầm lên một tiếng, cường ép hôn lên đôi môi của cô. Môi và răng quăn quýt lên nhau, cô cắn vào lưỡi của anh một cái. Con đau buột anh phải buông cô ra, trong ánh mắt tràn ngập nỗi đau.

“Giai Giai à, em đừng đối xử với anh như vậy. Em không thể đối xử anh như vậy được.” Anh lâm bầm nói một mình.

Diệp Giai Ngưng thừa dịp anh sơ ý, nhanh chóng mở cửa, nhảy khỏi xe, chạy vào cửa sau của nhà họ Mạnh. Con gió mát thổi bay làn váy dài của cô, làm nó cất lên tiếng phấp phật.

Cô chạy đến cửa sau, khe khẽ đẩy cửa, chỉ trong chớp lát cô liền mở cửa được cửa. Hôm nay cửa sau không hề khóa!

Cô quay đầu ra sau, xe của Nam Hạo vẫn còn đậu ở đầu. Cô không muốn bận tâm đến anh nữa, để anh ấy bình tĩnh lại thôi. Cô tiếp tục chạy vào nhà, nhưng lại đụng trúng lồng ngực của bệnh nhân họ Mạnh nào đó.

Cô hú hét cả hồn, lùi vài bước ra sau theo bản năng. Sau khi đứng vững mới nhìn thấy gương mặt đen thui của Mạnh Phi Phàm dưới ánh sáng sắc bén nhàn nhạt của ánh trăng.

Trái tim của cô run rẩy, cả người còn chưa ý thức được chuyện gì, thì anh đưa cánh tay dài ra ôm cô vào trong lòng, một luồng hơi thở nóng dồn dập phả vào, môi anh đè mạnh vào môi cô, nụ hôn của anh vừa nặng nề vừa tàn ác.

“Cô gái nhỏ, anh mới vừa ra cửa một chút, thì em đã đi dụ dỗ người đàn ông khác rồi.” Hơi thở ồ ồ nặng nhọc của anh quanh quẩn bên tai cô, giọng nói trầm thấp đâm sâu vào tai cô.

Lúc này anh đứng trên ban công lầu hai nhìn về phía đằng xa, vừa hay nhìn thấy một chiếc xe đậu ở cửa sau. Anh bèn chạy xuống dưới theo bản năng, vừa mở cửa sau ra, lại nhìn thấy Diệp Giai Ngưng và Nam Hạo đang quẩn luyến nhau trong xe. Anh tức muốn chết, định đập cửa rồi quay trở vào, nhưng con tim anh không cho phép, hai chân lại cứ đi ra ngoài.

“Ngài Mạnh à, chúng ta chỉ có quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân thôi, hình như anh không có quyền can thiệp vào chuyện bạn bè của tôi nhỉ.” Diệp Giai Ngưng dùng sức, thoát khỏi sự kiềm hãm giữa hai cánh tay của anh.

“Ồ. Thì ra em chỉ xem tôi là bệnh nhân thôi, đúng không? Chẳng trách, tôi vừa bước ra khỏi cửa chính, em liền ở cửa sau dụ dỗ tên đàn ông khác. Diệp Giai Ngưng, thì ra trước giờ đều là tôi yêu đơn phương thôi, còn trong mắt em tôi không đáng một đồng!” Mặt anh đen thui, trong ánh mắt đầy sự giận dữ.

“Ngài Mạnh à, chức năng nào đó của anh cũng dần hồi phục rồi. Tôi nghĩ, nhiệm vụ của tôi cũng sắp hoàn thành rồi.” Cô đột nhiên có ý nghĩ muốn chạy trốn, chạy đến nơi nào không có người quen, sống bình lặng một thời gian. Không cần yêu ai, cũng không cần bất cứ người nào.

“Không được, Giai Giai, bây giờ là khoảng thời gian chủ cần em nhất, em làm sao có thể vô trách nhiệm, vứt bỏ tôi chứ.” Mạnh Phi Phàm đột nhiên buồng cô ra, gương mặt hốt hải nhìn cô chăm chăm, “ngoài em ra, những người phụ nữ khác, chú không có cảm giác. Một ngày em không chữa trị cùng tôi, cả người cứ cảm thấy sao sao ấy.”

OMG! Câu nói này của anh mới chứng minh đây là mục đích thật sự của anh đây sao? Điều anh cần đó chính là cô tham gia chữa trị với anh! Cô còn có thể ngu ngốc tin rằng anh yêu cô sao?!

Tâm trạng của cô vốn đang rối tung rối mù, giờ lại càng rối tung hơn nữa. Chẳng lẽ ngoài việc thoả mãn cho việc chữa trị của mình ra, anh chẳng yêu cô chút nào sao?

Niềm hy vọng dâng lên trong đáy lòng cô đang dần dần bị nhấn chìm, dần dần tan vỡ.

Vẫn còn may, cô trước giờ không hy vọng xa vời anh sẽ dễ dàng từ bỏ tình cảm bốn năm qua để thật lòng yêu cô.

Mấy ngày trước, khi anh cầu hôn cô, cô thoái thác nói rằng hãy cho cô thời gian, thật ra cô hy vọng anh có thời gian để bình tĩnh lại. Người ta thường nói người đàn ông một khi xúc động, thường hay gây ra những chuyện khiến sau này mình phải hối hận.

Ngành cô học là tâm lý học, cô biết rõ mẫu người đàn ông mình muốn lấy, nhất định phải tránh những người đàn ông từng có kinh nghiệm tình yêu phong phú hoặc những người đàn cứ khăng khăng nhớ mãi một người trong lòng.

Giữa cô và Nam Hạo có rào cản đó chính là một Tổng Giám đang sống sờ sờ. Còn giữa cô và Mạnh Phi Phàm, làm sao không có rào cản khi trong lòng anh luôn nhớ về người vợ trước của mình chứ?

Cô không muốn cả đời này mình phải sống dưới hình bóng của một người phụ nữ khác.

Mạnh Phi Phàm nhìn thấy sự ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt cô, trong ánh mắt có sự đau xót. Anh nghĩ lại câu nói mình vừa nói lúc nãy, thì muốn cho mình một bạt tay. Lời này cũng có thể nói được sao?

Anh dịu dàng kéo bàn tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, râu mọc lóm chồm dưới cằm vuốt nhẹ lên mái tóc của cô, “Giai Giai à, những lời anh nói lúc nãy chưa diễn tả hết suy nghĩ trong lòng anh. Điều anh muốn nói, Mạnh Phi Phàm anh không thể rời xa em dù chỉ một ngày. Vì thế, khi đã giải quyết xong chuyện ở Cảng Thành, anh lập tức bay về bên em rồi này.”

Khi anh nói câu nói này, cả người anh lại dựa sát vào người cô hơn. Cô cảm thấy có một luồng hơi thở độc đoán đánh úp vào trong chóp mắt.

“Ngài Mạnh à, tôi cảm thấy chức năng nào đó cũng anh đã hồi phục lại rồi, tôi nghĩ tôi không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa. Hơn nữa, tôi cũng không muốn để cho gia đình tôi, bạn bè tôi biết chuyện tôi giúp anh chữa trị căn bệnh kia. Nếu không, sau này tôi làm sao còn mặt mũi gả cho người khác đây?” Cô đẩy anh ra, nói với vẻ nghiêm nghị.

“Không ai lấy em càng tốt. Em có thể gả cho tôi mà. Giai Giai, có phải em lo không ai chịu lấy em phải không? Nếu em lo lắng như vậy, em đừng lo. Cho dù đàn ông trên cả thế giới này không lấy em, Mạnh Phi Phàm anh đây chắc chắn sẽ lấy em.”

“.....” Diệp Giai Ngưng hết biết nói gì.

Cô dờ khóc dờ cười, trái tim bị bóp nghẹn. Cô luôn cho rằng khả năng thấu hiểu người khác của mình không tệ, nhưng giờ phút này cô lại sâu sắc nhận thấy một chuyện, chỉ số EQ của cô và Mạnh Phi Phàm không cùng một đẳng cấp. Cho nên, khi hai người nói chuyện với nhau cũng không cùng một đẳng cấp. Vì thế, hai người giống như ông nói gà bà nói vịt, đều không hiểu người kia nói gì.

Do cô quá ngốc sao? Hay là anh quá thần kinh? Thế thì cô cần gì phải đáng đo suy nghĩ vấn đề này.

“Anh cảm thấy, chúng ta đang nói cùng một chủ đề sao?” Cô cố gắng bình tĩnh nói chuyện với anh, cô chắc chắn là mình đang rất bình tĩnh.

“Đúng vậy, Tất nhiên chúng ta đang nói cùng một chủ đề mà. Chỉ là, bây giờ quân địch đã đuổi giết đến bản doanh của anh rồi, anh làm sao có thể ngồi trơ mắt mà nhìn chứ. Anh chỉ cho phép em suy nghĩ trong ba ngày về chuyện gả hay không gả cho anh.” Anh cố gắng đè nén để mình không gào lên. Cô dám nghĩ ngờ việc anh thật lòng muốn lấy cô.

Ặc!~~ Quân địch đã đuổi giết đến bản doanh của anh! Anh chắc chắn mình thật lòng yêu cô chứ? Hay chẳng qua đây là thú vui đấu đá tranh giành giữa cánh đàn ông với nhau?

“Mạnh Phi Phàm, tôi, anh...” Cô vẫn chưa hỏi, thì miệng đã bị anh ngang ngược che lại. Ngay sau đó, cả cơ thể được cánh tay mạnh mẽ của anh ôm dậy, lao thẳng vào trong biệt thự nhà họ Mạnh.

.....

Diệp Giai Ngung cảm thấy hành vi của Mạnh Phi Phàm càng ngày càng giống một tên mắc bệnh tâm thần hết thuốc chữa rồi!

Ví dụ điển hình vào lúc này, anh ôm ngang người mình, đi từ cửa sau nhà họ Mạnh đi qua vườn hoa, rồi đi vào trong phòng khách, lại ôm cô vào thang máy.

Trên đường đi, cho dù là bảo vệ gác cửa, người làm vườn trong vườn hoa, còn có người giúp việc vừa mời đến, khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đều tự động cúi đầu xuống, rồi chăm chú vào làm việc của mình.

Ở ngã rẽ trên lầu ba, gặp được di Lưu.

Di Lưu mở mắt há hốc mồm. Trên gương mặt, trong ánh mắt của bà ấy lại hiện lên vẻ vui sướng. Gương mặt vốn đang tỏ ra vui sướng, thì lúc này lại cười mím, nụ cười càng thêm vui sướng hơn.

Ngay lập tức Diệp Giai Ngung cảm thấy bầu không khí có gì đó không bình thường. Tại sao mọi người đều im lặng trước hành động cướp đoạt man rợ của Mạnh Phi Phàm chứ. Từ đầu đến cuối, không có một người đứng ra ngăn cản!

Dòng suy nghĩ của cô men theo bước chân của Mạnh Phi Phàm, vụt qua từng cái, vụt đến nỗi đầu óc có chút choáng váng, cô nhắm chặt hai mắt lại luôn, ôm chặt lấy cổ của anh.

Mạnh Phi Phàm vừa bước vào phòng, đóng cửa bằng chân rồi dịu dàng đặt cô xuống chiếc giường lớn.

Lúc cô mở mắt ra, cô nhận ra mình đang ở trong thế giới đầy áp hương hoa. trên giường trải một tấm ra trải giường màu tím hình bách hợp, đầu giường đặt một lọ hoa bách hợp nở rộ. Trong phòng, hương thơm phảng phất, không thể tả được cảm giác sáng khoái này.

Mạnh Phi Phàm cười áo sơ mi ra, rồi cười luôn quần tây. Cả người anh trần trụi, da thịt bên dưới ánh đèn dịu dàng trông thật quyến rũ.

“Anh, anh muốn làm gì hả?” Cô nhìn điệu bộ này của anh, tự dung cảm thấy lo sợ, kéo tấm chăn bằng tơ che người lại.

Mạnh Phi Phàm chỉ mỉm cười với cô.

Anh chỉ vung bàn tay một cái, liền lấy đi tấm chăn bằng tơ đang đắp trên người cô.

Anh nhìn xuống cả người cô, “hy vọng buổi trị liệu tối hôm nay, có thể tiến triển lên một giai đoạn mới.”

Cô còn chưa hiểu rõ lời nói của anh có ý gì, thì một giây sau, bàn tay của anh đã bao bọc lấy nơi mềm mại trước ngực cô.

Cô cất một tiếng ưm, muốn đẩy anh ra, nhưng không ngờ rằng hai cánh tay anh đã giữ chặt đầu của cô, miệng hôn thật mạnh lên cổ cô, rồi đến mũi, rồi đến môi.

“Giai Giai à, không có em chú sẽ chết mất, em có biết không? Cũng như cả một buổi tối hôm qua, chú không chữa trị, cả đêm đó chú không tài nào ngủ được. Chú không muốn từ bỏ việc chữa trị đâu, chỉ đành để em chịu uất ức là gả cho chú thôi!”

Hơi thở của anh trở nên dồn dập, động tác cũng trở nên mạnh hơn, tiếng nói của anh càng khàn đặc. Tối hôm qua anh quay trở về ngôi nhà ở Cảng Thành kia, trở về phòng ngủ đã từng ở, cả đêm đó anh mất ngủ.

Trong đầu anh không ngừng hiện ra bóng dáng của Trác Nhu, nhưng khi anh muốn nhớ kỹ lại nụ cười, giọng nói, bóng dáng của cô ấy, anh lại không nhớ được. Trong đầu óc của anh chỉ toàn là nụ cười trong sáng, đôi môi tràn ngập mùi bạc hà của Diệp Giai Ngung.

Mất ngủ suốt một đêm, anh đã hiểu ra một chuyện. Trác Nhu sẽ không bao giờ quay trở về nữa rồi. Anh phải biết trân trọng hạnh phúc hiện tại.

Cả một ngày hôm nay anh ở trong bệnh viện, cô cùng anh làm công tác tư tưởng cho ông già kia. Cuối cùng ông cụ không chịu được nữa, chỉ nói với anh một câu: Nếu hai đứa yêu nhau như vậy, ta đây cũng chẳng thêm lo nữa.

Anh vui vẻ thưởng cho ông cụ một cái ôm. Ông cụ tức đến mắt nổi đom đóm, chỉ nói để thằng con trai ra, có vợ rồi thì quên mất ba mình.

Anh gian nan lắm mới ăn xong một bữa cơm trưa với ông cụ, rồi quay trở về thành phố G, không ngờ cô lại không ở nhà. Anh lấy di động ra, trên thiết bị định vị tìm trí hiện tại của cô, biết được cô đang ở thành phố D.

Mòn mỏi chờ đợi cô về lại nhìn thấy một tên đàn ông khác giờ trò trước mặt cô, còn ôm hôn hun hít cô.

Lúc đó cả người anh chìm trong đêm tối. Bọn họ không nhìn thấy anh. Nhưng anh lại nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện.

Cho nên, anh đau lòng quyết tâm, đêm nay nhất định phải có được cô.

Trong đầu anh nghĩ như vậy, đôi môi chà xát lên má rồi đến cổ của cô, mở nút áo của cô bằng răng, làm lộ ra đường cong tuyệt đẹp trên người, rồi anh

đặt xuống đó một nụ hôn.

Anh thờ tay xé nhất chiếc áo ngực ngăn chặn đường đi của anh, anh nhìn không được liền ngậm hai đoá hoa đào đang nở rộ trước ngực cô vào miệng rồi cắn nuốt nó.

Diệp Giai Ngưng thở dốc theo bản năng, từ trong miệng phát ra âm thanh làm say lòng người.

Trong đầu cô hiện giờ đang có hai con người đấu đá lẫn nhau. Một kẻ thì tức tối bảo cô phải cố gắng chống trả đến cùng. Còn một tên thì rù rì giật dây bảo cô phải nắm bắt lấy giây phút cận kề này.

Nhưng, lòng của cô, quả thật quá mệt mỏi rồi. Cô nhắm mắt lại, đi theo trái tim của mình.

Dáng người đầy đặn gọi cảm của cô đập vào trong ánh mắt của anh, anh cứ ôm cô như thế, để đầu cô chôn sâu vào trong lồng ngực mình, vừa gặm vừa cắn. Sau khi miệng được giải toả cơn nghiện, lúc này anh mới đặt cô xuống giường, kéo bàn tay của cô, đặt lên nơi nào đó đang vô cùng nóng bỏng trên người anh, hai mắt đều ngập tràn ngọc lửa ham muốn, nhìn chằm chằm người cô.

“Giai Giai ơi, lòng bàn tay của đã không còn có hiệu quả tốt nhất nữa rồi.”

Mạnh Phi Phàm nói xong câu đó, Diệp Giai Ngưng liền mở to hai mắt, dường như đột nhiên vừa hiểu ra chuyện gì đó.

Lúc này anh đã tìm được sự đồng ý từ về mặt phôi phối trên gương mặt của cô, bàn tay anh bèn vén chiếc váy dài của cô lên, tay vòng qua thắt lưng dò xuống dưới, giữ lấy vòng eo rồi xóc một cái thật mạnh, ôm cả người của cô dậy.

Miệng cô bật ra một tiếng hoảng hốt, sợ tới nỗi hai tay quẩn chặt lấy cô của anh, hai chân thon dài quẩn quanh vòng eo của anh. Cả người hành động theo quán tính, vì vậy hai bầu ngực mềm mại dán vào lồng ngực khoẻ mạnh anh, tạo ra bầu không khí vô cùng quyến rũ.

Một giây sau, anh đánh nhanh thắng nhanh, phá tan bầu không khí xa cách, đánh thẳng vào nội bộ địch.

Cô cắn răng chịu đựng, không chỉ bản thân là chịu đau.

Anh cất tiếng nói níu thật dịu dàng bên tai cô. “Em yêu, từ từ nào, chút nữa sẽ ổn thôi mà.”

Cô cau mày lại, chịu đựng cơn đau, tiếp nhận giây phút khởi đầu này, một sự trải nghiệm khác trong đời.

Anh ôm lấy cô, một lần lại một lần xông lên tận trời xanh tươi đẹp.

Lên tận đỉnh của bầu trời đã lâu rồi chưa cảm nhận được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngủ một đêm kiên quyết định hạnh phúc cả đời?

Sau khi mây mưa qua đi, Mạnh Phi Phàm ôm chặt Diệp Giai Ngưng với khoé mắt còn vưon đầy nước mắt, nhìn cô bằng ánh mắt đầy áp yêu thương.

Quả nhiên đây là lần đầu tiên của cô! Mặc dù anh tự nhận mình không quá coi trọng chuyện còn trong trắng. Nhưng, bất kỳ một người đàn ông nào, trong lòng luôn có một cảm giác yêu thương và trân trọng khi đối mặt với một người con gái còn trong trắng.

Anh, hơn ba mươi năm trôi qua, gặp được cô, cô vẫn là một trang giấy trắng trong sáng và xinh đẹp. Anh cảm thấy mình hạnh phúc biết bao nhiêu!

“Em yêu, anh đã nói chuyện với ông cụ nhà anh rồi, chuyện chúng ta kết hôn đó.” Anh cẩn nhẹ bên vành tai của cô một cái, nói bằng giọng dịu dàng.

Diệp Giai Ngưng vẫn chưa thoát khỏi cảm giác bay bổng sáng khoái khi nãy. Ánh mắt của cô vẫn còn mơ màng, đôi môi đỏ vẫn còn sưng tấy lên, cả người cô vẫn còn đau đốn.

Mặc dù cô học ngành tâm lý học, mặc dù cô vào năm nào đó cô đã xem qua phim của đảo quốc nào đó, luôn tự cho rằng khi đến lượt mình, chỉ là chuyện hết sức bình thường mà thôi.

Nhưng, hôm nay được trải nghiệm cảm giác thực chiến, cô nhận ra rằng level của mình quá thấp rồi. Thấp tới mức cô chẳng còn chút sức lực để đánh trả lại.

Cô buồn bực nhận ra, cô và người đàn ông này, không những trình độ EQ không cùng level. Mà kinh nghiệm về chuyện kia, càng không cùng một đẳng cấp với nhau. Cũng may, anh rất dịu dàng, đó là lại tình cảm anh sợ làm cô đau, một sự dịu dàng chết người.

Nhưng vào lúc này, anh vừa nói như vậy, cô kim lòng khôngặng mà thờ dài một hơi, mở to hai mắt, giọng nói vang vọng trong phòng, mang đến một giọng điệu như đang quở trách: “Em còn chưa đồng ý lấy anh đâu, sao anh lại tự làm theo ý mình hả?”

“Bây giờ em là người của anh rồi, chẳng lẽ em còn định chạy trốn sao?” Trong ánh mắt, đuôi mắt của anh ngập tràn nét cười. Đúng nha. Anh biết rõ, cô là một người phụ nữ truyền thống đến tận xương tủy mà.

“Xề, bây giờ là thời đại nào rồi hả? Chẳng lẽ em ngủ với anh một lần, thì buộc phải lấy anh à!” Cô liếc anh một cái. Mặc dù lần đầu tiên của cô cho anh, nhưng không nhất thiết ngủ một đêm liền quyết định hạnh phúc cả đời mình đâu?”

“Kaka, cô gái à, xin em hãy chú ý cách dùng từ đi.” Anh nghe thấy cô nói “ngủ với anh một lần” thì cảm thấy nhứt đầu. Sau đó, cô lại thốt ra một câu “không nhất thiết ngủ một đêm liền quyết định hạnh phúc cả đời mình đâu?” Anh lập tức mở to hai mắt, nhìn cô chăm chăm.

Chẳng lẽ đây là sự khác nhau chết tiệt giữa hai thế hệ mà người ta hay nói sao? Đừng có thấy cô bình thường mềm yếu như một tờ giấy, đôi khi nói chuyện, lại làm cho người ta đủ nghẹn chết.

“Được thôi. Nhưng mà, niệm tình hôm nay em ngủ với anh rồi, em sẽ trả lời anh trong thời gian sớm nhất.” Cô vẫn nói bằng giọng đều đều như thế, làm Mạnh Phi Phàm dở khóc dở cười.

“Được. Coi như em đủ độ ác. Giai Giai à, có ngon thì em nói lại thêm lần đi. Em có tin là anh sẽ muốn em thêm lần nữa không?”

Anh đã hơn bốn năm chưa được ăn thịt rồi, lần này vừa được khai trai, trong lòng ngứa ngáy. Lúc này, nhìn thấy gương mặt đỏ au kia, đôi môi đỏ sưng tấy, hai đoá hoa mềm mại ở trước ngực men theo hô hấp của cô mà run lên, giống như một trái đào chín mọng, vô cùng quyến rũ nha.

Diệp Giai Ngưng lập tức quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt đầy ý đồ xấu xa của anh. Anh cô nhìn thấy được ánh sáng màu xanh của một con sói đuôi to xấu xa vừa được khai trai trong ánh mắt của anh. Đối với một người đàn ông vừa được khai trai mới hơn một năm, tốt nhất đừng chọc đến anh. Nếu không, một đêm anh muốn đến mấy lần, cô làm sao tiêu hoá hết đây.

Do đó, cô lập tức ngậm miệng lại, nhắm mắt lại, làm tỏ trong cánh tay rắn chắc của anh, nghe tiếng hô hấp của anh, đột nhiên cảm thấy những ngày tháng như vậy thật tuyệt.

Hai người ôm nhau như vậy nằm trên giường một lại thì bụng Diệp Giai Ngưng vang lên tiếng kêu đói bụng. Trên mặt của cô hiện ra vẻ lúng túng, Mạnh Phi Phàm lại nghe thấy được, anh đưa tay đỡ cằm của cô lên, nhìn gương mặt đỏ lên vì xấu hổ của cô, nói với vẻ trêu chọc: “Em vẫn còn chưa ăn no sao? Có cần đại chiến thêm ba trăm hiệp nữa không?”

“Chú ơi, em cho anh ăn no rồi, bụng của em đói rồi. Bụng em đói, chứ không phải không được thỏa mãn về chuyện nào đó đâu.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt vô tội, tỏ vẻ vô cùng đáng thương.

“Vậy em nằm ở đây nghỉ một lát đi, anh đi làm bữa khuya cho em. Em muốn ăn gì nào?” Anh cau mày lại, cắn vào đôi môi của một cái, mới luyến tiếc rời khỏi giường.

“Ừm, ngoài xúc xích Đức ra, những món khác đều được.” Diệp Giai Ngưng nói ra một câu như vậy trước khi anh đóng cửa.

Khoé môi của anh nhếch lên, nở một nụ cười quái dị, cô nhóc này vẫn còn ghi hận anh đến giờ đây mà.

Sau khi Mạnh Phi Phàm rời khỏi, Diệp Giai Ngưng nắm lấy góc chăn băng tơ, bao cả người mình ở bên trong. Bên trong phòng đầy không khí lạnh, cho nên dù bao chăn như vậy cũng không cảm thấy nóng.

Từ khi tình cờ gặp được nhau vào đêm giáng sinh của ba năm rưỡi kia, đến khi gặp lại nhau trong tháng máy ở hội xem mắt kia, còn từng chuyện vụn vặt gần đây, cô biết rằng trái tim của mình đang ngày càng đến gần anh hơn.

Anh trước giờ chưa hề là người đàn ông khi cô còn trẻ tuổi từng mơ ước có được, nhưng cô không thể không phủ nhận anh là một người vô cùng xuất sắc, là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn người khác phái.

Anh có một gia thế hiển hách, một nhân tài thì không nói đi, hơn nữa còn có thành công trong sự nghiệp, một lòng thủy chung nữa. Bao nhiêu thứ tốt đẹp tạo thành một Mạnh Phi Phàm, cô làm sao lại có phúc phần có được tình yêu của anh đây? Nhưng mà, trong lòng cô vẫn do lảng tình cảm của anh quá mức thủy chung, cô sẽ phải sống dưới hình bóng của một người phụ nữ khác.

Khi cô đang suy nghĩ đến những điều này, điện thoại đột nhiên run dữ dội, cô nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được đó chính là tiếng run phát ra từ điện thoại di động của cô. Mà người gửi tin cho cô trong lúc này đây chính là một người không bao giờ biết mệt mỏi, chắc chắn chính là Nam Hạo rồi.

Bây giờ cô lại không muốn đọc tin nhắn do anh gửi đến. Giữa hai người có quá nhiều rào cản rồi. Trên suốt đoạn đường quay trở về thành phố G vào buổi chiều đó cô đã không ngừng hỏi chính mình, cô có thể mặc kệ Tống Diễm mà qua lại với anh, nhưng cô không thể mặc kệ sự tồn tại của Tiểu Cáp được.

Đứa con này là sự kết hợp giữa anh và Tống Diễm. Nếu như lúc này Nam Hạo không biết sự tồn tại của Tiểu Cáp, nếu như họ không biết Tiểu Cáp, với tính cách dịu dàng của mẹ Nam Hạo, cô không thể để Tiểu Cáp lưu lạc bên ngoài như vậy.

Cho nên, giữa cô và Nam Hạo có quá nhiều thứ ngăn cản rồi. Cô đưa tay tắt nguồn điện thoại.

Lúc này, đúng lúc Mạnh Phi Phàm bung một mâm đồ ăn vào phòng. Anh nhìn thấy cô tắt nguồn điện thoại rồi quăng một bên, tình yêu nồng ấm trong lòng bốc cao hơn.

“Cục cụng à, dậy ăn chút cháo đi em. Anh sợ em tối chưa có gì vào bụng, trong một lúc ăn quá nhiều đồ dầu mỡ không tốt cho sức khoẻ.” Anh đặt mâm đồ ăn ở trên chiếc tủ đặt ở đầu giường, muốn tìm một chiếc áo ngủ hợp với cô ở trong tủ quần áo, nhưng không có cái nào được.

Diệp Giai Ngưng không để tâm những điều này, bản tính của cô có chút tùy tiện, mắt quét qua nhìn thấy chiếc áo thun thoải mái cổ tròn của nam ở cạnh giường, liền lấy mặc vào.

Cô ngồi xuống bàn, mũi đã ngửi thấy mùi thơm ngát của cháo, nếm thử một chút, cháo thơm ngát trơn mượt, mùi vị ngập tràn trong miệng, bèn cất tiếng khen ngợi: “Mùi vị thật tuyệt nha.”

“Em thấy ngon thì ăn nhiều một chút. Món này là sở trường của anh đó.” Mạnh Phi Phàm nhìn thấy cô ăn ngon như vậy, còn được cô khen ngợi, trong lòng vô cùng vui vẻ. “Món này thật ra là sở trường của mẹ anh. Khi anh còn nhỏ, dạ dày anh không khoẻ, mẹ anh thường nấu cháo cho thêm trứng gà luộc vào đó.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Giai Ngưng nghe anh nhắc đến người nhà anh, cô vừa ăn cháo, vừa mở to mắt, nghe anh kể chuyện.

“Mẹ anh là một người phụ nữ tốt nhất trên thế giới này. Mẹ tính thông cảm kỳ thi hoa. Không những thế, khi mẹ còn đi du học ở Cambridge tại Anh, luôn là thủ khoa ngành quản trị kinh doanh. Sau này, mẹ trở về nước rồi gả cho ba anh, mẹ luôn hết lòng giúp ông quản lý công ty. Em biết không? Khi đó, công ty của ba chỉ là một công ty túi da nhỏ trong số hàng ngàn hàng vạn công ty ở Cảng Thành. Nhưng chính mẹ anh dựa vào sự giúp đỡ về tài chính của bên ngoại mở rộng công ty càng ngày càng lớn. Nhưng mà, không ngờ rằng, mẹ lại mất sớm đến vậy.”

Ánh mắt của anh trở nên âm trầm, chuyện mẹ anh mất sớm như vậy anh chưa từng nghĩ đến. Bà là người quý trọng sinh mạng, là người biết làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, bà sao có thể qua đời sớm đến vậy đây.

“Mẹ anh chắc hẳn không muốn nhìn thấy anh đau khổ vì bà đâu.” Diệp Giai Ngưng bắt được vẻ buồn bã loé lên trong chớp lát bên trong ánh mắt của anh, cô đưa tay ra, nắm chặt lấy tay anh. “Thực ra, mẹ em và mẹ anh đều có tính cách giống nhau. Nhưng đáng tiếc, cho dù mẹ có lấy một người đàn ông bình thường, cũng sẽ có kết cục như bây giờ. Năm đó mẹ em suýt chút nữa thành người thực vật rồi.”

Cô tìm được một vài tin tức về nhà họ Mạnh ở Cảng Thành trên mạng, vô số tin tức lớn nhỏ kéo ùn ùn đến, còn có rất nhiều cách viết khác nhau. Trong lòng cô lại cảm thấy may mắn cho số phận mình. Mẹ của cô và mẹ của anh làm sao có cùng tính cách với nhau chứ.

Anh nắm ngược lại tay cô, nói với vẻ cảm động: “Giai Giai à, em biết không, anh mất đi Trác Nhu, còn mất đi mẹ mình, cho nên, anh không thể mất đi em được. Anh chỉ muốn ở bên em sống đến hết cuộc đời này thôi.”

Cô chưa từng thấy anh tỏ thái độ nghiêm túc đến vậy. Cô buông chén đĩa xuống, chủ động ngồi bên cạnh anh, nắm lấy bàn tay của anh, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Phàm, anh tin vào duyên phận không?”

“Đồ ngốc à, anh tất nhiên tin vào duyên phận rồi. Năm đó chúng ta gặp nhau ở Mỹ, chia cách nhau nhiều năm như vậy, vẫn có thể đến được với nhau, duyên phận này sâu biết bao nhiêu.” Anh kéo cô ôm vào trong lòng.

“Năm đó, em tạm sử dụng tiền trong thẻ của anh, anh không giận sao?” Cô dè dặt hỏi anh.

“Giận, giận vô cùng. Anh cho rằng mình đã gặp phải một kẻ lừa đảo. Lúc đó, anh nghĩ rằng, bữa nào đó mà bắt được kẻ lừa đảo kia, anh sẽ cho cô ta biết tay.” Anh nói bằng giọng điệu có chút phóng đại.

“Mạnh Phi Phàm, em đến mức đó sao?” Cô có chút tức giận trả lời anh.

“Nhưng năm đó, anh và ba anh cãi nhau một trận. Vừa hay công việc ở Mỹ có chuyện biến tốt, anh cũng không có thời gian tìm em. Anh lại không ngờ rằng, sau khi về nước lại có thể gặp lại em. Giai Giai à, em nói duyên phận này rất huyền diệu phải không. Đúng rồi, anh có quà tặng em này.”

“Quà ư?” Diệp Giai Ngưng mở to hai đôi mắt trong sáng ra, chiếu thẳng vào trong trái tim anh.

Mạnh Phi Phàm hôn nhẹ lên tóc cô một cái, đứng dậy, mở hộp tủ ra, lấy một cây trầm cổ từ trong tủ ra, đưa cho cô, nói: “Em nhìn xem, cái này của em phải không?”

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy cây trầm, đôi mắt to sáng lên, vui vẻ nhận lấy nó từ trong tay anh, nói: “Trời ạ! Thì ra anh đã lấy cây trầm đi! Em còn tưởng mình làm mất nó rồi chứ!”

Cô vừa nhay vừa nói, vui vẻ như một đứa trẻ. Cô mặc cái áo thun dài của anh, ôm lấy bờ hông của cô, hai đôi chân dài lộ ra ngoài, tạo nên một sự quyến rũ khác. Hai mắt của anh nhắm lại, ánh mắt mang theo một vẻ khác thường nhìn cô.

Chờ đến khi cô nhận ra ánh mắt say mê SE đang nhìn cô chằm chằm của người nào đó, mặt cô liền đỏ lên, ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường, giơ cây trầm lên, nói với anh: “Cây trầm này là di vật của bác chồng ở xa của mẹ em cho mẹ đó. Mẹ để lại cho em. Khi đó, khi đó em, nếu như em đánh mất cây trầm này, em không biết phải làm sao nữa.”

“Còn một món quà khác lần trước nói với em, anh định đưa em từ lâu rồi, chỉ là thủ tục có chút rườm rà, phải tốn chút thời gian.” Anh lấy ra một túi hồ sơ lớn ở dưới đáy học tủ, đưa cho cô.

Cô nhận lấy túi hồ sơ, mở ra xem. Ở trên mặt đặt một quyển hợp đồng chuyển nhượng “Đồng Phương Vận”. Cô nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lại dừng lại tên của người sở hữu, hỏi anh với vẻ ngạc nhiên: “Sao, sao lại viết tên em chứ?”

“Khi làm thủ tục có chút vội vàng, cho nên anh mới lấy chứng minh của em đi làm. Hơn nữa, Giai Giai à, mẹ em lớn tuổi rồi, em hẳn tâm để mẹ em phải cực khổ như vậy sao? Em tự học quản lý một công ty không phải sẽ hay hơn sao?” Anh ôm cô từ phía sau, cầm đặt trên vai cô vuốt ve qua lại.

“Nhưng, em không biết kinh doanh. Hơn nữa, nói thật thì em thích chuyên ngành của mình hơn.”

“Em không biết cũng không sao. Chẳng phải em còn một đứa em trai sao? Em tạm thời có thể giao cho Frank quản lý. Chờ đến khi em trai em lớn rồi, thì giao thẳng vào tay em trai em. Tâm huyết cả đời của mẹ em cũng có người để giao lại rồi.”

Cô ôm lấy hợp đồng chuyển nhượng ngồi cười ngu ngơ chốc lát, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi: “Vậy theo như ý anh vừa nói, bây giờ quyền kinh doanh ‘Đồng Phương Vận’ thuộc về em rồi sao?”

Mạnh Phi Phàm gật đầu, anh rất vui khi nhìn thấy trong ánh mắt của cô ngập tràn nét cười, rất đẹp, rất trong sáng.

“Em có thể làm một ‘chuyện xấu’ được không?” Cô hơi dè dặt hỏi anh.

“Hửm?”

“Em muốn xử lý một người.” Cô ở bên tai anh nói nhỏ vài câu, làm anh cười thành tiếng.

Anh bật cười với kết hoạch xử lý người của cô, nhưng vẫn tỏ vẻ vô cùng trịnh trọng gật đầu nói: “Bà xã lớn muốn làm gì, ông xã sẽ ủng hộ hết mình!”

Mặt Diệp Giai Ngưng đỏ lên, anh không hề phê bình ý kiến quý quái của cô. Cô vô cùng vui sướng. Cô đột nhiên nhón chân, hôn nhẹ lên môi của anh một cái. Đây là cách duy nhất cô bày tỏ biết ơn của mình dành cho anh.

Con mồi đã dâng đến tận miệng, Mạnh Phi Phàm trước giờ không bao giờ dễ dàng bỏ qua. Cho nên, khi cô cho rằng nụ hôn chuẩn chuẩn lướt có thể thỏa mãn anh thì, anh thuận thế ôm chặt cô, răng và môi của anh người lại quấn quýt lấy nhau thêm lần nữa.

Khi Diệp Giai Ngưng không thể thở được nữa, anh mới chịu buông cô ra. Mặt của cô đã đỏ đến tận mang tai, mặc cỡ đến sắp không biết mình là ai rồi.

“Em quay về phòng của em đây. Nếu không, ngày mai, ngày mai em chẳng còn mặt mũi nào nhìn mặt di Luru.” Cô vội vàng tránh khỏi cái ôm mạnh mẽ của anh, sợ anh lại bắt cô tiếp tục đòi hỏi vô độ. Vừa mới nếm trái lần đầu tiên trong đời, cô có hàng tá lý do để không thích ứng nổi.

“Em cho rằng em đi ra ngoài như vậy thì có mặt mũi nhìn bà ấy sao?” Anh giữ cô lại, nhìn thấy cô chỉ mặc một chiếc áo thun của anh trên người thì nở nụ cười xấu xa.

Cô men theo ánh mắt của anh, cúi đầu nhìn mình. Ôi trời! Trên người cô chỉ mặc một chiếc áo thun lớn của anh. Nếu đi ra ngoài như vậy, làm gì còn mặt mũi nữa đây.

Cô xấu hổ, che mặt lại, nói: “Tiêu rồi, tiêu rồi, liêm sĩ của em, mặt mũi của em, hình tượng của em.”

“Liêm sĩ của em chẳng phải đã bị huỷ hoại khi em đồng ý giúp anh trị liệu rồi sao? Nhưng mà, chẳng sao cả, cục cưng à, anh chấp nhận tất cả. Đến đây nào, chúng ta cùng tắm uyên ương nhé cưng.” Anh nimb cười, xé rách áo thun trên người cô, rồi kéo cô vào trong nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Màn độ sức giữa hai người đàn ông

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi Diệp Giai Ngưng nhận lời cầu hôn của Mạnh Phi Phàm, liền tính dọn ra khỏi nhà họ Mạnh trước. Cô nói với anh, cô đồng ý rồi thì cũng chẳng làm được gì, vẫn cần có sự đồng ý của mẹ cô mới được.

Mạnh Phi Phàm nói, anh nhất định sẽ làm cho mẹ vợ tương lai đồng ý gả cục cưng Giai Giai cho anh.

Thế nhưng Diệp Giai Ngưng lại cau mày, nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực: “Mẹ em là một người vô cùng cố chấp, nếu muốn làm cho mẹ thay đổi cái

nhìn, chẳng khác gì leo lên đỉnh núi Everest.”

Mạnh Phi Phàm khoanh tay nói rằng: “trên thế giới này không có vấn đề gì làm khó anh được. E hèm, hiển nhiên, ngoài trừ Trác Nhu.”

Trong lòng Diệp Giai Ngưng chua chát. Quả nhiên, cho dù cô và anh có ở bên nhau đi nữa, thì cái tên Trác Nhu vẫn không có cách nào biến mất khỏi cuộc sống của hai người họ.

Nhưng mà, vẫn may, quá khứ của cô cũng không phải là một tờ giấy trắng, ít nhất vẫn còn nhuộm một vết của Nam Hạo. Điều này cũng đủ làm cho Mạnh Phi Phàm ghen tuông đã đời. Dù sao, Nam Hạo vẫn còn sống sờ sờ trên cái thế giới này. Hơn nữa còn luôn cho anh vài cái ngáng chân. Ví như, sáng nay trời vừa tờ mờ sáng, anh ấy lại động kinh gửi cho cô N cái tin nhắn, trong đó viết rằng: Gã cho anh, được không em?

Mạnh Phi Phàm đọc mấy chữ đó xong, trong lòng tức anh ách, liền gọi điện thoại, ấn loa ngoài, nói bằng giọng quái gở: “Ngài Nam à, sau này cảm phiền anh làm gì thì phải quyết định thật nhanh, thật cấp tốc, thật gấp rút. Trước khi anh gửi tin nhắn đến, thì Giai Giai đã đồng ý lấy tôi rồi.”

Nam Hạo cười hừ vài tiếng, trả lời: “Giai Giai vẫn còn là một cô gái trong sáng, cô ấy vẫn không cưỡng lại được lời nói ngon ngọt của kẻ xấu nào đó. Chuyện hôn nhân của đời người, vẫn phải nghe theo lời cha mẹ. Anh cứ chờ mà xem.”

Điện thoại mở loa ngoài, do đó cuộc nói chuyện của hai người họ, Diệp Giai Ngưng đều nghe thấy hết. Câu nói đó của Nam Hạo, không phải là lời nói suông. Thái độ ngày hôm qua của mẹ tờ ra như vậy. Bây giờ cả bầu trời của mẹ, rõ ràng đã ngã về phía Nam Hạo rồi.

Trong lòng cô hơi lo lắng, liền chạy đi tìm Mạnh Phi Phàm nói chuyện, bằng mọi giá cô phải dọn trở về nhà rồi. Nếu không, sợ anh chàng nào đó nhanh chân chạy đến trước, làm xong tư tưởng với mẹ cô, như vậy, người nào đó sợ không có cửa rồi.

Cho dù Mạnh Phi Phàm có trăm ngàn cái không nở như thế nào, nhưng vì hạnh phúc đời mình, đành phải chịu đựng sự chia ly tạm thời này. Song, tới hôm qua cô đã cập đến chuyện muốn dạy dỗ ai đó, cho nên, mặc dù hai người không thể ở bên nhau cả ngày lẫn đêm, nhưng buổi sáng vẫn có thể gặp mặt nhau.

Mạnh Phi Phàm lái xe chở Diệp Giai Ngưng về nhà.

Một tay anh lái xe, một tay nắm lấy tay cô, nắm thật chặt, thật siết sao, dường như anh sợ rằng một khi anh buông tay, cô sẽ biến mất vậy.

Anh thầm cười nhạo mình, mình đã sống đến từng tuổi này rồi, một người đàn ông ba mươi mấy tuổi đầu, khi yêu đương, lại quay trở lại cái thời trẻ tuổi càn rỡ cứ lo được lo mất.

Tay anh nắm rất chặt, rất ra sức, nắm đến nỗi lòng bàn tay của hai người đều nhóp nhóp mồ hôi. Nhưng, anh vẫn cứ không nở buông tay.

Thuyết tương đối của Einstein ứng trên con người đang sống lại trong tình yêu như Mạnh Phi Phàm, hơn nữa còn hiện ra vô cùng rõ rệt.

Mọi khi chỉ cần hơn nửa tiếng là đến, hôm nay anh lại cố tình chạy cho xa, chạy đường vòng, chạy lên cầu vượt, chạy ra cả đường cao tốc, rồi còn quẹo qua quốc lộ, cuối cùng mới chịu dừng lại trước cửa sau khu chung cư Tùng Bách.

“Giai Giai à, buổi chiều sau khi tan ca anh đến Bestter đón em nhé. Sau đó, chúng ta đi ăn tối với nhau.” Lúc anh giúp cô tháo dây an toàn, thừa dịp cấn vào vành tai của một cái, đã vậy còn dùng cái lưỡi vẩy khồn nó một hồi, sau khi dây đưa nhau một lúc, mới vô cùng duyên tiếc thả cô ra.

Cuối cùng anh cũng thả Diệp Giai Ngưng ra, cô liền tròn mắt liếc anh một cái: “Chú Mạnh à, nếu anh bận rộn nhiều việc, không cần đến đón em đâu. Chỗ làm của Phương Phương gần chỗ làm của em. Tan ca em đón xe về được rồi.”

“Không được. Em đã hứa với anh rồi, em đi làm đều do anh đưa rước mà.” Anh trả lời lại ngay, trên gương mặt điển trai viết đầy chữ không vừa lòng, nói với cô bằng giọng trầm thấp: “Giai Giai ngoan, anh thích nhất là được ở bên cạnh em mọi phút mọi giây.”

Diệp Giai Ngưng nghe xong dựng cả tóc gáy, nhưng chỉ có thể cam chịu gật đầu: “Được rồi mà. Nhưng mà, anh phải nhớ, anh không được lái chiếc xe xa xỉ đến, chỉ được lái chiếc xe bình thường thôi đó. Còn nữa, nhớ là không được đậu gần toà nhà đâu đó. Anh nhớ phải đậu xe xa một chút. Nếu không, em rất sợ đồng nghiệp của em bàn tán ra vô. À, đúng rồi, sau này anh chỉ cần đưa em đến cửa sau như thế này là được rồi, ở cửa trước quá nhiều người, em sợ mẹ em nhìn thấy thì không hay đâu.”

“Ây! Cái cô nhóc này, em toàn sợ người ta bàn tán ra vào. Đợi sau khi anh cưới hỏi đăng hoàng, rước em về, ai dám ở sau lưng chúng ta nói bậy nói bạ chứ? Em yên tâm đi, anh sẽ cố gắng hết sức khiến cho mẹ em chấp nhận anh. Em tin anh đi, không mất quá nhiều thời gian đâu.” Anh cười phì khi nhìn điệu bộ tỏ ra cẩn thận của cô, còn thừa dịp rửa mặt giúp cô.

“Chú Mạnh thân yêu à, sao anh chẳng có chút nhẫn nại gì hết vậy? Em đi trước đây.” Diệp Giai Ngưng chặn ngang những lời nói nhảm mà anh đang tính nói tiếp, rồi lấy hành lý từ trong tay anh, vội vã trốn đi.

Mạnh Phi Phàm điệu bộ giống như một con thỏ đang trốn chạy và đôi mắt nhỏ bé đó của cô, anh lắc đầu. Chẳng lẽ, bản thân mình quá nóng vội rồi sao?

Cuộc tranh giành giữa tập đoàn Phi Phàm và tập đoàn Hạo Hân về mảnh đất ở ngoại ô vẫn còn gay gắt.

Phương Trâm Hoàn lo lắng đi về phía văn phòng tổng giám đốc của Mạnh Phi Phàm, nhìn thấy Vicky gật đầu mỉm cười với anh, anh vội vàng đi đến trước mặt Vicky, hỏi: “Vicky, có phải em vừa nói tâm trạng của giám đốc Mạnh rất tốt phải không?”

Vicky mỉm cười gật đầu, nói: “Hai hôm nay tâm trạng của giám đốc Mạnh không tệ đâu.”

“Anh ấy có chuyện vui gì sao? Chẳng lẽ miếng đất ở ngoại ô có tin tốt sao?”

“Em cũng không biết. Song, sáng hôm nay em nhìn thấy anh ấy vừa hát vừa đi vào phòng làm việc đó.” Vicky lắc đầu, báo cáo đúng sự thật mọi chuyện.

“Hay nha, cảm ơn Vicky đã báo cho anh biết. Tan ca nếu rảnh, anh mời em uống trà.” Phương Trạh Hoành nói.

“Anh đừng cho em leo cây mẹ nữa. Mấy ngày trước anh vừa mới nói như vậy, sau đó anh lại nói có hẹn với ai đó ai kia rồi. Cho nên, em chỉ có trách nhiệm báo cáo thôi, chuyện khác em không trông mong xa vời đâu.” Vicky trêu chọc anh. Cái cậu Phương thiếu gia này tính tình tốt thì tốt thật, có thể đùa giỡn với anh ta, chỉ có điều quá nhiều bạn gái, thay bạn gái cứ như thay áo vậy.

“Ồi trời, nếu em đã coi trọng anh như vậy. Vậy tí tan ca anh phải mời em một bữa rồi. Hôm nay chắc chắn sẽ không lỡ hẹn đâu.” Sau khi Phương Trạh Hoành trêu ghẹo Vicky, anh điều chỉnh lại cảm xúc, gõ cửa đi vào.

Lần đầu tiên anh thấy một cảnh khiến anh vô cùng ngạc nhiên. Không ngờ Mạnh Phi Phàm lại đang chụp hình tự sướng nha. Ồi trời! Đây là chuyện thần kinh gì đây?

Mạnh Phi Phàm nhìn thấy Phương Trạh Hoành đi vào, anh lại chẳng có chút nghi ngờ nào, chụp xong ảnh, còn đưa cho Phương Trạh Hoành xem, nói: “Cái phần mềm chỉnh sửa ảnh này anh dùng không quen lắm. Chú sửa ảnh giúp anh đi. Còn nữa, chú tải Weibo xuống giúp anh luôn đi, để anh đưa bức ảnh này lên Weibo làm ảnh đại diện.”

Khoé mắt của Phương Trạh Hoành co giật lấy lấy, mắt thì cứ chớp liên hồi, nói: “Ồi, anh bắt đầu chơi cái trò của tụi thanh này này từ khi nào vậy?”

“Chú cảm thấy anh không còn trẻ sao?” Mạnh Phi Phàm nghe vậy, trong lòng bắt đầu tức tối.

“Ka ka ka, Louis à, anh biết rõ ý của em không phải vậy mà. Ý em là, anh bạn như vậy, làm sao còn có tâm trạng chơi mấy trò đó chứ?” Phương Trạh Hoành vội vàng sửa miệng. Đương nhiên anh rất hiểu, gần đây anh ấy đang được ngâm trong vẻ trắng nõn nà, xinh xắn của người đẹp, làm sao dám ở trước mặt anh ấy nhắc đến chữ “già” đây.

“Hôm nay Diệp Giai Ngưng dọn về nhà rồi. Em ấy chỉ quen dùng Weibo thôi. Cho nên anh cũng phải làm một cái, để còn dễ bề liên lạc với em ấy.” Mạnh Phi Phàm giả vờ không để bụng nói với Phương Trạh Hoành.

“Anh lên Weibo, chụp ảnh tự sướng, đều vì em ấy sao?” Phương Trạh Hoành không tin lắm. Anh vẫn cho rằng anh ấy chỉ gặp dịp mà chơi thôi. Louis làm cho anh biết được thể nào gọi là “đắm chìm trong tình yêu” rồi nha. Đồng thời, anh cũng thể rằng, cả đời này anh sẽ không đặt trái tim mình vào một người phụ nữ nào cả. Bằng không, chết như thế nào cũng không hay biết.

“Đừng đó. Có gì không được hả? Hôm nay em ấy dọn đi rồi, cho nên lên Weibo nói chuyện với em ấy thuận tiện hơn.”

“Louis à, anh khai thật đi, có phải anh yêu cô bác sĩ học Diệp kia rồi phải không?” Phương Trạh Hoành cảm thấy hứng thú, đặt mông xuống cái ghế trước mặt anh, nháy mắt hỏi.

“Đừng rồi, chú đến đây, có phải có tin gì tốt rồi phải không?” Tạm thời Mạnh Phi Phàm không muốn công bố ra bên ngoài, dù sao Diệp Giai Ngưng nói cô cần thời gian, cho nên anh vội vã đổi đề tài.

Phương Trạh Hoành vừa nghe anh hỏi vậy, gương mặt tỉnh quái trở nên âm trầm ngay, nói với vẻ cam chịu: “Chuyện tình cảm của phó thị trường Cao và Lâm Hiểu Quân hình như gặp trắc trở rồi. Ông già của phó thị trường Cao, cũng chính là phó tham mưu trưởng của quân đội nào đó, vốn dĩ đã đồng ý cho hai người họ cặp với nhau rồi. Nhưng, ai biết đũa nào ở sau lưng đâm thọt quá khứ không mấy tốt đẹp của Lâm Hiểu Quân với ông ta. Sau đó làm cách nào cũng phải đối đầu hai người họ. Sáng hôm nay lúc gọi điện thoại cho phó thị trường Cao, thư ký Trịnh nửa úp nửa mở lộ ra một chút tin đó.”

“Lâm Hiểu Quân che giấu chuyện đời tư như vậy, sao lại để cho ba của phó thị trường Cao phát hiện chứ? Phó thị trường Cao là một người rất cẩn thận mà.” Mạnh Phi Phàm đặt điện thoại xuống, cau mày suy nghĩ. Trong đầu hiện ra một người. “Gần đây Tống Hồng đang làm gì hả?”

“Gần đây cô ta xin công ty nghỉ rồi, nói là có chuyện về quê một chuyến.” Phương Trạh Hoành trả lời.

“Vậy, gần đây kẻ nào đang bí mật qua lại với ba của phó thị trường Cao không?”

“Em đã đi nghe ngóng rồi, nghe thư ký Trịnh nói, gần đây cha con nhà họ Nam có đến nhà họ Cao một chuyến.”

“Cha con nhà họ Nam sao? Ồ. Thì ra là thằng nhóc Nam Hạo. Cậu ta gần đây quả thật cạnh tranh quá khỏan khỏai rồi. Nếu miếng đất đó mà về tay cậu ta, cây cổ thụ ngàn năm sẽ bị huỷ hoại mất.”

Phương Trạh Hoành cũng chỉ biết mục đích thật sự anh muốn mảnh đất kia vào mấy ngày gần đây thôi. Lúc này nghe anh nói như vậy, tỏ vẻ tán thành rồi nói hùa theo: “Đúng đó. Thôn Ninh là cây cổ thụ ngàn năm, nếu như nó bị huỷ hoại bởi công nghiệp hoá, thì đó là một điều thật đáng tiếc.”

“Đúng vậy, ‘Đồng Phươg Vậh’ anh có tính toán khác. Đợi khi Tống Hồng quay về sau kỳ nghỉ, chú tìm cách đuổi Tống Hồng đi. Nếu không được nữa, thì chú cho cô ta một khoản tiền để cô ta tìm công việc khác đi.”

“Vâng!” Phương Trạm Hoành đã biết rõ sự lựa chọn của anh ấy rồi. Nhưng, anh vẫn không hiểu nổi, Tống Hồng hơn cô gái ngây ngô chẳng biết gì Diệp Giai Nung kia gấp mấy lần, nhưng anh ấy vẫn không vừa mắt. Tìm người đến cũng là anh ấy, giờ đuổi người ta cũng là anh ấy! Toàn tự biên tự diễn không!

Mà lẽ đương nhiên, những suy nghĩ này, anh chỉ có thể để trong lòng oán thán thôi, Mạnh Phi Phàm là người có tính cách ra sao, anh hiểu anh ấy hơn ai hết!

Ngày hôm nay công việc bận rộn, Mạnh Phi Phàm cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Mặc dù nhận được tin xấu về miếng đất ở ngoại ô, nhưng anh vẫn luôn giữ tâm trạng vui vẻ.

Phương Trạm Hoành tạo Weibo cho anh rồi, anh chỉ cần thêm bạn Diệp Giai Nung là được. Sau khi gửi lời mời kết bạn xong, đợi cả buổi trời mới thấy thông báo chấp nhận của cô.

Ai ngờ được, tin nhắn đầu tiên cô gửi qua lại là một cái biểu tượng, đã vậy còn là biểu tượng “vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên” nữa chứ, bên dưới còn viết thêm một câu: “Chú Mạnh à, hôm nay anh sốt cao đến 42 độ rồi phải à.”

Mạnh Phi Phàm dở khóc dở cười trả lời câu: “Chú Mạnh đang muốn tìm về tuổi trẻ, không được sao? Sao lâu như vậy em mới chấp nhận thêm bạn anh vậy? Đang bận việc gì sao?”

Cô nhanh chóng trả lời lại: “Đang báo cáo công việc với yêu nữ. Cô ấy không tin em có thể chữa khỏi bệnh cho anh. Y(^o^Y”

Mạnh Phi Phàm vui mừng, hỏi tiếp: “Em nói lại như thế nào?”

Cô gửi lại một cái biểu tượng “xấu hổ”, sau đó, nói chêm thêm một câu: “Yêu nữ lại quát em rồi.”

Anh trả lời lại ngay: “Tan ca anh đến đón em.”

Đợi cả buổi trời, không thấy cô trả lời, anh chỉ có thể tiếp tục vui đầu vào công việc, nhưng lòng thì đã bay lơ lửng đến chỗ nào rồi.

Năm giờ mười lăm, anh đứng giờ tắt máy tính. Từ tập đoàn Phi Phàm chạy đến phòng khám tâm lý Bestter, lái xe chỉ cần nửa tiếng thôi, cho dù kẹt xe, thì cũng có thể đến đó trước mười phút. Anh tính như vậy, thì điện thoại nội bộ vang lên.

Vicky nhận điện thoại bước vào: “Giám đốc Mạnh à, tối nay bảy giờ anh có một buổi tiệc phải tham gia, anh đừng quên đó.”

“Vicky, chuyện đó, gần đây sau khi tan ca anh còn có việc, em giúp anh từ chối mấy bữa tiệc không cần thiết đi. Nếu như bắt buộc phải đi, thì em bảo Phương Trạm Hoành đi giúp anh, cứ vậy đi, anh phải đi đây.”

“Vâng. Em sẽ ghi chép lại.” Vicky gác máy, ấn vào huyết thái dương. Gần đây hành vi của giám đốc Mạnh có chút kỳ lạ, chẳng lẽ đang yêu đương nữa sao? Trong lúc cô đang nghĩ như vậy, cửa văn phòng tổng giám đốc mở ra, Mạnh Phi Phàm mỉm cười với cô, rồi rời khỏi.

Lúc này Vicky càng hiểu rõ hơn, giám đốc Mạnh bắt đầu mùa xuân thứ hai rồi. Hy vọng lần nay anh ấy sẽ thuận buồm xuôi gió. Chỉ có như vậy, mình mới có thời gian đi xem mắt chứ!

Mạnh Phi Phàm chạy nhanh rồi lại chậm, trên đường xe kẹt cứng, cuối cùng đến sáu giờ mười phút mới chạy đến toà nhà, nhưng anh lại nhìn thấy một cảnh làm anh rất bức bối.

Một tên đàn ông dáng người cao to, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, đang mở cửa cho Diệp Giai Nung, Diệp Giai Nung quay đầu nhìn một lát, rồi lên xe. Tên đàn ông kia từ chỗ ghế phụ quay người đi về phía ghế lái, anh nhìn thấy rõ gương mặt của kẻ đó, thì ra chính là Nam Hạo!

Diệp Giai Nung, em dám làm vậy với anh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chịu đả kích

Dịch: Thanh Dạ

Mạnh Phi Phàm lập tức quay đầu xe, bám theo sau xe của Nam Hạo.

Gân xanh nổi lên trên mu bàn tay đang cầm vô-lăng của anh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc xe phía trước, một chiếc Volkswagen Phaeton với vẻ bên ngoài vô cùng bình thường, hoà vào dòng xe trong thành phố G, không hề gây nên bất cứ sự chú ý nào. Xem ra, thằng nhóc này cũng hiểu ý Diệp

Giai Ngưng ta.

Do bản tính kiêu ngạo từ trong trứng nước của anh, do đó anh không gọi điện thoại cho Diệp Giai Ngưng. Đáng lẽ, chỉ cần anh gọi một cuộc điện thoại thì có thể giữ chân cô lại, nhưng anh vẫn cố chấp bám đuôi cô, anh muốn xem thử cô muốn làm gì với bạn trai trước đây.

Lúc này là giờ cao điểm, chiếc Audi A8 của anh đang chạy về phía trước với tốc độ sên bò. Xe cô chậm chậm chạy về trước, nhưng con giận trong lòng anh lại theo đó “bùm bùm bùm” nổi lên.

Anh khó khăn lắm mới trôi qua được một ngày, còn làm theo yêu cầu của cô, đổi một chiếc xe hơi bình thường, hết sức phấn khởi chạy đi đón cô, cứ tưởng rằng cô sẽ ngoan ngoãn đứng đợi ở chỗ hẹn. Nhưng trăm tính ngàn tính, cũng không ngờ rằng, anh chỉ kẹt xe có hơn mười phút thôi, thì tên họ Nam kia đã chạy đến trước, đón cô đi rồi.

Chạy qua hơn hai cột đèn xanh đèn đỏ, xe chạy phía trước phân luồng, anh dần dần chạy đến gần chiếc Volkswagen Phaeton kia. Cách nhau một chiếc xe, anh có thể thấy rõ mọi chuyện bên trong chiếc xe Volkswagen Phaeton kia, Diệp Giai Ngưng thảnh thơi quay đầu qua, vừa cười vừa nói với Nam Hạo.

Đèn đỏ bật lên, xe cô dừng lại, xe của Nam Hạo cũng dừng lại, anh ta còn đưa tay ra, sờ đầu Diệp Giai Ngưng, không biết Diệp Giai Ngưng nghiêng đầu nói gì, mà Nam Hạo lại hôn trộm một lát lên làn tóc của cô.

Nhìn thấy cảnh này, anh ghen ghét vô cùng. Anh không xém xia đến đèn xanh ở phía trước bật lên, anh quên luôn việc tiếp tục bám theo xe của Nam Hạo, hai tay chỉ lo nắm chặt lấy vô-lăng. Cho đến khi xe ở phía sau bám kèn inh ỏi, anh mới sức tỉnh lại, lúc ngẩng đầu lên, chiếc Volkswagen Phaeton ở phía trước không biết chạy đi đâu mất rồi!

Anh buồn rầu hốt hoảng trong lòng, mất dấu mục tiêu rồi, đành phải lái xe đậu ở bên đường. Sau khi dừng xe lại rồi, anh châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, nhưng nỗi buồn phiền vẫn cứ ứ đọng ở trong lòng, không giải toả được.

Đại đa số đàn ông đều có một suy nghĩ hèn hạ từ trong bản năng rằng: một người phụ nữ chủ động đưa đến tận cửa, bọn họ thường chẳng bao giờ trân trọng cả. Còn người phụ nữ đối xử với bọn họ lúc nóng lúc lạnh, thì bọn họ lại hao công phí sức, dồn hết sức theo đuổi cho bằng được.

Cho nên, khi Tổng Hồng gọi điện thoại cho Mạnh Phi Phàm, anh đang có tâm trạng nóng nảy cực độ. Nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên chữ “Cuộc gọi của Tổng Hồng”, anh cúp máy luôn.

Anh đã căn dặn Frank xử lý công việc của Tổng Hồng từ trước rồi. Cô ta gọi điện thoại ngay lúc này, có lẽ muốn hỏi anh tại sao lại đối xử cô ta như vậy. Mà lúc này đây tâm trạng anh rất tệ, không muốn nhận bất cứ cuộc điện thoại nào. Huống hồ chỉ đây lại là điện thoại của Tổng Hồng. Anh ném điện thoại lên ghế phụ, rồi hút thuốc tiếp.

Song, anh đã xem nhẹ tính nhẩn nại của Tổng Hồng rồi. Người kia thấy anh không nhận điện thoại, vẫn nở nụ cười miệt mài bám cổ điện thoại của anh.

Mạnh Phi Phàm hút hết hai điếu thuốc, điện thoại vẫn rung. Anh chau mày lại, nếu cô ta cứ gọi như vậy, pin trong điện thoại sẽ hết mất. Anh không mang theo pin dự phòng, lát nữa còn phải giữ lại để gọi điện thoại cho Diệp Giai Ngưng nữa.

Vì thế, lần này khi cô ta gọi điện thoại đến, anh nhấn nút nghe máy, hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Có việc gì mà cô gọi gấp vậy?”

Anh lại nghe thấy đầu dây bên kia cất một tiếng cười, nói bằng giọng băng quơ: “Anh muốn biết Nam Hạo đưa Diệp Giai Ngưng đi đâu đúng không nào?” Cô ta nói bằng giọng rất tự nhiên, rất chắc chắn, như biết chắc được anh sẽ nôn nóng hỏi cô ta câu trả lời vậy.

Trái tim của Mạnh Phi Phàm run nhẹ lên, nhìn ngó xung quanh, làm sao cô ta biết được anh đang cấp thiết muốn biết đáp án này chứ?

Anh háng giọng, giả vờ không quan tâm hỏi cô ta: “Cô muốn nói gì đây?” Song, lúc nói lại lên giọng ở âm cuối, chính điều này đã bán đứng tâm trạng căng thẳng ngay lúc này của anh.

Tổng Hồng cất một tiếng cười, nói bằng giọng dịu dàng: “Nếu anh muốn biết Nam Hạo đưa Diệp Giai Ngưng đi đâu. Em có thể dẫn anh đi.” Đúng vậy! Cô ta chắc chắn lòng anh đang sôi ruột vì Diệp Giai Ngưng.

Mạnh Phi Phàm do dự một lúc, trong lòng đang cấp bách muốn biết Diệp Giai Ngưng đã đi đâu, bèn trùng giọng hỏi: “Bây giờ cô đang ở đâu? Tôi đến đón cô!”

Ở bên đầu kia điện thoại, Tổng Hồng đang nở nụ cười khoái trá, nhưng giọng nói lại càng dịu dàng hơn: “Em đang đứng ở cửa quán cà phê Ốc Đảo bên cạnh toà nhà Trác Việt đợi anh đó.”

Mạnh Phi Phàm ném điếu thuốc ngay lập tức, chuyển vô-lăng quay đầu xe chạy về phía toà nhà Trác Việt.

Tổng Hồng ngồi vào ghế phụ xe của anh, lông mày hơi chau lại, từ lúc nào Mạnh Phi Phàm lại lái loại xe này rồi? Nhưng, cô ta chỉ nghĩ thầm trong lòng thôi, không hề tỏ vẻ gì trên gương mặt.

Sau khi cô ta ngồi vào, Mạnh Phi Phàm hỏi địa chỉ, cài đặt hướng dẫn chỉ đường, chạy một mạch như bay đến thành phố D. Trên đường đi không nói lời nào, anh chỉ chăm chú nhìn về phía trước, lúc chạy xe còn nghĩ, nếu nhìn thấy thẳng nhãi kia, có cần quật nó ngã xuống không ta.

Xe dừng lại ở một toà nhà có kiến trúc cổ điển, anh thấy khó hiểu bèn nhìn về phía Tống Hồng, hỏi: “Ồ đây sao?”

“Đúng vậy! Chính là chỗ này. Hội sở Trà Hương. Chi nhánh Trà Hương ở thành phố G anh từng đến rồi mà.” Tống Hồng tao nhã cời đai an toàn ra, đợi anh mở cửa xe cho mình, lúc này cô ta mới mang đôi guốc mười phân bước xuống xe.

Đi vào bên trong hội sở Trà Hương, đến quầy tiếp tân, một cô tiếp tân mặc áo sùan xám đỏ hỏi có thể VIP không. Tống Hồng mới lấy ra một tấm thẻ vàng màu cát xám đưa cho cô ấy, sau khi đợi nhân viên đăng ký xong, rồi dẫn đường đi về phía trước.

Hai người đi theo cô gái mặc sùan xám đi xuyên qua một rừng trúc anh biếc, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Đi ra ngoài rừng trúc, liễu rũ hoa nở, phía trước hiện ra một dòng suối sâu màu xanh ngọc bích, rêu xanh mon môn, yên tĩnh mà tao nhã.

Một người luôn tự cho mình không biết gì là thú vui tao nhã như Mạnh Phi Phàm cũng phải thốt lên lời khen ngợi từ trong lòng “nơi này thật là đẹp!” Nhưng, một giây sau, gương mặt điển trai liền toát ra hơi thở nguy hiểm

Cái thằng nhãi họ Nam kia, cũng biết cách tán gái thật! Anh lại tự trách mình, tại sao mình lại không nghĩ ra, phải đưa cô đến nơi có cảnh đẹp như vậy, để cùng nhau thưởng trăng ngắm hoa chứ.

Trong lúc anh đang nghĩ như vậy, cô gái mặc áo sùan xám đưa hai người họ vào trong một gian phòng độc lập, có tấm bình phong bằng gỗ tử đàn được trạm khắc vài bông hoa, lại mở thêm một cánh cửa nữa, đi vào trong gian phòng.

Mạnh Phi Phàm chỉ cảm thấy được bùng sáng mờ mang thêm, bên ngoài cửa sổ sát đất chính là dòng suối khi nãy nhìn thấy ở dọc đường, dưới dòng suối xanh ngọc bích kia còn có một tảng đá lớn, bên trên còn có khắc chữ “Trà” nữa.

Sau khi cô gái mặc áo sùan xám lui ra ngoài, anh nhìn xung quanh, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Nam Hạo và Diệp Giai Ngung, anh chau mày lại, hỏi với giọng buồn rầu: “Bọn họ đâu rồi?”

Tống Hồng nở nụ cười xinh đẹp, chỉ ra phía ngoài cửa sổ, nói với anh: “Đấy, đang ngồi ở gian phòng kế bên kia.”

Quả nhiên, anh nhìn về phía bên kia theo hướng tay cô ta chỉ, bên trong một gian phòng khác ở bên dòng suối, Diệp Giai Ngung đang ngồi một bên với một người phụ nữ trung niên. Hai người họ ngồi xéo với cửa sổ, vừa hay anh có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Trên gương mặt của Diệp Giai Ngung nở nụ cười tự nhiên, thỉnh thoảng còn quay đầu chăm trà cho người phụ nữ trung niên bên cạnh. Gương mặt của hai người có chút giống nhau, Mạnh Phi Phàm đoán người phụ nữ trung niên kia chắc hẳn là mẹ của cô. Người phụ nữ trung niên đó đang nói chuyện rất vui vẻ với người ngồi đối diện.

Ánh mắt của anh loé lên một lát, tầm mắt di chuyển đến người đối diện hai mẹ con. Đứng ở góc độ này của anh nhìn qua đó, chỉ có thể nhìn thấy hai cái bóng. Một cái bóng là của người phụ nữ búi tóc còn một cái bóng của một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nhạt sọc xéo. Không còn gì để nghi ngờ, người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nhạt sọc xéo kia nhất định là Nam Hạo.

Còn người phụ nữ búi tóc thì anh không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng theo cách ăn mặc và trang điểm của bà ấy, còn có khí chất tao nhã, hơn nữa còn vô cùng uy nghiêm. Trong lòng anh vang lên một tiếng lộp độp, con nhím kia mỗi lần gặp người có chút uy nghiêm, thì liền đầu hàng thua trận rồi, Nghĩ đến đây, lòng anh lại treo lơ lửng.

“Người kia là ai?” Mạnh Phi Phàm chỉ người phụ nữ ngồi kế bên Nam Hạo, hỏi Tống Hồng.

“Người đó là mẹ của Nam Hạo.” Tống Hồng trả lời, rồi nói thêm: “Bà ta cũng chính là bà chủ đứng ở phía sau ‘hội sở Trà Hương’ này. Bà ta là vợ sau của ông Nam Tuyên Bình. Sau khi người vợ cả của ông Nam Tuyên Bình qua đời, bà ta từ Đài Loan đến thành phố D lập nghiệp, vừa hay gặp được ông Nam. Cho nên, tuổi hai vợ chồng họ chênh nhau ít nhất cũng phải trên mười tuổi.”

“Ồ? Thì ra là vậy.” Anh rất ngạc nhiên khi Tống Hồng lại nắm mọi chuyện một cách tường tận như vậy, nhưng càng làm cho anh ngạc nhiên hơn đó chính là mục đích ngày hôm Nam Hạo đưa Diệp Giai Ngung đến đây, chẳng lẽ là? Nam Hạo dẫn Diệp Giai Ngung đi ra mắt người lớn sao?”

“Nam Hạo từng cầu hôn Diệp Giai Ngung. Đây là lần thứ hai cô ấy gặp mẹ anh ta. Nghe nói, mẹ Nam Hạo rất thích Diệp Giai Ngung. Mà, mẹ Nam Hạo và mẹ Diệp Giai Ngung lại là bạn bè lâu năm, có mối quan hệ tốt vô cùng.”

“Nam Hạo từng cầu hôn Diệp Giai Ngung sao? Diệp Giai Ngung từng gặp mẹ cậu ta một lần sao?” Mạnh Phi Phàm thầm ngạc nhiên trong lòng.

Tống Hồng không hề bỏ lỡ vẻ sùng sốt, do dự, căng thẳng lướt qua trong mắt anh, nói: “Đúng vậy, nghe nói lần đầu tiên gặp mặt, bà Nam rất hài lòng về Diệp Giai Ngung.”

“Sao cô lại biết nhiều chuyện vậy chứ?” Anh hỏi với vẻ nghi ngờ, quay đầu nhìn cô ta, tại sao cô ta lại biết nhiều đến vậy, đã vậy còn biết mọi chuyện rõ ràng đến thế chứ?

Tống Hồng hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Anh biết không? Nam Hạo từng hại em gái em sống không bằng chết, nó vốn dĩ đã có một tương lai rộng mở, bây giờ chỉ có thể ở trong viện điều dưỡng, thành một kẻ vô dụng. Tuổi trẻ tươi đẹp của một cô gái, bây giờ lại phải sống trần trọc ở các viện điều dưỡng khác nhau.”

Cứ nói, cứ nói, khoe mắt của cô ta đỏ lên, sống mũi chua xót, hai mắt ướt đẫm nước mắt trong nháy mắt. Cứ mỗi lần nhắc đến em gái, cô ta chỉ biết

nghiến răng nghiêng lợi với Nam Hạo, ngay cả tâm trạng ủ rũ đến diễn kịch cũng bỏ luôn.

“Thì ra là vậy. Cho nên, cô hận cậu ta, cô muốn tôi hợp tác với cô đối phó cậu ta, đúng không nào?” Cái cơ này có thể chấp nhận được. Trong lòng Mạnh Phi Phàm đang cân nhắc điều này.

Tổng Hồng rút một tờ khăn giấy ở trên bàn, lau đi nước mắt ở khoé mắt. Lúc này mới nhìn Mạnh Phi Phàm, mỉm cười.

“Đúng vậy, lý do lúc này là nguyên nhân chính. Nhưng, vẫn còn một nguyên nhân khác đó là, Phi Phàm, em thật lòng rất yêu anh. Cho dù anh đối với em có tình cảm như thế nào, em chỉ mong có thể âm thầm ở bên cạnh anh, chỉ cần chia sẻ buồn phiền với anh, đối với em cũng đủ lắm rồi. Cho dù anh yêu Diệp Giai Ngưng, em cũng bằng lòng chúc phúc cho hai người.

Có lẽ người rơi vào bể tình chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc sẽ giảm xuống mức thấp, người rơi vào bể tình như Mạnh Phi Phàm cũng sẽ giãy dụa trong tiêu chuẩn về chỉ số cảm xúc, Tổng Hồng nói những lời như vậy anh đương nhiên rất thích nghe. Cô ta nói như vậy còn làm cho anh có chút cảm động.

“Tổng Hồng à, cô là một cô gái tốt. Nhưng cô không cần phải lãng phí tình cảm của mình cho tôi đâu. Cô xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn yêu thương cô.”

“Không, không đâu, Phi Phàm, điều này là do em muốn vậy. Anh đừng khuyên em nữa. Em thật lòng chỉ muốn đứng ở một nơi gần anh. Mỗi ngày được nhìn thấy anh, nghĩ đến anh, là tốt lắm rồi. Cho nên, Phi Phàm à, anh đừng đuổi em đi, có được không anh? Lúc anh cần một người nghe anh tâm sự, em có thể ở bên cạnh anh.” Cô ta ngước gương mặt đầy nước mắt, giọng điệu rất tha thiết.

“Do nội bộ công ty ‘Amy’ tái cơ cấu lại, cho nên đó phải phân luồng một bộ phận nhân viên. Vì vậy, đây là nguyên nhân chính tôi bảo Frank sa thải cô. Hãng đá quý ‘Bảo Các Lệ’ là hãng đá quý lớn nhất thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Phi Phàm, phong cách của cô thích hợp làm người đại diện cho hãng đá quý này, chỉ bằng cô đổi hướng đi mới thử xem”

Mạnh Phi Phàm không phải là người có lòng dạ sắt đá, nghe cô nói những lời cảm động như vậy, anh nghĩ lại mình làm vậy có phải quá tuyệt tình rồi hay không?

“Cám ơn, cám ơn Phi Phàm.” Tổng Hồng nín khóc mỉm cười, nhìn anh chăm chú bằng ánh mắt đong đầy tình cảm.

Cái nhìn thâm thiết tình cảm kia của cô ta làm cho cả người Mạnh Phi Phàm không được tự nhiên.

Anh âm thầm tự giễu chính mình, người đã lớn từng tuổi này rồi, làm bất cứ việc gì cũng có chút lực bất tòng tâm rồi. Nếu như vào mười năm trước, khi mình chỉ mới hai mươi mấy tuổi đầu, ý chí hăng hái, trước hô sau đáp, bên cạnh còn có vô số người đẹp vây quanh, ai ai cũng muốn đưa nhau dâng hiến cho anh, anh có bao giờ cảm thấy mất tự nhiên đâu?

Trong lúc bầu không khí trở nên lúng túng, tiếng gõ cửa vang lên. Tổng Hồng trả lời lại một câu: “Mời vào.”

Hai nghệ nhân pha trà mặc bộ sườn xám được trang trí bằng hoạ tiết sứ gốm sứ lượn lờ bước vào, hai người đó sắp xếp dụng cụ ở trên bàn gỗ khắc hình hoa lê. Trong đó có một cô rất xinh đẹp nhìn về phía Mạnh Phi Phàm, nở nụ cười ngọt ngào: “Thưa quý khách, trà quý khách chọn là trà đạo, sau đây chúng tôi xin biểu diễn nghệ thuật trà đạo độc nhất chỉ có ở hội sở Trà Hương của chúng tôi.”

Tổng Hồng chau mày lại, liếc nghệ nhân pha trà vừa mới mở miệng, hai đôi mắt cứ nhìn Mạnh Phi Phàm kia. Trong lòng cô ta có chút không vui, nhưng trên gương mặt vẫn mỉm cười, nói: “Không cần làm phiền hai cô đâu. Tôi từng học qua lớp nghệ thuật trà đạo. Hôm nay vị này là khách quý của tôi, phải tự tôi pha trà mới đúng.”

Hai nghệ nhân kia vô cùng ngạc nhiên, không dám làm trái ý khách, đành phải lui ra.

Dưới cái nhìn chăm chú đầy ngạc nhiên của Mạnh Phi Phàm, bàn tay trắng nõn của Tổng hồng chuyển động, ngón tay thành thạo bày dụng cụ pha trà ra.

Đội thêm một lát, cô ta mới pha xong một ấm trà Ô Long. Cô ta mỉm cười đưa chun trà đặt trước mặt anh, nói: “Anh uống thử xem, đây là trà Ô Long Đổng Đình ngon nhất ở hội sở Trà Hương này đó.”

Mạnh Phi Phàm nghe theo, bưng chun trà nhỏ màu trắng bằng sứ lên, hóp nhẹ một hơi, mùi hương thoang thoang quen thuộc trong miệng, ngay lập tức hoá thành một mùi hương thơm ngát chạy thẳng vào trong lòng. Mùi hương quen thuộc này, cho dù đã trôi qua N năm đi nữa, anh vẫn nhớ rõ như in trong đầu. Đây chính là loại trà Ô Long Đổng Đình Trác Nhu thích nhất.

Anh vừa nghĩ đến cô ấy, trong lòng chợt cảm thấy chua chát. Đã trôi qua biết bao nhiêu năm rồi, cần gì phải nhớ lại chứ.

Anh đặt chun trà xuống, vô thức quay đầu nhìn về gian phòng ở bên dòng suối xanh ngọc bích kia.

Diệp Giai Ngưng vẫn nở nụ cười dịu dàng ngồi đó, hoặc ngồi nghe, hoặc nói khẽ. Nhưng, anh không nghe được cô đang nói những gì. Nhưng nhìn thấy gương mặt rạng ngời tươi cười kia của cô, dường như cô rất vui về thì phải?

Anh vô thức nắm chặt chun trà đang cầm ở trong tay, một sự đổ kỵ lướt nhanh qua trong đôi mắt anh. Ô! Thì ra anh đang biết đổ kỵ rồi. Khi anh nhận ra được nỗi niềm nhỏ bé này của mình, thì bật cười khanh khách. Trong cuộc đời của anh từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện hai chữ “đổ kỵ” này. Vậy mà bây giờ...

Thực ra, anh đã hiểu lầm Diệp Giai Ngưng thật rồi.

Diệp Giai Ngưng vào lúc này đây, ngồi bên cạnh là mẹ mình, trước mặt là Nam Hạo và bà Nam. Cô bị bao vây ba phía, khổ sở lắm chứ. Cho dù lòng cô đang nóng như lửa đốt, cũng không thể biểu hiện ra mặt chút nào.

Cô xem ba người kia như không khí vậy, lén lút nhìn điện thoại ở trong túi. Nhưng mà, điện thoại hôm nay không cất lên một tiếng chuông đến kỳ lạ.

Chẳng giống với tính cách của Mạnh Phi Phàm chút nào hết!

Lần nào anh đến tìm cô, không phải luôn gọi ban hành cái điện thoại này sao? Sao hôm nay, anh lại quá lạ chẳng gọi đến cuộc nào cả? Anh rất cuộc sao rồi nhỉ? Không phải anh nói sáu giờ đến đón cô sao? Sao hôm nay lại lỡ hẹn rồi? Chẳng lẽ anh xảy ra chuyện gì rồi sao?

Trong lúc cô đang rối ren nghĩ vớ vẩn, thì đột nhiên nghe thấy bà Nam dịu dàng ngồi trước mặt đang nói gì đó với mẹ. Mẹ mỉm cười vỗ tay cô, nói: “Giai Giai nhà chúng tôi quả không hiểu chuyện rồi, hiếm khi thấy bà đánh giá cao nó như vậy.”

Cô chẳng để tâm hai người họ đang nói gì, chỉ gật đầu hù theo.

Nhưng mà, có gì đó không đúng nha. Cô nhận thấy trên gương mặt mẹ và bà Nam nở nụ cười hài lòng, ánh mắt của Nam Hạo ngồi trước mặt cũng toả ra sự thoải mái như trút được gánh nặng. Gương mặt căng thẳng lúc này của anh, bây giờ lại nở nụ cười thoải mái.

Lúc này họ nói gì vậy? Cô chẳng nghe thấy cũng chẳng hiểu gì liền gật đầu rồi? Trái tim cô nhảy lên, tỉnh táo lại.

Nhưng cô vẫn chưa mở lời hỏi họ vừa này đang nói gì.

Thật đúng lúc, bà Nam quay đầu nói với Khâu Lệ Như: “Áy, chị Lệ Như này, em chưa từng thấy thằng Hạo nhà chúng em quan tâm cô gái nào như vậy đâu. Chị nhìn xem, hôm qua em vừa mới từ Canada về, nó liền đưa Giai Giai đến gặp em rồi. Tối hôm qua, nó còn thúc giục em mãi phải mau chóng sắp xếp thời gian gặp chị đó. Hôm nay, chúng ta ở đây quây quần với nhau, không chỉ để ôn chuyện cũ, mà còn để trút được nỗi lòng vì hai đứa trẻ này. Chúng ta xem gần đây có ngày nào tốt hay không, mau chóng làm lễ đính hôn cho chúng nó thôi.”

Những lời này bà nói rất nhỏ nhẹ, nhưng nó giống như sấm sét làm nổ tung trong màn nhĩ, trong đầu Diệp Giai Ngưng vang lên tiếng nổ ầm, tạm thời chẳng biết nên làm gì. Gì chứ? Lúc này hai người họ lại đang bàn bạc về chuyện đính hôn sao?

Lúc ba người đang nói chữ “được” với nhau, cô vội vàng cắt đứt lời nói của họ: “Di à, lúc này, cháu, cháu không nghe rõ. Thật ra, cháu và Nam Hạo còn nhỏ, đừng nên nói về chuyện cưới hỏi. ...”

Bà Nam cho rằng cô đang xấu hổ, cười mỉm nhìn cô, rồi nhìn Khâu Lệ Như, nói: “Giai Giai là một cô gái dễ xấu hổ, sau này những chuyện hôn nhân như thế này, người lớn chúng ta tự bàn bạc là được rồi. Đùng rồi, chị Lệ Như này, buổi chiều nếu chị không bận gì, chúng ta cùng đi SPA nhé.”

Nói xong, bà còn nháy mắt với người phụ nữ ngồi trước mặt đang sững sờ với những lời con gái vừa nói lúc này, Khâu Lệ Như tỉnh táo lại, nói “được” liên tục.

Bà Nam quay đầu căn dặn Nam Hạo: “Hai đứa ngồi đây nói chuyện đi nha.” Nói xong, hai người mẹ dắt tay nhau rời khỏi gian phòng.

Trong lòng Nam Hạo như trút được một tảng đá lớn, anh vô cùng vui sướng. Anh biết rõ mẹ của Diệp Giai Ngưng nhất định sẽ đồng ý cuộc hôn nhân của hai người, cho nên mới cứ thúc giục mẹ sắp xếp buổi gặp mặt chiều nay.

Hừ! Mạnh Phi Phàm à, lần này quyết định của tôi làm đủ nhanh, đủ cấp tốc, đủ gấp rút rồi nhỉ! Miệng của Giai Giai đồng ý với anh thì có ích gì chứ? Tôi đã nói với anh rồi, chuyện hôn nhân cả đời người, cần phải qua được cửa của cha mẹ mà!

Mạnh Phi Phàm lạnh người hắc xì một cái, đứa nào đang nói xấu sau lưng mình nhỉ?

Anh chăm chú nhìn về phía gian phòng của Diệp Giai Ngưng, vừa hay nhìn thấy cảnh thế này đây: Nam Hạo nắm lấy bàn tay đang đặt ở trên bàn của Diệp Giai Ngưng, miệng không biết đang nói gì đó. Diệp Giai Ngưng mỉm cười nhìn Nam Hạo, hai tay vẫn để cậu ta nắm.

Hình ảnh hai người “yêu thương cuộn cuộn, tình cảm nồng nàn” kia đã làm cho thần kinh của Mạnh Phi Phàm chịu đã kích! Một con giận dữ, không kiềm chế được mà trào dậy, nếu so với đầu óc bình tĩnh dầm dãi lăn lộn ở trên thương, thì giờ phút này đây chẳng thể nào kiểm soát được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chọn một trong hai

Chính vào lúc cơn tức giận của Mạnh Phi Phàm dâng cao tới mức anh không kiểm soát chính mình, chính vào lúc anh tính dờn tầm mắt khỏi cảnh chói mắt kia, cũng chính vào lúc anh tính đứng dậy phá cửa chạy đi tìm Nam Hạo đánh một trận, thì anh chợt nhìn thoáng thấy Diệp Giai Ngưng đang cúi đầu chau mày lại.

Trong lòng anh bất chợt có một ý nghĩ khác! Cái ý nghĩ này làm cho cơn tim đang nóng nảy của anh, đột ngột có một làn gió xuân của tháng hai thổi nhẹ qua, trở nên bình tĩnh đến lạ thường.

Anh biết rõ, Diệp Giai Ngưng luôn có thói quen này. Khi cô không thích thứ gì đó, nhưng vì bận tâm đến cảm nhận của người khác, trên mặt cô luôn nở nụ cười, nhưng lòng cô cứ vô thức chau lại.

Động tác nhỏ này của cô, anh đã vô tình phát hiện ra trong khoảng thời gian sớm chiều ở chung với nhau.

Giờ phút này, động tác nhíu mày này với anh mà nói, giống như anh vừa được uống một viên thuốc an thần vậy. Thì ra, cô không hề thích Nam Hạo nắm tay mình. Chẳng qua cậu ta cứ một mực nắm lấy tay cô, mà cô không đẩy ra chỉ vì muốn giữ thể diện cho cậu ta.

Cô nhóc này, mọi khi không phải luôn thích giả bộ làm con nhím xù lông sao? Tại sao ở trước mặt thằng quý đó lại giống một chú thỏ con một chút? Nhưng, con thỏ nổi giận cũng biết cắn người đó nha!

Nghĩ đến đây, trong lòng anh tuy vẫn còn khó chịu, nhưng trên môi lại vô thức nở một nụ cười khê như có như không.

Tổng Hồng vẫn lẳng lặng chờ anh nổi giận, chờ tới khi anh mất bình tĩnh, chờ đến khi anh xông vào gian phòng sát vách rồi đánh một trận sòng mái với Nam Hạo. Hai người họ cho dù ai thắng ai thua, thì cả hai đều bị thua thiệt, “trai cò mổ nhau, ngư ông đắc lợi” chính là cô ta.

Cô ta đã liên hệ với các ký giả và truyền thông rồi, chỉ cần hai người họ đánh nhau, cô ta sẽ để cho những ký giả núp trong chỗ bí mật chụp lại cảnh đó.

Mấy bài báo là cái thích nhất là chộp lấy những chuyện hay xảy ra đến phát ngán trong những gia đình giàu có. Sau khi mấy tay nhà báo chộp được tin tức nặng ký này, thì sẽ thổi phồng sự thật lên một cách trắng trợn rằng hai người bọn họ đánh nhau vì một người phụ nữ, để xem bọn họ còn biết để mặt mũi ở đâu? Hừ! Miếng đất ở ngoại thành kia, hai người họ ai cũng đừng mơ lấy được.

Sau đó, cô ta sẽ tìm lúc thích hợp chạy đi tìm Lâm Hiểu Quân, lấy miếng đất đó cho Mạnh Phi Phàm. Như vậy, anh sẽ biết ơn cô ta, cô ta sẽ có cơ hội ở lại bên cạnh anh rồi.

Ha ha, cô ta suy tính rất kỹ càng, cô ta cho rằng mọi thứ đều đã nằm trong lòng bàn tay rồi.

Nhưng, chính hành động nở nụ cười khê của Mạnh Phi Phàm lúc đó lại làm cho cô ta hết hồn.

Cô ta từng nghe người khác nói rằng, năng lực công kích đối thủ của Mạnh Phi Phàm ở trên thương trường là vô hình. Hơn nữa, khi mà trong lòng anh có một dự tính nào, anh luôn nở một nụ cười khê như có như không. Nụ cười này của anh được những đối thủ ở trên thương trường gọi là “Nụ cười của quỷ sa tăng”.

Không được, cô ta không thể để anh bình tĩnh lại được, anh nhất định phải nổi cơn tam bành, anh nhất định phải lỗ mãng cộc cằn, cô ta mới có cơ hội thực hiện kế hoạch.

Trong cái khó ló cái khôn, trong đầu cô ta lại xuất hiện một ý nghĩ khác.

“Phi Phàm à, anh cũng đừng trách cô Diệp. Dù sao Nam Hạo cũng là bạn trai đầu tiên của cô ấy. Hai người họ chia tay chỉ vì hiểu lầm nhau, bây giờ Nam Hạo quay trở lại theo đuổi cô ấy, mà điều kiện Nam Hạo tốt như vậy, làm gì có người con gái nào không xiêu lòng, từ chối sự theo đuổi của cậu ấy chứ. Anh đừng trách cô ấy nha.”

“Ừ. Cô cũng biết người biết ta nhi.” Mạnh Phi Phàm dờn tầm mắt, đôi mắt sáng của anh nhìn thẳng vào gương mặt đang lo lắng thay cho anh của Tổng Hồng.

Sau khi anh bình tĩnh lại, anh tính biến tình trường thành chiến trường để đối phó, mà suy nghĩ của anh ngay lúc này đây cũng rõ ràng hơn. Trong hồ lô của cô ta đang bán thuốc gì, anh tin anh vẫn nhìn rõ mồn một.

Tổng Hồng nghe xong lời khen ngợi của anh, gương mặt bỗng đỏ lên, nói chuyện thật chậm rãi: “Người hiểu rõ anh nhất, không phải bạn của anh, mà là kẻ thù của anh.” Lúc này có phải cô ta quá nóng vội, biểu hiện quá lộ liễu sao? Một người khôn khéo như Mạnh Phi Phàm, làm gì dễ dàng bị qua mặt đến vậy.

Cô ta điều chỉnh lại suy nghĩ trong lòng, cúi đầu châm đầy một ly trà Ô Long, đưa cho anh, nói tiếp.

“Mẹ của Nam Hạo Trang Tú Dung là con gái của ông chủ Trà trang ‘Tú Lệ Giang Nam’ Trang Nhạc Hâm ở Đài Loan. Bà ấy hai mươi tuổi gả cho Nam Tuyên Bình bốn mươi lăm tuổi, từng làm xông xáo dư luận trong giới kinh doanh ở đại lục và Đài Loan. Trang Tú Dung không những thông minh xinh đẹp, mà còn là người có điều kiện, bà ấy rất biết cách đối nhân xử thế. Nghe nói, gần đây bà ấy qua lại rất thân thiết với mẹ của phó thị trường Cao vừa nhận chức.”

Cô ta vì muốn có được sự tin tưởng của Mạnh Phi Phàm, nên buộc phải tiết lộ một số thông tin có lợi và đáng cậy cho anh.

Quả nhiên, Mạnh Phi Phàm vừa nghe xong những lời này, ánh mắt nhìn cô ta đột ngột thay đổi. Lúc này còn thờ ơ không đếm xỉa, dè dặt đề phòng, thì bây giờ lại tỏ ra tán thưởng, nói: “Tổng Hồng à, cô cũng là một người giỏi giang xinh đẹp, thâm tàng bất lộ nha. Nếu như cô thất nghiệp rồi, cô có thể đổi nghề sang làm thám tử từ đó.”

Điều anh nói là sự thật. Trong thời gian tranh giành miếng đất ở ngoại thành, anh đã bảo Phụng Trại Hoành đi nghe ngóng tin tức, nhưng những tin thằng nhóc này đưa về, chưa từng đề cập đến những mối quan hệ bên trong của mẹ Nam Hạo.

Trong lòng anh tự có cân nhắc bên nặng bên nhẹ, mỉm cười nói với Tổng Hồng: “Ồ đòi khó gặp được một người tri kỷ. Mà có một người đẹp làm tri kỷ lại càng là chuyện khó. Nào, tôi lấy trà thay rượu, cảm ơn những thông tin lúc này của cô.”

Tổng Hồng dè dặt mỉm cười, cầm chun trà bằng sứ trắng lên, cụng nhẹ vào chun trà của anh, rồi uống sạch một hơi.

Được thôi, kế hoạch của cô ta không dùng được. Vậy thì, phải khởi động kế hoạch tiếp theo thôi. Nam Hạo, phải xem sự phối hợp của cậu rồi!

Mạnh Phi Phàm uống xong chun trà, ánh mắt lại nhìn về gian phòng kia, nhưng không nhìn thấy bóng dáng hai người kia. Anh lập tức đứng dậy, tính đi về phía bên đó.

Tổng Hồng lại kéo anh lại, đặt một ngón tay ở trên môi, làm động tác im lặng. Mạnh Phi Phàm không nói chuyện nữa, nhưng lại nghe thấy có tiếng phát ra từ phía bên ngoài gian phòng.

Anh rón rén đến gần, vèn màn trúc lên, đúng lúc nhìn thấy Nam Hạo và Diệp Giai Ngưng sóng vai đi với nhau.

“Giai Ngưng à, gần đây em có rảnh không? Chúng ta cùng nhau đi du lịch đi. Lúc trước em cứ rêu rao muốn đi Provence ngắm hoa lavende nở rộ mà. Provence có thể là sự lựa chọn đầu tiên cho tuần trăng mật của chúng ta.”

“Nam Hạo à, em đã nói rồi, chuyện hôn nhân này, anh hãy cho em có thời gian suy nghĩ kỹ đã. Mẹ em đã đồng ý rồi, nhưng không có nghĩa em cũng đồng ý.” Diệp Giai Ngưng lắc đầu nói. Nam Hạo bắt đầu từ lúc nào lại tự cho mình là đúng vậy? Cô thật sự không thể nào chấp nhận được anh thay đổi lớn đến vậy.

Còn nữa, gần đây cô rất rối rắm, một bên là Mạnh Phi Phàm vô cùng ngang ngược cầu hôn cô, còn một bên là Nam Hạo cứ từng bước bức ép cầu hôn cô. Cái cảm giác bị ép cầu hôn thật chẳng dễ chịu chút nào. Cô cần phải có thời gian để tiêu hoá hết những chuyện này mới có thể đưa ra một quyết định không khiến bản thân phải hối hận.

Cô vừa dứt lại, đột nhiên nghe thấy phía sau, tiếng kéo cửa gỗ “rào” vang lên. Cô quay đầu lại theo bản năng, nhìn Mạnh Phi Phàm tức giận bước nhanh từ trong gian phòng ra. Ở phía sau anh, còn có Tổng Hồng đang mỉm cười!

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời?! Cô nhìn vào ánh mắt đang nổi giận hừng hực của Mạnh Phi Phàm, vô thức lùi về phía sau một bước. Chẳng lẽ tình cảnh tương tự lại xảy ra thêm lần nữa sao? Chỉ là, lần này Tổng Hồng dẫn Mạnh Phi Phàm đến bắt gian cô và Nam Hạo!

Nhưng cô không ngờ, Mạnh Phi Phàm lại đi đến bên cạnh cô, kéo cô vào trong lòng mình, còn hôn nhẹ lên tóc cô, nói bằng giọng dịu dàng: “Giai Giai à, thì ra em ở đây. Chiều hôm nay anh có khách hàng quan trọng nên đến đây bàn chuyện làm ăn, lúc vừa nói chuyện xong, anh mới phát hiện qua giờ hẹn rồi. Anh có lỗi với em quá, vốn dĩ hôm nay anh phải đến đón em.”

Thì ra hôm nay anh không đến toà nhà Trác Việt đón cô!

Diệp Giai Ngưng yên tâm, nhưng lại vô cớ bức bối. Nếu anh không buông con chim bồ câu cô đây, thì làm gì bị Nam Hạo bắt được, bị kéo đến đây gặp người lớn chứ. Gặp người lớn thì thôi đi, bây giờ hai bà mẹ đều nhìn vừa mắt nhau, cho dù cô có nghĩ như thế nào, thì cũng đã định sẵn ngày đính hôn rồi.

Cô đè nén cơn giận trong lòng, nói với giọng bức bối: “Sau này nếu chuyện gì anh không làm được, thì đừng có hứa. Làm hại người ta đợi lâu đến vậy.”

Cô giận rồi, chứng tỏ người cô quan tâm là anh! Thái độ của cô làm cho trái tim anh vui sướng hết biết. Mà điều hiển nhiên, trên mặt anh tỏ đầy vẻ áy náy, còn mặc kệ những người xung quanh đưa một ngón tay lên, thề thốt nói rằng: “Giai Giai à, hôm nay là anh không đúng, anh nhận sai mà, anh biết sai rồi còn chưa đủ à! Anh thề với em, sau này anh hứa với em chuyện gì, anh nhất định sẽ làm được. Ví như, mấy ngày trước anh cầu hôn với em, nếu em một mực không đồng ý, vậy hôm nay anh cầu hôn thêm một nữa nha.”

Diệp Giai Ngưng ngượng chín mặt, nhìn anh bằng ánh mắt ngượng ngập rồi nói: “Sao anh, sao anh...” Cô vốn dĩ muốn nói là, sao anh lại vô lại vậy. Nhưng vừa nhìn thấy Nam Hạo và Tổng Hồng đứng ở bên cạnh, cô lại vội vàng nuốt trọn nửa câu sau vào trong bụng.

Nam Hạo nhìn thấy hai người đứng kế bên liếc mắt đưa tình với nhau, trong lòng khó chịu, chỉ có thể ho khan vài tiếng, nói với cô: “Giai Ngưng à, đề nghị khi này của anh, em nhớ suy nghĩ kỹ lại nha.”

“Đây không phải là ngài Nam Hạo sao? Sao ngài lại ở đây vậy?” Mạnh Phi Phàm nghe thấy Nam Hạo nhắc lại cái đề nghị kia thêm một lần nữa, anh giả vờ như vừa nhìn thấy anh ta, vẻ mặt như vừa bừng tỉnh: “Lúc này anh mới đề nghị với Giai Giai nhà tôi chuyện gì vậy, anh nói tôi nghe thử xem!”

Nam Hạo chau mày lại, nói: “Chuyện giữa tôi và Giai Ngưng, không cần ý kiến của anh.” Người này sao giống như âm hồn không tan vậy chứ?! Không chỉ là âm hồn không tan, mà còn là tên mặt dày mày dạn, cứ đeo bám riết không buông.

Mạnh Phi Phàm chẳng quan tâm Nam Hạo nghĩ gì, nắm lấy tay Diệp Giai Ngưng, nói: “Chúng ta đi thôi. Em ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, về nhà anh làm

cho em ăn. Lần trước em nói món cháo gà ăn ngon...”

“Nam Hạo, em đi trước đây. Tạm biệt.” Diệp Giai Ngưng đành phải quay đầu mỉm cười nói tiếng xin lỗi Nam Hạo. rồi vội vàng đi theo Mạnh Phi Phàm ra về. Còn về phần tại sao hôm nay anh lại có mặt đúng lúc ở đây, cô cũng chẳng muốn biết.

Nam Hạo nhìn Mạnh Phi Phàm dắt Diệp Giai Ngưng đi, chợt có chút ngẩn ngơ, vốn dĩ Nam Hạo và Tống Hồng đã dàn dựng sẵn tiết mục rồi, nhưng không hiểu sao lại thành như vậy! Anh ta không phải nên vô cùng tức giận mà mắng cô ấy bắt cả hai tay, sau đó, khi Diệp Giai Ngưng chịu uất ức, anh sẽ thừa cơ an ủi cô sao?

Tống Hồng cũng nhìn chằm chằm bóng dáng hai người họ rời khỏi, cũng sững người! Trong lòng cô ta đã chuẩn bị trước tâm lý rồi, lúc này quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt đỏ đần của Nam Hạo, khoe miệng cô ta nhếch lên, lời nói mang theo sự mỉa mai: “Xem ra địa vị của cậu trong lòng cô ấy không còn như ngày xưa rồi.”

Nam Hạo nghe lời nói thật đó, bèn nhìn cô ta bằng ánh mắt mang theo sự tức giận: “Chẳng phải cô nói mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của cô rồi sao? Tại sao bây giờ lại trở nên như vậy hả?”

Tống Hồng nhếch môi, có chút giễu cợt, nói: “Mạnh Phi Phàm trước giờ là một con người khó đoán, anh ấy xuất chiêu luôn bất ngờ làm cho kẻ địch không thể đề phòng được, chẳng ai biết được một giây sau anh ấy sẽ có quyết định như thế nào. Tôi chỉ dựa trên những phỏng đoán của người bình thường thôi. Đồi lại là cậu, cậu chẳng phải đã từng rất tức giận mắng cô ta là đồ hèn hạ sao?”

Một câu nói vô tình đã đâm trúng chỗ đau đầy xấu hổ của Nam Hạo. Anh biết rõ năm đó bản thân dễ bị kích động, nhưng có người đàn ông nào nhìn thấy người con gái mình yêu ngủ với thằng khác mà không tức giận như vậy chứ? Chính vì như vậy, cho nên, sau chuyện đó, anh mới nhận ra rằng bản thân thật lòng rất yêu Diệp Giai Ngưng.

Hừ! Cho dù Mạnh Phi Phàm sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, anh ta cũng không qua được cửa của mẹ Diệp Giai Ngưng, không phải sao? Được, cứ chờ đó.

Mạnh Phi Phàm dắt Diệp Giai Ngưng lên xe, anh lập tức nổ máy xe, chạy một mạch như điên về biệt thự ở núi Thanh Khê. Anh là một người đàn ông bình thường, mỗi một người đàn ông bình thường đều không hy vọng trong lòng người mình yêu có người đàn ông khác. Hơn nữa, anh chỉ vừa biết được bản thân hình như thật lòng thích cô nhóc này rồi, anh càng không hy vọng cô bị người đàn ông khác cướp mất.

Suốt cả quãng đường anh luôn im lặng, chỉ trách chính mình, trách mình xuất hiện quá muộn, trách mình không đặt dấu ấn trong lòng cô ấy trước Nam Hạo một bước. Nhưng mà, điều này cũng không quá quan trọng, không phải sao? Chỉ cần bây giờ mình có được cô ấy, chỉ cần sau này mình đồng hành cùng cô ấy, trái tim của cô ấy sớm muộn cũng dần dần quên sạch người đàn ông kia, không phải sao?

Chạy như bay đến biệt thự nhà họ Mạnh trên đỉnh núi, lái xe vào trong ga ra, ôm lấy cô, chạy thẳng một mạch vào phòng ngủ trên lầu ba. Bây giờ anh muốn cô rồi, vô cùng vô cùng muốn cô.

Diệp Giai Ngưng biết rõ hôm nay mình không nên đi gặp Nam Hạo, càng không nên để Mạnh Phi Phàm bắt gặp mình và Nam Hạo ở hội sở Trà Hương. Lúc này ở trong gian phòng của hội sở Trà Hương, khi Nam Hạo nắm lấy tay cô với tình cảm tràn trề, trong đầu cô lại hiện ra ánh mắt đầy giận dữ của Mạnh Phi Phàm. Lúc đó cô muốn rút tay lại biết bao nhưng Nam Hạo vẫn cứ nắm chặt.

Ngay lúc Mạnh Phi Phàm kéo cô vào trong phòng ngủ trên lầu ba, cô liền buông xuống hết mọi khúc mắc ở trong lòng, muốn để mặc bản thân đi theo tiếng gọi của con tim là được.

“Cưng à, yêu tinh nhỏ thích giãy vò người ta này, em phải biết sức chịu đựng của chú Mạnh nhà em có giới hạn đó. Chuyện hôm nay, không được tái phạm nữa, biết không hở?” Sau khi anh đứng cửa lại, liền ôm cô vào trong lòng. Ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, trong lòng anh lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút xíu, nhưng trong giọng điệu lại mang chút mùi vị chua chát ghen tuông.

“Nếu hôm nay không phải anh không đến, người khác làm sao cướp em đi chứ? Anh nói hôm nay đến đón em, sáu giờ em đã chuẩn bị xuống lầu chờ anh rồi. Nhưng, không thấy anh đến, lại thấy Nam Hạo đến.” Cô nói nhỏ, cô không biết tại sao cô không muốn anh hiểu lầm mình, một chút xíu cũng không muốn.

“Ừm, chú biết rồi, sau này năm giờ rưỡi chút sẽ đỗ xe ở gần chỗ làm của em, nhất định không để kẻ nào đến cướp Giai Giai của chú.” Hơi thở nặng nề của Mạnh Phi Phàm phả vào mặt làm cho cô tê dại.

“Vâng ạ.” Lời vừa dứt, cô liền nhón chân lên, chủ động hôn lên môi anh. Cả cơ thể của anh rung động, lập tức ôm lấy người cô, cả hai cơ thể và tâm hồn quấn quýt lấy nhau, quyết không bỏ qua tư thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

ịch: Thanh Dạ

Năng lực kia của Mạnh Phi Phàm cực kỳ mau chóng khoẻ mạnh trở lại, làm cho Diệp Giai Ngưng chẳng còn sức để chịu đựng. Lăn qua lăn lại một hồi, lại anh dừng chiến đấu thêm mấy giờ.

Đứng đối diện trước tấm gương trong phòng tắm, cô sờ nhẹ ở trên cổ, ở trước ngực, chỗ nào chỗ nấy đều bầm tím, đều có dấu cắn. Cô nghi ngờ không biết có phải mình đã mất đi cảm giác đau rồi không? Nhiều vết bầm tím và dấu cắn như vậy, nó còn hơn cả những gì trong tiểu thuyết đã miêu tả đó!

Dù gì cô cũng là người tốt nghiệp từ ngành tâm lý học ra, do đó cô nhanh chóng chuyển qua góc độ chuyên môn để tìm câu trả lời: hẳn là do tốc độ tiết Dopamine(1) và Endorphin(2) trong cơ thể cô nhiều đến mức vượt qua cả cảm giác đau đớn nhĩ. (1. Hormone làm dễ chịu, sáng khoái 2. Còn gọi là hormone hạnh phúc)

Mạnh Phi Phàm lau hết nước trên người, rồi ôm cô từ phía sau. Môi anh mấp mé lỗ tai cô, nói: “Giai Giai à, em mau mau theo anh về Cảng thành đi.”

“Tại sao phải về đó?” Cô mở to mắt, ngẩng đầu nhìn về mặt hơi căng thẳng của anh ở trong gương.

Mạnh Phi Phàm, ở trong mắt người ngoài là một con ngựa ô trên thương trường, phong cách làm việc mạnh mẽ vang dội, trước giờ chưa hề trung cầu ý kiến của người khác. Nhưng ở trước mặt cô, anh luôn cẩn thận từng li từng tí, cực kỳ yêu thương cô.

Khoảnh khắc này lòng cô chợt mềm đi, giọng nói cũng dịu lại: “Tại sao anh muốn dẫn em về gấp đến vậy?”

“Bây giờ kẻ địch đã đuổi tới trước cửa nhà rồi, anh buộc phải tăng tốc lên. Giai Giai à, anh phải mau chóng đưa em đến gặp ba anh, ba chồng tương lai của em. Sau đó chọn ngày tổ chức hôn lễ sớm một chút.” Anh ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt cô của cô, ánh mắt kiên định quắc lầy cô. Gương mặt trắng nõn của cô mang theo màu hồng phấn ở hai bên má, cái miệng nhỏ chúm chím rất đáng yêu.

“Nhanh vậy sao? Bên mẹ em còn chưa xong mà....” Cô quay đầu nhìn anh, nhìn thẳng vào mắt anh, bên trong ánh mắt đó đầy áp tình cảm và sự dịu dàng, làm cho trái tim của cô đập bùm bùm.

“Không nhanh đâu. Giai Giai à, anh đã phải trải qua cuộc sống độc thân hơn bốn năm rồi. Cuối cùng đến bây giờ anh mới trở lại bình thường, anh thực sự không thể chờ được muốn mỗi ngày đều ở bên em.”

“Nhưng em vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý mà. Em chỉ mới tốt nghiệp đại học thôi. Em...” Cô muốn tìm thêm vài cái cớ nữa, yêu đương là một chuyện, nhưng kết hôn lại là một chuyện khác. Hơn nữa còn gả cho một người đàn ông ưu tú xuất sắc như Mạnh Phi Phàm. Cô cảm thấy mình cần phải chuẩn bị tâm lý mới được.

“Em yên tâm đi, anh đã lo mọi thứ đâu vào đó rồi.” Cái miệng nhỏ của cô chu lên làm cho anh mê mẩn, nhìn không nổi bèn cúi đầu quẩn lấy hôn một hồi. Cho đến khi Diệp Giai Ngưng nói đã muộn rồi, anh mới luyến tiếc buông cô ra.

“Ngày mai anh sẽ đích thân gọi điện đến Bestter, bảo July viết giấy phép cho em. Còn nữa, bên mẹ em, em cứ nói với mẹ em là em phải đi công tác.” Anh dặn dò cô, còn cô chỉ mở to hai mắt nhìn say mê, rồi máy móc gật đầu đồng ý.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, Mạnh Phi Phàm liền gọi điện thoại cho ông Mạnh. Điều không may chính là, trời vừa sáng cục trưởng cục tài chính đã mời ông Mạnh đi họp rồi. Nghe giọng điệu của chú Bảo, cuộc họp lần này rất quan trọng, có thể phải mở cuộc họp đến hai ba ngày mới xong.

Mạnh Phi Phàm cúp điện thoại, nghĩ ngợi một hồi, trong lòng lại lên kế hoạch cho một chuyện khác.

“Nhóc à, bây giờ như ý em rồi nhé. Ba anh phải đi họp mấy ngày. Em, cô vợ xấu xí này phải chờ thêm vài ngày nữa mới có thể đi gặp mặt ba chồng tương lai đó.” Anh cúi đầu lấy Diệp Giai Ngưng đang mở đôi mắt kèm nhem buồn ngủ nhìn anh chăm chăm.

Diệp Giai Ngưng vừa nghe anh nói như vậy, tâm trạng căng thẳng ngay lúc này cũng biến mất tằm. Sự mệt mỏi phảng phất trên gương mặt, giờ đây cũng đã nở một nụ cười xinh đẹp, cô nói: “Oh yeah! Quá tuyệt rồi. Em rất cần thời gian để chuẩn bị tâm lý mà.”

“Ừm. Anh biết rồi. Cục cung à. Nhưng mà, phòng hồ thảng nhải Nam Hạo kia tiếp tục đến quấy nhiễu em, em gọi điện thoại cho mẹ em, nói phải đi công tác thêm một thời gian.”

“Làm như vậy không hay đâu anh.” Cô tỏ vẻ mặt đau khổ, nói tiếp: “Mỗi ngày đều lừa gạt tình cảm của mẹ, đó không phải hành vi của một đứa con ngoan.”

“Giai Giai ngoan, anh đâu bắt em lừa gạt mẹ vợ tương lai đâu nào. Chuyện hôm nay chúng ta phải làm đó chính là....” Anh kề tai cô nói nhỏ vài câu, đôi mắt kèm nhem của cô trong phút chốc sáng rực lên, nói: “Trời ạ! Mạnh Phi Phàm à, anh tuyệt quá đi thôi. Ka ka ka, theo như anh nói, nếu em làm như vậy, mẹ em nhất định sẽ rất vui nhĩ.”

Cô mặc kệ cả người đang đau nhức, lập tức ngồi dậy, rửa mặt xong xuôi, rồi vội vàng thúc giục Mạnh Phi Phàm đi ra ngoài.

Mạnh Phi Phàm trước giờ chưa từng nhìn thấy cô gấp gáp như con khi đột như thế này, anh vội vàng kéo tay cô lại, nói bằng giọng vô cùng oán trách: “Chẳng lẽ em không muốn ăn bữa sáng tình yêu của người nào đó sáng sớm đã làm cho em sao?”

Điều bộ của anh làm cho Diệp Giai Ngưng mấp cười, cô bèn đẩy tay anh ra, nói: “Yên tâm đi, bây giờ em đi ăn sáng liền nè.”

Mạnh Phi Phàm mỉm cười đuổi theo cô, nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay của mình, hai người cùng nhau bước vào phòng ăn.

Di Lư đã không còn lạ gì với những hành động thân thiết như thế này của hai người rồi, bà nở nụ cười dịu dàng rồi bày đầy cả bàn các món ăn sáng.

Không chỉ có cháo thịt gà xé nhỏ, bánh bao nhỏ, dầu cháo quẩy, còn có trứng chiên kiểu Tây, xúc xích nướng và bánh mì sandwich.

Ở phía trước chỗ ngồi của Diệp Giai Ngưng, bên trái đặt một ly nước ép táo vừa ép, bên phải đặt một ly sữa tươi.

Trời ạ! Những thứ này đều là do Mạnh Phi Phàm hôm nay thức dậy sớm làm sao? Diệp Giai Ngưng sững người, quay đầu nhìn anh bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

Mạnh Phi Phàm nhận ra được cô đang sững người, bèn nói với giọng tự kiêu: “Bữa sáng tình yêu do anh làm càng ngày càng khí phách nhỉ. Những món này đều do anh dậy từ sáu giờ sáng làm đó.”

Di Lư còn hùa theo nói thêm vào: “Giai Ngưng à, những món này đều do Phi Phàm dậy từ sáng sớm tự tay làm đó. Không chỉ có thế, cậu ấy sợ cháu dậy trễ, đồ ăn sáng nguội hết, còn cố ý đựng chúng trong máy giữ nhiệt nữa.”

Vào giây phút đó, Diệp Giai Ngưng cảm động muốn rơi nước mắt.

Những năm nay, từ sau khi mẹ xảy ra chuyện, cô phải dùng cảm gánh vác trọng trách vực dậy gia đình, trong một thời gian ngắn trở thành người trụ cột của gia đình. Những năm qua, cô vừa làm vừa học, buổi sáng đi học, buổi tối lại đi làm. Cực khổ không nói, còn được trải nghiệm sâu sắc sự bạc bẽo của tình người. Cô cho rằng tình yêu thương này không còn tồn tại nữa rồi, cô cho rằng sự cung chiều này cô đã dùng hết ở thời thơ ấu rồi. Nhưng cô không ngờ rằng, Mạnh Phi Phàm lại cung chiều cô như báu vật trong tay mình vậy!

Hai mắt cô rung rung, sống mũi chua xót, cổ họng nghẹn ngào. Trong một lúc, cả trái tim đều ngập tràn hạnh phúc, trái ngược với tiếng nức nghẹn lời.

Mạnh Phi Phàm thấy được cảm xúc phức tạp lướt ngang trong mắt cô, đôi mắt lấp lánh lập loè, cho rằng cô khó chịu chỗ nào trong người.

Anh hốt hải chạy đến bên cô, nâng cánh tay mảnh khảnh của cô lên, nói với vẻ đau lòng: “Giai Giai à, có phải đồ ăn sáng này có chỗ nào không vừa miệng em không? Anh, anh không biết rõ em thích ăn món gì. Anh chỉ dựa vào những lúc chúng ta trò chuyện với nhau, nhớ lại những món em thích ăn thôi. Nếu như món ăn không vừa miệng em, em ăn ít một chút là được rồi. Nhưng mà, sau này em nhất định phải nói cho anh biết, em thích ăn những gì. Giai Giai à, em gầy quá, em có biết không hả?”

Diệp Giai Ngưng thút thít mũi vài cái, cô vốn muốn nói một đồng lời cảm ơn, nhưng đối diện với tình yêu thương của Mạnh Phi Phàm, ngược lại làm cô cảm thấy những lời cảm ơn cho có lệ này đều quá kiêu kỳ chảnh chọe.

“Chắc hẳn đã lâu rồi anh không làm bữa sáng nhỉ, vậy em đành phải làm vật thí nghiệm giúp anh vậy. Nếu thành công rồi, tập đoàn Phi Phàm nhà anh có thể mở rất nhiều chuỗi cửa hàng bán đồ ăn sáng đó.”

Cô vừa dứt lời, liền kéo một cái ghế lại, ngồi xuống, ăn như đang thưởng thức món ăn của chuyên gia ẩm thực nấu vậy.

Mạnh Phi Phàm muốn nghe lời khen ngợi từ cô, nhưng cô lại không khách sáo ngồi xuống ăn một mạch như vậy, làm anh sững người trong giây lát, rồi đột nhiên bật cười. Giữa vợ chồng với nhau điều cầu thiết chính là tự nhiên tùy ý, không phải sao?

Anh tiện thể ngồi kế bên người cô, nhìn thấy cô ăn cháo gà xé nhỏ ngon lành, còn mở miệng thật to nữa, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Di Lư mỉm cười rời khỏi, để lại phòng ăn to lớn cho hai người họ. Hy vọng không lâu nữa, bà sẽ được ôm bé bi!

Hai người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Diệp Giai Ngưng hồ hởi quá đã.

Bữa ăn sáng kết hợp Trung Tây này nói thật là quá đã. Tài nấu nướng của Mạnh Phi Phàm không phải cô nói quá, mà là con người anh phải nói là trời sinh làm đầu bếp rồi. Món ăn ngon miệng không nói, đã vậy còn chú ý đến việc phối hợp dinh dưỡng nữa.

Mạnh Phi Phàm cuối cùng cũng tìm thấy được thành tựu từ trong dáng vẻ “com no ruợu say” của cô rồi. Anh dự tính thầm trong lòng, anh phải học thêm nhiều món ăn nữa, phải nuôi cô mập mạp trắng trẻo, sau đó, lợi ích của anh liền dâng đến tận miệng rồi.

Ăn bữa sáng xong, Diệp Giai Ngưng nhận ra thể lực tiêu hao suốt một đêm cũng dần hồi phục trở lại, bèn nghĩ đến hôm nay còn có nhiệm vụ quan trọng cô nhìn đồng hồ, liền vội vàng kéo tay của Mạnh Phi Phàm, nói với vẻ gấp gáp: “Ày da, sắp mười giờ rồi. Chúng ta mau đi thôi.”

Mạnh Phi Phàm cảm thấy tức cười khi nhìn dáng vẻ gấp gáp như khi đột cửa cô. Anh lắc đầu, kéo cô vào phòng thay quần áo trên lầu một. Anh chọn giúp cô một chiếc váy liền thân từ trong đồng hồ mới, một đôi giày cao gót cùng màu, ngoài ra có thêm một cái nón vành rộng và một cặp kính mắt to.

Diệp Giai Ngưng vẫn còn chưa tỉnh lại sau cơn sững sờ khi nhìn thấy đồng hồ mới trong phòng quần áo, thì anh đã sửa soạn cho cô đầu vào đó rồi!

Anh kéo cô đến trước gương, lúc cô nhìn thấy chính mình ở trong gương, quần áo vừa với dáng người cô không nói, nhưng đồ phụ kiện càng làm tôn lên vẻ đẹp thực nữ của cô.

Ka ka ka, cô phải thừa nhận, con mắt chọn đồ của anh rất tuyệt. Nhưng mà, những bộ quần áo này là anh mua cho cô sao?

Mạnh Phi Phàm đọc được suy nghĩ của cô, cốc một cái lên đầu cô, nói: “Toàn bộ đồ ở đây đều mua theo số đo của em, chúng đều được chuyển từ thủ đô Paris của nước Pháp về đây theo đường hàng không đó!” Nói xong, anh cũng đổi một bộ đồ khác.

Diệp Giai Ngưng nhìn kỹ anh từ trên xuống dưới, bộ âu phục được may thủ công màu xanh thẫm, làm tôn lên vẻ uy nghiêm bên trong vẻ điển trai và anh tuấn của anh. Đây, đây chính là hình ảnh trên thương trường của anh ư! Quá tuyệt!

Mạnh Phi Phàm thấy cô nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, còn nở một nụ cười quyến rũ chết người với cô, nói: “Người đàn ông như anh đây, xứng không kém gì đoá hoa chớm nở như em nhỉ.”

“Haizz. Anh đừng tự kỷ nữa. Mau đi thôi.” Cô không cho anh cơ hội để tự kỷ đâu nha. Ừm, đoá hoa chớm nở xanh mon mơn cô đây, sánh đôi với một ông chủ nhiều tiền vô si đẹp trai, cũng chẳng thấy kém chỗ nào.

Đây là lần thứ ba Diệp Giai Ngưng đến công ty Amy, cảm xúc của cả ba lần đến đây đều khác nhau.

Lần thứ nhất đến đây để giải vây cho mẹ, gặp lại Tôn Vân. Tôn Vân nhục mạ mẹ không nói, đã vậy còn ở trước mặt mẹ, ra oai ngồi vào xe của ba cô, làm cho mẹ đau lòng muốn chết.

Lần thứ hai đến đây để tìm Phương Trạm Hoành thương lượng, lại gặp phải Tôn Vân. Phương Trạm Hoành rơi xuống nước, còn Tôn Vân bị chỉ trích.

Lần thứ ba đến Amy, chính Mạnh Phi Phàm kéo tay cô từ trong Rolls-Royce đi xuống. Đi thẳng vào trong phòng chủ tịch dưới những con mắt kính trọng ngưỡng mộ ghen tỵ oán hận.

Cô thờ dài, cho dù một người không có bao nhiêu lòng hư vinh như cô, thì giờ phút này đây lòng hư vinh lại như thủy triều dâng lên cuồng cuồng.

Mạnh Phi Phàm đi vào phòng chủ tịch, lập tức gọi điện thoại cho Phương Trạm Hoành, bảo Phương Trạm Hoành mười phút sau phải có mặt trong phòng họp cao cấp của công ty Amy. Một tiếng sau, tổ chức cuộc họp toàn nhân viên của công ty, anh có một chuyện quan trọng cần phải công bố.

Phương Trạm Hoành nhanh chóng sắp xếp ổn thoả mọi thứ.

Mười phút sau, trong phòng họp lớn, Mạnh Phi Phàm ngồi ghế chủ tọa, Diệp Giai Ngưng ngồi kế bên, còn có bảy người quản lý cấp cao ngồi ở hai bên.

Mọi người đều nhìn Diệp Giai Ngưng đang ngồi kế bên ghế chủ tọa bằng ánh mắt hiếu kỳ, rồi lại đưa mắt nhìn nhau.

“Hôm nay, tôi có một quyết định quan trọng cần phải thông báo. Thương hiệu ‘Đông Phương Vận’ thuộc sở hữu của công ty Amy, bắt đầu từ hôm nay sẽ tách ra thành một công ty độc lập, trả lại cho cô Diệp đây. Tuy nhiên, theo yêu cầu của cô Diệp, trong tám năm tới, ‘Đông Phương Vận’ vẫn tạm thời do công ty Amy quản lý. Trong thời gian này, ‘Đông Phương Vận’ sẽ thuộc quyền sở hữu của cô Diệp, còn quyền kinh doanh thuộc về công ty Amy chúng ta.”

Mọi người sau khi nghe xong quyết định này của Mạnh Phi Phàm, càng lơ mơ như chìm trong màn sương. Đây, đây là chuyện gì vậy trời? ‘Đông Phương Vận’ là thương hiệu có tiềm lực nhất trong tất cả các thương hiệu thuộc quyền sở hữu của công ty Amy. Nó đã tấn công được sang thị trường Châu Âu rồi, năm sau có thể trở thành thương hiệu quốc tế.

Mạnh Phi Phàm nhận ra được sự ngỡ vực trong ánh mắt của mọi người, anh mỉm cười nói: “Trong khoảng thời gian tám năm ‘Đông Phương Vận’ do công ty Amy quản lý, cô Diệp dự tính chia cho công ty Amy 70% lợi nhuận.”

Anh nói thêm rõ ràng đến vậy, mọi người đều âm thầm đánh giá Diệp Giai Ngưng bằng ánh mắt khác thường thêm một lần nữa.

“Sau đây mời cô Diệp nói vài lời.” Phương Trạm Hoành đề nghị, còn là người vỗ tay đầu tiên. Louis đã nói rõ ràng như vậy rồi, sau này anh ấy lấy Diệp Giai Ngưng, ‘Đông Phương Vận’ không phải là của anh ấy sao? Bài toán này nếu tính giỏi, tính đẹp, không những có được người đẹp, mà thương hiệu ‘Đông Phương Vận’ cũng sẽ không thoát khỏi quyền quản lý chính thức của công ty Amy.

Diệp Giai Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn một vòng những gương mặt xung quanh bằng ánh mắt tha thiết, nói với vẻ chân thành: “Hôm nay, tôi vô cùng xúc động, vì tôi được ngồi cùng mọi người trong một phòng họp như thế này. Ban đầu ‘Đông Phương Vận’ là thương hiệu do chính tay mẹ tôi tạo nên. Năm đó, mẹ tôi gặp nạn, ‘Đông Phương Vận’ mới được chuyển qua cho công ty Amy, tôi rất cảm ơn mọi người đã làm nó phát triển ngày càng đi lên.”

Cô dừng lại một lát, nhìn Mạnh Phi Phàm, nói với giọng chân thành và tha thiết.

“Ngoài ra, tôi phải cảm ơn chủ tịch Mạnh đã mở rộng lòng mình, còn phải cảm ơn tổng giám đốc Phương nữa thì mới đủ. Vì có các anh, ‘Đông Phương Vận’ không những không mất đi, mà còn nổi tiếng như ngày hôm nay. Mặc dù, từ ngày hôm nay trở đi, ‘Đông Phương Vận’ thuộc quyền sở hữu dưới tên tôi, nhưng, tôi là một người ngoài ngành, không biết gì cả. ‘Đông Phương Vận’ vẫn phải trông cậy vào các vị rồi. Do vậy, nhằm cảm ơn công sức mọi người đã bỏ ra cho ‘Đông Phương Vận’, từ nay về sau, 70% lợi nhuận của ‘Đông Phương Vận’ sẽ quy thành tiền thưởng cho nhân viên của công ty Amy. Còn phương án cụ thể như thế nào, tổng giám đốc Phương sẽ triển khai sau.”

Cô phát biểu một mạch thật rõ ràng, tiếng nói mềm mại, mọi người nghe vào tai đều âm thầm tán thưởng.

Cuộc họp cấp cao kết thúc, Phương Trạm Hoành lại dẫn Mạnh Phi Phàm và Diệp Giai Ngưng xuống hội trường của đại hội nhân viên. Ngồi ở trước mặt

hơn một ngàn nhân viên, Diệp Giai Ngưng có chút căng thẳng. Người dẫn chương trình bước lên khán đài, Mạnh Phi Phàm một tay nắm nhẹ lấy tay cô, như tiếp thêm lòng tin cho cô.

Phương Trâm Hoành dự theo kế hoạch, giới thiệu tình hình ‘Đông Phương Vận’ cho các nhân viên, rồi thông báo quyết định lấy 70% lợi nhuận của ‘Đông Phương Vận’ quy thành tiền thưởng cho các nhân viên, mọi người nghe xong vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Cuối cùng, đến lượt Diệp Giai Ngưng lên phát biểu, cô đứng dậy, cúi đầu ba lần với hàng ngàn nhân viên dày đặc dưới khán đài, nói sơ lược tóm tắt một câu: “Tôi hy vọng mọi người hãy trước sau như một xem ‘Đông Phương Vận’ là sự nghiệp của chính bản thân mình, làm thật giỏi, thật chăm chỉ! Cảm ơn mọi người.”

Mọi người lại cho cô thêm một tràng vỗ tay vang rền.

Sau khi kết thúc đại hội, quay trở về văn phòng của Mạnh Phi Phàm, Diệp Giai Ngưng sáng khoái thở dài một hơi.

“Giai Giai à, em ứng xử còn tốt hơn so với những gì anh tưởng tượng nữa đó. Mạnh Phi Phàm anh đây cũng rất có mắt chọn bà xã, quả nhiên không sai mà.” Anh nở nụ cười dịu dàng nhìn Diệp Giai Ngưng trán đầy mồ hôi đang ngồi trên ghế sofa, nói bằng giọng nửa thật nửa đùa.”

Diệp Giai Ngưng bây giờ chẳng còn tâm trạng nói trả lại anh, cô vội vàng hỏi anh một chuyện khác: “Tôn Vân còn chưa đến sao?”

“Anh đã bảo Frank đi tìm cô ta rồi. Em định giải quyết cô ta như thế nào đây?” Mạnh Phi Phàm hỏi với vẻ hiếu kỳ.

“Mặc dù cô ta chính là người phá hoại hạnh phúc gia đình em, nhưng mà, một bàn tay vỗ không kêu, em cảm thấy ba em mới là tên cần bắt đáng chết trăm ngàn lần. Cho nên, em đã thay đổi cách nghĩ về Tôn Vân, em tính để cô ta làm trợ lý cho em.”

Cô thay đổi ý định ngay lúc này nằm ngoài ý định của Mạnh Phi Phàm, anh nói: “Em không tính xử lý cô ta theo kế hoạch ban đầu nữa à?”

“Ừm. Cho dù có giải quyết cô ta đi chăng nữa cũng chẳng được gì. Em sẽ đòi lại từng chút một những tổn thương mà cô ta và ba đã từng gây ra cho mẹ em. Anh yêu tâm đi, em sẽ không biết luật mà phạm luật đâu.”

Giây phút này, Mạnh Phi Phàm đã thay đổi cách nhìn về Diệp Giai Ngưng, dường như thoáng chốc cô đã trưởng thành hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Dịch: Thanh Dạ

Tôn Vân đi đến văn phòng chủ tịch với tâm trạng nơm nớp lo sợ.

Cô ta không bao giờ ngờ đến, tập đoàn Phi Phàm lại trao trả “Đông Phương Vận” cho Diệp Giai Ngưng. Điều cô ta càng không thể ngờ đến đó chính là, mình lại được thăng chức lên làm trợ lý cho chủ tịch. Tất nhiên, vị chủ tịch này họ Diệp, chứ không phải họ Mạnh.

Cô ta mang theo vẻ mặt hoảng sợ đi đến trước cửa phòng chủ tịch, lòng bàn đồ đầy mồ hôi vì căng thẳng, đứng ở trước cửa do dự không biết tiếp theo đây phải đối đáp như thế nào mới vẹn cả đôi đường.

Trên đường đi, cô ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, cho dù Diệp Giai Ngưng có mắng cô ta như thế nào, cho dù có quở trách cô ta như thế nào, cô ta sẽ giữ nguyên nụ cười ở trên môi! Cô ta chỉ là một người mới tốt nghiệp cấp ba thôi, phải lăn lộn giữa tầng lớp trung lưu trong một công ty lớn, điều đó dễ dàng sao? Cô ta không muốn vứt bỏ chén cơm vàng này đâu.

Cô ta sắp xếp lại những dòng suy nghĩ trong đầu, điều chỉnh lại vẻ mặt, lúc này mới cong ngón tay lên, gõ nhẹ vào cửa.

Nghe thấy tiếng đáp lại “mời vào” của Mạnh Phi Phàm. Cô ta lấy hết can đảm, bước vào trong phòng.

Mạnh Phi Phàm mặc bộ âu phục trắng thơm ngai ở phía sau chiếc bàn chủ tịch lớn, vẻ mặt có chút nghiêm nghị.

Trái tim của cô ta đập “thình thịch” trong chốc lát, ngay lập tức cô ta nở một nụ cười trên mặt, kìm nén vẻ căng thẳng trong giọng nói của mình, mỉm cười hỏi: “Chủ tịch Mạnh, anh tìm tôi có việc gì vậy ạ?”

Mạnh Phi Phàm chỉ tay về phía Diệp Giai Ngưng đang ngồi trên ghế sofa uống trà, nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô được điều đến làm trợ lý cho chủ tịch Diệp. Chắc hẳn tổng giám đốc Phương đã nói với cô rồi nhỉ?”

Tôn Vân nghe đích Thân Mạnh Phi Phàm chỉ thị, trái tim của cô ta lại run lên một hồi, nói: “Chủ tịch Mạnh à, tổng giám đốc Phương vừa mới báo cho tôi

biết rồi. Tôi cảm thấy chức vụ mới này đầy thử thách và cũng rất tuyệt.” Cô ta dừng lại một lát, do dự một hồi, lại nói: “Nhưng với tuổi tác của tôi hiện nay, e rằng không thể nào theo kịp thời đại, sợ rằng không thể làm một trợ lý tốt cho chủ tịch Diệp đây.”

“Ồ? Vậy sao? Tổng giám đốc Phương đã đưa cho tôi báo cáo tổng kết công việc hằng năm của cô. Trong báo cáo tổng kết hằng năm có một câu luôn được cô nhắc đến nhiều nhất đó là: Tiến bước theo thời gian, trước giờ chưa bao giờ đi sau thời đại. Sao nào, chẳng lẽ những lời tự đánh giá trong báo cáo tổng kết công việc của cô đều là bịa đặt sao?” Giọng điệu của anh có chút chất vấn, có chút nặng nề.

Tôn Văn nghe giọng điệu đó của anh, cả người sợ đến toát cả mồ hôi, vội vàng phản bác lại: “Không, không, chủ tịch Mạnh à, ý của tôi không phải là như vậy. Tôi, tôi chỉ sợ mình là hoa tàn liễu úa, làm việc với chủ tịch Diệp sẽ không hợp. Đúng, không hợp ạ.” Cô ta nở nụ cười vô cùng ngượng ngùng.

“Giai Giai à, em thấy thế nào?” Mạnh Phi Phàm đã chuyển nãy qua cho Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng đặt tách trà trên tay xuống, nhìn Tôn Văn từ trên xuống dưới. Bộ đồ công sở màu xám ôm trọn lấy dáng người nở nang của cô ta, trên mặt trang điểm hơi đậm, nhìn vào trông trẻ hơn chừng mấy tuổi so với tuổi thật của cô ta.

Cô lại nghĩ về mẹ mình, mặc dù chỉ lớn hơn Tôn Văn vài tuổi, nhưng nhìn vào lại tưởng hai người lớn hơn nhau mười mấy tuổi, thì trong lòng cô lại cảm thấy chua xót và buồn bã.

Nhưng, ý nghĩ này chỉ lướt qua trong lòng cô, cô mỉm cười, nói chuyện thật từ tốn: “Trợ lý Tôn mặc dù là người có tuổi, nhưng phong thái và tinh thần vẫn còn. Hơn nữa, trợ lý Tôn biết ăn nói, làm việc biết bao nhiêu năm ở bộ phận nhân sự rồi, giỏi nhất là khả năng giao tiếp với người khác. Đây chính là nhân tài mà tôi đang cần.”

Những lời cô nói rõ ràng đều là những lời khen ngợi, nhưng khi Tôn Văn nghe vào tai, thì nó lại trở thành những lời cười nhạo. Hai vành tai của cô ta đỏ ửng lên, trong phút chốc không biết phải trả lời như thế nào. Chỉ số IQ tụt dốc một lúc, cô ta cũng không nghĩ ra cách làm sao để khỏi phải bị điều đến vị trí mới này.

Khi cô ta nhận ra được sự thật này thì trong lòng lại thấy rối rắm, rốt cuộc phải mất công việc như CEO này sao? Hay là mặc kệ sĩ diện của bản thân nói lời từ chức một cách dứt khoát? Nhưng sĩ diện đáng bao nhiêu tiền đây?

Gần đây công ty sửa chữa nhà của Diệp Phương Viễn đang đứng trước sự cạnh tranh ngày càng khốc liệt, mỗi làm ăn ngày càng ít, giá thành ngày càng thấp. Nhưng ông ta sĩ diện, cố chấp mở rộng công ty sửa chữa nhà lớn hơn. Bây giờ chỉ có bên ngoài thôi, những con số ghi trong sổ sách đã trở nên khó coi đến cực điểm rồi.

Sau một hồi cô ta đấu tranh tư tưởng, nắm chặt tay mỉm cười, trả lời với vẻ dè chừng: “Cám ơn chủ tịch Diệp đã đề mắt đến tôi. Vậy thì, công việc cụ thể từ hôm nay của tôi được sắp xếp như thế nào?”

Mạnh Phi Phàm cũng nhìn về phía Diệp Giai Ngưng, không biết trong hồ lô của cô gái nhỏ này đang bán thuốc gì đây?

Diệp Giai Ngưng vỗ vào chỗ kế bên mình trên ghế sofa, ý bảo Tôn Văn ngồi xuống. Nhưng, nội đứng thôi Tôn Văn đã cảm thấy vô cùng áp lực rồi, làm gì có can đảm ngồi kế bên cô chứ, cô ta vội vàng đưa tay nói mình đứng là được.

Diệp Giai Ngưng tỏ vẻ vô cùng hồn nhiên ngây thơ, mỉm cười nói: “Trợ lý Tôn à, chuyện công việc cô không cần lo lắng quá đâu. Thật ra, ‘Đông Phương Vân’ vẫn do công ty Amy quản lý thêm vài năm nữa. Tôi không tham gia vào việc kinh doanh của công ty. Cho nên, công việc của chị cũng không bận rộn lắm đâu, ngược lại còn rất nhàn rồi đấy chứ.”

Tôn Văn là người trưởng thành trong mớ hỗn độn, nghe thấy giọng điệu ngày càng khách sáo của Diệp Giai Ngưng thì cô ta càng thấy sợ hãi. Hai bàn tay đang buông lỏng đặt bên hông, giờ lại vô thức nắm chặt lại, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi. “Chủ tịch Diệp, xin chủ tịch hãy nói thật cụ thể nội dung công việc là gì ạ.”

Diệp Giai Ngưng nhấp một ngụm trà, nói bằng giọng điệu thánh thót: “Trước mắt tôi không có việc gì cần chị làm cả. Nhưng mà, gần đây tôi cứ phải đi công tác hoài, mẹ tôi ở nhà một mình rất buồn chán. Vì vậy, mỗi ngày chị hãy đến tiệm hoa đặt giúp tôi một bó hoa, rồi tự mình đưa đến tặng mẹ tôi. Ừm, mẹ không thích những loại hoa có mùi thơm quá nồng đâu nha.”

Ừc! Hai bên trán của Mạnh Phi Phàm giật mạnh. Không ngờ bề ngoài Diệp Giai Ngưng có vẻ ngây thơ, thế mà cũng biết ra chiêu độc địa đến vậy!

Diệp Giai Ngưng nói tiếp: “Còn một chuyện nữa. Căn nhà mà mẹ tôi đang sống đã nhiều không sửa chữa rồi, cô tìm một người thợ giỏi đến sửa chữa đi.” Đương nhiên, cô nói bằng giọng rất lấy làm tiếc với Mạnh Phi Phàm: “Chủ tịch Mạnh à, em bảo trợ lý Tôn làm những việc như thế này, anh có cảm thấy thiệt thòi cho cô ấy không vậy.”

Mạnh Phi Phàm giả vờ hòa theo gật đầu, quay đầu hỏi Tôn Văn: “Trợ lý Tôn à, chủ tịch Diệp sắp xếp công việc như vậy, chị có ý kiến gì không?”

Mặc dù anh nói bằng giọng chất vấn, nhưng bên trong giọng nói lại đầy uy nghiêm, Tôn Văn nào dám nói câu không đồng ý đây.

Cô ta gật đầu giống như gà mổ thóc, nói: “Chủ tịch Mạnh, tôi không có bất kỳ ý kiến nào cả. Nếu sau này trong lúc làm việc, có chỗ nào không đúng, mong chủ tịch Mạnh và chủ tịch Diệp thông cảm bỏ qua.”

Mạnh Phi Phàm gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Diệp Giai Ngưng lại đột ngột chen thêm một câu vào: “Trợ lý Tôn, tính tình của mẹ tôi không được tốt cho lắm. Nếu có chỗ nào không chu đáo, mong chị hãy lượng thứ cho. Còn nữa, hy vọng điện thoại của trợ lý Tôn phải luôn mở suốt hai mươi tiếng. Lỡ nửa đêm có xảy ra chuyện gì, cũng dễ tìm chị hơn.”

Tôn Văn vội vàng đồng ý, nhưng lại thấy lạnh sống lưng.

Mạnh Phi Phàm thấy Diệp Giai Ngưng không còn gì để căn dặn nữa, liền nói với Tôn Văn: “Tôi sẽ nói tổng giám đốc Phương sửa lại gian phòng nhỏ ở trước cửa phòng chủ tịch. Sau này trợ lý Tôn sẽ làm việc ở đó. Hôm nay không còn việc gì nữa, cô trước hết hãy bàn giao công việc của mình cho giám đốc mới của HR đi.”

Tôn Văn nghe thấy câu nói này, giống như đại xá vậy, vội vàng nói lời chào tạm biệt hai người, rồi rời đi ngay.

Mạnh Phi Phàm đi đến sofa ngồi xuống chỗ bên cạnh, nắm lấy tay của Diệp Giai Ngưng, mỉm cười nói: “Không ngờ con nhím nhỏ lại biến thành con cáo nhỏ rồi.”

“Chú Mạnh à, chú không cảm thấy cách em giải quyết chuyện này ở trước mặt anh cứ như là múa rìu qua mắt thợ sao? Quá dịu dàng rồi phải không?” Cô nhếch miệng cười nói.

“Em làm như vậy, ắt hẳn trong lòng em có dự định riêng. Ày! Vấn đề nan giải của em đã giải quyết rồi, nhưng vấn đề của anh vẫn còn chưa có cách để giải quyết sao?”

“Cơ hội là do chính mình tìm lấy. Em không thấy nếu như anh cứ án binh bất động, địch đã đánh chiếm thành lũy của anh trước sao?” Giọng điệu của anh có chút gấp gáp. Ngày hôm qua nhìn thấy cảnh tượng đó ở “Hội sở Trà Hương” thì nó ở trong lòng anh thật lâu cũng không thể giữ bỏ được.

Diệp Giai Ngưng có chút lúng túng, nhìn đáng vẻ ngày hôm qua, xem ra mẹ và mẹ Nam Hạo nói chuyện rất hợp ý nhau. Hơn nữa, ấn tượng của mẹ với Nam Hạo cũng rất tốt. Có thể thấy rõ, Nam Hạo bây giờ sắp đạt được mục đích của mình rồi.

Cô nghĩ ngợi rất lâu, chợt nghĩ đến một chuyện.

“Đúng rồi. Em suýt tí nữa quên mất, ngày mai là sinh nhật mẹ em đó. Vừa hay mai là cuối tuần, em trai em cũng sẽ về nhà. Chi bằng, ngày mai chúng ta đón Gia Minh trước, rồi đến tối mới tổ chức tiệc sinh nhật cho mẹ nhỉ?”

“Ý kiến này của em thật tuyệt!” Anh mỉm cười trả lời cô. Nếu như có thể nói chuyện này ở trên bàn tiệc, như kiểu đàm phán chuyện làm ăn, thì anh trước giờ chưa từng thất bại cả!

Anh là một người nghĩ là làm liền, lập tức cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Phương Trâm Hoàn, nói: “Chú mau chóng đặt một phòng sang trọng nhất ở nhà hàng Hoa Viên vào tối mai đi, rồi chú bảo Tôn Văn chuẩn bị một bó hoa cẩm chướng thật lớn, ngày mai đúng sáu giờ tối đưa đến nhà hàng Hoa Viên.”

“Anh để Tôn Văn bắt đầu đi đưa hoa nhanh vậy sao?” Diệp Giai Ngưng có chút sững sờ.

“Giai Giai, em yêu tâm đi, ngày mai mẹ em sẽ có một ngày sinh nhật thoải mái nhất.” Anh hôn lên vành tóc mai một cái, ôm lấy cô nói thế.

Buổi chiều ngày hôm sau, Mạnh Phi Phàm đích thân lái xe đưa Diệp Giai Ngưng đến trường đón Diệp Gia Minh.

Diệp Gia Minh đang cùng bạn học đi về phía trạm xe buýt, bỗng chốc giật mình khi nghe thấy tiếng còi xe cất lên. Diệp Gia Minh vội vàng kéo người bạn đang đi ở phía ngoài, giúp người bạn tránh khỏi chiếc xe sang trọng kia. Hiện nay, mấy chiếc xe sang đang lộng quyền ở thành phố G, vừa kiêu ngạo lại ngang ngược. Cậu ghét nhất là những kẻ có ý mình có tiền làm phách.

Nhưng Diệp Gia Minh không ngờ, ở phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, có người đang gọi tên mình. Diệp Gia Minh sững người trong chốc lát, rồi quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy cửa kính xe ở ghế phụ của chiếc xe sang trọng đó hạ xuống, hiện ra gương mặt của chị gái mình.

“Chị, sao chị lại đến đây?” Cậu sững sờ.

“Gia Minh, em mau lên xe đi. Hôm nay là sinh nhật mẹ, chị đến đón em đi ăn chung luôn.” Trong lúc Diệp Giai Ngưng đang nói chuyện, Mạnh Phi Phàm đã dừng xe ở bên lề đường.

Những chàng trai đứng bên cạnh Diệp Gia Minh xúm lại đùa giỡn rất nhiệt tình, “Ôi trời, Diệp Gia Minh à, mấy ngày nào cũng than nghèo với tội tao. Thì ra mày có một người anh rề có tiền đến vậy nha.”

Bọn họ đều là người tinh mắt, không những nhìn ra được đây là chiếc Rolls-Royce Phantom phiên bản có hạn, mà nhìn ra Mạnh Phi Phàm đang đeo mắt kính ngồi ở ghế lái.

Diệp Giai Ngưng nhìn thấy em trai mình còn đang ngỡ ngàng, liền vội vã xuống xe kéo em mình.

“Gia Minh, em còn ngăn người chị vậy? Đây là lần đầu tiên chị đến đón em, chị còn sợ không đón được em nữa đó.”

Diệp Gia Minh đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, đẩy tay chị mình ra, hỏi: “Chị à, sao chị lại ngồi trên một chiếc xe sang đến vậy chứ? Chị sẽ không giống

như những gì hàng xóm nói, ở bên ngoài dựa hơi kẻ có tiền chứ.”

Diệp Giai Ngưng ngớ ngàng! Gì chứ? Dựa hơi kẻ có tiền sao? Cô không nghe lầm đó chứ?

“Gia Minh, em nói bậy gì hả? Chị chỉ quen một người bạn trai thôi mà. Những người hàng xóm đó sao nhiều chuyện đến vậy chứ, chỉ toàn nói bậy nói bạ.”

Cô rất tức giận! Do mối quan hệ trong công việc, cho lên bình thường cô rất ghét người khác nhiều chuyện nói bóng nói gió. Có rất nhiều người, rõ ràng tâm lý có vấn đề, vậy mà cứ biến thành người có “bệnh thần kinh” sau khi nghe mấy lời đồn đãi không rõ đúng sai của những người xung quanh.

Mạnh Phi Phàm nhìn thấy hai chị em đứng im lìm trên đường không nhúc nhích. Anh nhìn đồng hồ, sắp năm giờ hai mươi. Nếu trễ hơn nữa, sợ sẽ bị kẹt xe mất. Lần đầu tiên gặp mẹ vợ, không thể đến trễ được. Anh vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa, đi xuống xe.

Mạnh Phi Phàm vừa bước ra, đám nữ sinh đang đi ngang qua la lên liên tục. Hàng ngàn ánh mắt của đám nữ sinh đều dõi đến người của anh. Trời ạ! Người đàn ông này có cần đẹp vậy không! Không phải mọi người thường nói đàn ông lái mấy chiếc xe sang trọng đều là bụng phệ hết sao? Sao lại, sao lại, người đàn ông đẹp như thế này ở đâu ra vậy? Chẳng lẽ là minh tinh sao?

Anh chẳng màng đến những thắc mắc của họ. Đám nữ sinh hằng ngày bị nhốt ở trong trường, rất ít khi mò đến di động, nói chi đến mấy tin tức lá cải. Hơn nữa, những tin lá cải về Mạnh Phi Phàm cực kỳ ít. Ngoài trừ khoảng thời gian trước anh có ý để lộ tin với cô người mẫu kia thôi. Sau này, anh đã nhờ cậy các mối quan hệ giải quyết sạch sẽ rồi.

Mạnh Phi Phàm không đếm xỉa đến N ánh mắt đang đổ dồn về mình, đi thẳng qua bên kia tìm hai chị em họ.

“Gia Minh, Giai Giai, sao hai người còn chưa lên xe vậy? Trên đường đi dễ bị kẹt xe, không thể để mẹ chờ quá lâu đâu.”

Phụt!! Mẹ!~~

Hai chị em đồng loạt quay đầu nhìn anh. Khoé miệng của Diệp Giai Ngưng giật giật, không ngờ da mặt của người đàn ông này lại dày đến vậy!

Mắt của Diệp Gia Minh lại sáng lên.

Người đàn ông đi về phía hai chị em, phong thái đỉnh đạc, ôn hoà nhã nhặn. Anh ta đứng ở bên cạnh chị hai, nhìn như thế nào cũng cảm thấy hai người rất xứng.

Đám nữ sinh nghe thấy lời nói này, đều nhao nhao chán nản. Thì ra trai đẹp đã có vợ rồi! Ánh mắt của đám nữ sinh đảo một vòng ở trên người Mạnh Phi Phàm, rồi lập tức di chuyển đến người của Diệp Giai Ngưng. Trong lòng mỗi người đều dấy lên lòng ngưỡng mộ: Số chị này tốt thật đó. Đúng là đủ loại cảm xúc ngưỡng mộ ghen ghét oán hận nha.

Hiển nhiên Diệp Giai Ngưng không hề biết được những cô gái kia đang nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy Mạnh Phi Phàm đứng bên cạnh mình, lập tức gây chú ý đến vô số con mắt xung quanh. Cô than thở trong lòng: Nếu như gả cho anh ấy thật, vậy bắt đầu từ bây giờ cô phải rèn luyện cho trái tim trở nên sắt đá rồi.

“Xin chào, Gia Minh. Anh là anh rể tương lai của em, Mạnh Phi Phàm. Anh rất vui khi được quen biết em.” Trên khoé môi Mạnh Phi Phàm hiện lên nét cười, đưa tay ra.

Diệp Gia Minh cũng đưa tay ra, trả lời thật lễ phép: “Nếu như chị em bằng lòng gả cho anh, em sẽ ủng hộ chị ấy. Nhưng, nếu anh đối xử tệ với chị em, anh đừng trách em chào hỏi anh bằng năm nắm đất đó.”

Mạnh Phi Phàm nghe xong, nắm tay của cậu ấy thật chặt. Gen nhà họ Diệp rất mạnh mẽ, rất gan góc! Anh thích!

Sau khi Diệp Gia Minh ngồi vào trong xe, cậu liền đánh giá xung quanh. Xe sang quả nhiên có nhiều thứ cực kỳ cao cấp xa hoa sang trọng. Từ nhỏ cậu đã thích xe rồi, bình thường cậu hay để dành tiền tiêu vặt để mua không ít tạp chí về xe hơi. Cậu thích nhất là xe Lamborghini. Tất nhiên, dòng xe thể thao đó chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Diệp Giai Ngưng nhìn ra được vẻ yêu thích từ trong ánh mắt của em trai, nó làm cho lòng cô chua xót. Cô từ lúc sinh ra đến năm hai mươi tuổi, cũng đã được hưởng thụ qua ánh hào quang của một cô công chúa nhà giàu. Còn em trai, từ năm mười ba tuổi đã phải gánh vác trách nhiệm gia đình. Còn chưa trưởng thành thì đã bị ép phải trưởng thành rồi. Cô từng ném qua mùi vị đó. Cô hy vọng sau này, mọi thứ của em trai đều tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi xe chạy vào bãi đỗ xe của khách sạn Hoa Viên, Mạnh Phi Phàm đậu xe xong, rồi dẫn hai chị em đến phòng anh đã đặt trước.

Chưa đến giờ hẹn, do đó Khâu Lệ Như vẫn còn chưa đến.

Mạnh Phi Phàm nhận thực đơn tối nay từ tay người phục vụ, nhìn lướt qua từng mục. Thằng nhóc sành ăn Phương Trạ Hoành kia đã đặt trước một bàn thức ăn ngon rồi. Nhưng, anh lo không biết những món ăn đó có hợp khẩu vị của mẹ vợ hay không, do đó đưa thực đơn cho Diệp Giai Ngưng.

Diệp Giai Ngưng xem tỉ mỉ những món ăn trong thực đơn, rồi so với khẩu vị của mẹ mình, bỏ những món như vi cá, tổ yến và những món quá nhiều dầu mỡ.

Vừa mới chọn món xong, thì vang lên tiếng gõ cửa. Phục vụ dẫn hai người vào. Diệp Giai Ngưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phương Trạ Hoành và Phương Phụng lần lượt đi vào, người thì có vẻ mặt hớn hờ, kẻ kia thì lại gượng gạo xấu hổ.

Diệp Giai Ngưng vội vàng đi đến hỏi thăm Phương Phụng: “Phương Phụng, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Mình còn sợ hôm nay là cuối tuần, chiếc xe đạp của cậu địch không nổi trăm ngàn chiếc xe trên đường đó.”

Phương Trạ Hoành cất hai tiếng cười “hí hí”, nói: “Xui xẻo thật đó, em nói trúng phúc rồi. Xe của cô ấy đi được nửa đường thì bị người ta tông trúng, suýt chút nữa bị người ta chơi khăm rồi. Cũng may anh đi ngang qua giải quyết giúp cô ấy, tiện thể mang cô ấy đến đây luôn. Bằng không, chắc đến tết nguyên tiêu cô ấy cũng không đến đây kịp.”

Phương Phụng hơi tức, nhưng nghĩ lại hôm nay quả thật anh ta đã giúp cô một việc lớn, mà cô là con người biết phân biệt rõ đâu là ân đâu là oán, cũng chẳng muốn tính toán với anh ta.

Diệp Giai Ngưng thấy thái độ của hai người này như vậy, trong chớp mắt có một niềm vui sướng vô cùng hài hoà. Giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo cho cô rằng, hai người này rất có triển vọng nha!

Hôm nay, cô có ý mời Phương Phụng và Phương Trạ Hoành đến đây góp vui. Cô sợ lát nữa Mạnh Phi Phàm nhắc đến chuyện cầu hôn, lỡ như mẹ có ý kiến nào khác, nếu ở đây có người ngoài, mẹ cũng không thể giận được.

Phương Phụng cảm thấy bầu không khí có chút ngưng đọng, ánh mắt nhìn quét một vòng khắp phòng, rồi chuyển đề tài ngay: “Ừa, lạ nha. Đã hơn sáu giờ rồi, sao đi vẫn còn chưa đến vậy?”

Diệp Giai Ngưng nhìn đồng hồ đeo tay, đúng thật đã sáu giờ hơn rồi, cô nói nhỏ: “Ban đầu mình nói đến đón mẹ, nhưng mẹ nói không tiện để mình phải chạy nửa vòng thành phố, mẹ nói mẹ tự bắt xe đi được rồi. Bây giờ đã hơn sáu giờ rồi, không lẽ mẹ không tìm được chỗ này ta?”

Diệp Giai Ngưng lập tức gọi điện thoại cho mẹ, nhưng không ai bắt máy. Cô bắt đầu có chút lo lắng, vội vàng quay đầu lại, nói với em trai đang ngồi trên ghế sofa chơi IPAD: “Gia Minh này, em chạy ra cửa xem thử, có phải mẹ quên mất số phòng rồi không?”

Diệp Gia Minh đang chơi rất hăng say. Một nửa số con trai trong lớp cậu ai cũng có IPAD, ngày trước cậu chỉ có thể thăm ngưỡng mộ họ. Nhưng cậu không ngờ rằng, món quà đầu tiên Mạnh Phi Phàm tặng cậu lại là chiếc IPAD cậu đã mơ ước từ lâu. Cậu cảm thấy mình có chút thích người “anh rể” đẹp trai này rồi.

Nghe chị gọi cậu, cậu lập tức đáp lại một tiếng “ạ”. Sau đó, cậu nhanh chóng tắt cửa sổ trò chơi, cầm IPAD đặt xuống thật cẩn thận, rồi chạy xuống lầu đến sảnh chờ mẹ.

Diệp Giai Ngưng thấy cậu đi xuống rồi, liền gọi điện thoại cho mẹ ngay, nhưng vẫn không có ai bắt máy. Cô có chút lo lắng, chẳng lẽ mẹ bị lạc đường thật sao?

“Giai Giai à, em đừng lo lắng. Chắc mẹ em đang trên đường đến đây, điện thoại để trong túi xách, không nghe thấy tiếng chuông thôi.” Mạnh Phi Phàm nắm lấy tay cô, nói lời an ủi thật nhỏ nhẹ. Nét mặt dịu dàng, giọng nói ấm áp.

Phương Trạ Hoành ngồi bên cạnh nhìn không được nháy mắt mấy cái, mặt trời chắc mọc đằng tây rồi! Anh đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy Mạnh Phi Phàm tỏ ra dịu dàng như vậy nhỉ? Phương Trạ Hoành cười hí hí, nhưng không ngờ lại bị Mạnh Phi Phàm lườm một cái: Bây giờ là lúc nào rồi, mà còn tỏ vẻ hí hửng khi người khác gặp nạn như vậy!

Lúc Diệp Giai Ngưng sốt ruột định chạy xuống lầu, thì tiếng gõ cửa lại vang lên thêm một lần nữa.

Cửa bị đẩy ra, Diệp Gia Minh dẫn Khâu Lệ Như đi vào. Diệp Giai Ngưng thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười đi đến đón mẹ. Nhưng lúc nhìn thấy một người nữa đến cùng mẹ, nụ cười trên gương mặt cô trở nên cứng đờ.

Anh ấy, sao lại đến đây chứ?

Đúng lúc này tầm mắt của Mạnh Phi Phàm cũng dời đến phía cửa, đến khi anh nhìn rõ người đến, nụ cười trên gương mặt anh cũng đông cứng lại trong phút chốc, ngay sau đó lại nở nụ cười vui vẻ lần nữa.

Cậu ta đến thật đúng lúc!

Nam Hạo bước vào phòng, nhìn thấy tình hình ở trong phòng, anh cũng sửng sốt trông thấy!

Nam Hạo biết rõ hôm nay là sinh nhật của mẹ Diệp Giai Ngưng. Cho nên, hôm qua mẹ đã bảo anh đưa đơn hàng cho mẹ Diệp Giai Ngưng rồi, nhưng anh lại cố ý dời đến ngày hôm nay. Anh biết rõ, đơn hàng này là một đơn hàng lớn đối với mẹ Diệp Giai Ngưng. Nếu như, anh biến đơn hàng này thành quà sinh nhật cho đi ấy, chắc chắn sẽ giành được cảm tình của đi ấy.

Buổi chiều anh canh đúng giờ, đến nhà Diệp Giai Ngưng. Quả như những gì anh đoán, Khâu Lệ Như vô cùng cảm động, nói lời cảm ơn trước sự giúp đỡ của bà Trang. Đi ấy còn nói, đúng lúc tối nay Diệp Giai Ngưng muốn mừng sinh nhật với mẹ, nếu anh có rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm. Nam Hạo đợi chính là câu nói này của bà ấy, anh đồng ý với tâm trạng ngập tràn niềm vui.

“Mẹ à, sao mẹ đến trễ vậy chứ? Làm con lo lắng muốn chết, có phải mẹ không tìm thấy phòng phải không? Lúc này, con còn kêu Gia Minh xuống dưới đợi mẹ đó.” Diệp Giai Ngưng cố ý làm lơ người đứng đằng sau mẹ, quàng vào cánh tay mẹ, nói chuyện riu rít.

Khâu Lệ Như vỗ nhẹ vào tay con gái, mỉm cười rồi cất tiếng nói thật dịu dàng: “Giai Giai à, ban đầu mẹ tính hôm nay sẽ đến sớm một chút. Vừa đúng lúc Nam Hạo đưa đơn hàng mới đến cho mẹ. Mẹ mãi mê lựa kiểu, nên mới đến trễ vậy.”

“Ồ. Thì ra là như vậy. Quả thật phải cảm ơn bà Nam rồi.” Diệp Giai Ngưng không thể tiếp tục giả vờ như mình không nhìn thấy Nam Hạo, quay đầu tỏ lòng biết ơn với anh.

Anh cũng biết lấy lòng, làm người khác yêu thích quá nhỉ? Cô nói thầm câu đó trong lòng.

“Em không cần cảm ơn đâu. Mẹ anh trước giờ vẫn là khách hàng trung thành của đi mà. Sau này chắc sẽ có thêm nhiều đơn hàng hơn nữa, đến lúc đó còn phải phân phối đến khách hàng ở các chi nhánh khác ở ngoài nước.” Nam Hạo trả lời ngay, còn tiện thể nói với Khâu Lệ Như về tương lai tươi đẹp sau này.

Quả nhiên, Khâu Lệ Như vô cùng vui mừng, nói với anh không ngớt: “Đi vô cùng cảm ơn tấm lòng của bà Trang.”

Mạnh Phi Phàm đứng một bên, mỉm cười không nói gì. Nam Hạo quả nhiên không phải dạng vừa đâu, coi như cũng biết cách lấy lòng người khác lắm. Như vậy cũng tốt, có đối thủ ngang sức ngang tài như vậy đánh mới vui chứ.

Sau khi Khâu Lệ Như và Nam Hạo nói những lời khách sáo với nhau xong, bà nhìn thấy trong phòng có hai người mặt hơi quen, bèn quay qua hỏi con gái: “Hai vị này là ai vậy con?”

Diệp Giai Ngưng giới thiệu với mẹ mình ngay: “Mẹ à, đây chính là anh Mạnh Phi Phàm của tập đoàn Phi Phàm, còn đây là anh Phương Trạm Hoành của công ty Amy. Hôm nay hai anh ấy đến đây để dự sinh nhật của mẹ, còn muốn tặng cho mẹ một món quà lớn nữa.”

Khâu Lệ Như nhìn Mạnh Phi Phàm và Phương Trạm Hoành bằng ánh mắt ngờ vực, rồi quay đầu nhìn con gái. Chủ tịch của tập đoàn Phi Phàm và tổng giám đốc của công ty Amy đến chúc mừng sinh nhật cho bà, còn tặng một món quà lớn ư? Chuyện này là sao đây?

Diệp Giai Ngưng thấy được vẻ ngờ vực trong ánh mắt của mẹ, cô buông cánh tay của mẹ ra, rào bước đến bên bàn trà, cầm lấy một túi hồ sơ đẹp đẽ, rồi nhanh chóng trở lại bên mẹ mình, đưa túi hồ sơ cho mẹ.

“Mẹ, mẹ mở ra xem thử đi.”

Khâu Lệ Như nhận lấy túi hồ sơ, mở nó ra, trên bìa hồ sơ viết: Hợp đồng chuyển nhượng “Đông Phương Vận”. Tim của bà đập nhanh, hai tay bắt đầu run rẩy, vội vã lật ra xem.

“Giai Giai, chuyện này là sao vậy con?” Bà nhìn hợp đồng, trong ánh mắt càng hiện rõ vẻ lo lắng.

Diệp Giai Ngưng cho rằng tại sao trên đó lại viết tên của cô, bèn mỉm cười nói xin lỗi mẹ: “Mẹ à, anh Mạnh không có giấy chứng minh của mẹ, cho nên mới sử dụng chứng minh nhân dân của con làm thủ tục chuyển nhượng. Mẹ yên tâm đi, nếu như mẹ muốn trên đây viết tên mẹ, hai mẹ con mình tuần sau đi làm thủ tục là ổn thôi rồi.”

“Viết tên ai, điều đó không quan trọng. Chỉ là, tại sao công ty Amy lại trả “Đông Phương Vận” cho chúng ta chứ?” Ánh mắt nghi ngờ của Khâu Lệ Như dừng lại trên người Phương Trạm Hoành, bà cảm thấy trong chuyện này có gì đó rất kỳ lạ.

Phương Trạm Hoành tính trả lời, thì Diệp Giai Ngưng liền cướp lời giải thích: “Mẹ à, mẹ đừng lo quá. Chủ tịch Mạnh và giám đốc Phương sau khi biết chuyện xảy ra trong nhà chúng ta, hai người không nói gì, liền trả lại “Đông Phương Vận” cho chúng ta đó.”

“Nhưng mà, con lấy đâu ra nhiều tiền để lấy lại “Đông Phương Vận” thế hả?” Khâu Lệ Như lại hỏi. Nếu như nói tập đoàn Phi Phàm và công ty Amy bằng lòng giao trả “Đông Phương Vận” cho bọn họ, cũng phải lấy cái giá năm đó giao trả mới phải. Nhưng, con gái mới tốt nghiệp đại học, chân ướt chân ráo bước ra xã hội, thì lấy đâu ra nhiều tiền đến vậy?

“Ừm. Về vấn đề này con phải giải thích với mẹ một chút. Lúc chủ tịch Mạnh nói có thể giao trả “Đông Phương Vận” cho chúng ta, con biết nhà mình không có đủ tiền trả hết một lần. Nhưng con không muốn vụt mất cơ hội lấy lại “Đông Phương Vận”. Do đó, con đã đưa ra một lời đề nghị với chủ tịch Mạnh là bay mười phần trăm lợi nhuận trong vòng tám năm tới của “Đông Phương Vận” sẽ thuộc quyền sở hữu của công ty Amy. Mẹ à, con không được sự cho phép của mẹ, đã đưa ra điều kiện này. Mẹ không giận con chứ.”

Mạnh Phi Phàm vẫn luôn mỉm cười nghe cô nói lời tự bào chữa cho mình. Cô nhóc này càng ngày càng không đơn giản rồi, khả năng nói dối không chớp mắt càng ngày càng giỏi. Quả nhiên uống nước bọt của anh nhiều rồi, nên cũng học theo anh luôn rồi. Không tệ, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy nha. Nhưng, nếu về mặt nào đó có thể nâng cao lên nữa, thì lợi ích của anh sau này sẽ tăng thêm một bậc rồi.

Diệp Giai Ngưng nói những lời đó với mẹ xong, quay đầu nhìn Mạnh Phi Phàm. Hy vọng anh có thể chứng thực lại những lời cô vừa nói, như vậy mới càng có sức thuyết phục hơn.

Diệp Giai Ngưng không ngờ rằng, khi cô nhìn vào ánh mắt âm áp của anh, rồi lại nhìn môi anh nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, thì trái tim của cô đập “thình thịch” một hồi. Cô biết rõ, anh đang nghĩ gì. E hèm, cái người này, bây giờ là lúc nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện kia hả?

Phương Trâm Hoành thấy Mạnh Phi Phàm không trả lời, cho rằng anh họ muốn mình đứng ra nói rõ ràng. Do đó, anh đứng dậy nói: “Cô Khâu à, nếu cô có ý kiến gì với việc chia lại bảy mươi phần trăm lợi nhuận trong vòng tám năm cho công ty Amy, cô có thể đưa ra ý kiến khác. Chúng tôi sẽ đưa ra quyết định khác sau khi họp nội bộ.”

Lời nói mang tính chất công việc của anh, vừa khéo chứng thực lời nói của Diệp Giai Ngưng.

Khâu Lệ Như nghe vậy, nỗi lo lắng trong lòng bà cũng vơi đi không ít. Nhưng, trong lòng bà lại ập đến một nỗi lo khác. “Sau khi lấy lại ‘Đông Phương Vận’, ai sẽ quản lý đây?”

Mấy năm nay, “Đông Phương Vận” đều do công ty Amy quản lý, còn có hoạt động marketing của tập đoàn Phi Phàm, bây giờ nó đã không còn là công ty nội y bình thường như năm đó bà đã quản lý. Mặt khác, từ sau khi bị xe đụng, phần đầu bị tổn thương, bản thân bà cảm thấy lực bất tòng tâm đối với việc quản lý một công ty lớn như vậy.

Diệp Giai Ngưng nhận thấy được vẻ lo lắng trong ánh mắt của mẹ, cô nói tiếp: “Mẹ à, mẹ đừng lo lắng. Việc này con cũng đã nghĩ đến rồi. Cho nên, con đã thương lượng với công ty Amy, tám năm tới, công ty Đông Phương Vận vẫn để do quản lý.”

“Sao con lại nói như thế?” Khâu Lệ Như không hiểu được nói thế.

“Mẹ à, tuổi mẹ đã cao rồi, phải ngồi hưởng phúc chứ. Mẹ không thể như lúc còn trẻ, dốc hết lòng vào ‘Đông Phương Vận’ nữa. Còn bản thân con, con không biết buôn bán. Gia Minh bây giờ vẫn còn nhỏ. Cho nên, con mới bàn bạc với công ty Amy, ‘Đông Phương Vận’ vẫn để cho bọn họ tiếp tục quản lý giúp chúng ta. Đợi đến khi Gia Minh tốt nghiệp đại học, sẽ chuyển nhượng lại ‘Đông Phương Vận’ với tên của em ấy.” Diệp Giai Ngưng mỉm cười nhìn em trai, trả lời mẹ mình.

Khâu Lệ Như và Diệp Gia Minh đều sửng sốt.

Khâu Lệ Như không ngờ rằng, con gái mình lại có thể sắp xếp ổn thỏa đến như vậy. Niềm vui mừng dâng trào trong lòng bà.

Diệp Gia Minh vẫn còn hoảng hốt. Cho dù tuổi của cậu còn nhỏ, nhưng cậu vẫn hiểu rõ, chị mình đưa ra quyết định như vậy, đều là do Mạnh Phi Phàm đứng phai sau chỉ dẫn. Trong lòng cậu lại càng có ấn tượng tốt về Mạnh Phi Phàm.

Nam Hạo đứng một bên, nghe hết mọi chuyện, cũng coi như hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra. Anh không ngờ rằng Mạnh Phi Phàm vì theo đuổi Diệp Giai Ngưng, thậm chí có thể không chớp mắt đưa con bài kiểm hốt bạc ‘Đông Phương Vận’ cho Diệp Giai Ngưng. Lấy hai bên ra so sánh, đơn hàng 1000 cái kia, sao có thể sánh bằng đây?

Mạnh Phi Phàm cảm nhận được ánh mắt đầy biết ơn của Khâu Lệ Như và Diệp Gia Minh, cũng nhận thấy được vẻ sửng sốt trong ánh mắt của Nam Hạo, thì anh biết rõ bước đầu thành công của ngày hôm nay anh đã đạt được rồi.

“Mọi người đều đến đông đủ rồi, chúng ta mau ngồi xuống ăn cơm thôi.” Vừa nói dứt lời, anh nhìn Phương Trâm Hoành ra hiệu, bảo cậu ấy sắp xếp chỗ ngồi.

Phương Trâm Hoành hiểu ngầm trong lòng, lập tức nở nụ cười, nói với Khâu Lệ Như bằng giọng lễ phép: “Cô Khâu à, lúc trước cháu đã không phải với cô nhiều lần, mong cô rộng lượng, thông cảm bỏ qua ạ. Hôm nay là ngày sinh nhật của cô, hy vọng phần quà này, có thể làm cô vui vẻ. Nào nào nào, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Phương Trâm Hoành nói xong, lại bận rộn sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người.

Anh chỉ vào chỗ ngồi chính ở bên phải bàn tròn, nói với Khâu Lệ Như bằng giọng lễ phép: “Cô Khâu à, cô ngày sinh nhật của cô, cô phải ngồi ở chỗ kia. Bữa cơm ngày hôm nay, chủ tịch Mạnh nói anh ấy mời. Cho nên, chủ tịch Mạnh, anh phải ngồi ở chỗ chính giữa kia. Giai Ngưng, em ngồi ở chỗ bên trái chủ tịch Mạnh. Phương Phương, em ngồi kế bên Giai Ngưng đi. Còn Gia Minh nữa, em ngồi ở bên cạnh Phương Phương.”

Phương Trâm Hoành sắp xếp hết chỗ ngồi cho mọi người, chỉ riêng Nam Hạo là anh không nhắc đến.

Trên mặt Nam Hạo hơi có vẻ lúng túng.

Khâu Lệ Như thấy Nam Hạo vẫn còn đứng ở bên kia, bèn nói với anh ấy: “Hạo à, cháu qua bên này ngồi với đi đi.”

Nam Hạo nở nụ cười biết ơn với bà: “Vâng ạ. Dì ạ, cháu kính không bằng tuân lệnh rồi.”

Mạnh Phi Phàm thấy mọi người đã ngồi vào chỗ rồi, bèn quay đầu hỏi Khâu Lệ Như: “Dì à, dì có muốn uống chút rượu hay nước gì không?”

Khâu Lệ Như trả lời với giọng khách sáo: “Tôi không biết uống rượu, đồ uống là được rồi.”

“Nước cốt dừa với trứng hoặc sữa bắp, dì thích uống loại nào?”

Khâu Lệ Như lại lắc đầu nói: “Mỡ máu của tôi hơi cao, không thích hợp uống những thứ đó.”

Nam Hạo lập tức tiếp lời: “Dì à, không bằng dì uống chút nước ép lê đi. Trời cũng sắp vào thu rồi, hay khô hanh thiếu nước. Hơn nữa, nước ép lê không ảnh hưởng đến bệnh mỡ máu cao của dì đâu.”

Khâu Lệ Như gật đầu nói: “Được. Cháu nói rất đúng. Vậy gọi nước ép lê đi.”

Phương Trạh Hoành nhìn thẳng vào Mạnh Phi Phàm, người đang cau mày, trong lòng thầm nghĩ: Cuộc chiến lấy lòng mẹ vợ tương lai chính thức bắt đầu!

Ở bên này, anh nói với người phục vụ: “Vay lấy hai phần nước ép lê đi. Phái nữ và người vị thành niên không thể uống rượu. Anh Nam Hạo, anh thường thích gọi loại rượu gì. Hôm nay đã đến đây rồi, cũng đừng khách sáo nữa.”

Nam Hạo nở nụ cười tao nhã nói: “Tôi lái xe không thể uống rượu. Hôm nay tôi còn có trách nhiệm đưa đi và Giai Giai về nhà.”

Đồ giả mồm, cái thứ giả mồm. Khóe môi Phương Trạh Hoành giật mạnh, cố nhẫn nhịn không nói hai câu đó ra. Anh ta lại quay đầu nói với Mạnh Phi Phàm: “Louis à, hôm nay anh cũng lái xe, vậy nhiệm vụ uống rượu cứ giao cho em đi.”

Louis ư? Nam Hạo vừa nghe thấy cái tên này, bèn liếc nhìn Mạnh Phi Phàm. Vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Mạnh Phi Phàm đang nhìn anh, một ánh mắt thật sắc bén!

Suy nghĩ đó vừa lướt ngay qua đầu Nam Hạo, anh ta mỉm cười nói: “Tôi thật không ngờ, tên tiếng Anh của chủ tịch Mạnh lại trùng với tên tôi. Thật hiếm thấy. Nhưng, Giai Giai à, em đừng bao giờ nhận lầm người nhé.”

Phương Trạh Hoành chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, cũng coi như hiểu rõ tình hình của ngày hôm nay là như thế nào. Phương Trạh Hoành có chút vui vẻ nhìn hai người đàn ông chất lượng tốt vì lấy lòng người đẹp mà mở cuộc chiến tranh.

Phương Trạh Hoành cất tiếng giảng hòa: “Món ăn đều lên hết rồi, mọi người ăn trước rồi hẳn nói sau. Hôm nay là sinh nhật dì, chúng ta chính là đến góp vui mà. Ăn thôi, ăn thôi.”

Phương Trạh Hoành cũng kêu gọi mọi người. “Ăn nào, ăn nào.”

Hai người cùng đồng thanh nói cùng một lời, chợt liếc nhau một cái, rồi lập tức chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Các món ăn ngon lần lượt được bung lên, để đầy hết cả bàn. Nam Hạo nhìn vài món, lấy đôi đũa chung chịu khó gắp thức ăn cho Khâu Lệ Như. “Dì à, mẹ cháu nói, dì thích ăn những món này, cho nên dì phải ăn nhiều một chút đó.”

Mạnh Phi Phàm cũng không tỏ ra yếu kém, tự tay bóc từng miếng thịt béo ngọt của con cá đù vàng, cẩn thận bỏ hết xương cá ra ngoài, rồi gắp vào trong bát của Khâu Lệ Như, nói: “Dì ơi, đây là món ăn nổi tiếng ở đây, cá đù vàng chưng cách thủy với rượu gạo (hoàng tửu). Không những giữ được độ tươi ngon của cá, mà còn chứa nhiều canxi và photpho. Món ăn này với người lớn tuổi mà nói, là món bổ canxi quý giá nhất.”

“Hai đứa đừng cứ mãi gắp thức ăn cho dì nữa, hai đứa cũng phải thưởng thức món ăn đi chứ.” Khâu Lệ Như không tài nào chịu đựng được thế tiến công của hai chàng thanh niên ngồi hai bên trái phải, vội vã ngăn cản hai người lại. Bà âm thầm quan sát từ khi nãy, liền nhận thấy có gì đó khác biệt. Ánh mắt của hai đứa này nhìn về phía con gái bà với vẻ mặt khác nhau.

Mạnh Phi Phàm mỉm cười nói: “Dì à, hôm nay là sinh nhật dì. Bề dưới như chúng cháu gắp thức ăn cho dì là chuyện nên làm. Nhưng, hôm nay cháu còn có một yêu cầu nhỏ, mong nhận được sự đồng ý của dì.”

“Hửm?” Khâu Lệ Như quay đầu nhìn anh, ánh mắt mang theo chút nghi ngờ.

Anh mỉm cười, nói với Khâu Lệ Như bằng giọng trịnh trọng: “Cháu xin dì hãy gả con gái cưng của dì cho cháu ạ.”

Khâu Lệ Như sững người! Bà không ngờ rằng, chỉ vừa mới bắt đầu bữa tiệc, cậu ta lại vội vàng đưa ra yêu cầu này như vậy.”

Diệp Giai Ngưng nghe anh nói câu đó, liền quay đầu nhìn anh, khóe môi xếch lên, cũng sững sờ không kém.

Bàn tay đang gắp thức ăn của Nam Hạo cũng dừng lại trong giây lát, anh ta bỏ đôi đũa xuống, nhìn về phía Khâu Lệ Như nói: “Dì à, suýt chút nữa cháu cũng quên mất, mẹ cháu nhờ cháu chuyển lời đến dì, mừng tám âm lịch tháng sau là ngày tốt, dì cảm thấy có thể chọn ngày đó làm lễ đính hôn giữa cháu và Giai Ngưng không ạ?”

Khâu Lệ Như nhìn hai người thanh niên một trái một phải, rồi lập tức dời tầm mắt nhìn về phía đứa con gái còn đang sững sờ kia, cau mày hỏi: “Giai Giai

à, mẹ có hơi khó hiểu về chuyện này. Con có thể giải thích cho mẹ hiểu không?”

Khâu Lệ Như vừa dứt lời, Nam Hạo chăm chú nhìn Diệp Giai Ngưng, rồi đột nhiên nói: “Giai Giai à, lúc trước quả thật anh đã làm sai một số việc. Hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, được không em? Nhưng mà, anh thật sự không hy vọng em gả cho một người đã từng ly hôn. Như vậy đối với em là không công bằng.”

Từng ly hôn ư? Khâu Lệ Như hiểu được ý tứ trong lời nói của Nam Hạo. Bà quay đầu về phía bên trái nhìn Mạnh Phi Phàm.

Trong lòng Mạnh Phi Phàm chửi rủa Nam Hạo trăm ngàn lần. Ngay trong lúc này đây, dám bóc mẽ chuyện cũ của anh.

Nhưng, trên mặt anh vẫn nở nụ cười dịu dàng, nói: “Đúng ạ, cháu quả thật đã từng kết hôn một lần. Nhưng mà, cháu đã ly hôn từ ba năm trước rồi. Bây giờ người cháu yêu là Giai Giai. Cháu sẽ cho cô ấy tình yêu sâu đậm nhất, bao dung cô ấy nhiều nhất. Người đã từng ly hôn, trong hôn nhân sẽ càng biết trân trọng thùy chung hơn.”

“Anh Mạnh, tôi có thể hỏi anh, tại sao anh lại ly hôn không?” Nam Hạo nhìn chằm chằm Mạnh Phi Phàm, từng bước từng bước hỏi ép anh.

Cảm xúc của Diệp Giai Ngưng cũng dâng theo. Mạnh Phi Phàm trước giờ chưa từng nói cho cô biết, tại sao anh lại ly hôn.

“Cuộc hôn nhân đầu tiên của cháu vấp phải sự phản đối của ba mình. Nhưng, đi hãy yên tâm. Lần này, ba cháu đã đồng ý rồi.” Mạnh Phi Phàm quay đầu nói với Khâu Lệ Như. Nam Hạo đột ngột hỏi câu này, anh ta chắc chắn biết rõ mình tại sao ly hôn, anh chỉ cần thành thật khai báo thôi.

Quả nhiên, Nam Hạo không chịu bỏ qua mỉm cười nói: “Anh có chắc chắn ba anh sẽ không phản đối cuộc hôn nhân thứ hai này không?”

Mạnh Phi Phàm không muốn tiếp tục dong dài với Nam Hạo, coi sự gây hấn của anh ta là không khí, nói với Khâu Lệ Như: “Nếu như đi không phản đối, ngay mai hoặc ngày mai cháu muốn dẫn Giai Giai về gặp ba cháu. Ba cháu hy vọng cháu có thể mau chóng dẫn Giai Giai đến gặp ông ấy. Nhưng cháu vẫn chưa nhận được sự đồng ý của dì, cho nên cháu không dám làm theo ý mình.”

Khâu Lệ Như tỏ vẻ khó xử, bà không bao giờ ngờ rằng, vốn tưởng rằng hôm nay chỉ cùng người nhà ăn một bữa cơm bình thường, lại không ngờ, bà lại dính phải chuyện khó xử đến vậy.

Nói thật lòng, trong lòng bà, người bà thích là Nam Hạo. Nam Hạo không những trẻ tuổi, mà mẹ của Nam Hạo đã thẳng thắn ngỏ lời, nói nhà họ Nam nhất định không bạc đãi Giai Giai.

Còn về Mạnh Phi Phàm, đó là người bà không thể làm rách lòng được. Bây giờ khó khăn lắm mới lấy lại được ‘Đông Phương Vân’, bà không muốn mất nó một lần nữa. Bà quan sát thái độ của con gái, thấy được trong lòng con gái, người nó thích lại là Mạnh Phi Phàm.

Nếu nói Mạnh Phi Phàm có chỗ nào không tốt ư? Bà cũng không thể nói được. Ở thời đại bây giờ, tái hôn cũng không phải chuyện về vang gì. Bây giờ anh ta lại cần xin bà với giọng điệu thành khẩn như vậy, làm bà cảm thấy có hơi đau đầu rồi.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa phòng mở ra, Tôn Vân tay cầm bó hoa cẩm hương chường màu hồng phấn bước vào. Cô ta nhìn thấy tình hình trong phòng, trái tim rung lên một hồi. Nhưng, một chân đã bước vào rồi, đành phải cắn răng tiếp tục đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Muộn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.